

ДЖЕЙМС С. А. КОРИ ВОЙНАТА НА КАЛИБАН

Част 2 от „Експанзията“

Превод от английски: Иван Иванов, 2013

chitanka.info

На Бестър и Кларк, които ни доведоха дотук

ЗЕМНИТЕ СИЛИ НЕ АТАКУВАХА.

ТЕ ОТСТЪПВАХА.

То сграбчи един пехотинец на ООН в огромните си ръце и го разкъса на две, сякаш беше от хартия. Титано-керамичната броня се раздра със същата лекота като плътта в нея, върху леда се изсипаха късчета електроника и мокри човешки вътрешности. Останалите петима войници се затичаха още по-бързо, но преследващото ги чудовище почти не бе се забавило, докато убиваше жертвата си.

— Застреляйте го, застреляйте го, застреляйте го — изкреця Боби и откри огън. Обучението ѝ и технологиите, вложени в бойния ѝ скафандър, я превръщаха в изключително ефикасна машина за убиване. Веднага щом пръстът ѝ натисна спусъка на вграденото оръжие, порой от двумилиметрови бронебойни куршуми се понесе към създаването с над хиляда метра в секунда. За по-малко от секунда тя изстреля срещу него петдесет куршума. То беше сравнително бавна мишена с човешки ръст, тичаща по права линия, а компютърът ѝ можеше да внесе балистични корекции, които да ѝ позволят да улучи предмет с размера на топка за софтбоул, движещ се със свръхзвукова скорост. Всеки куршум, изстрелян от нея, попадна в чудовището.

Но това нямаше значение.

ПРОЛОГ

МЕЙ

— Мей — каза госпожица Кери. — Моля те, остави рисуването. Майка ти е тук.

На Мей ѝ трябваша няколко секунди да разбере какво казва учителката, не защото не знаеше думите — вече беше на четири и съвсем не бебешор, — а защото те не се връзваха със света, какъвто го познаваше. Майка ѝ не можеше да дойде да я вземе. Тя беше напуснала Ганимед и бе отишла да живее на станция Церера, защото, по думите на баща ѝ, „мама има нужда да остане за малко сама“. Но после с разтуптяно сърце Мей си помисли: „Върнала се е“.

— Мама?

От мястото си пред малкия триножник тя не можеше да види вратата на гардеробната, защото коляното на госпожица Кери я закриваше. Ръцете на Мей лепнеха от боя — червено, синьо и зелено се виеха по дланите ѝ. Тя се приведе напред и посегна да хване крака на госпожица Кери — колкото за да го отмести, толкова и за да си помогне да се изправи.

— Мей! — извика госпожица Кери.

Мей погледна към петното боя на панталона на госпожица Кери и видя сдържания гняв върху широкото ѝ мургаво лице.

— Съжалявам, госпожице Кери.

— Няма нищо — каза учителката със сух глас, който говореше, че всъщност има, но Мей няма да бъде наказана. — Моля те, иди да си измиеш ръцете, а после ела и си прибери боичките. Аз ще сваля рисунката долу и ще можеш да я дадеш на майка си. Това кученце ли е?

— Космическо чудовище.

— Много хубаво космическо чудовище. А сега моля те, миличка, върви да си измиеш ръцете.

Мей кимна, обърна се и хукна към банята, а престилката ѝ плющеше около нея като парцал във въздухопровод.

— И не пипай стената!

— Съжалявам, госпожице Кери.

— Няма нищо. Просто я почисти, след като си измиеш ръцете.

Момиченцето пусна водата с всичка сила и цветовете и завъртулките потекоха от дланите ѝ. Изсуши ръцете си как да е, без да се интересува дали от тях капе вода. Имаше чувството, че гравитацията се е изместила и я тегли към вратата и чакалнята, а не към пода. Другите деца гледаха — развълнувани, защото и тя бе развълнувана, — докато Мей изтърка криво-ляво петната от пръсти по стената, прибра набързо боичките в кутията, а нея сложи на рафта. Смъкна престилката си презглава, вместо да чака госпожица Кери да ѝ помогне, и я натъпка в кошчето за рециклиране.

В чакалнята стояха госпожица Кери и още двама възрастни, нито един от които не беше мама. Единият бе жена, която Мей не познаваше — тя държеше внимателно в ръка рисунката на космическото чудовище, а на лицето ѝ бе изписана любезна усмивка. Другият беше доктор Стрикланд.

— Не, тя се справя много добре с ходенето до тоалетната — казваше госпожица Кери. — Разбира се, от време на време става някой фал.

— Разбира се — съгласи се жената.

— Мей! — извика радостно доктор Стрикланд и се наведе, така че да стане висок почти колкото нея. — Как е любимото ми момиченце?

— Къде е... — започна тя, но преди да успее да каже „мама“, доктор Стрикланд я грабна на ръце. Беше по-висок от татко и миришеше на сол. Наклони я назад, като я гъделичкаше, и тя се разсмя толкова силно, че не можеше да говори.

— Много ви благодаря — каза жената.

— За мен е удоволствие да се запознаем — отвърна госпожица Кери, докато се ръкуваше с нея. — Наистина ни е много приятно Мей да учи при нас.

Доктор Стрикланд продължи да гъделичка Мей, докато вратата на забавачката не се затвори зад тях. Тогава момиченцето си пое дъх.

— Къде е мама?

— Чака ни — каза доктор Стрикланд. — Ей сега ще те заведем при нея.

* * *

По-новите коридори на Ганимед бяха широки и осеяни със зеленина, и в тях рециклаторите на въздух почти не работеха. Тънките като нож листа на палмите арка се разперваха от десетки хидропонни саксии. Широките жълто-зелени ивичести листа на дяволския бръшлян се спускаха по стените. Под тях стърчаха простите тъмнозелени листа на сабите. Светодиодни лампи с пълен спектър грееха в златистобяло. Татко казваше, че слънчевата светлина на земята изглеждала точно така, и Мей си представяше планетата като огромна и сложна мрежа от растения и коридори, над които слънцето минава на линии по яркосиньото небе-таван, и можеш да се прехвърлиш през стените и да се озовеш навсякъде.

Мей отпусна глава на рамото на доктор Стрикланд и се загледа назад, като изричаше наум името на всяко растение, покрай което минаваха: „Сансевиерия трифасциата. Епипремнум ауреум“. Татко винаги се усмихваше, когато тя познаеше имената. А повтарянето им наум я успокояваше.

— Има ли още? — попита жената. Беше хубава, но Мей не харесваше гласа ѝ.

— Не — отвърна доктор Стрикланд. — Мей е последната.

— Хризалидокарпус лутесценс — посочи Мей.

— Добре — каза жената, а после повтори по-тихичко: — Добре.

Колкото повече се приближаваха до повърхността, толкова потесни ставаха коридорите. По-старите изглеждаха по-мръсни, макар че всъщност по тях нямаше никаква мръсотия. Просто бяха използвани повече. Квартирите и лабораториите под повърхността бяха мястото, където са живели бабата и дядото на Мей, когато пристигнали на Ганимед. По онова време нямало по-дълбоки нива. Въздухът тук горе миришеше странно и рециклаторите трябваше да работят непрекъснато, с тихо бръмчене и потракване.

Възрастните не си говореха, но от време на време доктор Стрикланд си спомняше, че Мей е с тях, и я питаше разни неща: Кое е любимото ѝ анимационно филмче по канала на станцията? Коя е най-добрата ѝ приятелка в училище? Какво е обядвала днес? Мей очакваше

той да почне да ѝ задава и другите въпроси, които винаги идваха след тези, и вече си беше приготвила отговорите.

„Гърлото дразни ли те? Не.“

„Събуждала ли си се потна? Не.“

„Имаше ли кръв в акито ти тази седмица? Не.“

„Пиеш ли си лекарството по два пъти на ден? Да.“

Но този път доктор Стрикланд не попита никое от тези неща. Коридорите, по които вървяха, ставаха все по-стари и по-тесни, докато накрая не се наложи жената да върви зад тях, за да могат да се разминават с хората. Тя все още държеше в ръка рисунката на Мей, навита на руло, за да не се измачка.

Доктор Стрикланд спря пред една врата без никакви знаци по нея, премести Мей от другата си страна и извади ръчния терминал от джоба на панталона си. Набра нещо в програма, която Мей не беше виждала преди, и вратата се отвори с остър пукот като в старите филми. Коридорът, в който влязоха, беше пълен с боклуци и стари метални кутии.

— Това не е болницата — обади се Мей.

— Това е специална болница — отвърна доктор Стрикланд. — Не мисля, че някога си идвала тук, нали?

На Мей мястото не ѝ приличаше на болница. Приличаше ѝ на един от онези стари изоставени тунели, за които говореше понякога татко. Останки от времето на първото застрояване на Ганимед, които сега никой не използваше, освен като складове. В края на този обаче имаше нещо като въздушен шлюз и когато минаха през него, обстановката заприлича малко повече на болница. Поне беше по-чисто и миришеше на озон като в обеззаразяващите камери.

— Мей! Здравсти, Мей!

Беше едно от големите момчета. Сандро. Той беше почти на пет. Мей му махна, докато доктор Стрикланд минаваше покрай него. Почувства се по-добре, щом разбра, че големите момчета също са тук. Значи вероятно всичко беше наред, въпреки че жената с доктор Стрикланд не беше мама. Това ѝ напомни за...

— Къде е мама?

— Ще отидем да видим мама само след няколко минути — каза доктор Стрикланд. — Но преди това трябва да свършим едно-две неща.

— Не — възропта Мей. — Не искам.

Той я отнесе в стая, която приличаше малко на лекарски кабинет, само че по стените нямаше нарисувани лъвове, а масите не бяха с форма на ухилени хипопотами. Сложи я върху една от тях и я погали по главата. Мей скръсти ръце и се намуси.

— Искам мама — заяви тя и изсумтя нетърпеливо, както би направил татко.

— Ами, почакай тук и ще видя какво мога да направя по въпроса — каза с усмивка доктор Стрикланд. — Умея?

— Мисля, че можем да тръгваме. Свържи се с центъра, да товарим и да го пускаме.

— Ще ида да им кажа. Ти стой тук.

Тя кимна и доктор Стрикланд излезе. Жената сведе очи към Мей. Хубавото ѝ лице изобщо не се усмихваше. Мей не я харесваше.

— Искам си рисунката — каза Мей. — Тя не е за теб. Тя е за мама.

Жената погледна към рисунката в ръката си, сякаш бе забравила, че е там. Разви я.

— Това е космическото чудовище на мама — обясни Мей. Този път жената се усмихна. Подаде ѝ рисунката и Мей я грабна. Хартията се измачка малко, но не я интересуваше. Тя отново скръсти ръце, намуси се и изсумтя.

— Падаш ли си по космически чудовища, хлапе? — попита жената.

— Искам мама.

Жената пристъпи към нея. Миришеше на фалшиви цветя и пръстите ѝ бяха мършави. Взе Мей и я свали на пода.

— Ела — каза тя. — Ще ти покажа нещо.

Тръгна напред и Мей за миг се поколеба. Не я харесваше, но още по-малко ѝ харесваше да стои сама. Затова я последва. Жената мина по къс коридор, набра кода на голяма метална врата, приличаща на старомоден въздушен шлюз, и когато тя се отвори, влезе през нея. Мей направи същото. В новата стая беше студено. Това не ѝ хареса. Тук нямаше маса за прегледи, а само една стъклена кутия като аквариумите, в които държаха рибите, само че отвътре беше суха и съществото, което седеше в нея, не бе риба. Жената махна на Мей да се

приблѳи и когато момиченцето го направи, почука силно по стъклото.

При този звук съществото вътре вдигна глава. Беше човек, само че гол, и кожата му не приличаше на кожа. Очите му сияеха в синьо, все едно в главата му гореше огън. И нещо с ръцете му не беше наред.

Той посегна към стъклото и Мей запищя.

1.

БОБИ

— Снупи пак е навън — докладва редник Хилман. — Командирът му сигурно му е страшно ядосан.

Сержант Роберта Дрейпър от Марсианския пехотински корпус усили увеличението на лицевия си дисплей и погледна накъдето сочеше Хилман. На две хиляди и петстотин метра от тях патрул от четирима пехотинци на ООН обикаляше около своя аванпост, осветен отзад от гигантския купол на оранжерията, който пазеха. Купол, еднакъв в почти всички отношения с купола, охраняван в момента от нейния собствен отряд.

Един от четиримата пехотинци на ООН имаше отстригани на шлема си черни петна, които приличаха на кучешки уши.

— Да, това е Снупи — установи Боби. — Днес не е пропуснал нито един наряд. Чудя се какво ли е направил.

Да охраняваш оранжерии на Ганимед, означаваше непрекъснато да търсиш някаква занимавка за ума си. Включително и да гадаеш за живота на пехотинците от другата страна.

Другата страна. Преди осемнайсет месеца нямаше страни. Вътрешните планети бяха едно голямо и щастливо, макар и донякъде проблемно семейство. После дойде Ерос и сега двете суперсили се бяха заели да си поделят Слънчевата система, а никоя от тях не искаше да се откаже от Ганимед, житницата на системата на Юпитер.

Това бе единствената луна с магнитосфера и следователно единственото място, където отглежданите в куполи посеви имаха шанс да оцелеят в суровия радиационен пояс на газовия гигант. Дори и тук куполите и селищата трябваше да бъдат екранирани, за да се предпазят цивилните от осемте рема радиация дневно, които Юпитер сипеше върху повърхността.

Бронята на Боби бе проектирана така, че с нея един войник можеше да мине през кратер от ядрена бомба минути след взрива, и успешно пречеше на Юпитер да изпържи марсианските пехотинци.

Зад патрулиращите земни войници куполът сияеше в лъч слаба слънчева светлина, уловена от гигантските орбитални огледала. Дори и с тях, повечето земни растения биха загинали от недостиг на слънце. Само силно модифицираните сортове, създадени от учените на Ганимед, можеха да се надяват да оцелеят в мизерната светлина, с която ги снабдяваха огледалата.

— Скоро слънцето ще залезе — отбеляза Боби. Продължаваше да наблюдава земните пехотинци пред малкия им аванпост и знаеше, че те също я наблюдават. Освен Снупи, видя и онзи, когото наричаха Късака, защото не можеше да е по-висок от метър и четвърт. Зачуди се какъв ли прякор са й измислили те. Може би Червения грамадан. Бронята ѝ все още бе с камуфлаж, имитиращ марсианската повърхност. Не беше прекарала на Ганимед достатъчно дълго, за да го смени със сиво-бели петна.

През следващите пет минути орбиталните огледала угаснаха едно по едно, докато Ганимед се скриваше зад Юпитер за няколко часа. Сиянието на оранжерията зад нея премина в морскосиньо, щом се включи изкуственото осветление. Макар че не стана кой знае колко по-тъмно, сенките се измениха по странен, едва доловим начин. Над тях слънцето — което оттук изглеждаше не като диск, а просто като най-ярката звезда на небосвода — затрепка, докато се скриваше зад ръба на планетата, и за миг бледият пръстен на Юпитер стана видим.

— Прибират се — съобщи ефрейтор Травис. — Снупи се влачи най-отзад. Бедничкият. Може ли и ние да си вървим?

Боби огледа безличния леден пейзаж на Ганимед. Дори в своята свръхтехнологична броня усещаше студа на луната.

— Не.

Отрядът ѝ замърмори, но я последва, когато тя тръгна с бавна нискогравитационна крачка около купола. Освен Хилман и Травис, в патрула участваше и един зелен редник на име Гураб. Макар че беше в пехотинския корпус от около минута и половина, мърмореше не по-малко от другите двама със своя провлечен говор от Долината на Маринър.

Боби не можеше да ги вини. Това беше все пак някаква занимавка, която разсейваше марсианските войници на Ганимед. Ако Земята решише, че иска цялата луна, четирима мърморковци, обикалящи купола на оранжерията, нямаше да я спрат. Десетки земни

и марсиански бойни кораби висяха в орбита в напрегнато примирие и ако започнеха военни действия, войниците на повърхността щяха да го разберат едва когато се посипят бомбите.

От лявата ѝ страна куполът се издигаше на почти половин километър височина: триъгълни стъклени панели, разделени от блестящи греди с цвят на мед, които превръщаха цялата структура в гигантски фарадеев кафез. Боби никога не беше влизала в някоя от оранжерииите. Пратиха я тук от Марс като част от масивното прехвърляне на войски към външните планети и кажи-речи от първия си ден бе зачислена към пешите патрули на повърхността. За нея Ганимед се състоеше от космопорт, малка пехотинска база и още по-малък аванпост, който в момента бе неин дом.

Докато се кандилкаха около купола, Боби оглеждаше голия пейзаж. Ганимед не се променяше много без някое катастрофално събитие. Повърхността му се състоеше предимно от силикатни скали и замръзнала вода, с няколко градуса по-топла от космическото пространство. Атмосферата съдържаше кислород, но толкова малко, че можеше да мине почти за вакуум. На Ганимед нямаше ерозия или климат. Той се променяше само когато върху него паднеше астероид или когато топлата вода от течното ядро си пробиеше път до повърхността и образуваше краткотрайни езерца. Нито едното, нито другото се случваше особено често. У дома, на Марс, вятърът и прахта променяха пейзажа ежечасно. Тук тя вървеше по стъпките, оставени от нея вчера, онзи ден и по онзи ден. И ако не се върнеше, тези стъпки щяха да я надживеят. Това ѝ се струваше малко страшничко.

През равномерните съскаци и бумтящи звуци, издавани от скафандъра ѝ, започна да си пробива път ритмично пиццене. Тя обикновено държеше дисплея си минимизиран, защото бе толкова претъпкан с информация, че човек можеше да научи всичко, освен какво има пред него. Сега го изкара върху лицевото стъкло и с премигвания и мърдане на очите го прелисти до диагностичния екран на бронята. Мигаща жълта светлинка я предупреждаваше, че нивото на хидравличната течност в задвижващия механизъм на лявото коляно е ниско. Някъде сигурно имаше теч, само че бавен, защото системата не можеше да го открие.

— Хей, момчета, спрете за минутка — каза Боби. — Хили, имаш ли резервна хидравлична течност?

— Да — отвърна Хилман. Вече я вадеше.

— Би ли ми пръснал малко в коляното?

Хилман приклепна пред нея и се зае с бронята ѝ, а в това време Гураб и Травис подеха някакъв спор, който, изглежда, бе на спортна тематика. Боби престана да ги слуша.

— Този скафандър е антика — подхвърли Хилман. — Наистина трябва да си намериш нов. Такива неща ще се случват все по-често.

— Да, трябва — съгласи се Боби. Но истината беше, че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Тя не се побираше в стандартните бойни скафандри, а всеки път, когато пуснеше официално искане за нов, изработен по нейна мярка, от корпуса я разиграваха до безкрай. Боби беше висока малко над два метра — малко над средния ръст за марсиански мъж, — но благодарение отчасти на полинезийското си наследство, тежеше повече от сто кило при 1 g. Нито грам от това тегло не беше тлъстина, но мускулите ѝ сякаш растяха дори само стъпи в зала за вдигане на тежести. А като пехотинка, тя трениреше непрекъснато.

Сегашният ѝ скафандър беше първият за дванайсет години активна служба, който наистина ѝ пасваше добре. И макар че възрастта вече започваше да му личи, беше по-лесно да го поддържа в работещо състояние, отколкото да моли за нов.

Хилман прибираще инструментите си, когато радиото на Боби оживя с пропукване.

— Аванпост четири до Човече. Обади се, Човече.

— Чувам те, четири — отвърна Боби. — Тук е Човече едно. Говори.

— Човече едно, къде сте бе, хора? Закъснявате с половин час, а тук стават разни гадости.

— Съжалявам, четири, проблем с екипировката — обясни Боби, като се чудеше що за гадости могат да стават, но не чак толкова, че да попита по откритата честота.

— Върнете се незабавно. В аванпоста на ООН има стрелба. Преминаваме в извънредно положение.

На Боби ѝ трябваша няколко секунди, за да смели чутото. Виждаше как хората ѝ я зяпат, а на лицата им са изписани недоумение и страх.

— Хм, земляните по вас ли стрелят? — попита тя накрая.

— Не още, но стрелят. Домъкнете си задниците тук.

Хилман се надигна на крака. Боби сгъна коляното си веднъж и светлинната на диагностичния ѝ екран стана зелена. Тя кимна благодарно на Хили и нареди:

— Връщаме се в аванпоста. Бегом марш.

* * *

Боби и отрядът ѝ се намираха на половин километър от аванпоста, когато бе вдигната обща тревога. Дисплеят ѝ се включи сам и премина в боен режим. Сензорният комплект се зае да търси вражески единици и се свърза с един от сателитите, за да ѝ даде изглед отгоре. Тя усети щракването, когато оръжието, вградено в дясната ръка на скафандъра ѝ, превключи в режим на свободна стрелба.

Ако беше започнала орбитална бомбардировка, щяха да вият хиляда аларми, но въпреки това тя неволно мятеше погледи към небето. Не се виждаха проблясъци, нито следи от ракети. Само грамадата на Юпитер.

Боби се насочи към аванпоста с дълги подскоци. Отрядът ѝ я следваше безмълвно. Човек, трениран да използва подсилващ скафандър за тичане при слаба гравитация, можеше да покрива голямо разстояние за кратко време. Само след няколко секунди сградата се показа иззад кривината на купола, а след още няколко видяха и причината за тревогата.

Пехотинците на ООН щурмуваха марсианския аванпост. Едногодишната студена война се превръщаше в гореща. Някъде дълбоко в ума си, под насаденото от тренировките хладнокръвие, тя бе изненадана. Не беше вярвала наистина, че този ден ще настъпи.

Останалите от взвода ѝ бяха излезли навън и се бяха строили в линия срещу войниците на ООН. Някой беше изкарал „Йоджимбо“ и високият четири метра боен механобот се извисяваше над пехотинците като безглав гигант в електронна броня, а голямото му оръдие се движеше бавно, следейки приближаващите се земяни. Войниците на ООН тичаха с всички сили през две хиляди и петстотинте метра, делеящи двата аванпоста.

„Защо никой не говори?“ — зачуди се тя. Тишината откъм взвода ѝ бе зловеща.

А после, тъкмо когато стигнаха до бойния строй, скафандърът ѝ запищя предупреждение за заглушаване. Изгледът отгоре изчезна, когато тя загуби връзка със сателита. Жизнените показатели и докладите за състоянието на екипировката на взвода ѝ угаснаха, щом връзката ѝ с техните скафандри бе прекъсната. Слабият статичен шум по отворения комуникационен канал секна и тишината стана още по-обезпокояваща.

Тя даде знаци с ръце на отряда си да се разположи на десния фланг, а после тръгна покрай редицата да търси командира, лейтенант Гивънс. Забеляза скафандъра му по средата на строя, почти точно под „Йоджимбо“. Приблужи се тичешком и допря шлема си до неговия.

— Какво, по дяволите, става, Ел Ти? — извика тя.

Той я изгледа раздразнено и изкрещя в отговор:

— Знам не повече от теб. Не можем да им кажем да отстъпят заради заглушаването, а те пренебрегват зрителните предупреждения. Преди радиовръзката да прекъсне, бях упълномощен да открива огън, ако се приближат на половин километър от позицията ни.

Боби имаше още няколкостотин въпроса, но войниците на ООН щяха да прекосят половинкилометровата граница само след броени секунди, така че тя се втурна да подсили десния фланг. По пътя накара скафандъра си да преброи приближаващите сили и да ги маркира като вражески. Той докладва за седем мишени. По-малко от една трета от войниците на ООН в аванпоста.

„Това няма никакъв смисъл.“

Тя накара скафандъра да прокара на дисплея линия, обозначаваща половинкилометровата граница. Не каза на момчетата си, че в тази зона стрелбата е разрешена. Не се и налагаше. Щом я видеха да открива огън, те щяха да последват примера ѝ, без да е нужно да знаят защо.

Войниците на ООН вече бяха на по-малко от километър от тях и все още не стреляха. Идваха в разпилян строй — шестима тичаха в неравна линия отпред, а седми се влачеше в тила на около седемдесет метра зад тях. Дисплеят ѝ избра за мишена фигурата в левия край на вражеската линия, защото по подразбиране се спираше на най-близката. Но някакъв странен сърбеж в дъното на ума ѝ я накара да

отмени решението на скафандъра, да избере задната мишена и да даде увеличение върху нея.

Дребната фигурка внезапно се уголеми в мерника. Боби усети да я побиват хладни тръпки и увеличи пак.

Фигурата, преследваща шестимата пехотинци на ООН, не носеше скафандър. Нито пък беше човек в истинския смисъл на думата. Кожата ѝ бе покрита с хитинови плочки, приличащи на големи черни люспи. Главата бе страховита, поне два пъти по-голяма от нормалното и осеяна със странни израстъци.

Но най-смустващи от всичко бяха ръцете ѝ. Прекалено големи за тялото и прекалено дълги за ширината си, те приличаха на излезли от детски кошмар. Това бяха ръцете на чудовището под леглото или на вещицата, промъкваща се през прозореца. Те се сгъваха и посягаха към нищото с неизчерпаема маниакална енергия.

Земните сили не атакуваха. Те отстъпваха.

— Застреляйте онова нещо, което ги гони — закрещя Боби, но никой не я чуваше.

Преди войниците на ООН да успеят да прекосят половинкилометровата линия, след която марсианците щяха да открият огън, съществото ги настигна.

— Ох, мамка му — прошепна Боби. — Мамка му!

То сграбчи един пехотинец на ООН в огромните си ръце и го разкъса на две, сякаш беше от хартия. Титано-керамичната броня се раздра със същата лекота като плътта в нея, върху леда се изсипаха късчета електроника и мокри човешки вътрешности. Останалите петима войници се затичаха още по-бързо, но преследващото ги чудовище почти не бе се забавило, докато убиваше жертвата си.

— Застреляйте го, застреляйте го, застреляйте го — изкрещя Боби и откри огън. Обучението ѝ и технологиите, вложени в бойния ѝ скафандър, я превръщаха в изключително ефикасна машина за убиване. Веднага щом пръстът ѝ натисна спусъка на вграденото оръжие, порой от двумилиметрови бронебойни куршуми се понесе към създаването с над хиляда метра в секунда. За по-малко от секунда тя изстреля срещу него петдесет куршума. То беше сравнително бавна мишена с човешки ръст, тичаща по права линия, а компютърът ѝ можеше да внесе балистични корекции, които да ѝ позволят да улучи

предмет с размера на топка за софтбол, движещ се със свръхзвукова скорост. Всеки куршум, изстрелян от нея, попадна в чудовището.

Но това нямаше значение.

Куршумите го пронизаха, вероятно без дори да се забавят особено, преди да излязат. От всяка изходна рана вместо кръв излитаха черни влакна, които падаха на снега. Беше все едно да стреляш по вода. Раните се затваряха кажи-речи по-бързо, отколкото се появяваха; единственият признак, че съществото изобщо е било улучено, бе дирята от черни влакна, която оставяше след себе си.

А после то застигна още един пехотинец на ООН. Вместо да го разкъса, както бе направило с първия, се завъртя и метна напълно бронирания землянин — който тежеше сигурно петстотин кила — към Боби. Дисплеят ѝ проследи полета на войника и услужливо я информира, че той лети право към нея. По много плоска траектория. Което означаваше бързо.

Тя се хвърли встрани с цялата бързина, на която бе способен тромавият ѝ скафандър. Пехотинецът на ООН помете стоящия до нея Хилман и двамата се затъркаляха по леда със смъртоносна скорост.

Докато успее да се обърне пак към чудовището, то беше убило още двама земляни.

Целият марсиански строй откри огън срещу него, включително и голямото оръдие на „Йоджимбо“. Двата останали войници на ООН се разделиха и хукнаха под ъгъл, опитвайки се да отворят пространство за стрелба на марсианските си колеги. Създанието бе улучено стотици, хиляди пъти. Но се закърпваше, без да спира да тича с пълна сила, като се забави малко само когато един от снарядите на „Йоджимбо“ избухна близо до него.

Отново на крака, Боби се включи в масирания обстрел, но това не помогна с нищо. Създанието се вряза в марсианския строй и уби двама пехотинци толкова бързо, че очите не успяваха да го проследят. „Йоджимбо“ се плъзна на една страна, далеч по-пъргаво, отколкото се полага на машина с неговите размери. Боби си помисли, че сигурно Саид го управлява. Той се фукаше, че можел да накара големия механобот да танцува танго, ако поиска. Това също нямаше значение. Още преди Саид да извърти оръдието за изстрел от упор, създанието се покатери по машината, сграбчи пилотския люк и го изтръгна от

пантите. Саид беше измъкнат от кабината и запратен на шейсет метра право нагоре.

Останалите пехотинци вече отстъпваха с непрекъсната стрелба. Без радио нямаше начин да организират отстъплението си. Боби откри, че тича към купола заедно с останалите. Онази малка и далечна част от ума ѝ, която не се паникьосваше, знаеше, че стъклото и металът на купола няма да ги защитят от твар, която може да разкъса на две брониран мъж или да направи на парчета деветтонен механобот. Тази част от ума ѝ разбираше колко безполезно е да се опитва да потисне ужаса си.

Докато намери външната врата на купола, с нея бе останал само един пехотинец. Гураб. Отблизо тя можеше да види лицето му през бронираното стъкло на шлема. Той ѝ крещеше нещо, което не се чуваше. Боби понечи да се наведе към него, за да докоснат шлемовете си, но той я блъсна назад и я събори върху леда. Заудря по контролното табло на вратата с металния си юмрук, опитвайки се да я отвори, когато създанието го настигна и с един небрежен замах откъсна шлема на скафандъра му. Гураб остана за момент с глава във вакуума, мигайки, раззинал уста в беззвучен писък; а после създанието със същата лекота му откъсна и главата.

След това се обърна и погледна към Боби, която продължаваше да лежи по гръб.

Отблизо се виждаше, че очите му са яркосини. Сияйно, електрическо сини. Бяха красиви. Тя вдигна оръжието и задържа спусъка натиснат половин секунда, преди да осъзнае, че мунициите ѝ отдавна са свършили. Създанието изгледа оръжието с нещо, което приличаше на любопитство, а после се взря в очите ѝ и килна глава на една страна.

„Това е краят — помисли си тя. — Така ще си отида, без да разбера какво ме е убило и защо.“ Можеше да понесе смъртта. Но да умре, без да получи никакви отговори, ѝ се струваше ужасно жестоко.

Създанието направи крачка към нея, после спря и затрепери. Нов чифт крайници щръкнаха от средата на туловището му и се замятаха във въздуха като пипала. Главата му, която и без това си беше уродлива, сякаш се изду още повече. Сините му очи засияха ярко като лампите в куполите.

А после то избухна в огнено кълбо. Взривът я запокити по леда и тя се блъсна в една ниска могила достатъчно силно, че омекотяващият гел в скафандъра ѝ да се втвърди и да я скове неподвижно.

Боби лежеше по гръб и съзнанието ѝ гаснеше. Нощното небе над нея се изпълни с проблясъци. Корабите в орбита стреляха един по друг.

„Прекратете огъня — изпрати отчаяно мисълта си към чернотата. — Те отстъпваха. Прекратете огъня.“ Радиото ѝ още не работеше, скафандърът ѝ бе мъртъв. Не можеше да каже на никого, че пехотинците на ООН не са атакували.

Нито че нещо друго е атакувало.

2. ХОЛДЪН

Кафемашината пак беше развалена.

Пак.

Джим Холдън натисна червения бутон няколко пъти, макар да знаеше, че няма смисъл, но не можеше да се спре. Голямата блестяща кафемашина, която би трябвало да вари достатъчно кафе, за да поддържа щастлив един марсиански екипаж, отказваше да направи и една-единствена чаша. Или дори да издаде звук. Тя не само че отказваше да вари кафе, отказваше даже да се опита. Холдън затвори очи и усети трупачото се в слепоочията му кофеиново главоболие. Натисна бутона на най-близкото стенно табло, за да включи интеркома.

— Еймъс — повика той.

Интеркомът не работеше.

Чувствайки се все по-нелепо, той натисна бутона още няколко пъти. Нищо. Отвори очи и видя, че всички лампички по таблото са угаснали. После се обърна и видя, че лампичките на хладилника и печките също не светят. Не беше само кафемашината; цялата каюткомпания открито се бунтуваше. Холдън погледна към името на кораба, „Росинант“, прясно изписано на стената, и каза:

— Сладурче, защо ме нараняваш, като те обичам толкова много?

Извади ръчния си терминал и се обади на Наоми.

След няколко секунди тя най-сетне отговори:

— Тъъ, ало?

— Каюткомпанията не работи, къде е Еймъс?

Пауза.

— Обаждаш ми се от каюткомпанията? След като сме на един и същи кораб? Интеркомът далечко ли ти се вижда?

— Интеркомът също не работи. Когато казах „Каюткомпанията не работи“, това не беше остроумна хипербола. Означава буквално, че нищичко тук не работи. А ти се обадох, защото ти си носиш терминала, а Еймъс почти никога не го носи. И също така, защото той

никога не ми казва върху какво работи, но винаги казва на теб. И така, къде е Еймъс?

Наоми се засмя. Звукът беше прекрасен и неизменно докарваше усмивка на лицето му.

— Подменя някакви кабели.

— Горе има ли ток? Или се носим неуправляемо и всички вие се мъчите да измислите как да ми поднесете новината?

Холдън чу по линията как Наоми трака по терминала си. Докато работеше, си тананикаше.

— Не — отговори тя. — Изглежда, единствената част от кораба без ток е каюткомпанията. Алекс докладва, че след по-малко от час ще се бием с космически пирати. Искаш ли да се качиш в командния център и да се биеш с пирати?

— Не мога да се бия с пирати без кафе. Ще намеря Еймъс — заяви Холдън, прекъсна връзката и прибра терминала в джоба си.

Отиде до стълбата, която минаваше по дължината на кила, и повика асансьора. Бягащият пиратски кораб можеше да поддържа само около 1 *g* при продължителен полет, така че пилотът на Холдън, Алекс Камал, бе вдигнал 1,3 *g*, за да го настигнат. Всичко над 1 *g* правеше стълбата опасна за употреба.

След няколко секунди люкът на палубата се отвори с трясък и асансьорната платформа спря в краката му. Той стъпи върху нея и чукна бутона за машинното. Асансьорът запълзя бавно надолу по шахтата. Люковете на палубите се отваряха при приближаването му и се затръшваха, след като отmine.

Еймъс Бъртън беше в работилницата, на една палуба над машинното. Беше разглобил върху масата някакво сложно наглед устройство и запояваше нещо по него. Носеше прекалено тесен сив комбинезон, който с мъка удържаше широките му рамене, когато се раздвижеше. На гърба му все още бе изписано старото име на кораба, „Тахи“.

Холдън спря асансьора.

— Еймъс, каюткомпанията не работи — оплака се той.

Механикът махна нетърпеливо с едната си дебела ръка, без да спира работа. Холдън изчака. След още няколко секунди Еймъс най-сетне остави поялника и се обърна.

— Да, не работи, защото извадих оттам тоя малък шибаняк — посочи към устройството, което запояваше.

— Можеш ли да го върнеш?

— Не, поне засега. Още не съм свършил с него.

Холдън въздъхна.

— Налага ли се да изключваме цялата каюткомпания, за да оправим това нещо, и то точно преди срещата ни с кръвожадна шайка космически пирати? Защото главата вече почва да ме цепи и много бих искал да пийна чашка кафе, преди, ами... сещаш се, да вляза в битка.

— Да, налага се — потвърди Еймъс. — Да ти обясня ли защо? Или ще го приемеш на доверие?

Холдън кимна. Макар че времето, прекарано в земния флот, не му липсваше особено, беше открил, че от време на време го хваща носталгия по онова пълно зачитане на старшинството. На „Росинант“ титлата „капитан“ беше доста по-мъгляво понятие. Подмяната на кабелите бе работа на Еймъс и той би се възпротивил на идеята да уведомява Холдън всеки път, когато го прави.

Холдън се отказа да спори.

— Добре — примири се той. — Но да ме беше предупредил. Без кафето си ще съм свадлив.

Еймъс му се ухили и бутна шапката си назад по почти плешивата си глава.

— Мамка му, капитане, тук мога да ти помогна — каза той, посегна зад себе си и вдигна голям метален термос от тезгяха. — Приготвих малко извънредни запаси, преди да изключа каюткомпанията.

— Еймъс, извинявам ти се за всички гадни неща, които си помислих за теб току-що.

Еймъс махна с ръка и се върна към работата си.

— Вземи го. Аз вече изпих една чаша.

Холдън се качи пак на асансьора и се издигна до командния център, стиснал термоса с две ръце, като че ли беше спасителен пояс.

Наоми бе седнала пред сензорно-комуникационния пулт и следеше как върви гонитбата на пиратите. Холдън от пръв поглед разбра, че са далеч по-близо, отколкото при последната справка, която бе получил. Седна в креслото на бойния командир и се препаса с коланите. Тъй като предполагаше, че в близко бъдеще може да се

окажат при ниска гравитация или в безтегловност, отвори един близък шкаф и извади гъвкав мехур за течности, в който да налее кафето си.

Докато го пълнеше от дюзата на термоса, подхвърли:

— Скъсяваме разстоянието адски бързо. Какво става?

— Пиратският кораб намали значително началното си ускорение от 1 *g*. Свалиха го на 0,5 *g* за две-три минути, а преди минута съвсем престанаха да ускоряват. Компютърът засече някаква нестабилност в работата на двигателя им точно преди да намалят, затова предполагам, че гонитбата им е дошла малко свръх силите.

— Повредили са кораба си?

— Повредили са кораба си.

Холдън смукна една дълга глътка от мехура и си опари езика, но не се ядоса.

— След колко време ще стигнем до тях?

— Пет минути максимум. Алекс изчакваше със спирачната тяга, докато се качиш тук и се вържеш към креслото.

Холдън чукна по бутона на интеркома и нареди:

— Еймъс, запаши коланите. Пет минути до лошите. — После превключи на канала към пилотската кабина. — Алекс, какво ново?

— Мисля, че са повредили кораба си — отвърна Алекс с провлечения говор, характерен за марсианците от Долината на Маринър.

— Май всеобщото мнение е такова — промърмори Холдън.

— Това мъничко затруднява бягането.

Долината на Маринър отначало била заселена от китайци, индийци и тексасци. Алекс имаше мургавата кожа и лъскавата черна коса на източноиндиец. Холдън, който бе родом от Земята, смяташе за странно смущаващо да чуе силно тексаско провлачване от устата на някой, който според мозъка му трябваше да говори с пенджабски акцент.

— И улеснява нашата работа — допълни Холдън и включи бойния пулт. — Спри ни неподвижно спрямо тях на десет хиляди километра разстояние. Ще ги нашаря с лазерния мерник и ще насоча отбранителните оръдия. Отвори и амбразури на дългоцевните. Не е зле да изглеждаме колкото се може по-заплашително.

— Слушам, шефе — отвърна Алекс.

Наоми се завъртя в креслото си и се ухили на Холдън.

— Битка с космически пирати. Колко романтично!

Той не се сдържа и ѝ се усмихна в отговор. Макар да бе облечена в комбинезон на марсиански флотски офицер, с три номера по-къс и пет номера по-широк за високата ѝ и тънка фигура на поясна, тя му изглеждаше прекрасна. Дългата ѝ къдрава черна коса бе хваната на рошава опашка на тила. Лицето ѝ бе поразително съчетание от азиатски, южноамерикански и африкански черти, което бе необичайно дори за мешавицата на Пояса. Той хвърли поглед към своята физиономия на кафявокосо монтанско селянче, отразена в тъмния пулт, и се почувства твърде обикновен в сравнение с нея.

— Знаеш колко харесвам всичко, което те кара да изричаш думата „романтично“ — каза той. — Но се боя, че не споделям ентузиазма ти. Започнахме със спасяването на Слънчевата система от ужасна извънземна заплаха. А сега какво правим?

Холдън бе познавал добре само едно ченге, и то за кратко. По време на мащабната и неприятна поредица от бъркотии, която сега наричаха просто „инцидентът Ерос“, той се бе съюзил временно с един слаб, сив, прекършен човечец на име Милър. Преди да се запознаят, Милър вече бе напуснал официалната си работа, за да се съсредоточи с маниакална страст върху един случай на изчезнало момиче.

Двамата не бяха станали точно приятели, но успяха да предотвратят заличаването на човешката раса от една социопатска корпорация и едно извънземно оръжие, което всички в човешката история погрешно бяха смятали за луна на Сатурн. Поне в това отношение партньорството им бе успешно.

Холдън беше служил във флота шест години. Беше виждал хора да умират, но само на радарния екран. На Ерос видя да умират хиляди, отблизо и по ужасен начин. Няколко от тях уби лично. Радиацията, която бе поел, означаваше, че ще трябва до края на живота си да взема лекарства, за да спре рака, развиващ се в тъканите му. Но пак се бе отървал по-леко от Милър.

Благодарение на Милър извънземният вирус се бе приземил на Венера вместо на Земята. Но това не го беше убило. В каквото и да се състоеше обърканата програма на извънземните, тя продължаваше да се развива под гъстия облачен покров на планетата и досега никой не бе успял да предложи по-сносно научно обяснение от „Хмм, странно“.

Спасяването на човечеството бе струвало на стария, уморен поясен детектив живота му.

Спасяването на човечеството бе превърнало Холдън в наеман служител на Съюза на външните планети, който преследва пирати. Дори и в най-лошите си дни смяташе, че е изтеглил печелившата карта.

— Трийсет секунди до срещата — докладва Алекс.

Холдън върна ума си към настоящето и се обади в машинното.

— Вързан ли си добре там долу, Еймъс?

— Да, капитане. Готов съм. Моля те, не им позволявай да надупчат моето момиче.

— Никой никого няма да надупчва днес — промърмори Холдън, след като прекъсна връзката. Наоми го чу и повдигна въпросително вежда. — Наоми, дай ми комуникациите. Искам да се обадя на нашите приятели отвън.

Секунда по-късно върху пулта му се появи контролният екран на комуникациите. Той насочи тесен лъч към пиратския кораб и изчака светлинката на връзката да стане зелена. После каза:

— Необозначен лекотоварен съд, тук е капитан Джеймс Холдън от фрегата ракетоносец „Росинант“ от Съюза на външните планети. Моля, отговорете.

Слушалките му останаха тихи, като се изключи слабият статичен шум от фоновата радиация.

— Вижте, момчета, хайде да зарежем игричките. Знам, че сте наясно кой съм. Също така знам, че преди пет дена сте нападнали кораба за превоз на храна „Сомнамбул“, извадили сте от строя двигателите му и сте откраднали шест тона протеин и всичкия въздух. А това е кажи-речи всичко, което ми е нужно да зная за вас.

Още статичен шум.

— Така че ето каква е сделката. Дойде ми до гуша да ви преследвам и няма да позволя да ме размотавате, докато си поправите кораба и започнем нова весела гонитба. Ако през следващите шейсет секунди не обявите пълна и безусловна капитулация, ще изстрелям две торпеда с плазмени бойни глави и ще превърна кораба ви в светеща буца разтопен метал. После ще се върна вкъщи и ще спя сладко цяла нощ.

Статичният шум най-после бе нарушен от момчешки глас, който вероятно принадлежеше на твърде млад човек, за да е избрал вече пиратския живот.

— Не можете да го направите. СВП не е истинско правителство. Законно не можете да ми направите нищо, така че се разкарайте — заяви той, но през цялото време звучеше заплахата напереният му тон да се превърне в писклив пубертетски гласец.

— Сериозно? Това ли е най-доброто, което можеш да измислиш? — заяде се Холдън. — Виж, хайде да забравим за малко споровете кое е законно и каква власт има дадено правителство. Погледни към ладарните показания, които получаваш от моя кораб. Вие сте в грубо скалпен лекотоварен съд, към който някой е запоил домашно изработено гаусово оръдие. Аз съм в първокласен марсиански торпедоносец с достатъчно огнева мощ да разтопя малка луна.

Гласът от другата страна не отговори.

— Момчета, дори да не ме признавате за представител на властта, може ли поне да се съгласите, че съм в състояние да ви взривя, когато си поискам?

Комуникаторът остана безмълвен.

Холдън въздъхна и потърка гърбицата на носа си. Въпреки кофеина главоболието му отказваше да премине. Без да прекъсва връзката с пиратския кораб, той отвори нов канал към пилотската кабина.

— Алекс, открий огън по онзи съд с предните отбранителни оръдия. Цели се в средата на корпуса.

— Чакайте! — извика хлапето. — Предаваме се! Боже господи!

Холдън се протегна, наслаждавайки се на безтегловността след всичките дни на ускорение, и се ухили. Наистина, днес никой нямаше да бъде надупчен.

— Наоми, обясни на нашите нови приятели как да ти предоставят дистанционен контрол над кораба си, а после ще ги откараме до станция Тихо и ще ги предадем на трибунала на СВП. Алекс, след като двигателите им се включат отново, задай курс за връщане с приятно и удобно 0,5 g. Аз слизам в лазарета, за да се опитам да намеря аспирин.

Холдън разкопча коланите на креслото си и се отблъсна към стълбата. Докато се носеше във въздуха, терминалът му записука.

Беше Фред Джонсън, формалният лидер на СВП и техен личен покровител на производствената станция на корпорация „Тихо“, която в момента служеше и за щаб на СВП.

— Хей, Фред, спипах нашите непослушни пирати. Връщам ги, за да ги съдите.

Голямото мургаво лице на Фред се сбръчка в усмивка.

— Това е нещо ново. Да не ти омръзна да ги взривяваш?

— Не, просто най-сетне намерих някой да ми повярва, като казах, че ще го взривя.

Усмивката на Фред се превърна в мръщене.

— Слушай, Джим, не за това ти се обаждам. Искам да се върнеш на Тихо с максимална бързина. На Ганимед става нещо...

3. ПРАКС

Праксидики Менг стоеше на входа на хамбара, загледан към нивите с леко полюшващи се листенца, толкова наситено зелени, че бяха почти черни, и се паникьосваше. Куполът се издигаше над него, по-тъмен, отколкото би трябвало. Изкуственото осветление беше спряно, а огледалата... Изобщо не му се мислеше за огледалата.

Проблясъците откъм сражаващите се кораби приличаха на дефекти върху евтин екран — цветове и движения, които не трябваше да са там. Признак, че нещо страшно се бе объркало. Той облиза устни. Трябваше да има начин. Трябваше да има някакъв начин да ги спаси.

— Пракс — подкани Дорис. — Трябва да вървим. Веднага.

Върхът в развитието на нискоресурсните селскостопански култури, Глицин кенон — соя, толкова силно модифицирана, че представляваше съвсем нов вид, — бе смисълът на последните осем години от живота му. Тя беше причината родителите му още да не са видели своята внучка на живо. Тя и още някои неща бяха довели до разпада на брака му. Можеше да види в нивите осемте леко различаващи се сорта изкуствени хлоропласти, всеки от които се опитваше да изработи най-голямо количество протеини на фотон. Ръцете му трепереха. Повръщаше му се.

— Остават може би пет минути до сблъсъка — предупреди Дорис. — Трябва да се евакуираме.

— Не го виждам — измърмори Пракс.

— Приближава се толкова бързо, че когато го видиш, ще е прекалено късно. Всички други вече заминаха. Ние сме последните. Хайде, влизай в асансьора.

Големите орбитални огледала винаги бяха негови съюзници, огряваха нивите му като стотици бледи слънца. Не можеше да повярва, че са му изменили. Това, разбира се, беше откачена мисъл. Огледалото, летящо към повърхността на Ганимед — към неговата оранжерия, към неговата соя, към работата на живота му, — не го правеше по собствен

избор. Беше жертва на причините и следствията, също като всичко останало.

— Аз тръгвам — заяви Дорис. — Ако си още тук след четири минути, ще умреш.

— Чакай — помоли Пракс. Втурна се към края на най-близката нива, падна на колене и зарови ръце в тлъстата черна почва. Миризмата ѝ беше като на хубаво пачули. Той натика пръсти колкото се може по-надълбоко и загреба шепа корени. Малкото крехко растение остана в дланите му.

Дорис беше в товарния асансьор, готова да се спусне към пещерите и тунелите на станцията. Пракс се втурна към нея. Сега, когато имаше растение, което да спасява, куполът изведнъж бе започнал да му се вижда страшно опасен. Хвърли се през вратата и Дорис натисна контролния дисплей. Широката метална кабина потрепери и започна спускането си. Обикновено тук имаше тежко оборудване: култиватор, трактор, тонове хумус, взети от рециклиращите машини на станцията. Сега бяха само тримата: Пракс, седнал с кръстосани крака на пода, стръкчето соя в скута му и Дорис, която дъвчеше долната си устна, вперила очи в ръчния си терминал. Асансьорът изглеждаше твърде голям.

— Огледалото може и да не ни улучи — подхвърли Пракс.

— Възможно е. Но то се състои от хиляда и триста тона стъкло и метал. Ударната вълна ще бъде доста силна.

— Куполът може и да издържи.

— Не — каза тя и Пракс се отказа да говори с нея.

Кабината бучеше и дрънчеше, докато се спускаше все по-надълбоко под покрилия повърхността лед, към мрежата от тунели, образуващи по-голямата част от станцията. Въздухът миришеше на нагревателни елементи и смазка. Дори и сега той още не вярваше, че са го направили. Не вярваше, че тези копелета военните наистина са започнали да стрелят един по друг. Никой не би могъл да е толкова късоглед. Само дето изглеждаше, че те могат.

През месеците след разпадането наземно-марсианския съюз Пракс бе преминал от състояние на постоянен мъчителен страх към предпазлива надежда и дори тихо задоволство. Всеки ден, в който Обединените нации и марсианците не правеха нищо, бе още едно доказателство, че няма да го сторят. Беше си позволил да мисли, че

положението е по-стабилно, отколкото изглежда. Дори нещата да тръгнаха на зло и да започнеха военни действия, нямаше да е тук. От Ганимед идваше храната. Заради магнитосферата той беше най-безопасното място за бременните жени да изнесат плода си и тук имаше най-нисък процент на вродени дефекти и мъртви раждания сред външните планети. Ганимед бе центърът на всичко, което правеше възможна човешката експанзия в Слънчевата система. Работата им беше колкото деликатна, толкова и ценна, така че отговорните хора никога не биха допуснали войната да стигне дотук.

Дорис изтърси нещо неприлично. Пракс вдигна очи към нея. Тя прокара ръка през рядката си бяла коса, обърна се и плю.

— Загубих връзка — обясни и му показа ръчния си терминал. — Цялата мрежа е блокирана.

— От кого?

— От охраната на станцията. От Обединените нации. От Марс. Откъде да знам?

— Но ако те...

Трусът дойде като гигантски юмрук, стоварил се върху покрива на кабината. Аварийните спирачки се задействаха с трясък, който разтърси костите му. Лампите угаснаха и тъмнината ги погълна за два удара на разтуптените им сърца. После се включиха четири аварийни лампи с акумулаторно захранване само за да изгаснат пак, когато токът се върна. Започна диагностика на аварията: моторите бръмчаха, асансьорите тракаха, следящият интерфейс превърташе контролните данни като атлет, който се разкършва преди бягане. Пракс се изправи и отиде до контролното табло. Сензорите на шахтата съобщаваха за минимално атмосферно налягане, което продължаваше да пада. Той усети потреперването, когато херметизиращите врати се затръшнаха някъде над тях, и вътрешното налягане започна да расте. Въздухът в шахтата бе излетял в космоса, преди аварийните системи да я запечатат. Куполът беше пробит.

Купола му го нямаше.

Той затисна устата си с ръка и със закъснение осъзна, че размазва пръст по брадичката си. Част от ума му прехвърляше нещата, които трябваше да бъдат свършени, за да се спаси проектът — да се свърже с ръководителя си в „РМД-Юг“, да пусне наново молбите за разрешения, да вземе бекъпите на данни, за да може да възстанови

вирусно модифицираните проби, — докато някаква друга част бе замряла в зловещо спокойствие. Чувството, че е едновременно двама души — единият съсредоточен върху отчаяни мерки, а другият вече потънал във вцепеняваща скръб, — му напомни за последните седмици от брака му.

Дорис се обърна към него. Широките ѝ устни бяха изкривени в уморена усмивка. Тя протегна ръка.

— Беше ми приятно да работя с теб, доктор Менг.

Кабината потрепери, когато аварийните спирачки се освободиха. Някъде отдалеч се почувства нов удар. Падащо огледало или кораб. Войници, обстрелващи се със снаряди на повърхността. Може би дори сражение дълбоко в станцията. Нямаше как да знае. Той поклати глава.

— Доктор Борн — каза. — За мен беше чест.

Двамата постояха мълчаливо край гроба на досегашния си живот. После Дорис въздъхна.

— Добре — кимна тя. — А сега да изчезваме оттук.

* * *

Забавачката на Мей се намираше дълбоко в недрата на луната, но метростанцията бе само на няколко метра от товарния асансьор и експресното пътуване до долу отнемаше не повече от десет минути. По-точно щеше да отнеме, ако транспортът работеше. През трийсетте си години живот на Ганимед Пракс никога не бе забелязвал, че метростанциите имат бронирани врати.

Четиримата войници, стоящи пред затворената станция, носеха дебели брони, оцветени в камуфлажни ивици от бежово и стоманеносиво, същите цветове като коридора. Държаха страховито големи автомати и се въсеха срещу напиралците към тях десетина души.

— Аз съм от комисията по транспорта — казваше една висока, слаба тъмнокожа жена, наблягайки на всяка своя дума с почукване по нагръдника на единия войник. — Ако не ни пуснете да минем, ще си имате неприятности. Сериозни неприятности.

— Колко дълго няма да работи? — попита един мъж. — Трябва да се прибера вкъщи. Колко дълго няма да работи?

— Дами и господа — извика войникът отляво. Беше жена и имаше мощен глас, който се вряза в мърморенето на тълпата като глас на учителка, която говори на непослушни ученици. — Станцията е в извънредно положение. До прекратяване на военните действия никой няма да се придвижва между нивата, освен длъжностните лица.

— На чия страна сте вие? — извика някой. — Марсианци ли сте? На чия страна сте?

— Междувременно — продължи жената, без да обръща внимание на въпроса, — ще помолим всички ви да бъдете търпеливи. Веднага щом стане безопасно да се пътува, метрото ще бъде отворено. Дотогава ще ви помолим да запазите спокойствие, за ваше собствено добро.

Пракс не знаеше, че ще заговори, преди да чуе гласа си. Звучеше като хленч.

— Дъщеря ми е на осмо ниво. Училището ѝ е там долу.

— Всички нива са затворени, господине — каза военната. — Детето ви е добре. Просто трябва да бъдете търпелив.

Тъмнокожата жена от комисията по транспорта скръсти ръце. Пракс видя как двама мъже се измъкват от навалищата и тръгват обратно по тесния мръсен коридор, разговаряйки помежду си. В тези високи стари тунели въздухът миришеше на рециклатори — пластмаса, горещина и изкуствени аромати. А сега миришеше и на страх.

— Дами и господа — извика пак униформената. — В името на собствената ви безопасност трябва да запазите спокойствие и да останете по местата си, докато военната ситуация не бъде овладяна.

— А каква точно е военната ситуация? — попита настойчиво една жена до лакътя на Пракс.

— Развива се бързо — беше отговорът. На Пракс му се стори, че долови в гласа ѝ опасно треперене. Тя беше не по-малко уплашена от всеки друг. Само дете имаше оръжие. Значи това нямаше да свърши работа. Трябваше да измисли нещо друго. Той се отдалечи от метростанцията, все така понесъл в ръце единствения останал му Глицин кенон.

Пракс беше на осем години, когато прехвърлиха баща му от гъсто населените центрове на Европа, за да помага в изграждането на изследователска лаборатория на Ганимед. Строежът бе отнел десет

години, в които Пракс премина през бурно юношество. Когато родителите му заминаха да работят по нов договор на астероид, движещ се по ексцентрична орбита в близост до Нептун, Пракс бе останал. Беше започнал стаж по ботаника, като си мислеше, че с придобитите знания ще може да отглежда нелегална, необложена с данъци марихуана, но бързо откри, че всеки трети стажант има същата идея. Четирите години, през които се опитваше да намери някое забравено килерче или изоставен тунел, все още незаети от нелегални хидропонни експерименти, му бяха дали добри познания за архитектурата на станцията.

Сега вървеше по старите тесни коридори на конструкция от първо поколение. Мъже и жени седяха покрай стените или в баровете и ресторантите, а лицата им бяха безизразни, ядосани или уплашени. По екраните течаха стари забавни програми — музика, театър или абстрактно изкуство, — вместо обичайните новинарски емисии. Ничий ръчен терминал не писукаше от пристигащо съобщение.

Край централния въздухопровод намери онова, което търсеше. Тук винаги имаше няколко стари електрически скутера за транспорт на ремонтните екипи. Вече никой не ги ползваше. Тъй като Пракс бе старши изследовател, ръчният му терминал му даде достъп през ръждясалата метална мрежа. Той намери един скутер с кош и наполовина пълен акумулатор. Не се бе качвал на такова нещо от няколко години. Сложи растението в коша, пусна диагностичната програма и изкара машината в коридора.

На първите три рампи имаше войници, същите като онези, които бе видял на метростанцията. Пракс не си направи труда да спира. На четвъртата, тунел за доставки, който водеше от складовете на повърхността към реакторите долу, нямаше никой. Той спря, с безшумно работещия скутер под него. Във въздуха се усещаше остра миризма, която Пракс не можеше да определи съвсем. В съзнанието му бавно проникнаха и други детайли. Обгорените петна по стенното табло, нещо тъмно, размазано по пода. Чу далечен пукот и едва след три или четири дълбоки вдишвания осъзна, че това е стрелба.

„Ситуацията се развива бързо“ явно означаваше, че се водят сражения в тунелите. В ума му изскочи картина на класната стая на Мей, надупчена от куршуми и напоена с детска кръв. Образът бе

толкова ярък, все едно бе спомен, а не фантазия. Паниката, изпитана в купола, го връхлетя отново, но стотици пъти по-силна.

— Тя е добре — каза Пракс на растението до себе си. — Те няма да водят престрелка в забавачка. Там има деца.

Зелено-черните листа вече започваха да клюмат. Те не биха допуснали да се води война около деца. Или около хранителни припаси. Или около чупливи земеделски куполи. Ръцете му пак трепереха, но не чак толкова, че да не може да управлява скутера.

* * *

Първата експлозия дойде точно когато поемаше надолу по рампата от седмо към осмо ниво, по края на една от гигантските недовършени пещери, където ледът бе оставен да сълзи и да замръзва отново, придавайки ѝ вид на нещо средно между огромна зелена кухня и произведение на изкуството. Блесна ярко зарево, земята се разлюля и скутерът поднесе. Стената връхлетя насреща му и Пракс едва успя да дръпне крака си преди сблъсъка. Чу над себе си викове. Войниците би трябвало да носят брони и да разговарят по радиото. Поне той смяташе така. Хората, викащи горе, сигурно бяха обикновени граждани. Втора експлозия разтресе стената на пещерата и парче синьо-бял лед с размерите на трактор се откъсна от тавана и полетя бавно и неумолимо надолу, за да се забие в пода и да се пръсне на сол. Пракс с мъка успя да задържи скутера си изправен. Сърцето му сякаш се опитваше да изхвъркне от гърдите.

Видя в горния край на извитата рампа бронирани фигури. Не знаеше дали са от Обединените нации или от Марс. Една от тях се обърна към него и вдигна оръжието си. Пракс даде газ и се понесе бързо надолу по рампата, следван от тракането на автомати и мириса на дим и пара.

Вратите на училището бяха затворени. Той не знаеше дали да смята това за злоещо или за обнадеждаващо. Спря клатушкация се скутер и скочи от него. Краката му бяха отмалели и едвам го държаха. Искеше да почука леко по спуснатата стоманена врата, но още при първия опит си обели кокалчетата.

— Отворете! Дъщеря ми е вътре! — Изглеждаше като безумец, но някой явно го бе чул или видял на охранителния монитор. Шарнирните стоманени плоскости потрепериха и започнаха да се вдигат. Пракс се просна на земята и пропъзля през пролуката.

Беше виждал новата учителка, госпожица Кери, само няколко пъти, когато оставяше Мей или я вземаше. Тя едва ли бе на повече от двайсет години, висока и слаба като всички поясни. Но не помнеше лицето ѝ да е било толкова сиво.

Класната стая обаче беше непокътната. Децата седяха в кръг и пееха песен за мравка, която пътувала из Слънчевата система, с рими за всички важни астероидни групи. Нямаше кръв, нито дупки от куршуми, но миризмата на горяща пластмаса се процеждаше през вентилацията. Трябваше да заведе Мей на някое безопасно място. Не беше сигурен къде точно. Огледа кръга от деца, опитвайки се да зърне лицето ѝ, косата ѝ.

— Мей не е тук, господине — каза госпожица Кери. Гласът ѝ звучеше едновременно нервно и задъхано. — Майка ѝ я взе тази сутрин.

— Тази сутрин ли? — повтори Пракс, но умът му се вкопчи във фразата „майка ѝ“. Какво правеше Никола на Ганимед? Преди два дни бе получил съобщение от нея във връзка със съдебното решение за издръжката; тя не би могла да стигне от Церера до Ганимед за два дни...

— Точно след закуска — уточни учителката.

— Искате да кажете, че са я евакуирали? Някой е дошъл и е евакуирал Мей?

Раздаде се нова експлозия, която разтърси леда. Едно от децата изписка уплашено. Учителката премести поглед от Пракс към децата, а после обратно. Когато заговори пак, гласът ѝ беше тих.

— Майка ѝ дойде точно след закуска. Взе Мей със себе си. Няма я цял ден.

Пракс извади ръчния си терминал. Връзката още не работеше, но той бе сложил на екрана снимка от първия рожден ден на Мей, когато всичко бе още хубаво. Преди цял един живот. Вдигна терминала и посочи Никола, засмяна и люлееща пухкавото, радостно вързопче, което представляваше Мей.

— Тя ли? — попита Пракс. — Тя ли е била тук?

Объркването върху лицето на учителката му каза всичко. Беше станала грешка. Някой — нова бавачка, социална работничка или нещо такова — беше дошъл да вземе някакво дете и бе сбъркал.

— Тя беше в компютъра — промълви учителката. — Беше в системата. Компютърът показва нея.

Лампите затрепкаха. Мирисът на дим се усилваше и рециклаторите на въздух бучаха, пукаха и тракаха, мъчейки се да изсмучат летливите частици. Едно момченце, чието име Пракс би трябвало да знае, захленчи и учителката инстинктивно понечи да се обърне към него. Пракс я хвана за лакътя и я завъртя обратно.

— Не, сбъркали сте — просъска. — На кого дадохте Мей?

— Системата каза, че това е майка ѝ! Тя имаше документи. Системата даде разрешение.

Откъм коридора се чу приглушен откос. Някой отвън крещеше и децата се разпищяха. Учителката се изтръгна от хватката му. Нещо издумка по спуснатата врата.

— Тя беше на около трийсет. С тъмна коса, тъмни очи. С нея имаше лекар, имаше я в системата и Мей не възрази по никакъв начин.

— Те взеха ли лекарството ѝ? — попита той. — Взеха ли лекарството ѝ?

— Не. Не знам. Не мисля.

Без да е имал намерение да го прави, Пракс разтърси жената. Само веднъж, но силно. Ако лекарството на Мей не бе у нея, значи вече бе пропуснала обедната си доза. Можеше да издържи само докъм сутринта, преди имунната и система да започне да отказва.

— Покажете ми — настоя Пракс. — Покажете ми снимка. На жената, която я е взела.

— Не мога! Системата не работи! — извика учителката. — В коридора убиват хора!

Кръгът от деца се пръсна и писъците се извисиха до възбог. Учителката плачеше, покрила лицето си с ръце. Кожата ѝ беше почти синкава. Пракс усещаше дивата животинска паника, мятаща се в мозъка му. Спокойствието, което го обзе, не я отслабваше ни най-малко.

— Имате ли тунел за евакуация? — попита.

— Казаха ни да останем тук — отвърна учителката.

— Аз пък ви казвам да се евакуирате — рече Пракс, но мисълта, която се въртеше в главата му, беше: „Трябва да намеря Мей“.

4. БОБИ

Съзнанието ѝ се върна сред гневно бръмчене и болка. Боби премигна веднъж в опит да избистри главата си и да види къде се намира. Зрението ѝ бе вбесяващо мътно. Бръмченето се оказа алармата на скафандъра ѝ. Цветни светлилки проблясваха пред лицето ѝ, докато дисплеят пращаше данни, които тя не можеше да разчете. Беше в процес на рестартиране и алармите се включваха една след друга. Тя се опита да раздвижи ръце и откри, че макар и немощна, не е парализирана или обездвижена. Противоударният гел в скафандъра ѝ се бе върнал в течно състояние.

Нещо се размърда в прозорчето от бледа светлина, което представляваше лицевото стъкло на шлема ѝ. Глава, която ту се показваше, ту изчезваше. После се чу щракване, когато някой включи кабел към външния порт на скафандъра. Значи беше човек от корпуса, който сваляше данните за нараняванията ѝ.

По вътрешните говорители се разнесе глас, мъжки и млад.

— Прибрахме те, сержи. При нас си. Всичко ще е наред. Всичко ще е точно. Само се дръж.

Още преди да довърши думата „дръж“, Боби отново загуби съзнание.

* * *

Събуди се, докато се друсаше върху носилка по дълъг бял тунел. Вече не бе в скафандъра си. Страхуваше се, че санитарите не са губили време да я вадят от него по нормалния начин, а просто са задействали аварийната система, която разкъсваше всички шевове и сглобки. Това бе бърз начин да извадят ранен войник от четиристотинкилограмов

екзоскелет, но при него скафандърът биваше унищожен. Боби усети, че я жегва съжаление за загубата на верния ѝ стар боен другар.

Миг по-късно си спомни, че целият ѝ взвод бе разкъсан пред очите ѝ, и тъгата по загубения скафандър ѝ се стори жалка и срамна.

Едно силно раздрусване на носилката прониза като мълния гърба ѝ и я запрати обратно в мрака.

* * *

— Сержант Дрейпър — изрече някакъв глас.

Боби се опита да отвори очи и откри, че това не ѝ е по силите. Всеки клепач тежеше по хиляда кила и самият опит я изтощи. Затова тя се помъчи да отговори на гласа и бе изненадана ѝ малко засрамена от пиянското ломотене, което излезе от устата ѝ.

— В съзнание е, но само едва-едва — каза гласът. Беше дълбок, добродушен мъжки глас. Изглеждаше пълен с топлота и загриженост. Боби се надяваше той да продължи да говори, докато заспи отново.

Втори глас, женски и остър, се намеси:

— Оставете я да си почива. Сега е опасно да се опитвате да я разбудите.

Добродушният глас отвърна:

— Не ме интересува, дори това да я убие, докторе. Трябва да говоря с този войник, и то веднага. Така че дайте ѝ каквото е необходимо.

Боби се усмихна вътрешно, без да проумява смисъла на думите. Долавяше само любезния, топъл тон на гласа. Хубаво беше такъв човек да се грижи за теб. Тя започна да се унася пак в сън, приветствайки чернотата като добър приятел.

* * *

Бял огън прониза гръбнака ѝ и тя се изправи рязко в леглото, побудна отвсякога. Беше все едно си на „сокче“ — химичния коктейл, който даваха на моряците, за да ги държат в съзнание и нащрек по

време на маневри при висока гравитация. Боби отвори очи, а после ги стисна отново, когато ярката бяла светлина в стаята едва не ги изгори.

— Угасете лампите — изфъфли тя. Думите излизаха от сухото ѝ гърло като шепот.

Червената светлина, процеждаща се през клепачите ѝ, отслабна, но когато се опита да отвори очи, пак се оказа прекалено светло. Някой хвана ръката ѝ и сложи в нея чаша.

— Можеш ли да държиш това? — попита благият глас.

Боби не отговори; просто поднесе чашата към устата си и изпи водата на две жадни глътки.

— Още — каза и този път гласът ѝ приличаше повече на нейния.

Чу звука от издърпване на стол, а после отдалечаващи се стъпки по плочките на пода. От краткия си поглед към стаята бе разбрала, че се намира в болница. Чуваше електрическото жужене на медицински уреди, а във въздуха се бореха за надмощие миризмите на антисептици и урина. Смути се, щом осъзна, че миризмата на урина идва от нея. За миг се чу шуртене на чешма, а после стъпките се приближиха. Чашата отново бе сложена в ръката ѝ. Този път тя изпи водата бавно, като я задържаше за малко в устата си, преди да преглътне. Беше хладна и с възхитителен вкус.

Когато свърши, гласът попита:

— Още?

Тя поклати глава.

— Може би по-късно — каза. А секунда след това попита: — Сляпа ли съм?

— Не. Биха ти комбинация от лекарства за съсредоточаване и мощни амфетамини. Което означава, че зениците ти са силно разширени. Съжалявам, не ми дойде наум да намаля осветлението, преди да се събудиш.

Гласът все още бе пълен с благост и топлота. На Боби ѝ се искаше да види лицето зад този глас, затова рискува да откrexне едното си око. Светлината не я жегна както преди, но пак беше неприятна. Собственикът на благия глас се оказа много висок и слаб мъж в униформа на флотското разузнаване. Лицето му бе тясно, с изпъната кожа, сякаш черепът му напираше да излезе навън. Той я дари с плашеща усмивка, която не бе нищо повече от леко извиване на ъгълчетата на устата му.

— Сержант-оръжейник Роберта У. Дрейпър, 2-ри пехотински експедиционен корпус — каза мъжът и гласът му бе в такова противоречие с външността, та Боби имаше чувството, че гледа филм, дублиран на чужд език.

След няколко секунди той още не бе продължил, така че Боби потвърди:

— Да, сър — погледна към пагоните му и добави: — Господин капитан.

Вече можеше да отвори и двете си очи, без да изпитва болка, но някакъв странен гъдел пълзеше по крайниците ѝ и ги караше едновременно да се схващат и да треперят. Тя потисна желанието да се размърда.

— Сержант Дрейпър, аз съм капитан Торсън и съм дошъл да ви разпитам. Загубихме целия ви взвод. От два дни на Ганимед се води ожесточена битка между силите на Обединените нации и Марсианската конгресна република. Кое по последни данни е довело до инфраструктурни щети за над пет милиарда марсиански долара и смъртта на близо три хиляди военни и цивилни.

Той млъкна пак, взирайки се в нея с присвити очи, които блестяха като на змия. Тъй като не знаеше какъв точно отговор очаква мъжът, Боби каза просто:

— Да, сър.

— Сержант Дрейпър, защо взводът ви е открил огън по военния аванпост на ООН при купол четиринайсет и го е унищожил?

Въпросът бе толкова нелеп, че мозъкът на Боби загуби няколко секунди, докато се мъчеше да го осмисли.

— Кой ви заповяда да откриете огън и защо?

Разбира се, той не би могъл да пита защо хората ѝ са започнали битката. Нима не знаеше за чудовището?

— Не знаете ли за чудовището?

Капитан Торсън не помръдна, но ъгълчетата на устата му се извиха неодобрително надолу и челото му се сбърчи.

— Чудовище? — повтори той, без гласът му да загуби и капка от топлотата си.

— Сър, някакво чудовище... мутант... нещо нападна аванпоста на ООН. Войниците на ООН тичаха към нас, за да се спасят от него. Ние не сме стреляли по тях. Това... това същество, каквото и да беше,

ги изби всичките, а после и нас. — Гадеше ѝ се и тя млъкна, за да преглътне лимонения вкус в устата си. — Искам да кажа, с изключение на мен.

Няколко секунди Торсън се мръщеше, а после бръкна в джоба си и извади малък цифров рекордер. Изключи го и го остави на табла до леглото на Боби.

— Сержант, ще ти дам втори шанс. Досега досието ти е безупречно. Ти си отличен пехотинец. Един от най-добрите. Искаш ли да започнеш отначало?

Той вдигна рекордера и сложи пръст на бутона за изтриване, като я изгледа многозначително.

— Мислите, че лъжа ли? — възмути се тя. Сърбежът в крайниците ѝ се превърна в силно желание да посегне и да счупи лакътя на самодоволния копелдак. — Всички ние стреляхме по него. Камерите в оръжията на целия взвод трябва да са заснели как онази твар избива войниците на ООН, а после напада и нас. Сър.

Торсън поклати тясната си глава и присви очи, докато те почти не изчезнаха.

— Не сме получили картина от взвода по време на цялата битка, нито каквито и да било други данни...

— Те ни заглушаваха — прекъсна го Боби. — Аз също загубих радиовръзка, щом се приближих до чудовището.

Торсън продължи, като че ли тя изобщо не беше се обаждала.

— Освен това загубихме всичкото оборудване, когато едно орбитално огледало падна върху купола. Ти се намираше извън зоната на сблъсъка, но ударната вълна те отхвърли на близо четвърт километър. Трябваше ни известно време да те намерим.

„Загубихме всичкото оборудване.“ Ама че безчувствен начин на изразяване. Всички от взвода на Боби превърнати в шрапнели и пара, когато от орбита върху тях се е стоварило неколкотонно огледало. Някакъв монитор започна да издава тихо, тревожно писукане, но никой друг не му обърна внимание, така че и тя направи същото.

— Моят скафандър, сър. Аз също стрелях по него. Моят видеозапис ще е още там.

— Да — кимна Торсън. — Прегледахме видеоданните на скафандъра ти. Няма нищо, освен статичен шум.

„Това прилича на лош филм на ужасите“, помисли си тя. Героинята вижда чудовището, но никой не иска да ѝ повярва. Представи си второто действие, в което е позорно предадена на военен съд, и е спасена едва в трето действие, когато чудовището се появява отново и избива всички, които не са вярвали...

— Чакайте — каза тя. — Каква декомпресия използвахте? Моят скафандър е по-стар модел. Използва видеокомпресия версия 5.1. Кажете го на техниците и ги накарайте да опитат пак.

Торсън се вира в нея в продължение на няколко секунди, а после извади ръчния си терминал и се обади на някого.

— Донесете бойния скафандър на сержант Дрейпър в стаята ѝ. Пратете с него техник с видеооборудване.

Прибра терминала и се усмихна пак по своя плашещ начин.

— Сержант, признавам, че съм извънредно любопитен какво искаш да видя. Ако това е някаква хитрина, спечелила си само още няколко минутки.

Боби не отговори, но реакцията ѝ към отношението на Торсън най-после бе преминала от уплаха през гняв до раздражение. Тя се надигна в тясното болнично легло, обърна се настрани и отметна одеялото. Поради ръста и близкото ѝ физическо присъствие обикновено или плашеше мъжете, или ги възбуждаше. И в двата случая ги караше да се чувстват неловко. Тя се приведе леко към Торсън и бе възнаградена, когато той избута стола си със също толкова назад.

Изписаното на лицето му отвращение показва, че моментално е разбрал какво е направила. Той извърна очи от усмивката ѝ.

Вратата на стаята се отвори и двама флотски техници вкараха скафандъра на Боби върху закачалка на колелца. Беше непокътнат. Не го бяха разбили, докато са я вадели. Тя усети буца в гърлото си и преглътна. Нямахше да покаже дори за миг слабост пред този клоун Торсън.

Клоунът посочи към по-старшия от двамата техници.

— Ти. Как се казваш?

Младежът козирува отсечено и отвърна:

— Старшина-техник Сингх, сър.

— Старшина Сингх, сержант Дрейпър твърди, че скафандърът ѝ има различна видеокомпресия от новите модели и затова не сте могли

да разчетете видеоданните. Така ли е?

Сингх се плесна по челото.

— Тях, да му се не види — възкликна той. — Не ми дойде на ума... Това е старият скафандър „Марк III Голиат“. Когато започнаха да правят „Марк IV“, пренаписаха изцяло фърмуера. Напълно различна система за съхранение на видеото. Леле, чувствам се толкова тъп...

— Добре — прекъсна го Торсън. — Направи каквото е нужно, за да демонстрираш видеото, записано в този скафандър. Колкото по-скоро го направиш, толкова по-малко време ще имам да мисля за забавянето, предизвикано от твоята некомпетентност.

Сингх, за негова чест, не отговори. Незабавно включи скафандъра към един монитор и се залови за работа. Боби огледа бронята си. По нея имаше доста драскотини и вдлъбнатини, но иначе изглеждаше невредима. Тя изпита силно желание да я облече и после да каже на Торсън къде да си завре отношението.

Нови тръпки пробягаха по ръцете и краката ѝ. Нещо в шията ѝ затупка бясно като сърцето на дребно животинче. Тя посегна и го докосна. Беше пулсът ѝ. Понечи да каже нещо, но в същия миг техникът възкликна доволно и плесна ръката на помощника си.

— Готово, сър — каза Сингх и пусна записа.

Боби се опита да гледа, но картината се размазваше пред очите ѝ. Посегна към Торсън, за да привлече вниманието му, но някак си не улучи и се люшна напред.

„Пак се започва“, помисли си тя и след един кратък миг на свободно падане чернотата се върна.

* * *

— Дявол да го вземе — изрече острият глас. — Съвсем ясно ви казах, че това ще се случи. Тази жена е получила вътрешни травми и лошо сътресение. Не можете просто да я натъпчете до козирката със стимуланти и да я разпитвате. Това е безотговорно. Нещо повече, това е истинско престъпление!

Боби отвори очи. Отново беше в леглото си. Торсън седеше на един стол до нея. Отсреща стоеше набита руса жена в лекарска

престилка, със зачервено от бяс лице. Щом видя, че Боби е будна, тя се приближи и хвана ръката ѝ.

— Сержант Дрейпър, не се опитвайте да се движите. Паднахте и утежнихте някои от травмите си. Стабилизирахме ви, но сега трябва да почивате.

Докато изричаше това, лекарката вдигна очи към Торсън, а изражението ѝ поставяше възкликателни знаци след всяко изречение. Боби кимна и движението я накара да почувства главата си като купа с вода, разнасяна при променлива гравитация. Фактът, че не болеше, вероятно означаваше, че са я натъпкали с всяко налично обезболяващо.

— Помощта на сержант Дрейпър беше съдбоносна — каза Торсън без нито следа от извинение в прекрасния си глас. — Тя може би току-що ни спаси от широкомащабна война със Земята. Да рискуваш живота си, за да не трябва другите да го правят — общо взето в това се състои работата на Роберта.

— Не ме наричайте Роберта — измънка Боби.

— Сержи — обърна се към нея Торсън. — Съжалявам за случилото се с взвода ти. Но най-много съжалявам, че не ти повярвах. Благодаря ти, че реагира професионално. Така избегнахме сериозна грешка.

— Тъкмо си мислех, че си гадняр — рече Боби.

— Това ми е работата, войнико. — Торсън се изправи. — Почини си. Ще те натоварим на кораба веднага, щом си достатъчно добре, за да пътуваш.

— На кораба ли? Працате ме обратно на Марс?

Торсън не отговори. Кимна на лекарката и излезе. Жената натисна бутона на една от машините до леглото на Боби и нещо хладно потече по вените на ръката ѝ. Светлините угаснаха.

* * *

„Желе. Защо в болниците винаги сервират желе?“

Боби разсеяно побутваше с вилицата шаващата зелена купчинка в чинията си. Най-послед се чувстваше достатъчно добре, за да яде като хората, и меките, прозрачни храни, които ѝ носеха тук, ставаха все по-непоносими. Дори високопротеиновата, високовъглеродна помия,

която раздаваха на повечето флотски кораби, ѝ изглеждаше по-привлекателна в момента. Или пък дебела гъбена пържола, залята със сос, с гарнитура от кускус...

Вратата на стаята се отвори и влезе лекарката ѝ, за която Боби вече знаеше, че се казва Триша Пишон, но настояваше всички да ѝ викат доктор Триш. С нея бяха капитан Торсън и някакъв нов мъж, когото не познаваше. Торсън я дари със зловещата си усмивка, но тя вече бе научила, че просто лицето му се движи по този начин. Изглежда, му липсваха необходимите мускули, за да се усмихва нормално. Непознатият носеше униформа на флотски капелан с неясна религиозна принадлежност.

Доктор Триш заговори първа.

— Добри новини, Боби. Ще те изпишем утре. Как се чувстваш?

— Добре. Гладна — оплака се Боби и бодна пак желето си.

— В такъв случай ще се погрижим да ти набавим някаква истинска храна — каза доктор Триш, а после се усмихна и излезе от стаята.

Торсън посочи към капелана.

— Това е капитан Мартенс. Той ще пътува с нас. Оставям ви насаме, за да се запознаете.

И излезе, преди Боби да е успяла да му отговори. Мартенс се тръшна на стола до леглото ѝ. Протегна ръка и тя я стисна.

— Здравей, сержант — каза той. — Аз...

— Когато във формуляр 2790 посочих за своя религия „никаква“, бях напълно сериозна — прекъсна го Боби.

Мартенс се усмихна, явно без да се обиди от прекъсването или от атеизма ѝ.

— Не съм тук в ролята си на духовник, сержант. А съм и психотерапевт по преодоляване на мъката и тъй като ти си станала свидетел на смъртта на всички от своята част и сама едва не си била убита, капитан Торсън и твоята лекарка смятат, че може да имаш нужда от мен.

Боби се канеше да отвърне нещо презрително, но буцата в гърдите ѝ я спря. Тя скри неловкостта си, като отпи дълга глътка вода, а после каза:

— Добре съм. Благодаря, че се отбихте.

Мартенс се облегна в стола си, а усмивката му дори не трепна.

— Ако наистина беше добре след всичко, което си преживяла, това би било знак, че нещо не е наред. А скоро ще бъдеш хвърлена в ситуация с голямо емоционално и умствено напрежение. Щом стигнем Земята, няма да можеш да си позволиш лукса да получаваш емоционална криза или посттравматичен стрес. Чака ни много рабо...

— Земята? — Боби се вкопчи в тази дума. — Я чакай малко. Защо отивам на Земята?

5. АВАСАРАЛА

Крисджен Авасарала, помощник на заместник генералния секретар на ООН, седеше близо до края на масата. Сарито ѝ беше оранжево, единственото цветно петно в иначе военната синьо-сива окраска на срещата. Останалите седем души на масата бяха началници на различните подразделения на въоръжените сили на ООН, и всички до един мъже. Тя знаеше имената им, развитието на кариерите им, психологическите им профили, заплатите им, политическите им връзки и с кого спят. Личните асистенти и адютантите стояха до задната стена, замръзнали неловко като срамежливи тийнейджъри на танцова забава. Авасарала измъкна крадешком от чантичката си един шамфъстък, счупи дискретно черупката и го метна в устата си.

— Срещата с марсианското командване ще трябва да почака, докато ситуацията на Ганимед се стабилизира. Всякакви по-ранни официални дипломатически разговори само ще създадат впечатление, че сме приели новото статукво. — Говореше адмирал Нгуен, най-младият от присъстващите. Приличаше на ястреб и излъчваше характерното за преуспелите младежи самодоволство.

Генерал Адики-Сандовал кимна с бичата си глава.

— Съгласен. В случая трябва да мислим не само за Марс. Ако започнем да изглеждаме слаби в очите на Съюза на външните планети, бъдете сигурни, че ще има рязък скок в терористичните действия.

Микел Ейджи, от дипломатическия корпус, се облегна назад и облиза нервно устни. Зализаната коса и мършавото лице го караха да прилича на човекоподобен плъх.

— Господа, принуден съм да не се съглася...

— Ама, разбира се — вметна сухо генерал Нетълфорд. Ейджи не му обърна внимание.

— На този етап срещата с Марс е необходимата първа стъпка. Ако започнем да си играем с предварителни условия и да издигаме всевъзможни пречки, не само че процесът ще отнеме по-дълго време,

но и вероятността за подновяване на враждебните действия ще нарасне. Докато ако успеем да свалим напрежението, да изпуснем малко пара...

Адмирал Нгуен кимна с безизразна физиономия. Когато заговори, тонът му бе небрежен.

— Вие дипломатите нямате ли метафори, които да датират от след парната машина?

Авасарала се изкикоти заедно с другите. Нейното мнение за Ейджи също не бе високо.

— Нещата с Марс вече ескалираха — каза генерал Нетълфорд. — Струва ми се, че най-доброто, което можем да направим в момента, е да изтеглим Седма флотилия от станция Церера. С максимална тяга. Да сложим на стената тиктакащ часовник и да видим тогава дали марсианците ще искат да останат на Ганимед.

— Имате предвид да я преместим в системата на Юпитер? — попита Нгуен. — Или да я насочим към Марс?

— Ако насочиш нещо към Земята, това много прилича на насочване към Марс — отбеляза Нетълфорд.

Авасарала прочисти гърлото си.

— Разполагате ли с нова информация за първоначалния нападател? — попита тя.

— Техниците работят по въпроса — отговори Нетълфорд.

— Но това само доказва моята правота. Ако Марс изпробва нови технологии на Ганимед, не можем да позволим те да определят темпото. Трябва да извадим на масата своя собствена заплаха.

— Но е била протомолекулата, нали? — намеси се Ейджи. — Тоест, било е същото като на Ерос?

— Работим по въпроса — повтори Нетълфорд, натъртвайки леко на думите. — Има някои очебийни прилики, но и някои фундаментални разлики. Не се разпространи както на Ерос. Ганимед не се променя, както се промени населението на Ерос. От сателитните снимки, които получихме, изглежда, че то е преминало на марсианска територия и или се е самоунищожило, или е било унищожено от тях. Ако изобщо има някаква връзка с Ерос, оттогава насам се е усъвършенствало.

— Значи Марс се е сдобил с мостра от протомолекулата и я е превърнал в оръжие — заключи адмирал Садър. Той не говореше

много. Авасарала все забравяше колко е тънък гласът му.

— Това е една от възможностите — отвърна Нетълфорд. — Една доста сериозна възможност.

— Вижте — обади се Нгуен със самодоволна усмивчица, като дете, което знае, че ще получи каквото иска. — Знам, че изключихме възможността за първи удар, но трябва да обсъдим докъде може да стигне непосредственият ни отговор. Ако това е било само суха тренировка за нещо по-голямо, чакането може да е равнозначно на излизане през въздушен шлюз.

— Трябва да приемем срещата с Марс — подчерта Авасарала.

Стаята притихна. Лицето на Нгуен потъмня.

— Нима?... — започна той, но млъкна. Авасарала видя как мъжете се споглеждат. Извади от чантичката си още един шамфъстък, изяде ядката и прибра черупките. Ейджи се опитваше да скрие задоволството си. Авасарала наистина трябваше да провери кой го е уредил за представител на дипломатическия корпус. Беше ужасен избор.

— Сигурността ще е проблем — каза Нетълфорд. — Изключено е да допуснем някой от корабите им в защитния ни периметър.

— Е, не можем да го направим при техните условия. Ако ще провеждаме среща, искаме да е тук, на наша територия.

— Да ги накараме да спрат на безопасно разстояние и да пратим наш транспорт да ги вземе?

— Никога няма да се съгласят.

— Тогава нека видим на какво ще се съгласят.

Авасарала стана тихичко и се отправи към вратата. Личният ѝ асистент — европейско момче на име Съорен Котвалд — се откъсна от задната стена и я последва. Генералите се престориха, че не забелязват излизането ѝ, или може би бяха толкова погълнати от новите проблеми, които им бе поставила, че наистина не забелязаха. И в двата случая Авасарала бе сигурна, че се радват на оттеглянето ѝ не по-малко от самата нея.

Коридорите на комплекса на ООН в Хага бяха чисти и широки, декорирани в нежен стил, който караше всичко да изглежда като музейна диорама на португалските колонии през 40-те години на XX век. Тя спря до един рециклатор на органични отпадъци и започна да вади черупките от чантичката си.

- Какво следва? — попита тя.
- Съвещание с господин Еринрайт.
- А после?
- Мийстън Грейвис за афганистанския проблем.
- Отмени го.
- Какво да му кажа?

Авасарала изтупа ръце над контейнера за отпадъци, после се обърна и тръгна бързо към асансьорите.

— Майната му — каза тя. — Кажу ми, че афганците се съпротивляват на външно управление още отпреди моите прадеди да изритат британците. Веднага щом разбере как това може да бъде променено, ще го уведомя.

— Да, госпожо.

— Освен това ми трябва актуално резюме за ситуацията на Венера. С последните данни. И нямам време да търся друг доктор на науките да ми го разчете, така че ако не е написано кратко и ясно, уволни кучия му син и намери някой, който умее да пише.

— Да, госпожо.

Асансьорът, който се изкачваше от фойето и стаите за срещи до офисите, блестеше като диамант в стоманен обков и бе достатъчно голям, за да се сервира в него вечеря за четирима. Той ги разпозна, щом влязоха, и потегли бавно нагоре през етажите. Отвъд прозорците Биненхоф сякаш потъна и огромният мравуняк от сгради, който представляваше Хага, се просна под идеално синьото небе. Беше пролет и снегът, покриващ града от декември насам, най-после се бе стопил. Гълъби кръжаха над улиците далеч долу. На планетата имаше трийсет милиарда души, но те никога нямаше да изтласкат гълъбите.

— Само мъже са, педалите — промърмори тя.

— Моля? — попита Съорен.

— За генералите говоря. Само мъже са, педалите.

— Мислех, че само Садър е пе...

— Не, нямах предвид, че наистина са педали. Но всичките са мъже, мамка им. Откога не е имало жена начело на въоръжените сили? Във всеки случай не и откакто аз съм тук. Така че получаваме още един пример какво става със здравия разум, когато в стаята има твърде много тестостерон. А, това ми напомня: свържи се с Анет Рабир от

инфраструктурата. Нямам вяра на Нгуен. Ако започне мрежов трафик между него и някой друг в генералната асамблея, искам да знам.

Сьорен прочисти гърлото си.

— Извинете, госпожо. Да не би току-що да ми наредихте да шпионирам генерал Нгуен?

— Не, само поисках подробна проверка на целия мрежов трафик и пет пари не давам за резултати извън офиса на Нгуен.

— Разбира се. Грешката е моя.

Асансьорът подмина прозорците с гледката към града и навлезе в тъмната шахта на етажите с частните офиси. Авасарала изпука кокалчетата на пръстите си.

— Но просто за всеки случай — добави тя, — направи го по собствена инициатива.

— Да, госпожо. И аз така си мислех.

За тези, които познаваха Авасарала само по репутация, кабинетът ѝ беше измамно скромен. Намираше се от източната страна на сградата — мястото, откъдето обикновено започваха нископоставените служители. Имаше прозорец с изглед към града, но не ъглов. Видеоекранът, който заемаше по-голямата част от южната стена, стоеше изключен, когато не се използваше, и повърхността му бе матовочерна. Другите стени бяха покрити с износена бамбукова ламперия. Килимът бе къс и с шарки, които да скриват петната. Единствената украса се състоеше от малък олтар с глинена скулптура на Гаутама Буда до бюрото и кристална ваза с цветя, които нейният съпруг, Арджун, пращаше всеки четвъртък. Стаята бе изпълнена с техния аромат и с мириса на дим от лула, макар че Авасарала никога не пушеше тук и не познаваше никого, който да го прави. Тя отиде до прозореца. Под нея градът се простираше като шир от бетон и стар камък.

В притъмняващото небе пламтеше Венера.

През дванайсетте години, откакто работеше на това бюро и в тази стая, всичко се бе променило. Съюзът между Земята и високомерното ѝ братче някога изглеждаше вечен и непоклатим. Поясът бе просто един слаб дразнител и убежище за малки групи ренегати и размирници, които можеха с еднаква вероятност да умрат от повреда в кораба или да бъдат изправени пред правосъдието. Човечеството беше самичко във вселената.

А после дойде тайното откритие, че Феба, странната луна на Сатурн, е всъщност извънземно оръжие, изстреляно към Земята, когато животът на нея е бил кажи-речи само една интересна идея, увита в двоен липиден слой. Как можеше след това нещо да остане същото?

И все пак бе останало. Вярно, че Земята и Марс още не бяха сигурни дали са неизменни съюзници или смъртни врагове. Вярно, че СВП, тази Хизбула на вакуума, бе на път да се превърне в истинска политическа сила на външните планети. Вярно, че нещото, което бе предназначено да измени примитивната земна биосфера, вместо това бе отнесено от един отклонен астероид в облаците на Венера и се бе заело да прави там неизвестно какво.

Но въпреки това пролетта идваше. Мандатите се сменяха. Вечерницата още озаряваше индиговите небеса, по-ярка и от най-големите земни градове.

В други дни Авасарала намираще това за окуражаващо.

— Господин Еринрайт — каза Съорен.

Авасарала се обърна към мъртвия екран на стената и той оживя. Садавир Еринрайт бе по-тъмнокож и от нея, със закръглено и меко лице. То би било съвсем на място във всяко кътче на Пенджаб, но гласът му притежаваше хладното и аналитично британско веселие. Носеше тъмен костюм и модна тясна вратовръзка. Където и да се намираще, зад него грееше ярка дневна светлина. Картината постоянно трепкаше в опит да балансира светлото и тъмното, и той изглеждаше ту като сянка в правителствен офис, ту като човек в ореол от светлина.

— Надявам се, че събранието е минало добре?

— Да — потвърди тя. — Срещата с Марс ще се състои. В момента уточняват мерките за сигурност.

— Всички ли бяха на това мнение?

— След като им казах, че са, да. Марсианците пращат най-добрите си хора на среща с представители на Обединените нации, за да поднесат лично извиненията си и да обсъдят как отношенията между двете планети да бъдат нормализирани и Ганимед да се върне към дъра-дъра-дъра. Нали?

Еринрайт се почеса по брадичката.

— Не съм сигурен, че колегите ни на Марс гледат на нещата по този начин — подхвърли той.

— Тогава могат да протестираат. Ще си разменим остри прессъобщения и до последната минута ще заплашваме да отменим срещата. Драмата е чудесно нещо. Дори повече от чудесно — разсейващо. Само не позволявай на празноглавеца да говори за Венера или Ерос.

Трепването му беше почти недоловимо.

— Моля те, може ли да не наричаме генералния секретар „празноглавец“?

— Защо не? Той знае, че го наричам така. Казвам му го в лицето и той няма нищо против.

— Мисли, че се шегуваш.

— Защото е шибан празноглавец. Не му позволявай да говори за Венера.

— Ами записът?

Справедлив въпрос. Каквото и да бе нещото, извършило атаката на Ганимед, покушението беше започнало от територията на Обединените нации. Ако можеше да се вярва на неофициалните канали — а не можеше, — Марс разполагаше с камерата от скафандъра на един пехотинец. Авасарала от своя страна имаше седемминутно видео с висока резолюция от четирийсет различни камери, показващо как онази твар избива най-добрите войници, с които разполага Земята. Дори да успееш да убедиш марсианците да си траят, щеше да е трудно да потулят това.

— Дай ми време до началото на срещата — помоли Авасарала. — Нека видим какво казват те и как го казват. Тогава ще разбера какво трябва да се направи. Ако става въпрос за марсианско оръжие, те ще го покажат с това, което сложат на масата.

— Разбирам — каза бавно Еринрайт. Което означаваше, че не разбира.

— С цялото ми уважение, сър — настоя тя, — засега историята трябва да се ограничи до Земята и Марс.

— Значи искаме драма между двете най-големи военни сили в системата? Как точно си го представяш?

— Получих предупреждение от Майкъл-Джон де Утурбе за нараснала активност на Венера по същото време, когато е започнала стрелбата на Ганимед. Скокът не е бил голям, но го е имало. Венера се

размърдва точно когато се случва нещо, което адски прилича на поява на протомолекулата на Ганимед. Това е проблем.

Даде му минутка да осмисли думите ѝ, преди да продължи. Очите на Еринрайт зашаваха, като че ли четеше нещо във въздуха. Той правеше така, когато мислеше усърдно.

— И по-рано сме дрънчали заплашително със сабите — поде отново тя. — Преживели сме го. То е известна величина. Имам папка с деветстотин страници анализи и извънредни планове за конфликт с Марс, включително четиринайсет различни сценария какво да правим, ако те развият неочаквана нова технология. А знаеш ли колко е дебела папката, казваща ни какво да правим, ако нещо дойде от Венера? Три страници, и започва със: „Стъпка първа: Намери Бог“.

Еринрайт изглеждаше отрезвен. Тя чуваше Съорен зад себе си — различна и по-напрегната тишина от обичайната. Беше сложила страховете си на масата.

— Вариантите са три — каза тя тихо. — Първо: Марс го е създал. Това е просто война. Можем да се справим. Второ: Някой друг го е създал. Неприятно и опасно, но разрешимо. Трето: То само се е създадо. И не разполагаме с нищо.

— Ще добавиш ли още страници към тънката си папка? — попита Еринрайт. Прозвуча като насмешка, но не беше.

— Не, драги. Ще разбера с кое от трите си имаме работа. Ако е някое от първите две, ще реша проблема.

— А ако е третото?

— Ще си подам оставката — каза тя. — И ще ти позволя да назначиш някой друг идиот.

Еринрайт я познаваше достатъчно отдавна, за да долови шегата в гласа ѝ. Усмихна се и подръпна разсеяно вратовръзката си. Това бе издайнически жест. Показваше, че е не по-малко разтревожен от нея. Човек, който не го познаваше, изобщо не би забелязал.

— Положението е много деликатно. Не можем да позволим конфликтът на Ганимед да се разрасне.

— Ще го държа под контрол — обеща Авасарала. — Никой не започва война, без аз да съм му позволила.

— Искаш да кажеш, без генералният секретар да издаде решение и генералната асамблея да го утвърди с гласуване.

— А аз ще му кажа кога може да го направи — подчерта тя. — Но ще оставя на теб да му съобщиш новината. Ако го чуе от стара бабка като мен, ще му се свие пишката.

— Е, определено не можем да допуснем това. Дръж ме в течение за всичко, което намериш. Ще говоря с екипа, който пише речите, и ще се уверя, че текстът на изявлението му не излиза от определените граници.

— И всеки, който разпространи видеозаписа от нападението, ще отговаря пред мен — добави тя.

— Всеки, който разпространи видеозаписа от нападението, ще бъде съден за измяна от законен трибунал и изпратен с доживотна присъда в Лунната наказателна колония.

— Това е горе-долу същото.

— Обаждай се по-често, Крисджен. Времената са трудни. Колкото по-малко изненади, толкова по-добре.

— Да, драги — съгласи се тя. Връзката прекъсна. Екранът потъмня. Можеше да се види в него като оранжево петно, увенчано със сива коса. Съорен пък представляваше размазано бежово-бяло петно.

— Искаш ли още работа?

— Не, госпожо.

— Тогава чупката.

— Да, госпожо.

Чу зад себе си отдалечаващи се стъпки.

— Съорен!

— Госпожо?

— Пригответи ми списък на всички, свидетелствали в процеса за инцидента Ерос. И пусни показанията им през невропсихоаналитиците, ако вече не е направено.

— Искате ли преписите?

— Да, и това също.

— Ще ви ги донеса възможно най-бързо.

Вратата се затвори зад него и Авасарала се отпусна в креслото си. Краката я боляха и предусещаното главоболие, което я преследваше от сутринта, пристъпи напред и прочисти гърлото си. Буда се усмихваше ведро и тя му се изкикоти, сякаш двамата споделяха някаква скрита шега. Искаше ѝ се да се прибере вкъщи, да седне на верандата и да слуша как Арджун се упражнява на пианото.

А вместо това...

Обади му се по ръчния си терминал, вместо по системата в офиса. Някакъв суеверен подтик я караше да потърси уединение, дори и по такъв дребен начин. Той вдигна веднага. Лицето му беше ъгловато, късата му брада — вече почти съвсем бяла. Веселието в очите му винаги си беше там, дори когато плачеше. Само като го видя, тя усети как нещо в гърдите ѝ се отпуска.

— Тази вечер ще се прибера късно — предупреди Авасарала и веднага съжали за прозаичния си тон. Арджун кимна.

— Онемях от смайване — рече той. Дори сарказмът му бе нежен. — Днес маската е тежка, а?

Той го наричаше „маската“. Сякаш жената, която бе тя, когато се изправяше срещу света, беше фалшива, а онази, която говореше с него или рисуваше с внучките си, беше истинска. Авасарала смяташе, че греши, но тази измислица бе толкова успокоителна, че винаги поддържаше играта му.

— Днес е особено тежка. Какво правиш в момента, любими?

— Чета черновата на дисертацията на Кукури. Нуждае се от обработка.

— В кабинета ли си?

— Да.

— Трябва да излезеш в градината — каза тя.

— Защото на теб ти се иска да си там ли? Можем да излезем заедно, като се прибереш.

Тя въздъхна.

— Може да закъснея много.

— Събуди ме и ще излезем.

Тя докосна екрана и Арджун се усмихна, като че ли бе усетил милувката. Авасарала прекъсна връзката. По отдавнашен навик не си казаха довиждане. Това бе една от хилядите дреболии, следствие от дългогодишния им брак.

Тя се обърна към системата на бюрото си и извика на екрана тактическия анализ на битката на Ганимед, разузнавателните профили на главните военни фигури на Марс и плана за срещата, вече наполовина попълнен от генералите след събранието. Извади от чантичката си шамфъстък, счупи черупката му и остави необработената информация да я залее, докато умът ѝ танцуваше през

нея. В прозореца зад гърба ѝ нови звезди се мъчеха да пробият сиянието в небето на Хага, но Венера все още бе най-ярката.

6. ХОЛДЪН

Холдън сънуваше дълги виещи се коридори, пълни с получовешки ужаси, когато силно бръмчене го събуди в непрогледно тъмната каюта. След кратка борба с непознатите ремъци на койката той успя да ги разкопчее и да се понесе в микрогравитацията. Стенното табло избръмча пак. Холдън се оттласна от леглото към него и натисна копчето за осветлението. Каютата беше съвсем мъничка. Съдържаше седемдесетгодишно противоускорително кресло над лично шкафче, набутано до едната стена, тоалетна и мивка в ъгъла, а отсреща — стенно табло с гравирано над него името „Сомнамбул“.

Таблото избръмча за трети път. Този път Холдън натисна бутона за отговор и попита:

— Къде сме, Наоми?

— Последно намаляване на скоростта за влизане във висока орбита. Няма да повярваш, но ни карат да се редим на опашка.

— Сериозно?

— Да — каза Наоми. — Мисля, че проверяват всички кораби, кацащи на Ганимед.

„Мамка му.“

— Мамка му. От кои са?

— Има ли значение?

— Ами, виж, Земята ме търси, защото съм им откраднал няколко хиляди ядрени ракети и съм ги дал на СВП. Марс ме търси само за Кражба на един от корабите им. Предполагам, че наказанията са различни.

Наоми се засмя.

— И в двата случая ще те тикнат в затвора завинаги.

— Тогава да речем, че съм педант.

— Опашката, на която сме се наредили, май се проверява от кораби на ООН, но точно до тях е паркирана една марсианска фрегата и наблюдава ставащото.

Холдън отправи безмълвна благодарствена молитва, че на Тихо бе позволил на Фред Джонсън да го убеди да отпътува за Ганимед с наскоро ремонтирания „Сомнамбул“ вместо с „Росинант“. В момента товарният кораб беше най-неподозрителният съд от флотата на СВП. Имаше далеч по-малка вероятност да предизвика нежелано внимание от крадения марсиански торпедоносец. Бяха оставили „Роси“ паркиран на милион километра от Юпитер, на място, където едва ли някой щеше да търси. Алекс бе изключил всичко на борда освен рециклаторите на въздух и пасивните сензори и вероятно се бе сгушил в каютата си с една отоплителна печка и куп одеяла, за да чака обаждането им.

— Добре, идвам горе. Прати теснолъчево съобщение до Алекс и го уведоми за ситуацията. Ако ни арестуват, нека откара „Роси“ на Тихо.

Холдън отвори шкафчето под койката и извади зелен комбинезон, който не му бе много по мярка, с надпис „Сомнамбул“ на гърба и името Филипс на предния джоб. Според записите на кораба, осигурени от един технически магьосник на Тихо, той беше Уолтър Филипс, инженер и общ техник на кораба за превоз на храна „Сомнамбул“. Освен това беше трети по старшинство в екипаж от трима души. Предвид репутацията му в Слънчевата система, решиха, че е най-добре работата на Холдън да не изисква от него да разговаря с никого на отговорна позиция.

Той се изми в малката мивка — която нямаше течаща вода, а само система от влажни кърпи и насапунисани гъби, — почесвайки нещастно рошавата си брада, която пускаше като част от маскировката си. Никога по-рано не го бе правил и с разочарование откри, че лицевото му окосмяване расте на петна с различна дължина и къдравост. В знак на солидарност Еймъс също си бе пуснал брада и сега имаше буйна лъвска грива, която смяташе да запази, защото му стоеше толкова добре.

Холдън пъкна използваната кърпа в апарата за рециклиране и се отблъсна към люка на каютата и нагоре по стълбата към командния център.

Не беше кой знае какъв команден център. „Сомнамбул“ бе почти на сто години и определено приближаваше края на жизнения си цикъл. Ако не се нуждаеха от стар кораб за тази мисия, хората на Фред вероятно щяха да го пратят за скрап. Скорошният сблъсък с пиратите

го бе оставил полумъртъв. Но през последните двайсет години той бе лелял по маршрута Ганимед-Церера и регистърът щеше да го покаже като редовен посетител на юпитеровата луна, така че би изглеждало правдоподобно да пристигне с товар от хранителни помощи. Фред смяташе, че благодарение на редовните му курсове до Ганимед, може да го пропуснат през митниците или блокадите, без дори да го погледнат.

Но, изглежда, очакванията му бяха твърде оптимистични.

Когато Холдън влезе, Наоми се бе пристегнала към една от командните станции. Носеше зелен комбинезон, подобен на неговия, макар че името на джоба ѝ бе Естанция. Тя му се усмихна и му махна да се приближи и да погледне екрана ѝ.

— Ето това е групата кораби, която проверява всички, преди да кацнат.

— По дяволите — изруга Холдън, когато увеличи телескопичния образ, за да разгледа по-добре корпусите и опознавателните знаци. — Определено са кораби на ООН. — Нещо дребно се движеше по екрана от един от съдовете на ООН към тежък товарен кораб, който в момента бе най-отпред на опашката. — А това ми прилича на катер.

— Е, значи е хубаво, че не си се ресал цял месец — отбеляза Наоми и подръпна кичур от косата му. — С този храсталак на главата и тази ужасна брада, и собствените ти майки не биха те познали.

— Надявам се, че не са мобилизирали майките ми — каза Холдън, опитвайки се да имитира безгрижния ѝ тон. — Ще предупредя Еймъс, че идват.

* * *

Холдън, Наоми и Еймъс чакаха в късия, пълен с шкафчета коридор точно пред вътрешната врата на въздушния шлюз, докато пристигащата група мине през цикъла на херметизирането. Наоми изглеждаше висока и сурова в току-що изпраната си капитанска униформа и магнитни ботуши. Капитан Естанция бе командвала „Сомнамбул“ десет години преди пиратското нападение, отнело живота ѝ. Холдън смяташе, че Наоми е подобаващо царствена заместничка.

Зад нея стоеше Еймъс, в комбинезон с емблемата на главен инженер, и се мръщеше отегчено. Дори в микрогравитацията на сегашната им орбита около Ганимед, той изглеждаше лениво отпуснат. Холдън се постара да имитира позата му, както и раздраженото му изражение.

Цикълът на въздушния шлюз завърши и вътрешната врата се отвори. От шлюза с къртене на магнитни ботуши излязоха шестима пехотинци в бойна броня и младши лейтенант в обикновен скафандър. Лейтенантът огледа набързо екипажа и направи справка с ръчния си терминал. Изглеждаше също толкова отегчен като Еймъс. Холдън предполагаше, че този нещастен младши офицер цял ден се занимава с гадната задача да посещава разни кораби и вероятно също като тях иска да приключат по-бързо.

— Роуина Естанция, капитан и старши офицер на регистрирания на Церера товарен кораб „Плачещият сомнамбул“.

Думите му не прозвучаха като въпрос, но Наоми отвърна:

— Да, сър.

— Името ми харесва — подхвърли лейтенантът, без да вдига поглед от терминала си.

— Сър?

— Името на кораба. Необичайно е. Заклевам се, ако още веднъж се кача на кораб, кръстен на нечие дете или на приятелката, която са изоставили след онзи вълшебен уикенд на Титан, ще започна да глобявам хората за липса на въображение.

Холдън усети как в основата на гръбнака му започна да се трупа напрежение, което запълзя към скалпа му. Този лейтенант може и да бе отегчен от задачата си, но бе умен и съобразителен, и се грижеше да го разберат предварително.

— Е, този пък е кръстен на трите ми съзлививи месеца на Титан, след като той ме изостави — рече ухилено Наоми. — Което вероятно бе хубаво в дългосрочен план. Иначе щях да го кръстя на златната си рибка.

Лейтенантът вдигна рязко глава от изненада; после се засмя.

— Благодаря ви, капитане. Това е първият ми смях за днес. Всички са се спекли от страх пред нас, а тези шест парчета месо — той махна към пехотинците зад себе си — са с химически отстранено чувство за хумор.

Холдън стрелна с поглед Еймъс. „Той да не би да флиртува с нея? Струва ми се, че флиртува.“ Мръщенето на Еймъс можеше да означава всичко.

Лейтенантът чука нещо на терминала си и каза:

— Протеин, добавки, пречистватели на вода и антибиотици. Може ли да хвърля един поглед?

— Да, сър — отвърна Наоми и посочи към люка. — Насам.

Излезе, последвана от офицера от ООН и двама от пехотинците. Останалите четирима застанаха в бдителни пози до въздушния шлюз. Еймъс смушка с лакът Холдън, за да привлече вниманието му, а после подхвърли:

— Как я карате днес, момчета?

Пехотинците не му обърнаха внимание.

— Тъкмо казвах на моя приятел тук: „Бас държа, че тенекиените костюми, дето ги носят тези момчета, адски спарват чатала“.

Холдън затвори очи и се опита да внуши мислено на Еймъс да млъкне. Не подейства.

— Искам да кажа, с всички тия изчанчени супертехнологични джаджи, набутани навсякъде, не можете дори да си почешете топките. А не дай си боже да ви се притисне оная работа и да се наложи да я размърдате малко, за да направите място.

Холдън отвори очи. Вече всички пехотинци се взираха в Еймъс, но не бяха мръднали, нито заговорили. Холдън отстъпи към задния ъгъл на стаята и се опита да потъне в него. Никой дори не го погледна.

— И така — продължи Еймъс с глас, изпълнен с добродушна общителност. — Аз си имам една теория и се надявах вие, момчета, да ми помогнете.

Най-близкият пехотинец направи половин крачка напред, но това бе всичко.

— Теорията ми гласи — рече Еймъс, — че за да се избегне целият този проблем, просто трябва да ви изрежат онези части, които могат да се заплетат в скафандъра. Като бонус ще намалее изкушението да си играете един с друг през дългите студени ноци на кораба.

Пехотинецът направи още една крачка и Еймъс моментално последва примера му, скъсявайки разстоянието. С нос, толкова близо

до шлема на пехотинеца, че дъхът му замъгляваше стъклото, Еймъс попита:

— Каж ми честно, пич. Външният вид на тези скафандри е анатомично верен, нали?

Настъпи дълга, напрегната тишина, която най-накрая бе нарушена, когато някой откъм люка си прочисти гърлото и в коридора се появи лейтенантът.

— Проблем ли има?

Еймъс се усмихна и отстъпи назад.

— Не. Просто опознавам прекрасните мъже и жени, за чиито заплати отиват данъците ми.

— Сержант? — попита лейтенантът.

Пехотинецът отстъпи назад.

— Не, сър. Няма никакъв проблем.

Лейтенантът се обърна и стисна ръката на Наоми.

— Капитан Естанция, за мен беше удоволствие. Нашите хора ще ви се обадят съвсем скоро, за да ви дадат разрешение за кацане. Сигурен съм, че населението на Ганимед ще ви е благодарно за припасите, които карате.

— Радваме се да помогнем — каза Наоми и дари младия офицер с ослепителна усмивка.

Когато войниците на ООН минаха обратно през шлюза и отлетяха с катера си, Наоми издиша продължително и се зае да масажира бузите си.

— Ако трябваше да се усмихвам още една секунда, лицето ми щеше да се разцепи.

Холдън сграбчи Еймъс за ръкава.

— За... какъв... дявол... — процеди той през стиснати зъби — беше това?

— Кое? — попита Наоми.

— Докато те нямаше, Еймъс направи почти всичко по силите си да вбеси пехотинците. Изненадвам се, че не го застреляха, а половин секунда по-късно и мен.

Еймъс сведе поглед към ръката на Холдън, която продължаваше да го стиска, но не опита да се изтръгне от хватката му.

— Капитане, ти си добър човек, но не ставаш за контрабандист.

— Какво? — попита пак Наоми.

— Капитанът беше толкова нервен, та дори аз започнах да си мисля, че не му е чиста работата. Затова отвличах вниманието на пехотинците, докато се върнете — обясни Еймъс. — А, и между другото, те не могат да те застрелят, освен ако не ги докоснеш или не извадиш оръжие. Нали си бил във флота? Трябва да помниш правилата.

— Значи... — започна Холдън.

— Да — прекъсна го Еймъс. — Ако лейтенантът ги пита за нас, те ще му разкажат за гадняра инженер, който ги е дразнил, а не за нервака с проскубаната брада, който се е опитвал да се завре в ъгъла.

— Мамка му — изруга Холдън.

— Ти си добър капитан и винаги можеш да разчиташ на подкрепата ми. Но си некадърен престъпник. Просто не можеш да се държиш иначе, освен като себе си.

— Искаш ли пак да си капитан? — попита Наоми. — Това е скапана работа.

* * *

— Контролна кула Ганимед, тук е „Сомнамбул“, повтаряме искането си да ни предоставите площадка за кацане — каза Наоми. — Получихме разрешение от патрула на ООН, а вие ни държите в ниска орбита вече три часа.

Тя изключи микрофона си и добави:

— Задници!

Гласът, който ѝ отговори, бе различен от онзи, от който искаха разрешение за кацане през последните часове. Този бе стар и не толкова раздразнен.

— Съжаляваме, „Сомнамбул“, ще ви вмъкнем в графика при първа възможност. Но през последните десет часа сме заети с непрекъснати изпитания и ни остава да отделим още десетина кораба от повърхността, преди да започнем да пускаме хората да кацат.

Холдън включи микрофона си и попита:

— С началника ли разговаряме?

— Да. Старши контрольор Сам Снелинг, ако си водите бележки с намерението да се оплачете.

— Не, не — отвърна Холдън. — Не става дума за оплакване. Гледахме излитащите кораби да минават покрай нас. Това кораби с бегълци ли са? При този тонаж, който видяхме да излита, сякаш половината население на луната я напуска.

— Не. Имаме няколко чартъра и пътнически лайнера, които превозват хора, но повечето отпътуващи кораби са натоварени с храна.

— Храна ли?

— Разпращаме почти по сто тона храна на ден, а битката беше задържала повечето от тези пратки на повърхността. Сега, когато през блокадата вече може да се минава, корабите потеглят, за да ги доставят.

— Чакайте малко — каза Холдън. — Аз тук чакам да кацна с хранителни помощи за гладуващи хора на Ганимед, а вие изстрелвате сто тона храна от луната?

— По-скоро петстотин, заради задържането — уточни Сам. — Но тази храна не е наша. По-голямата част от хранителната продукция на Ганимед е собственост на корпорации, които не са базирани тук. В тези пратки са вложени много пари. През всеки ден, в който те оставаха на повърхността, хората губеха цяло състояние.

— Аз... — започна Холдън, после след кратка пауза каза: — „Сомнамбул“, край.

Завъртя стола си към Наоми. Лицето ѝ бе застинало в безизразна физиономия, която говореше, че е не по-малко ядосана от него.

Еймъс, който се бе изтегнал до инженерната конзола и ядеше ябълка, открадната от хранителните помощи, попита:

— И защо това те изненадва, капитане?

Час по-късно получиха разрешение за кацане.

* * *

Наблюдавана от ниска орбита и от траекторията на спускането им, повърхността на Ганимед не изглеждаше много по-различна от друг път. Дори и в най-добрите си времена, юпитеровата луна представляваше пустош от сиви силикатни скали и не толкова сив лед, всичко това осеяно с кратери и мигновено замръзнали езера. Тя бе приличала на бойно поле дълго преди прародителите на човечеството да изпълзят на сушата.

Но хората със своята изобретателност и усърдие в областта на унищожението бяха намерили начин да оставят своя белег. Холдън зърна подобните на скелет останки на един разрушител, проснати върху пейзажа в края на дълга черна дия. Ударната вълна от сблъсъка бе помела по-малките куполи на десет километра околоръст. Дребни спасителни кораби се стрелкаха около корпуса му, оглеждайки не толкова за оцелели, колкото за късчета информация или технология, които не са били унищожени при катастрофата и не бива да попадат във вражески ръце.

Най-тежката видима щета бе загубата на един от огромните оранжерийни куполи. Земеделските куполи бяха гигантски структури от стомана и стъкло, под които имаше хектари внимателно култивирана почва с грижливо селектирани и отглеждани посеви. Да видиш един от тях смазан под усукания метал на нещо, което приличаше на паднало орбитално огледало, бе шокиращо и угнетяващо. Куполите изхранваха външните планети със своите специално създадени култури. В тях се развиваше най-напредналата земеделска наука в историята. А орбиталните огледала бяха инженерното чудо, което ги правеше това възможно. Да забиеш едното в другото, оставяйки и двете в развалини, се стори на Холдън толкова глупаво и недалновидно, като да се изсереш във водния си запас, за да попречиш на врага си да пие от него.

Докато „Сомнамбул“ отпускате скърцащите си кости върху отредената им площадка за кацане, на Холдън вече му бе дошло до гуша от човешката глупост.

Затова, разбира се, тя дойде да го посрещне.

Когато излязоха през въздушния шлюз, митническият инспектор ги чакаше. Беше кльощав мъж с красиво лице и плешива яйцевидна глава. Придружаваха го двама охранители в униформи без обозначителни знаци, със зашеметители в кобурите си.

— Здравейте, казвам се господин Ведас. Аз съм митнически инспектор на космопорт единайсет, площадки от А14 до А22. Декларацията ви, моля.

Наоми, отново влязла в ролята на капитан, излезе напред и каза:

— Пратихме декларацията до офиса ви, преди да кацнем. Аз не...

Холдън забеляза, че Ведас не държи служебен терминал за проверка на каргото, нито пък мъжете с него носят униформите на ганимедския космопорт. Загъделичка го чувството, че сега ще се разиграе лошо скалъпена изнудваческа схема. Той излезе напред и даде знак на Наоми да се дръпне.

— Аз ще се погрижа за това, капитане.

Митнически инспектор Ведас го изгледа от главата до петите и попита:

— А вие кой сте?

— Можете да ме наричате господин Няма-да-ви-търпя-глупостите.

Ведас се намръщи, а двамата охранители се примъкнаха поблизо до него. Холдън им се усмихна, после посегна зад гърба си и извади изпод куртката голям пистолет. Задържа го отпуснат край тялото си, с насочено към земята дуло, но те въпреки това отстъпиха. Ведас пребледня.

— Този номер ми е познат — отбеляза Холдън. — Искате да видите декларацията ни; после ни казвате кои предмети сме включили по погрешка в нея. И докато ние предаваме в офиса ви поправената декларация, ти и твоите бандити обирате тлъстата плячка и я продавате на, както предполагам, процъфтяващия черен пазар за храна и лекарства.

— Аз съм законен служител на станция Ганимед — изквича Ведас. — Да не мислиш, че можеш да ме уплашиш с пистолета си? Ще накарам охраната да ви арестува и да конфискува целия ви кораб, ако си мислите...

— Не, нямам намерение да те плаша — каза Холдън. — Но ми дойде до гуша от идиоти, които печелят от хорското нещастие, и ще се почувствам по-добре, ако накарам моя едър приятел Еймъс тук да те пребие до безсъзнание за опит да крадеш храна и лекарства от бежанци.

— Това не е побой, а освобождаване на стреса — поясни дружелюбно Еймъс.

Холдън кимна към него.

— Колко те ядосва мисълта, че този човек иска да краде от бежанци, Еймъс?

— Дяволски много, капитане.

Холдън потупа с пистолета по бедрото си.

— Този патлак е просто за да сме сигурни, че „охранителите“ ти няма да се месят, преди Еймъс да е облекчил гнева си.

Господин Ведас, митнически инспектор на космопорт единайсет, площадки от А14 до А22, се обърна и хукна сякаш животът му зависеше от това, а фалшивите ченгета го следваха по петите.

— Това ти хареса — изтъкна Наоми. Изражението ѝ бе странно и преценяващо, а тонът ѝ граничеше с обвинителен.

Холдън прибра пистолета си.

— Да вървим да разберем какво, по дяволите, е станало тук.

7. ПРАКС

Главното полицейско управление се намираше на третото ниво под повърхността. Измазаните стени и независимото електрозахранване изглеждаха като лукс в сравнение с голия лед на други места в станцията, но всъщност бяха важни сигнали. Също както някои растения показват с ярката си зеленина, че са отровни, управлението показваше своята непревземаемост. Не беше достатъчно, че е невъзможно да издълбаеш тунел през леда и да измъкнеш приятел или любим от арестантските килии. Всички трябваше да знаят, че е невъзможно — да го разберат от пръв поглед, — иначе някой щеше да се опита.

През всичките си години на Ганимед Пракс беше идвал тук само веднъж, като свидетел. Като човек, дошъл да помогне на закона, а не да иска помощ от него. Но през последната седмица се връщаше вече за дванайсети път, за да чака на отчайващо дългата опашка, като през цялото време се въртеше неспокойно и се бореше с почти непреодолимото чувство, че трябва да е някъде другаде и да прави нещо, въпреки че не знаеше точно какво.

— Съжалявам, д-р Менг — повтори жената зад дебелото два пръста бронирано стъкло на гишето за информация. Изглеждаше уморена. Повече от уморена, дори повече от изтощена. Претръпнала. Мъртва. — И днес няма нищо.

— Може ли да поговоря с някого? Сигурно има начин да...

— Съжалявам — каза тя и очите ѝ се насочиха покрай него към следващия отчаян, уплашен, некъпан човек, на когото нямаше да е в състояние да помогне. Пракс излезе, скърцайки със зъби от безсилна ярост. Опашката бе толкова дълга, че на нея се чакаше по два часа; мъже, жени и деца стояха, подпираха се или седяха. Някои плачеха. Млада жена със зачервени очи пушеше цигара марихуана; мирисът на горящи листа се смесваше с вонята на гъсто струпаните тела, а димът се виеше покрай табелата „Пушенето забранено“. Никой не се

оплакваше. Всички имаха страдалческия вид на бежанци, дори и родените тук.

В дните след прекратяването на официалните сражения марсианските и земните военни се бяха оттеглили зад линиите си. Житницата на външните планети остана опустошена между тях и умът на всички жители на станцията бе насочен към една-единствена цел: измъкване.

В началото космопортовете бяха затворени от двете воюващи сили, но след като те напуснаха повърхността, за да се приберат на сигурно място в корабите си, паниката и страхът вече не можеха да бъдат удържани. Малкото пътнически лайнери, които получиха разрешение за излитане, бяха претъпкани с хора, опитващи се да стигнат някъде другаде, където и да е. Цените на билетите разоряваха и работилите в продължение на години на едни от най-високо платените научни длъжности извън Земята. По-бедните бяха оставени да се измъкват с безпилотни транспортни съдове или малки яхти, или дори скафандри, привързани към рамки и изстреляни към Европа в надежда за спасение. Паниката ги тласкаше от риск към риск, докато не стигнат до някое друго място или до смъртта си. Край полицейските участъци, космопортовете и дори изоставените военни заграждения на Марс и ООН коридорите гъмжаха от хора, стремящи се към всичко, което им приличаше на сигурност.

На Пракс му се искаше да е с тях.

Вместо това светът му бе навлязъл в нещо като ритъм. Будеше се в апартамента си, защото винаги се прибираще вкъщи през нощта, за да е там, ако Мей се върне. Хапваше каквото намери. През последните два дни вече не бе останало нищо от личните му запаси, но някои от декоративните растения покрай улиците бяха ядивни. Той и без това не беше особено гладен.

После проверяваше трупове.

През първата седмица болницата излъчваше снимки на намерените трупове, за да улесни идентифицирането им. След това трябваше да ходи да ги оглежда лично. Тъй като търсеше дете, не му се налагаше да проверява повечето, но тези, които все пак виждаше, му носеха кошмари. На два пъти бе попаднал на тела, толкова обезобразени, че биха могли да са на Мей, но първото имаше родилно

петно отзад на врата, а ноктите на краката на другото бяха с различна форма. Тези мъртви момиченца бяха нечии други трагедии.

След като се увереше, че Мей не е сред загиналите, тръгваше да я търси. В първата нощ след изчезването ѝ бе извадил ръчния си терминал и бе съставил списък. Хора за контакт, които притежаваха официална власт: полицията, лекарите ѝ, враждуващите армии. Хора за контакт, които можеха да разполагат с някаква информация: родителите на другите деца от същото училище, родителите на другите деца в медицинската ѝ група, майка ѝ. Любими места, които да провери: домът на най-добрата ѝ приятелка, обществените паркове, които харесваше най-много, сладкарницата с лимоновия шербет, за който все молеше. Места, където някой би могъл да отиде да си купи крадено дете за секс: списък на барове и бордеи, взет от копие на директорията на станцията. В системата би трябвало да има по-актуална информация, но тя още не работеше. Всеки ден той отмяташе колкото се може повече неща от списъка и когато свършиха, започна отначало.

От списък те се превърнаха в график. Посещаваше полицейското управление през ден, редувайки го с всеки представител на Марс или ООН, който пожелаеше да говори с него. Сутрин, след проверката за нови трупове, обикаляше парковете. Най-добрата приятелка на Мей и родителите ѝ бяха успели да заминат, така че посещението му при тях отпаднаше. Сладкарницата беше изгоряла при бунт. Най-трудно откри лекарите ѝ. Д-р Астриган, нейната педиатърка, издаде полагаемите се звуци на загриженост и обеща да му се обади, ако чуе нещо, а когато я потърси пак след три дни, изобщо не помнеше, че са говорили. Хирургът, който бе помагал за изцеждането на гнойта от гръбнака на Мей след първоначалната диагноза, не я беше виждал. Д-р Стрикланд от групата за наблюдение бе изчезнал. Сестра Абуакар беше мъртва.

Другите семейства от групата си имаха собствени трагедии, с които да се справят. Мей не беше единственото липсващо дете. Катоа Мъртън. Габи Солюз. Сандро Вентисиете. Пракс бе видял страха и отчаянието, които пицяха дълбоко в ума му, отразени в лицата на другите родители. Ето защо тези посещения бяха по-трудни за него от огледа на телата. Пречеха му да забрави страха.

Но той не се отказваше от тях.

Басиа Мъртън — „таткото на Катоа“, както го наричаше Мей — беше дебеловрат мъж, който винаги дъхаше на мента. Жена му бе тънка като молив, а усмивката ѝ приличаше на нервен тик. Домът им се състоеше от шест стаи в близост до водния комплекс на пет нива под повърхността. Беше украсен с евтина коприна и бамбук. Когато Басиа отвори вратата, нито се усмихна, нито поздрави; просто се обърна и тръгна навътре, оставяйки я отворена. Пракс го последва.

Седнаха на масата и Басиа наля на Пракс чаша мляко, което по чудо бе останало неразвалено. Пракс идваше тук за пети път, откакто Мей изчезна.

— Никаква следа, а? — рече Басиа. Думите му всъщност не бяха въпрос.

— Нищо ново — кимна Пракс.

От дъното на къщата се извиси възмутеният глас на младо момиче, а по-малко момче му отговори със същия негодуващ тон. Басиа дори не се обърна да погледне.

— Тук също няма нищо. Съжалявам.

Млякото бе чудесно на вкус, пивко и ароматно. Пракс почти усещаше как калориите и хранителните вещества се просмукват през мембраните в устата му. Мина му през ум, че всъщност може да е гладен.

— Все още има надежда — каза той.

Басиа издиша рязко, като че ли го бяха ударили в корема. Устните му бяха стиснати и той се взираше в масата. Виковете отзад преминаха в тих момчешки хленч.

— Ние заминаваме — съобщи Басиа. — Братовчед ми работи на Луната за „Магелан Биотех“. Те пращат кораби с помощи и като разтоварят медикаментите, ще се отвори място за нас. Всичко е уредено.

Пракс остави чашата с мляко. Апартаментът сякаш притихна, но той знаеше, че това е илюзия. Някакъв странен натиск се зароди в гърлото му и плъзна надолу към гърдите. Чувстваше лицето си като от восък. Това му напомни за момента, когато жена му му бе съобщила, че е подала молба за развод. Предаден. Чувстваше се предаден.

— ... а след това още няколко дни — казваше Басиа. Пракс не го бе чул какво говори.

— Ами Катоа? — успя да изрече през стегнатото си гърло. — Той е някъде тук.

Очите на Басиа се вдигнаха за миг, а после се отклониха, бързи като птичи криле.

— Не е. Него вече го няма, братле. Момчето имаше истинско блато вместо имунна система. Знаеш го. Без лекарството след три-четири дена му ставаше много зле. А аз трябва да се грижа за двете деца, които са ми останали.

Пракс кимна несъзнателно. Имаше чувството, че някъде в главата му се е откачил някакъв маховик. Фибрите на бамбуковата маса му се струваха неестествено ясни. Долавяше миризмата на топящ се лед. Млякото върху езика му киселееше.

— Не можеш да си сигурен — каза той, като се мъчеше да запази гласа си спокоен. Не се справи особено добре.

— До голяма степен мога.

— Който... който и да е взел Мей и Катоа, те няма да са му от полза мъртви. Похитителите са го знаели. Били са наясно, че децата ще се нуждаят от лекарства. Така че е логично да ги отведат някъде, където могат да ги получават.

— Никой не ги е взел, братле. Те са се загубили. Станало е нещо.

— Учителката на Мей каза...

— Учителката на Мей беше загубила ума и дума от страх. Дотогава единствената ѝ работа е била да пречи на децата да се плюят, а сега изведнъж пред стаята ѝ се води война. Кой може да знае какво е видяла?

— Твърдеше, че били майката на Мей и някакъв лекар. Каза, че някакъв лекар...

— Стига, човече. Нямало да са им от полза мъртви? Тази станция е зарината с мъртви хора, а не виждам някой да мисли за полза. Война е. Шибаняците започнаха война. — Сега в големите му тъмни очи имаше сълзи, а в гласа му — скръб. Но съпротива нямаше. — Във война хората умират. Децата умират. Трябва да... мамка му. Трябва да продължиш напред.

— Не си сигурен — настоя Пракс. — Не си сигурен, че са мъртви, и докато не се увериш, е все едно ги изоставяш.

Басиа сведе очи към пода. По кожата му избиваше руменина. Той поклати глава и ъгълчетата на устата му се извиха надолу.

— Не можеш да си тръгнеш — изтъкна Пракс. — Трябва да останеш и да го търсиш.

— Недей — каза Басиа. — Сериозно, недей да ми крещиш в собствената ми къща.

— Това са нашите деца и не можеш да ги оставиш! Що за баща си? Искам да кажа, боже господи...

Басиа се бе привел над масата. Зад него момиче на ръба на женствеността надзърташе от коридора с ококорени очи. Пракс усети как в него се надига дълбока увереност.

— Ти ще останеш — каза той.

Мълчанието се проточи три удара на сърцето. Четири. Пет.

— Всичко вече е уредено — отбеляза Басиа.

Пракс го удари. Не го беше планирал, нито бе имал намерение да го прави. Ръката му сякаш сама се изнесе назад и свитият му юмрук полетя към мъжа. Кокалчетата му потънаха в бузата на Басиа, от удара главата на човека се отметна настрана и той се олюля. А после едрият мъж се нахвърли срещу него. Първият му удар улучи Пракс точно под ключицата и го изтласка назад, вторият попадна в ребрата му, както и третият. Пракс усети как столът се изплъзва изпод него и полетя бавно към пода в ниската гравитация, но без да може да се закрепил на крака. Заразмахва бясно ръце и зарита. Кракът му улучи нещо, но не можеше да каже дали е масата или Басиа.

Удари се в пода и кракът на Басиа се стовари в слънчевия му сплит. Светът избухна в ярка светлина и болка. Някъде далеч крещеше жена. Пракс не можеше да разбере думите. А после бавно започна да ги различава.

— Той не е добре. Той също е загубил детето си. Не е добре.

Пракс се претърколи и се надигна мъчително на колене. По брадичката му имаше кръв, която бе почти сигурен, че е негова. Никой друг наоколо не кървеше. Басиа стоеше до масата, свил ръце в юмруци, ноздрите му бяха издути и дишаше тежко. Дъщеря му се бе изпречила между разярения си баща и Пракс. Всичко, което виждаше от нея, бе дупето ѝ, конската ѝ опашка и ръцете ѝ, разперени пред баща ѝ в универсалния възпиращ жест. Тя му спасяваше живота.

— По-добре си върви, братле — подкани Басиа.

— Аха — смънка Пракс.

Изправи се бавно и се заклатушка към вратата, все още неспособен да диша нормално. И излезе.

* * *

Тайната на ботаническите катастрофи в затворени системи бе следната: „Трябва да си отваряш очите не за онова, което се обърква. А за лавинообразния ефект“. Първият път, когато бе загубил цяла реколта Г. кенон, беше заради гъбички, които изобщо не засягаха соята. Спорите вероятно бяха пристигнали с една доставка калинки. Гъбичките се развдиха в хидропонната система, весело поглъщаха хранителни вещества, които не бяха предназначени за тях, и промениха водородния показател. Това отслаби бактериите, които Пракс използваше за производство на азот, до такава степен, че те станаха уязвими за бактериофаги, които иначе не биха могли да им навредят. Азотният баланс на системата се наруши. Докато бактериите възстановят началния си брой, соята бе пожълтяла, омекнала и безвъзвратно загубена.

Точно тази метафора използваше той, когато си мислеше за Мей и нейната имунна система. Проблемът всъщност бе съвсем дребен. Един мутирал алел произвеждаше протеин, който се завиваше наляво, вместо надясно. Разлика от няколко базови двойки. Но този протеин служеше като катализатор на критичен етап от сигналната трансдукция към Т-клетките. Всички части от имунната ѝ система можеше да са готови да отблъснат някой патоген, но без всекидневните дози изкуствен катализатор, алармата никога нямаше да се включи. Наричаха заболяването „преждевременно имуностареене на Майърс-Скелтън“ и предварителните изследвания още не бяха в състояние да установят дали причината да се среща по-често извън гравитационния кладенец на Земята е неизвестен ефект от ниската гравитация, или просто високите нива на радиация увеличават мутациите като цяло. Нямаше значение. Така или иначе Мей беше развила масивна гръбначна инфекция на четиримесечна възраст. Ако се намираха където и да било другаде по външните планети, щеше да умре от нея. Но всички идваха на Ганимед, за да изнесат децата си, така че всички

изследвания върху детското здраве се провеждаха тук. Когато д-р Стрикланд я видя, разбра какво ѝ е и спря лавинообразния ефект.

Пракс вървеше по коридора към дома си. Челюстта му се подуваше. Не помнеше да е бил удрян там, но тя се подуваше и го болеше. Когато си поемеше дълбоко дъх, остра болка пронизваше ребрата му отляво, затова той се стараяше да диша леко. Отби се в един от парковете и откъсна няколко листа за вечеря. Спря до един голям Епипремнум ауреум. Широките сърцевидни листа не изглеждаха както трябва. Още бяха зелени, но по-дебели от нормалното и със златист оттенък. Някой бе сложил в хидропонния резервоар дестилирана вода вместо богатия на минерали разтвор, от който се нуждаеха растенията. Те можеха да издържат така още седмица. Може би две. После щяха да започнат да умират, нямаше да има кой да преработва въздуха и вече щеше да е твърде късно да се спре лавинообразният ефект. А щом отговорните хора не можеха да напояват правилно растенията, той не виждаше как биха успели да подкарат всички механични рециклатори на въздух. Налагаше се някой да стори нещо по въпроса.

Някой друг.

В апартамента му единственият малък Г. кенон протягаше листенца към светлината. Без някаква съзнателна мисъл Пракс опита с пръст почвата. Богатият аромат на добре балансирана почва беше като тамян. Стръкчето се справяше доста добре предвид обстоятелствата. Той погледна часовника на ръчния си терминал. Бяха минали три часа, откакто се бе прибрал къщи. Болката в челюстта постоянно напомняше за себе си.

Ако Мей не вземаше лекарството си, нормалната флора на храносмилателната ѝ система щеше да нарасне прекалено. Бактериите, които обикновено живееха миролюбиво в устата и гърлото ѝ, щяха да се надигнат срещу нея. След две седмици можеше и да не е мъртва, но в най-добрия случай щеше да е толкова болна, че връщането ѝ към живот би било проблем.

Водеше се война. Във войната умираха деца. Това беше част от лавинообразния ефект. Той се закашля, което бе много болезнено, но все пак по-поносимо от мисленето. Трябваше да си тръгне. Да се махне оттук. Ганимед умираше около него. Не можеше да направи нищо за Мей. Нея я нямаше. Момиченцето му го нямаше.

Плачът се оказа по-болезнен от кашлянето.

Той не толкова заспа, колкото загуби съзнание. Когато се събуди, челюстта му бе силно подута и прещракваше, когато отвореше уста прекалено широко. Чувстваше ребрата си малко по-добре. Седна на ръба на леглото и зарови лице в дланите си.

Щеше да отиде на космопорта. Щеше да отиде при Басиа, да му се извини и да помоли да го вземат с тях. Да се махне от системата на Юпитер. Да отиде някъде и да започне отново, да загърби миналото. Да загърби проваления си брак и унищожената си работа. Да загърби Мей.

Преоблече се в не толкова мръсна риза. Изтърка се под мишниците с влажен парцал. Среса косата си назад. Беше се провалил. Нямаше смисъл. Трябваше да се примири със загубата и да продължи напред. И може би някой ден щеше да го стори.

Погледна ръчния си терминал. Днес му предстоеше да провери намерените трупове при марсианците, да се разходи из парковете, да се отбие при д-р Астриган, а след това списък от пет бордея, които още не бе посещавал и където можеше да се поинтересува от забранените наслади на педофилията с надеждата да не бъде изкормен от някой главорез със съвест, и гражданско съзнание. Главорезите също имаха деца. Някои от тях вероятно ги обичаха. Той въздъхна и въведе нова бележка: „Минерализиране на водата в парковете“. Трябваше да намери някого с код за достъп до помещенията за поддръжка. Може би от полицията щяха да му помогнат поне в това.

И може би някъде по пътя щеше да намери Мей.

Все още имаше надежда.

8. БОБИ

„Хармън Де-Юнг“ беше дреднаут от клас „Донагър“, дълъг половин километър и тежък четвърт милион тона. Вътрешният му хангар бе достатъчно голям да побере четири ескортни кораба от клас „Фрегата“ и множество по-леки совалки и ремонтни съдове. В момента там имаше само два съда: голямата и почти луксозна совалка, която бе докарала марсианските посланици и държавни чиновници, за да хванат отгук полета до Земята, и по-малката и по-функционална флотска совалка, с която Боби бе пристигнала от Ганимед.

Боби използваше празното пространство за тичане.

Капитанът на „Де-Юнг“ бе притиснат от дипломатите да ги откара възможно най-бързо на Земята, така че корабът летеше при почти постоянно ускорение от $1 g$. Това създаваше неудобство на повечето марсиански цивилни, но устройваше идеално Боби. Корпусът винаги тренираше при висока гравитация и провеждаше дълги тренировки за издръжливост при $1 g$ поне веднъж на месец. Никой никога не споменаваше, че това е подготовка за евентуална сухопътна война на Земята. Нямахше нужда.

При скорошната си служба на Ганимед тя не бе имала възможност да се упражнява при висока гравитация и дългото пътуване до Земята изглеждаше прекрасна възможност да влезе отново във форма. Последното, което ѝ се искаше, бе да изглежда слаба в очите на местните.

— Всичко, което можеш, аз го мога по-добре — напяваше си тя със задъхан фалцет, докато тичаше. — Мога всичко по-добре от теб.

Хвърли бърз поглед към ръчния си часовник. Беше тичала два часа. При сегашната ѝ отмерена крачка това означаваше двайсет километра. Да се напъне ли да ги докара до трийсет? Колко хора на Земята тичаха редовно по трийсет километра? Марсианската пропаганда твърдеше, че половината хора на Земята нямали дори работа. Просто живеели от правителствени помощи и харчели жалките

си средства за наркотици и стим-салони. Но вероятно някои от тях можеха да тичат по трийсет километра. Боби би се обзаложила, че Снупи и неговата групичка земни пехотинци са могли да пробягат трийсет километра, ако се съди по това как бягаха от...

— Всичко, което можеш, аз го мога по-добре — изпя тя, а после се съсредоточи изцяло върху тупкането на обувките си по металната палуба.

Не видя как войникът влезе в хангара, затова когато той я повика, се обърна изненадано и се спъна в собствените си крака. Подпря се на лявата си ръка точно преди да си пръсне черепа в палубата. Усети как нещо в китката ѝ изпука и дясното ѝ коляно се фрасна болезнено в пода, когато се претърколи, за да смекчи удара.

Остана да лежи по гръб няколко секунди, докато раздвижи китката и коляното си, за да провери дали няма сериозни травми. И двете я боляха, но не усещаше стържене. Значи нямаше нищо счупено. Едва бе излязла от болницата и вече търсеше начини да се потроши отново. Войникът дотича и приклепна до нея.

— Божичко, сержи, ужасно падане! — възкликна момчето. — Ужасно падане!

Докосна дясното ѝ коляно, където голата кожа под шортите ѝ вече започваше да посинява, после сякаш осъзна какво прави и дръпна рязко ръка.

— Сержант Дрейпър, викат ви на среща в конферентна зала Г в четиринайсет и петдесет — избърбори с малко писклив глас. — Защо не носите терминала си? Трудно им беше да ви издирят.

Боби се надигна на крака и изпробва внимателно коляното си, за да види дали ще издържи тежестта ѝ.

— Току-що отговори сам на въпроса си, хлапе.

* * *

Боби пристигна в конферентната зала пет минути по-рано. Червено-бежовата ѝ униформа беше идеално изгладена и ефектът се разваляше донякъде само от бялата пристягаща лента на китката, която ѝ бе дал медикът на ротата за лекото ѝ разтежение. Един пехотинец в пълна бойна броня и въоръжен с автомат ѝ отвори вратата и ѝ се

усмихна, докато минаваше. Усмивката му беше хубава — равни бели зъби под бадемовидни очи, които бяха толкова тъмни, че изглеждаха почти черни.

Боби също му се усмихна и хвърли поглед към името на костюма му. Ефрейтор Мацуке. Човек никога не знаеше на кого ще налети в каюткомпанията или в залата за тренировки. Не беше лошо да си създаде някой и друг приятел.

Чу да я викат по име и побърза да пристъпи в стаята.

— Сержант Дрейпър — повтори капитан Торсън и посочи нетърпеливо към един стол до дългата съвещателна маса.

— Сър — отвърна Боби и му козирува, преди да заеме мястото си. Беше изненадана колко малко хора има в стаята. Само Торсън от разузнаването и двама цивилни, които не познаваше.

— Сержи, обсъждаме някои подробности от твоя доклад; ще се радваме да дадеш своя принос.

Боби зачака да я представят на двамата цивилни, но когато стана ясно, че Торсън няма намерение да го прави, каза просто:

— Да, сър. Ще направя всичко по силите си, за да ви помогна.

Първият цивилен, сурова на вид червенокоса жена в много скъп костюм, рече:

— Опитваме се да подредим във времето събитията, предшестваци нападението. Можете ли да ни покажете на тази карта къде сте се намирали вие и отрядът ви, когато получихте радиосъобщението да се върнете в аванпоста?

Боби им показва, а после проследиха едно по едно събитията от деня. Докато гледаше донесената от тях карта, тя за първи път видя колко далеч по леда е била запокитена от падането на орбиталното огледало. Изглежда само сантиметри я бяха делили от вероятността да бъде смазана на прах като останалите от взвода й...

— Сержант — повиши глас Торсън и по тона му тя разбра, че вече я е повикал няколко пъти.

— Сър, съжалявам, но като гледах тези снимки, се отнесох. Няма да се повтори.

Торсън кимна, ала на лицето му се появи странно изражение, което Боби не успя да разгадае.

— Това, което се опитваме да определим, е къде точно е била пусната Аномалията преди нападението — обади се другият цивилен,

пухкав мъж с оредяваща кафява коса.

Сега го наричаха „Аномалията“. Човек можеше да чуе главната буква в начина, по който го произнасяха. „Аномалия“, като нещо, което просто се случва. Странно случайно събитие. Всички все още се страхуваха да го назоват с истинското му име. Оръжието.

— И така — поде пухкавият мъж, — като съдим по продължителността на радиовръзката ви и информацията за загуба на радиосигнал от други инсталации в района, успяхме да определим, че източникът на заглушаващия сигнал е била самата Аномалия.

— Чакайте — прекъсна го Боби, клатейки глава. — Как така? Чудовището не би могло да заглуши радиото ни. То нямаше никакви технически приспособления. Не носеше дори проклет скафандър, за да диша! Как ще носи заглушаваща апаратура?

Торсън я потупа бащински по ръката и този жест по-скоро подразни Боби, отколкото да я успокои.

— Данните не лъжат, сержант. Зоната на радиозаглушаване се е движела. И винаги в центъра ѝ е било... съществото. Аномалията — каза Торсън, а после се обърна да заговори с пухкавия мъж и червенокосата.

Боби се облегна, усещаше как енергията в стаята се отдръпва от нея, сякаш бе единственият човек без партньор на танцова забава. Но тъй като Торсън не я беше освободил, не можеше просто да си тръгне.

— Според данните ни за радиозаглушаването, точката на пускане е била тук — каза червенокосата и посочи нещо на картата, — а пътят към аванпоста на ООН е минавал по този хребет.

— Какво е това място? — намръщи се Торсън.

Пухкавият извади друга карта и се взира в нея в продължение на няколко секунди.

— Прилича ми на стари сервизни тунели за хидростанцията на купола. Ако се вярва на това тук, не са били използвани от десетилетия.

— Ясно — каза Торсън. — Тунели, които човек може да използва за транспортирането на нещо опасно, което трябва да остане в тайна.

— Да — съгласи се червенокосата, — може би са го карали към онзи пехотински аванпост и то се е освободило. Пехотинците са хукнали да бягат, щом са видели, че е извън контрол.

Боби се изсмя презрително, преди да успее да се спре.

— Искате да добавите нещо ли, сержант Дрейпър? — попита Торсън.

Гледаше я със своята загадъчна усмивка, но Боби вече бе работила с него достатъчно дълго, за да знае, че той най-много мрази глупостите. Искаше да е сигурен, че ако си отвориш устата, наистина имаш да кажеш нещо полезно. Двамата цивилни я гледаха изненадано, сякаш беше хлебарка, която изведнъж се е изправила на два крака и е заговорила.

Тя поклати глава.

— Когато бях новобранка, знаете ли за кое моят сержант казваше, че е второто най-опасно нещо в Слънчевата система след марсиански пехотинец?

Цивилните продължаваха да я зяпат, но Торсън кимна и размърда устни, изричайки думите заедно с нея:

— Пехотинец на ООН.

Пухкавият и червенокосата се спогледаха и жената извъртя очи. Торсън обаче каза:

— Значи не мислите, че войниците на ООН са бягали от нещо, което се е изплъзнало от контрола им?

— Никакъв шибан шанс, сър.

— Тогава изложете ни вашата версия.

— В онзи аванпост на ООН имаше цял взвод пехотинци. Колкото и в нашия. Когато най-сетне хукнаха да бягат, бяха останали шестима. Шестима. Сражавали са се почти до последния човек. А и когато тичаха към нас, те не се опитваха да избягат от битката. Идваха, за да им помогнем да продължат да се бият.

Пухкавият вдигна от пода една кожена чанта и почна да рови из нея. Червенокосата го гледаше така, сякаш неговите действия бяха къде-къде по-интересни от всичко, което би могла да каже Боби.

— Ако ставаше дума за някаква тайна разработка на ООН, която онези пехотинци е трябвало да доставят или охраняват, те нямаше да дойдат при нас. По-скоро биха загинали, изпълнявайки дълга си, отколкото да зарежат мисията. Така бихме направили ние.

— Благодаря — каза Торсън.

— Искам да кажа, че това дори не беше наша битка, а ние се бихме до последния човек, за да спрем онова нещо. Мислите ли, че пехотинците на ООН биха направили по-малко.

— Благодаря ви, сержант — повтори Торсън по-силно. — Склонен съм да се съглася с вас, но трябва да разгледаме всички възможности. Мнението ви е взето предвид.

Пухкавият най-послед намери каквото търсеше. Малка пластмасова кутийка с ментови бонбони. Взе си един и протегна кутийката към червенокосата, която направи същото. Гадно сладникав мирис на мента изпълни въздуха. Пухкавият изрече с пълна уста:

— Да, благодаря ви, сержант. Мисля, че можем да продължим нататък, без да отнемаме повече от времето ви.

Боби стана, козирува пак на Торсън и излезе от стаята. Сърцето ѝ биеше учестено. Зъбите ѝ бяха стиснати толкова силно, че челюстта я болеше.

Цивилните не разбираха. Никой не разбираше.

* * *

Когато капитан Мартенс влезе в товарния отсек, Боби тъкмо бе свършила с разглобяването на оръжейното гнездо в дясната ръка на бойния си скафандър. Тя извади трицевната гатлингова картучница и я остави на пода до двете дузини други части, които вече бе свалила. До тях имаше кутия с препарат за чистене на оръжия и бутилка смазка, заедно с различни шомполи и четчици.

Мартенс я изчака, докато остави оръжието на подложката за чистене, а после седна на пода до нея. Боби прикрепи към края на един от шомполите телена четчица, топна я в препарата и се зае да търка цевите една по една. Мартенс гледаше.

След няколко минути тя смени четчицата с малко парче плат и избърса останалия в цевите препарат. После сложи ново парцалче, напоено с оръжейно масло, за да ги смаже. Когато се зае с останалите чаркове, включващи гатлинговия механизъм и системата за подаване на муниции, Мартенс най-послед заговори.

— Знаеш ли — каза той, — Торсън е във флотското разузнаване от самото начало на кариерата си. Влязъл направо в програмата за обучение на офицери, бил най-добрият от своя випуск в академията и получил първо назначение във флотското командване. Никога не се е занимавал с друго, освен да бъде експерт по разузнаването. За

последен път е стрелял през шестте си седмици като новобранец, преди двайсет години. Никога не е водил бойна единица. Нито е служил в боен взвод.

— Това — изсумтя Боби, като остави смазката и се изправи, за да сглоби пак оръжието — е невероятно увлекателна история. Благодаря ти, че я сподели с мен.

— Така че — продължи Мартенс, без да му мигне окото — колко трябва да си изтрещяла, за да идва той да ме пита дали не си малко травмирана от преживяното?

Боби изпусна гаечния ключ, който държеше, но го улови с другата си ръка, преди да е паднал на палубата.

— Това официална визита ли е? Защото ако не е, можеш да си го нач...

— Докато аз? Аз не съм експерт — не млъкваше Мартенс. — Аз съм пехотинец. Служил съм десет години, преди да ми предложат да вляза в офицерската школа. Завърших със специалности психология и теология.

Боби усети сърбеж във връхчето на носа си и се почеса, без изобщо да помисли. Внезапната миризма на оръжейно масло я накара да осъзнае, че току-що е оплескала цялото си лице със смазка. Мартенс ѝ хвърли един поглед, но не спря да говори. Тя се опита да го заглуши, като започна да сглобява оръжието си по възможно най-шумния начин.

— Минал съм през бойни тренировки, обучение за близък бой, военни игри — изреждаше той, говорейки малко по-високо. — Знаеш ли, че бях новобранец в същия лагер, където баща ти служеше като старшина? Старшина Дрейпър е велик човек. Беше като бог за нас, новобранците.

Боби вдигна рязко глава и очите ѝ се присвиха. Струваше ѝ се, че има нещо мръсно в начина, по който това психиатърче се правеше, че познава баща ѝ.

— Истина е. И ако в момента той беше тук, щеше да ти каже да ме послушаш.

— Да ти го начукам — изпсува Боби. Представи си как баща ѝ трепва, чувайки я да използва ругатня, за да прикрие страха си. — Нищо не знаеш.

— Знам, че когато един сержант с твоето обучение и бойна готовност бъде тръшнат на земята от някакъв си писарушка, едва

излязъл от пубертета, нещо ужасно не е наред.

Боби запрати ключа на пода и събори оръжейното масло, което се разля и плъзна по постелката като петно кръв.

— Паднах, да му се не види! Намирахме се при цяло *g* и аз просто... паднах.

— Ами на срещата днес? Да крещиш на двама цивилни аналитици от разузнаването как пехотинците по-скоро биха умрели, отколкото да се провалят?

— Не съм крещяла — възрази Боби, без да е съвсем сигурна, че това е вярно. Спомените ѝ за срещата се бяха объркали, след като излезе от стаята.

— Колко пъти си стреляла с оръжието си, след като го почисти вчера?

— Какво? — попита Боби и усети гадене, без да е сигурна защо.

— А като стана дума, колко пъти си стреляла, след като го почисти онзи ден? Или по онзи ден?

— Престани — каза Боби, махна вяло с ръка към Мартенс и потърси къде да седне.

— Стреляла ли си с това оръжие дори веднъж, откакто стъпи на борда на „Де-Юнг“? Защото мога да ти кажа, че си го чистила всеки ден, а в няколко случая и по два пъти дневно.

— Не, аз... — заекна Боби, като най-последно се тръшна върху едно сандъче за муниции. Нямахше спомен да е чистила оръжието преди днес. — Не го знаех.

— Това е посттравматичен стрес, Боби. Не е някаква слабост или морален провал. То просто се случва, когато преживееш нещо ужасно. В момента ти не си в състояние да осъзнаеш какво се е случило с теб и твоите хора на Ганимед, и това те кара да действаш ирационално — изтъкна Мартенс, а после се приближи и клекна пред нея. За миг тя си помисли, че ще я хване за ръката, и се уплаши, защото ако го направеше, щеше да го фрасне.

Но той не я хвана.

— Ти се срамуваш — каза Мартенс, — но няма защо. Обучавали са те да бъдеш корава, компетентна, готова за всичко. Внушавали са ти, че ако просто си вършиш работата и помниш на какво са те учили, ще можеш да се справиш с всяка заплаха. И преди всичко, че най-важните хора на света са тези, които стоят до теб на огневата линия.

Някакво мускулче на бузата ѝ, точно под окото, затрепка и Боби разтърка мястото толкова силно, че пред погледа ѝ заиграха звезди.

— А после си налетяла на нещо, за което обучението ти не би могло да те подготви и срещу което нямаш защита. И си загубила своите бойни другари и приятели.

Боби понечи да отговори и осъзна, че е затаила дъх, така че вместо да каже нещо, издиша шумно. Мартенс не млъкна.

— Имаме нужда от теб, Роберта. Трябва да се върнеш. Аз не съм бил там, където си сега, но познавам много хора, които са били, и знам как да ти помогна. Ако ми позволиш. Ако поговориш с мен. Не мога да накарам това да изчезне. Не мога да те излекувам. Но мога да ти помогна да се почувстваш по-добре.

— Не ме наричай Роберта — промълви Боби толкова тихо, че самата тя едва се чу.

Вдиша бързо няколко пъти, опитвайки се да избистри главата си, но и да не се задъха. Заляха я миризмите в товарния отсек. Мирисът на гума и метал от скафандъра ѝ. Острите, съперничаещи си миризми на оръжейно масло и хидравлична течност, стари и просмукани в метала, независимо колко пъти момчетата от флота са търкали палубите. Мисълта за хиляди моряци и пехотинци, минавали през същото това място, работили върху екипировката си и чистили тези стени, я накара да дойде на себе си.

Тя отиде при сглобеното оръжие и го вдигна от постелката, преди разширяващата се локва оръжейно масло да стигне до него.

— Не, капитане. Не разговорът с теб ще ме накара да се почувствам по-добре.

— Тогава кое, сержант?

— Онова същество, което уби приятелите ми и започна тази война — някой го е оставил на Ганимед — каза тя и намести оръжието в гнездото с остро метално щракване. Перна с ръка трите цеви и те се завъртяха бързо с мазното съскане на висококачествени лагери. — Ще открия кой. И ще го убия.

9. АВАСАРАЛА

Докладът бе дълъг повече от три страници, но Съорен беше успял да намери човек, който имаше куража да си признае, когато не знае всичко. На Венера ставаха странни неща, по-странни, отколкото знаеше или предполагаше Авасарала. Мрежа от нишки бе обвила планетата, образувайки широки петдесет километра шестоъгълници, и с изключение на факта, че те навярно пренасяха свръхнагрятата вода и електричество, никой не знаеше какво представляват. Гравитацията се бе увеличила с три процента. Вихрушки от бензол и сложни въглеводороди се носеха по двойки, като състезателки по синхронно плуване, през кратерите, образувани, когато останките от станция Ерос се бяха разбили в повърхността. Най-бляскавите умове на Слънчевата система се взираха в данните с увиснали ченета и причината никой още да не се паникьосва беше, че не можеха да стигнат до съгласие за какво трябва да се паникьосват.

От една страна, венерианската метаморфоза бе най-могъщото оръдие на науката за всички времена. Каквото и да се случваше там, то протичаше пред погледите на всички. Нямахше споразумения за секретност, нито антиконкурентни договори, за които да се тревожи човек. Всеки, разполагащ с достатъчно чувствителна апаратура, можеше да надникне през облаците от сярна киселина и да види какво става. Анализите бяха секретни, допълнителните изследвания бяха частна собственост, но суровите данни се носеха в орбита около Слънцето, където всеки можеше да ги види.

Само че засега всичко това приличаше на стадо гущери, зяпащи световното по футбол. Меко казано, те не разбираха какво гледат.

Данните обаче бяха недвусмислени. Атаката на Ганимед и пикът в енергийния разход на Венера бяха станали точно по едно и също време. И никой не знаеше защо.

— Добра работа — каза Авасарала.

Затвори ръчния си терминал и погледна през прозореца. Столовата около тях бе изпълнена с тихо мърморене като първокласен ресторант, само че я нямаше гадната необходимост да плащаш за всичко. Масите бяха от истинско дърво и подредени внимателно по такъв начин, че всеки да има хубава гледка и да не може да бъде подслушван, ако не го желае. Днес валеше. Дори дъждовните капки да не шибяха прозорците, закривайки града и небето, тя пак щеше да познае по миризмата. Обядът ѝ — студен саг алу^[1] и нещо, което би трябвало да е пиле „Тандури“, — стоеше недокоснат на масата. Съорен продължаваше да седи срещу нея с учтиво изражение на лицето и бдителен като лабрадор.

— Няма данни, които да сочат изстрелване — каза той. — Каквото и да е това на Венера, би трябвало да се е измъкнало, за да стигне до Ганимед, но няма и следа от такова нещо.

— Каквото и да е това на Венера, то си мисли, че инерцията е по желание, а гравитацията не е константа. Не знаем как би изглеждало едно изстрелване. Нищо чудно да са отишли до Юпитер и пеш.

Момчето кимна, признавайки правотата ѝ.

— Как стоят нещата с Марс?

— Съгласиха се да се срещнем тук. Корабите им вече пътуват насам с дипломатическата делегация, включително и техния свидетел.

— Пехотинката? Дрейпър?

— Да, госпожо. Адмирал Нгуен отговаря за ескорта.

— Прави се на добричък, значи?

— Засега.

— Добре. Какво следва? — попита Авасарала.

— Жул-Пиер Мао чака в кабинета ви, госпожо.

— Разкажи ми за него. Всичко, което смяташ за важно.

Съорен премигна. Мълния озари облаците отвътре.

— Пратих ви резюмето...

Тя усети да я жилва раздразнение, което бе наполовина смущение. Беше забравила, че преглеждането на миналото на мъжа е в списъка ѝ от неща за вършене. Там имаше още трийсет документа, а предната нощ не беше спала добре, измъчвана от сънища, в които Арджун неочаквано умираше. Тя сънуваше кошмари за овдовяване още откакто синът ѝ бе загинал при каране на ски — умът ѝ съчетаваше в едно единствените двама мъже, които някога бе обичала.

Беше смятала да прегледа информацията преди закуска. Но забрави. Само че нямаше да го признае на някакъв си европейски пикльо само защото е умен, компетентен и изпълнява всичките ѝ нареждания.

— Знам какво има в резюмето. Знам всичко — подчерта Авасарала и се изправи. — Това е шибан тест. Питам те какво ти мислиш за важно.

Тръгна към резбованите дървени врати с умишлено бърз ход, за да накара Съорен да подтичва след нея.

— Той притежава контролния пакет на търговска компания „Мао-Квиковски“ — заговори младежът достатъчно тихо, че гласът му да стигне до нея и после да заглъхне. — Преди инцидента те са били един от главните снабдители на „Протоген“. Медицинското оборудване, радиационните камери, системите за наблюдение и криптиране. Почти всичко, което „Протоген“ са разположили на Ерос или са използвали за създаването на тайната си станция, идва от складовете на „Мао-Квик“ и е превозено с товарни кораби на „Мао-Квик“.

— И той все още е на свобода, защото...? — попита тя, излизайки през вратите в коридора.

— Няма доказателства, че „Мао-Квик“ са знаели за какво е оборудването — отговори Съорен. — След разобличаването на „Протоген“ „Мао-Квик“ бяха едни от първите, които предадоха информация на разследващата комисия. Ако те — и под „те“ имам предвид „той“ — не бяха предали цял терабайт секретна кореспонденция, Гутмансдотир и Колп може би никога нямаше да бъдат осъдени.

Един среброкос мъж с широк андийски нос, който вървеше срещу тях по коридора, вдигна очи от ръчния си терминал и ѝ кимна, когато се приближиха.

— Виктор — каза тя. — Съжалявам за Анет.

— Лекарите казват, че ще се оправи — отвърна андиецът. — Ще ѝ кажа, че си питала.

— Предай ѝ, че съм казала да скача бързо от леглото, преди на съпруга ѝ да са му хрумнали разни мръснишки мисли — рече тя и андиецът се засмя, докато се разминаваха. После се обърна към

Сьорен: — Сделка ли е договорил? Сътрудничество срещу снизходителност?

— Това бе едно от тълкуванията, но повечето хора предположиха, че е лично отмъщение за случилото се с дъщеря му.

— Тя е била на Ерос? — попита Авасарала.

— Тя беше Ерос — поясни Сьорен, докато влизаха в асансьора. — Тя беше първоначалната инфекция. Учените смятат, че протомолекулата се е изграждала, използвайки за модел нейния мозък и нейното тяло.

Вратите на асансьора се затвориха. Кабината вече знаеше коя е тя и къде отива. Спусна се плавно надолу, докато Авасарала повдигаше вежди.

— Значи, когато са започнали преговори с онова нещо...

— Са говорили с каквото е останало от дъщерята на Жул-Пиер Мао — довърши Сьорен. — Тоест те така смятат.

Авасарала подсвирна тихичко.

— Издържах ли теста, госпожо? — попита Сьорен. Лицето му бе напълно безизразно, ако се изключат искриците в тъгълчетата на очите му, които говореха, че е съвсем наясно, че тя го будалка. Авасарала не се сдържа и се ухили.

— Никой не обича умниците — каза тя. Асансьорът спря и вратите се отвориха.

Жул-Пиер Мао седеше пред бюрото ѝ и излъчваше спокойствие с едва доловим оттенък на веселие. Очите на Авасарала се плъзнаха по него, попивайки подробностите: добре ушит копринен костюм, чийто цвят бе някъде между бежово и сиво, оплешивяващо чело, неподложено на медицински терапии, стряскащо сини очи, които вероятно, си бяха такива по рождение. Показвайки открито своята възраст, той сякаш заявяваше, че битката с разрухата на времето и смъртността е нещо недостойно за вниманието му. Преди двайсет години трябва да е бил поразително красив. Сега също беше, но, притежаваше и достойнство. Първият ѝ, животински импулс бе, че иска да го хареса.

— Господин Мао — поздрави тя с кимване. — Съжалявам, че ви накарах да чакате.

— Работил съм с правителството и преди — каза той. Имаше европейски акцент, който би разтопил масло. — Наясно съм с

ограниченията. Какво мога да направя за вас, помощник заместник-секретар?

Авасарала се отпусна в креслото си. Буда се усмихваше блажено от мястото си до стената. Дъждът шибаше прозореца и сенките създаваха почти подсъзнателното впечатление, че Мао плаче. Тя събра длани пред себе си, допирайки пръстите им.

— Искате ли чай?

— Не, благодаря — отказа Мао.

— Съорен! Върви да ми донесеш чай.

— Да, госпожо — отзова се момчето.

— Съорен.

— Госпожо?

— Не бързай.

— Разбира се, госпожо.

Вратата се затвори след него. Усмивката на Мао изглеждаше уморена.

— Трябваше ли да доведе адвокатите си?

— Тези ебачи на плъхове? Не — поклати глава тя, — с процесите вече се свърши. Не съм тук, за да подхващам наново някой от правните ни спорове. Имам истинска работа за вършене.

— Уважавам това — отбеляза Мао.

— Имам проблем — заяви Авасарала. — И не знам какъв е.

— Мислите, че аз знам?

— Възможно е. Присъствала съм на множество изслушвания за една или друга проклетия. Най-често те са просто упражнения по прикриване на задници. Ако по време на някое от тях изникне чистата и неопетнена истина, то ще е защото някой се е издънил.

Ярките сини очи се присвиха. Топлотата в усмивката намалю.

— Мислите, че аз и моите служители не сме били достатъчно откровени? Заради вас вкарах зад решетките могъщи хора, помощник заместник-секретар. Отрязах си пътя за връщане.

Далечен гръм промърмори недовошно. Дъждът заплющя с удвоен гняв по стъклото. Авасарала скръсти ръце.

— Така е. Но това не ви прави идиот. Все още има неща, за които говорите под клетва, и други, които заобикаляте. Тази стая не се наблюдава. Разговорът ни е неофициален. Трябва да знам всичко, което

можете да ми кажете за протомолекулата, но не е било споменато при изслушванията.

Мълчанието се проточи. Тя наблюдаваше лицето му, тялото му, търсеше знаци, но този мъж беше непроницаем. Занимаваше се с това от твърде отдавна и бе прекалено добър в него. Професионалист.

— Понякога разни неща се губят — рече Авасарала. — Веднъж по време на финансовата криза открихме цяло звено ревизори, за които никой не помнеше. Защото така се прави. Вземаш част от проблема, забутваш я някъде и възлагаш на някакви хора да работят по нея, а после вземаш друга част и караш други хора да работят по нея. Съвсем скоро имаш седем, осем, сто различни малки кутийки, в които се върши работа и никой не говори с никого, защото това би било нарушение на секретността.

— И вие смятате...

— Убихме „Протоген“ и вие спомогнахте за това. Питам ви дали знаете за някакви малки кутийки, останали някъде. И силно се надявам да кажете „да“.

— От името на генералния секретар ли питате, или от името на Еринрайт?

— Не. От свое собствено име.

— Вече ви казах всичко, което знам.

— Не вярвам.

Маската му се смъкна. Това продължи по-малко от секунда и не представляваше нищо повече от промяна в ъгъла на гръбнака му и стиснатостта на челюстите му — появи се и изчезна. Беше гняв. Интересно.

— Те убиха дъщеря ми — каза той тихо. — Дори да имах нещо за криене, не бих го крил.

— Как можа това да се окаже точно вашата дъщеря? — попита Авасарала. — Бяха я набелязали ли? Някой я използваше срещу вас ли?

— Просто лош късмет. Намираше се по далечните орбити, опитваше се да докаже нещо. Беше млада, бунтарка и глупава. Опитахме се да я накараме да се прибере у дома, но... тя попадна на грешното място в лош момент.

Авасарала усети някакъв гъдел дълбоко в съзнанието си. Предчувствие. Импулс. Тя го последва.

— Чували ли сте нещо от нея, откакто това се случи?

— Не ви разбирам.

— Откакто станция Ерос се разби във Венера, чували ли сте нещо от нея?

Беше интересно да го наблюдава как този път се опитва да се прави на ядосан. Гневът изглеждаше почти истински. Авасарала не можеше да каже какво точно беше фалшивото. Може би интелигентността в очите му. Усещането, че е по-бдителен отпреди. Истинският гняв замъгляваше разума на хората. А този тук беше гняв, изигран като гамбит.

— Моята Джули е мъртва — изрече той с театрално треперещ глас. — Умря, когато онова скапано извънземно нещо падна на Венера. Умря, за да спаси Земята.

Авасарала контрира меко. Понижи глас и придаде на лицето си изражение на загрижена баба. Щом той играеше роля на наранен човек, тя можеше да играе майката.

— Нещо е оцеляло — въздъхна тя. — Нещо е оцеляло при сблъсъка и всички го знаят. Имам причина да мисля, че то не е останало там. Ако някаква част от дъщеря ви е преживяла тази метаморфоза, тя би могла да се свърже с вас. Да се опита да установи контакт. С вас или с майка си.

— Повече от всичко на света ми се иска моето момиченце да се върне — заяви Мао. — Но нея я няма вече.

Авасарала кимна.

— Добре — каза тя.

— Има ли още нещо?

Отново фалшивият гняв. Тя плъзна език от вътрешната страна на зъбите си, размишлявайки. Тук имаше нещо, нещо скрито под повърхността. С Мао тя просто не знаеше срещу какво е изправена.

— Знаете ли за Ганимед? — попита.

— Започнали са да се бият — отговори той.

— Може и да е нещо повече — каза тя. — Онова, което уби дъщеря ви, все още е някъде там. Било е на Ганимед. И аз ще открия как и защо.

Той се олюля. Това истински шок ли беше?

— Ще ви помогна с каквото мога — промълви тихо.

— Започнете с това. Има ли нещо, което да не сте казали по време на изслушванията? Някой бизнес партньор, когото сте решили да не споменавате. Резервна програма или помощен персонал, който сте снабдявали с материали. Дори да е било незаконно, не ми пука. Мога да ви осигуря амнистия почти за всичко, но трябва да го чуя сега. Веднага.

— Амнистия ли? — попита Мао, като че ли тя се шегуваше.

— Да, ако ми кажете веднага.

— Ако знаех нещо, бих ви го казал — увери я той. — Бих ви казал всичко.

— Добре тогава. Съжалявам, че ви отнех от времето. И... съжалявам, че отворих стари рани. Аз също съм изгубила син. Чаранпал беше на петнайсет. Злополука при каране на ски.

— Моите съболезнования — каза Мао.

— Ако откриете нещо повече, съобщете ми.

— Ще го направя — отвърна той и стана от мястото си. Тя го остави да стигне почти до вратата, преди да заговори пак.

— Жул?

Той хвърли поглед през рамо и заприлича на замръзнал кадър от филм.

— Ако разбера, че си знаел нещо и не си ми го казал, няма да го приема добре — подчерта Авасарала. — Не съм човек, с когото можеш да си играеш.

— Дори да не съм го знаел, като дойдох, сега вече го знам — рече Мао. Не беше лоша прощална реплика. Вратата се затвори подире му. Авасарала въздъхна и се отпусна назад в креслото си. Извъртя се леко, за да погледне към Буда.

— Изобщо не ми помогна, самодоволно копеле — каза тя. Тъй като статуята бе само обикновена статуя, не отговори. Авасарала изключи осветлението и стаята се изпълни със сивотата на бурята.

Нещо в Мао я смущаваше. Може да бе само съвършеният контрол на високопоставен корпоративен посредник, но тя имаше чувството, че е била оставена извън кръга на доверието. Изключена. Това също бе интересно. Чудеше се дали той ще се опита да ѝ се противопостави, може би да се обърне към висшестоящите. Не беше зле да предупреди Еринрайт да очаква ядосано обаждане.

Чудеше се и за още нещо. Беше пресилено да се мисли, че има нещо човешко долу на Венера. Протомолекулата, доколкото я разбираха всички, бе предназначена да хаква примитивния живот и да го преобразува в нещо друго. Но ако... ако човешкия мозък бе прекалено сложен, за да може тя да го контролира напълно, и момичето бе оцеляло в някакъв смисъл при падането, и ако се бе свързало с баща си...

Авасарала посегна към ръчния си терминал и се обади на Съорен.

— Госпожо?

— Когато казах да не бързаш, нямах предвид да си вземеш почивен ден. Къде ми е чайт?

— Идва, госпожо. Отклониха ме от пътя. Имам доклад за вас, който може да се окаже интересен.

— Няма да е толкова интересен, ако чайт е студен — каза тя и прекъсна връзката.

Вероятно щеше да е невъзможно да постави Мао под наблюдение. Търговска компания „Мао-Квиковски“ сигурно имаше собствени комуникационни канали, собствени криптиращи алгоритми и няколко конкурента, богати поне колкото Обединените нации, които бяха твърдо решени да се доберат до корпоративните им тайни. Но може би съществуваха и други начини да се проследят комуникациите от Венера към инсталациите на „Мао-Квик“. Или в обратната посока.

Съорен влезе с поднос, върху който имаше чугунен чайник и глинена чаша без дръжка. Не каза нищо за тъмнината, просто отиде внимателно до бюрото й, остави подноса, наля й от все още димящия чай и сложи ръчния си терминал до чашата.

— Можеше да ми пратиш копие — изсумтя Авасарала.

— Така е по-драматично, госпожо — отвърна Съорен. — Поднасянето е най-важно.

Тя пак изсумтя и взе демонстративно чашата. Подухна над тъмната повърхност на чая, преди да погледне към терминала. Датата в долния десен ъгъл сочеше, че съобщението е пратено от Ганимед преди седем часа и носеше идентификационния код на придружаващ доклад. Мъжът на картината бе с масивните кости на землянин, рошава тъмна коса и странна момчешка хубост. Авасарала се намръщи на образа, докато посрбваше от чая.

— Какво е станало с лицето му? — попита тя.

— Докладващият офицер предположи, че брадата е за маскировка.

Тя изпръхтя.

— Е, слава богу, че не си е сложил очила, можеше никога да не го познаем. Какво, по дяволите, прави Джеймс Холдън на Ганимед?

— Пристигнал с кораб с хуманитарни помощи. Не е „Росинант“.

— Имаме ли потвърждение? Знаеш, че тези копелдаци от СВП могат да фалшифицират регистрационни кодове.

— Докладващият офицер е инспектирал визуално вътрешността и е проверил в архива след връщането си. Освен това екипажът не е включвал обичайния пилот на Холдън, затова смятаме, че „Росинант“ е паркиран на някое скришно място в обхвата на комуникационния лъч — каза Съорен. Поколеба се. — Има издадена заповед за задържането на Холдън.

Авасарала включи осветлението. Прозорците отново се превърнаха в тъмни огледала; бурята бе изтикана обратно навън.

— Кажи ми, че не сме я изпълнили — рече Авасарала.

— Не сме я изпълнили — потвърди Съорен. — Наши хора държат под око него и екипажа му, но ситуацията на станцията не е благоприятна за близък надзор. Засега не личи марсианците да знаят, че той е там, така че се опитваме да го запазим в тайна.

— Хубаво е, че някой там знае как се води разузнавателна операция. Имаме ли някаква представа какво прави?

— Засега много прилича на хуманитарна дейност — отвърна Съорен и сви рамене. — Не сме го видели да се среща с някого, който да представлява особен интерес. Задава въпроси. Едва не стигна до бой с някакви мошеници, които изнудваха корабите с помощи, но онези отстъпиха. Все пак, още е рано.

Авасарала отпи пак от чашата си. Трябваше да признае, че момчето умее да вари хубав чай. Или пък познава човек, който умее, което бе също толкова добре. Щом Холдън беше на Ганимед, това означаваше, че СВП се интересува от ситуацията там. И че нямат свой човек, който вече да е на повърхността и да им докладва.

Желанието да се сдобият с разузнавателни данни само по себе си не означаваше много. Дори да ставаше дума просто за шайка идиоти, на които изведнъж им е щукнало да се гърмят, Ганимед беше

жизненоважна станция за системата на Юпитер и за Пояса. СВП биха искали да имат собствени очи на мястото. Но да пратят Холдън, единствения оцелял от станция Ерос, изглеждаше нещо повече от съвпадение.

— Те не знаят какво е — изрече тя на глас.

— Госпожо?

— Има си причина да пратят човек, който има опит с протомолекулата. Опитват се да разберат какво, по дяволите, става. Това означава, че не знаят. А това означава, че... — Тя въздъхна. — А това означава, че не са били те. Много жалко, тъй като разполагат с единствената жива мостра, за която знаем.

— Какво искате да направи екипът за наблюдение?

— Да наблюдава — сопна се тя. — Да го гледа с кого говори и какво прави. Да пращат всекидневни доклади, ако нещата са скучни, и данни в реално време, ако положението стане напечено.

— Да, госпожо. Искате ли да го арестуват?

— Приберете него и хората му, когато се опитат да напуснат Ганимед. Дотогава не им се пречкайте и се опитвайте да останете незабелязани. Холдън е идиот, но не е глупав. Ако осъзнае, че го следят, ще започне да излъчва към цялата вселена снимки на нашите източници на Ганимед или нещо такова. Не подценявайте способността му да оплесква нещата.

— Нещо друго?

Блесна нова светкавица. Отекна нова гръмотевица. Още една буря сред трилионите такива, връхлетели Земята от самото начало, когато нещо за първи път се бе опитало да сложи край на целия живот на планетата. Нещо, което сега бе на Венера. И се разпространяваше.

— Намери начин да пратя съобщение на Фред Джонсън, без Нгуен или марсианците да разберат — нареди тя. — Може да се наложи да проведем малко задкулисни преговори.

[1] Индийско ястие, картофи със спанак. — Б.пр. ↑

10. ПРАКС

— Не съм уха за туй — рече момчето на койката. — Скапана салата, са-са? Таквот нещо преди струваше десет бона.

Не можеше да е на повече от двайсет. Достатъчно младо, за да му бъде син, също както Мей би могла да бъде дъщеря на момчето. Поначало си бе кльощаво от младежкото източване и живота при ниска гравитация. А сега освен това и гладуваше.

— Мога да ти дам запис на заповед, ако искаш — предложи Пракс.

Момчето се ухили и направи неприличен жест.

От работата си Пракс знаеше, че на вътрешните планети мислят за поясния жаргон като за нещо, указващо месторождението на говорещия. Но докато живееше като ботаник на Ганимед, бе разбрал, че зависи и от класата. Той самият беше израснал с учители, преподаващи китайски и английски без акцент. Беше говорил с мъже и жени от всички краища на системата. От начина, по който някой произнася „алополиплоид“, можеше да определи дали идва от университетите в Пекин или Бразилия, дали е израснал в сянката на Скалистите планини или марсианския Олимп, или в коридорите на Церера. Той самият бе израснал при микрогравитация, но поясните жаргони му бяха също толкова чужди, колкото на човек, току-що пристигнал от вътрешността на системата. Ако момчето искаше да говори неразбираемо за него, можеше да го направи без никакво усилие. Но Пракс беше клиент, който си плаща, и знаеше, че момчето се старее да ограничи жаргона.

Програмиращата клавиатура беше два пъти по-голяма от стандартен ръчен терминал, пластмасата ѝ бе износена от употреба и старост. Покрай единия ѝ ръб бавно се пълнеше лентов индикатор и при всяко негово помръдване се сменяха символи на опростен китайски.

Намираха се в евтино жилище близо до повърхността на луната. Беше широко не повече от три метра и се състоеше от четири груби стаи, издълбани в леда. Коридорът отвън не бе по-широк, нито пък по-добре осветен. Старите пластмасови стени блестяха от кондензирана влага. В момента двамата бяха в най-вътрешната стая: момчето седеше на койката си, а Пракс стоеше прегърбен до вратата.

— Немаш гаранция, че записът шай пълен — рече момчето. — Квото такова, сабе?

— Каквото и да намериш, все ще е страхотно.

Момчето кимна веднъж. Пракс не знаеше името му. За такива неща човек не биваше да пита. През дните, докато издири някого, навит да разбие охранителната система, се луташе между собственото си невежество за сивата икономика на станция Ганимед и растящото отчаяние и глад дори в най-престъпните среди. Преди месец това момче може би бе крадяло търговска информация, която да препродава или да размени срещу лесен за изпиране частен кредит. Днес търсеше Мей в замяна на достатъчно зелена растителност, за да си приготви скромно ядене. Земеделският бартер, най-старата икономика в човешката история, бе дошъл на Ганимед.

— Оригиналът е минал-заминал — рече момчето. — Потънал в сървърите, заровен под куп лайна.

— Щом не можеш да разбиеш сървърите на сигурността...

— Няма нужда. Камерата има памет, паметта има кеш. Откак мрежата изфиряса, се пълни ли, пълни. Никой не гледа.

— Шегуваш се — каза Пракс. — Двете най-големи армии в системата се дебнат зорко, а не поглеждат охранителните камери?

— Зяпат се една друга. Никому не му дреме за нас.

Лентовият индикатор стигна до края и изпиука. Момчето отвори на екрана списък с идентификационни кодове и започна да го превърта, като си мърмореше под нос. От предната стая се разнесе плач на бебе. Беше гладно. Естествено.

— Детето твое ли е?

Момчето поклати глава.

— На роднина — каза то и чукна два пъти върху един код. Отвори се нов прозорец. Широк коридор. Полуразтопена и разбита врата. Белези от изгаряне по стените и което бе по-зле, локва вода. Не би трябвало да има вода. Контролът на околната среда се отдалечаваше

все повече от безопасните граници. Момчето вдигна поглед към Пракс.
— *Се ла?*

— Да — потвърди Пракс. — Това е.

Момчето кимна и се приведе пак над конзолата.

— Трябва ми картина отпреди атаката. Преди да падне огледалото — уточни Пракс.

— Окей, шефе. Връткам назад. Прескачам кадрите с нулева делта. Виждаш само когато става нещо, чат ли си?

— Добре. Така е добре.

Пракс пристъпи напред да надникне през рамото на момчето. Образът трепкаше, без нищо на екрана да се променя, освен локвата, която постепенно намаляваше. Движеха се назад във времето, през дните и седмиците. Към момента, в който всичко се бе разпаднало.

На екрана се появиха санитарни. В този обратен свят изглеждаше, че вървят назад, за да оставят един труп до вратата. После върху него бе метнат още един. Двата трупа лежаха неподвижно; после единият се размърда, дращейки леко по стената, а после по-силно, докато в един миг се надигна на крака и изчезна.

— Трябва да има момиченце. Търся кой е извел четиригодишно момиченце.

— Туй е забавачка, нъл тъй? Сигур са хиляда.

— Интересува ме само едно.

Вторият труп седна, а после се изправи, притиснал ръце към корема си. Беше жена. В кадър пристъпи един мъж с пистолет в ръка и я изцери, като изсмука куршума от червата ѝ. Те започнаха да спорят, успокоиха се и се разделиха мирно. Пракс знаеше, че вижда всичко наобратно, но гладният му за сън и калории мозък все се опитваше да навърже образите в смислено повествование. Група войници изпълзяха заднешком от разбитата врата, като при някакво странно раждане, после се скупчиха и се оттеглиха на бегом. Проблесна светлина и вратата стана отново цяла, а термитните заряди висяха по нея като плодове, докато един войник в марсианска униформа не се втурна напред, за да ги събере. Щом свършиха с прибирането на тази технологична реколта, всички войници се оттеглиха бързо, оставяйки един скутер, подпрян на стената.

А после вратата се отвори и Пракс се видя да излиза. Изглеждаше по-млад. Заудря по вратата, ръцете му подскачаха

трескаво по повърхността ѝ, а после се метна непохватно на скутера и изчезна на заден ход.

Вратата остана мирна, неподвижна. Той затаи дъх. Вървейки заднешком, една жена, понесла петгодишно момченце, изчезна вътре, а после се появи отново. Пракс трябваше да си напомни, че жената не е оставила сина си, а го е прибрала. Две фигури отстъпиха по коридора.

Не. Три.

— Спри. Това е — извика Пракс, усещайки как сърцето блъска в гърдите му. — Това е тя.

Момчето изчака до момента, в който окото на камерата улавяше трите фигури, излезли в коридора. Мей се цупеше; дори и при ниската резолюция на охранителната камера той позна изражението. А мъжът, който я носеше...

В гърдите му се бореха облекчение и гняв, и облекчението победи. Беше д-р Стрикланд. Тя си бе тръгнала с д-р Стрикланд, който знаеше за нейното състояние, за лекарството, за всичко, което трябваше да се прави, за да остане Мей жива. Пракс се отпусна на колене със затворени очи и заплака. Щом д-р Стрикланд я беше взел, значи не бе мъртва. Дъщеря му не бе мъртва.

Освен ако, прошепна една демонична мисъл в съзнанието му, и Стрикланд не бе мъртъв.

Не познаваше жената. Тъмнокоса, с черти, които му напомниха за руските ботанички, с които бе работил. Носеше в ръце руло хартия. Усмиваше се — дали от веселие или от нетърпение, той не знаеше.

— Можеш ли да ги проследиш? — попита Пракс. — Да видиш къде са отишли?

Момчето го изгледа, присвило устни.

— За салатата? Не. За кутия пиле и ачи сос.

— Нямам пиле.

— Тогаз получи к'вот получи — заключи момчето и сви рамене. Очите му станаха мъртви като мраморни топчета. На Пракс му се прииска да го удря, да го души, докато то не изкопае образите от умиращите компютри. Но бе много вероятно момчето да има пистолет или нещо още по-лошо, и за разлика от Пракс сигурно знаеше как да го използва.

— Моля те — каза той.

— Получи си услугата, пич. Не наглей, ясно?

В гърлото му се надигна унижение и Пракс го преглътна.

— Пиле? — повтори той.

— Си.

Пракс отвори чантата си и сложи на койката две шепи листа, от оранжев пипер и снежен лук. Момчето грабна половината и ги натъпка в устата си, присвивайки очи в животинска наслада.

— Ще направя каквото мога — каза Пракс.

* * *

Не можеше да направи нищо.

Единственият ядивен протеин на станцията или идваше от бавния, оскъден поток хуманитарни помощи, или вървеше на два крака. Някои хора бяха започнали да опитват стратегията на Пракс и пасяха растенията в парковете и хидропонните градини. Само че не си правеха труда да ги проучат. Изяждаха и неядивните, като по този начин вредяха на въздухопречиствателните функции и разбалансираха още повече екосистемата на станцията. Едно нещо водеше към друго и сега нямаше откъде да се намери пиле, нито пък някакъв възможен заместител. Пък и дори да имаше, той не разполагаше с време да реши този проблем.

В собствения му дом лампите светеха мъждиво и не искаха да се усилят. Соевото стръкче бе спряло да расте, но не вехнеше, което бе интересна информация, или по-скоро би била при други обстоятелства.

По някое време през деня автоматичната система бе превключила на енергоспестяващ режим. В цялостен план това можеше и да е добър знак. Или пък можеше да е мигът на облекчение точно преди катастрофата. Както и да е, то не променяше онова, което трябваше да стори Пракс.

Като момче, той бе започнал училище отрано, когато се отпрати заедно със семейството си към лишените от слънце космически простори в преследване на една мечта за работа и благоденствие. Не беше приел добре промяната. През тези първи години, когато трябваше да впечатли наставниците си, да бъде следен като умен и обещаващ, го мъчеха постоянни главоболия, пристъпи на тревога и хронично изтощение. Баща му не го оставяше да почива. „Прозорецът е отворен,

докато не бъде затворен“, казваше той и насърчаваше Пракс да прави малко повече, да намери начин да мисли, дори когато е прекалено уморен или болен за умствени усилия. Беше се научил да съставя списъци, бележки, планове.

Като улавяше мимолетните си мисли, той можеше да се издърпа към яснотата като алпинист, пълзящ към някой връх. Сега, в изкуствения полумрак, съставяше списъци. Имената на всички деца от медицинската група на Мей, които можеше да си спомни. Знаеше, че са двацет, но помнеше само шестнайсет. Умът му се отплесна. Той сложи снимката на Стрикланд и загадъчната жена на ръчния си терминал и се втренчи в нея. Смесени чувства на надежда и гняв се вихреха в душата му, докато образът не помръкна. Пракс имаше чувството, че заспива, но пулсът му препускаше. Той се опита да си спомни дали тахикардията е симптом на гладуване.

За миг се съвзе и почувства разсъдъка си ясен и бистър. Осъзна, че не му се е случвало от дни. Започваше да рухва. Собственият му лавинообразен ефект бе близо и той не можеше да продължава още дълго разследването си без почивка. Без протеини. Вече беше наполовина зомби.

Трябваше да намери помощ. Погледът му се премести върху списъка с детски имена. Трябваше да намери помощ, но първо щеше да провери, само да провери. Щеше да отиде в... да отиде в...

Затвори очи и се намръщи. Знаеше отговора. Знаеше, че го знае. Участъка. Щеше да отиде там и да пита за всяко от тях. Отвори очи и написа „участък“ в долния край на списъка, за да не загуби тази мисъл. После добави: „Хуманитарен център на ООН. Хуманитарен център на Марс“. Всички места, където бе ходил преди, ден след ден, само че този път с нови въпроси. Щеше да е лесно. А после, когато вече знаеше, трябваше да свърши още нещо. Отне му минута да се сети какво, а после го добави най-долу на страницата:

„Намери помощ.“

* * *

— Всички са изчезнали — каза Пракс и дъхът му излизаше на призрачнобели облачета в студа. — Всички те са негови пациенти и

всички са изчезнали. Шестнайсет от шестнайсет. Знаете ли каква е вероятността за това? Не е случайно.

Полицаят не се беше бръснал от дни. Дълга яркочервена рана от ледено изгаряне загрозяваше бузата и врата му. Беше прясна и необработена. Лицето му сигурно се бе докоснало до неизолирана част от Ганимед. Имаше късмет, че бе запазил кожата си. Носеше дебело палто и ръкавици. По бюрото му имаше скреж.

— Благодарен съм ви за информацията, сър, и ще се погрижа да стигне до централите за помощи...

— Не, вие не разбирате, той ги е взел. Те са болни и той ги е взел.

— Може да се е опитвал да ги опази — предположи мъжът. Гласът му бе вял и уморен. В думите му имаше нещо нередно. Пракс знаеше, че има нещо нередно, но не можеше да си спомни какво точно. Мъжът протегна ръка да го отмести внимателно настрана и кимна на жената зад него. Пракс осъзна, че се е заляпал в нея като пиян.

— Искам да докладвам за убийство — заговори тя с треперещ глас.

Мъжът кимна, без да покаже нито изненада, нито неверие. Пракс си спомни.

— Той ги е взел преди това — намеси се той. — Взел ги е преди нападението.

— Трима мъже нахлуха в апартамента ми — каза жената. — Те... Брат ми беше с мен и се опита да им попречи.

— Кога стана това, госпожо?

— Преди нападението — каза Пракс.

— Преди два часа — отвърна жената. — На четвърто ниво. Синият сектор. Апартамент 1453.

— Добре, госпожо. Ще ви отведе до едно бюро тук. Трябва да попълните жалба.

— Брат ми е мъртъв. Те го застреляха.

— Искрени съболезнования, госпожо. Трябва да попълните жалба, за да можем да хванем извършителите.

Пракс ги гледаше как се отдалечават. Обърна гръб на опашката от травмирани и отчаяни хора, които чакаха своя ред да помолят за помощ, за справедливост, за законност. В него лумна гняв, а после

угасна. Имаше нужда от помощ, но тук нямаше да я получи. Той и Мей бяха само една пращинка в космоса. Нямаха значение.

Полицаят се беше върнал и говореше с някаква висока и красива жена за нещо ужасно. Пракс не го бе забелязал кога е дошъл, не беше чул началото на разказа на жената. Времето започваше да му се губи. Това не беше хубаво.

Малката трезва част от мозъка му нашепваше, че ако той умре, никой няма да търси Мей. Тя ще бъде изгубена. Нашепваше, че се нуждае от храна, и то от дни насам. Че не му остава много време.

— Трябва да отида в центъра за помощи — каза той на глас. Жената и полицаят явно не го чуха. — Въпреки всичко, благодаря.

Сега, когато бе започнал да забелязва собственото си състояние, Пракс бе удивен и разтревожен. Походката му беше провлачена; ръцете му бяха изнемощели и го боляха силно, макар че той не помнеше да е правил нещо, с което да предизвика болката. Не беше вдигал тежко, нито се бе катерил. Не беше правил всекидневните си упражнения вече не помнеше откога. Не помнеше и кога за последно е ял. Помнеше труса от падналото огледало и унищожаването на купола му като нещо, случило се в някакъв предишен живот. Нищо чудно, че рухваше.

Коридорите край центъра за помощи бяха претъпкани като скотобойна. Мъже и жени, много от които изглеждаха по-силни и по-здрави от него, се блъскаха, карайки дори най-широките пространства да изглеждат тесни. Колкото повече се приближаваше до космопорта, толкова по-замаян се чувстваше. Въздухът тук беше почти топъл от струпаните тела. Вонеше на кетонено-ацидозен човешки дъх. Майка му наричаше това „дъха на светеца“. Миризмата на разлагащ се протеин, на тела, които изяждат собствените си мускули, за да оцелеят. Зачуди се колко ли души в тълпата знаят какво означава тази миризма.

Хора крещяха. Блъскаха се. Тълпата около него се люшкеше напред-назад като вълни, напирани към морския бряг.

— Тогава отворете вратите и ни дайте да видим! — изкрещя някаква жена далеч отпред.

„О, помисли си Пракс, това е бунт за храна.“

Започна да си проправя път към края на тълпата, мъчеше се да излезе. Да се измъкне. Някъде отпред хората крещяха. Зад него напиреха. Редиците светодиодни лампи по тавана сияеха в бяло и златисто. Стените бяха невзрачно сиви. Той протегна ръка да се

подпре. Беше стигнал до една стена. Някъде бентът се отприщи и тълпата внезапно се юрна напред. Всеобщото движение заплашваше да го повлече. Той задържа ръка върху стената. Навалицата оредя и Пракс се заклатушка напред. Вратите на товарителницата стояха отворени. До тях той зърна познато лице, но не можеше да се сети къде го е виждал. Може би беше някой от лабораторията? Мъжът бе с едър кокал и мускулест. Землянин. Може би го е виждал, докато обикаляше из загиващата станция. Дали не го бе виждал да тършува за храна? Но не, той изглеждаше твърде добре хранен. Бузите му не бяха хлътнали. Пракс го чувстваше като приятел, но в същото време и като непознат. Хем го познаваше, хем не го познаваше. Като генералния секретар или някой известен актьор.

Осъзнаваше, че го зяпа, но не можеше да се спре. Това лице му беше познато. Знаеше, че му е познато. Сигурно имаше нещо общо с войната.

В съзнанието на Пракс внезапно проблесна спомен. Беше в апартамента си, държеше в ръце Мей и се опитваше да я успокои. Тя едва бе навършила годинка, не ходеше и докторите още се мъчеха да открият правилния фармацевтичен коктейл, който да я опази жива. През хленча ѝ от коликите се чуваше непрестанното тревожно бърборене на новинарския канал. Въртяха отново и отново лицето на един мъж.

„Името ми е Джеймс Холдън и моят кораб «Кентърбъри» току-що бе унищожен от боен кораб със стелт технология, използващ части, върху които има марсиански серийни номера.“

Това беше той. Ето защо лицето хем му бе познато, хем имаше чувството, че не го е виждал преди. Сякаш нещо в центъра на гърдите на Пракс го дръпна и той пристъпи напред. После спря. Зад вратите на товарителницата някой нададе радостен вик. Пракс извади ръчния си терминал и погледна списъка. Шестнайсет имена, шестнайсет изчезнали деца. А в долния край на страницата с прости квадратни букви пишеше: „Намери помощ“.

Пракс се обърна към мъжа, който бе започнал войни и спасил планети, внезапно обзет от смущение и несигурност.

— Намери помощ — каза той и тръгна напред.

11. ХОЛДЪН

Сантитай и Мелиса Супитаяпорн бяха двойка осемдесетгодишни, родени на Земята мисионери от Църквата на човешкия възход — религия, която избягваше свръхестественото във всичките му форми и чиято теология се свеждаше до „Хората могат да бъдат по-добри, отколкото са, така че хайде да сме по-добри“. Освен това управляваха склада за помощи с безпощадната ефикасност на родени диктатори. Само минути след пристигането си Холдън беше здравата нахокан от Сантитай, крехък мъж с оредяваща бяла коса, за спречкването с митническите служители на космопорта. В продължение на няколко минути капитанът се опитваше да му обясни, но дребничкият мисионер все го надвикваше, така че накрая Холдън просто се предаде и се извини.

— Недей да правиш положението ни тук още по-рисковано — повтори Сантитай. Явно бе умиловитен от извинението, но искаше да има последната дума. Размаха мършавия си пръст пред лицето на Холдън.

— Ясно — отвърна Холдън и вдигна ръце в миролюбив жест. Другите от екипажа бяха изчезнали при първия гневен изблик на Сантитай и го оставиха да се оправя сам със стареца. В далечния край на големия склад за помощи той забеляза Наоми да говори спокойно с Мелиса, не толкова избухливата (надяваше се) жена на мисионера. Оттук не се чуваха крясъци, макар че сред говора на няколко десетки хора, скърцането на машини, воя на двигатели и предупредителните сигнали на три мотокара Мелиса би могла да мята гранати по Наоми и пак вероятно нямаше да се чуе.

Търсейки възможност да се измъкне, Холдън посочи към Наоми и каза:

— Извинете ме, аз...

Сантитай го прекъсна с рязко махване на ръка, от което оранжевата му роба се завихри. Холдън откри, че не може да не се

подчини на дребничкия мъж.

— Това — посочи Сантичай към сандъците, разтоварвани в момента от „Сомнамбул“ — не е достатъчно.

— Аз...

— СВП ни бяха обещали дващест и два тона протеин и добавки до миналата седмица. Тук са по-малко от дванайсет тона. — Старецът наблегна на думите си с остро мушкане в бицепса на Холдън.

— Аз не отговарям за...

— Защо ни обещават нещо, което нямат намерение да ни доставят? Ако имате дванайсет тона, обещавайте толкова. Недейте да обещавате дващест и два и после да доставяте дванайсет — сърдеше се той, като продължаваше да го мушка.

— Съгласен съм — рече Холдън и отстъпи извън обсега на мушкащия пръст, като вдигна ръце. — Напълно съм съгласен. Веднага ще се обадя на свръзката си на станция Тихо да разбере къде е останалата част от обещаните припаси. Сигурен съм, че пътуват насам.

Сантичай сви рамене и робата му пак се завихри.

— Направи го — нареди той, а после се развика към един от мотокарите: — Ти! Ей, ти! Не виждаш ли надписа „лекарства“? Защо слагаш тук неща, които не са лекарства?

Холдън се възползва от това отвличане на вниманието, за да се измъкне, и изтича при Наоми и Мелиса. Наоми беше отворила на терминала си някакъв формуляр и го попълваше пред погледа на мисионерката.

Докато тя пишеше, Холдън огледа склада. „Сомнамбул“ беше само един от почти дващестте кораба с хуманитарни помощи, кацнали през последните дващест и четири часа, и огромното помещение бързо се запълваше със сандъци с припаси. Мразовитият въздух миришеше на прах, озон и горещо масло от мотокарите, но сред всичко това се долавяше и смътната, неприятна миризма на развала, на нещо като гниеща растителност. Докато той гледаше, Сантичай се втурна през склада, крещейки нареждания на двама работници, които носеха тежък сандък.

— Бива си го съпруга ви, госпожо — каза Холдън на Мелиса.

Мелиса бе по-висока и по-тежка от дребничкия си мъж, но имаше същия безформен облак оредяваща бяла коса. Освен това

имаше яркосини очи, които потъваха в бръчките на лицето ѝ, когато се усмихнеше. А сега тя правеше точно това.

— През живота си не съм срещала човек, който да е толкова загрижен за добруването на хората и толкова нехаещ за чувствата им — прихна тя. — Но Сантичай поне ще се постарее да бъдат добре нахранени, преди да им обясни колко много грешки са допуснали.

— Мисля, че е готово — намеси се Наоми и натисна бутона, за да изпрати попълнения формуляр към терминала на Мелиса, умилително стар модел, който жената извади от робата си, щом се разнесе сигналът за пристигащо съобщение.

— Госпожо Супитаяпорн — каза Холдън.

— Мелиса.

— Мелиса, откако двамата със съпруга ви сте на Ганимед?

— Ами... — проточи замислено тя, като потупваше с пръст брадичката си и се взираше в далечината, — почти десет години. Възможно ли е да са станали толкова? Сигурно, защото Дрю тъкмо беше родила и...

— Питам се, защото май единственото, което никой извън Ганимед не знае, е как е започнало всичко това.

— Станцията ли?

— Кризата.

— Ами, войниците на ООН и Марс почнаха да се стрелят едни други; после системата започна да отказва...

— Ясно — прекъсна я Холдън. — Това го разбирам. Но защо? В продължение на цяла година, откакто Земята и Марс държат заедно тази луна, никой не беше дал нито един изстрел. Преди да се случи онова с Ерос, даже водихме война, но и тя не стигна дотук. А после изведнъж всички почват да гърмят. Какво ги е накарало?

Мелиса изглеждаше озадачена и това също накара очите и да се изгубят сред множеството бръчки.

— Не знам — сви рамене тя. — Предполагам, че се стрелят из цялата система. В момента не получаваме кой знае колко новини.

— Не — поправи я Холдън. — Само тук и продължи само ден-два. А после бе прекратено, без никакво обяснение.

— Странно, наистина — каза Мелиса, — но не мисля, че има значение. Каквото и да се е случило, то не променя онова, което трябва да правим сега.

— Предполагам, че не — съгласи се Холдън.

Мелиса се усмихна, прегърна го топло, а после се отправи да проверява нечии други документи.

Наоми го хвана под ръка и двамата тръгнаха към портала, водещ към останалата част от станцията, като заобикаляха сандъците с припаси и работниците.

— Как може тук да се е водила цяла битка и никой да не знае защо? — попита тя.

— Знаят — изтъкна Холдън. — Някой знае.

* * *

От земята станцията изглеждаше по-зле, отколкото от космоса. Произвеждащите кислород растения, наредени покрай стените на коридора, бяха придобили нездрав жълтеникав оттенък. В много коридори нямаше осветление, а автоматичните херметични врати бяха отворени ръчно и заклинени в това положение, така че ако някоя част на станцията изведнъж се разхерметизираше, много от съседните секции щяха да я последват. Малкото хора, които срещнаха, или избягваха да ги погледнат в очите, или се взираха в тях с открита враждебност. Холдън изпита желание да носи оръжието си открито вместо в таен кобур отзад на кръста.

— Коя е свръзката ни? — попита тихо Наоми.

— Хмммм?

— Предполагам, че Фред има свои хора тук — прошепна тя, докато се усмихваше и кимаше на минаваща група мъже. Всички те бяха въоръжени, макар и предимно с ножове и тояги. Изгледаха я с любопитство. Холдън пхна ръка под палтото си и я плъзна към пистолета, но мъжете продължиха нататък, като им хвърлиха само няколко погледа през рамо, преди да изчезнат зад един ъгъл.

— Не е ли уредил да се срещнем с някого? — довърши Наоми с нормален глас.

— Даде ми няколко имена. Но комуникациите с тази луна бяха толкова несигурни, че не можа да...

Прекъсна го силен гръм откъм друга част на космопорта. Експлозията беше последвана от рев, който постепенно се превърна в

човешки крясъци. Малкото хора, намиращи се в коридора заедно с тях, се втурнаха да тичат — някои към шума, но повечето в обратната посока.

— Дали да... — започна Наоми, взряна в хората, които тичаха към данданията.

— Тук сме, за да видим какво става — каза Холдън. — Така че хайде да отидем и да видим.

* * *

Двамата бързо се загубиха из виещите се коридори на ганимедския космопорт, но това нямаше значение, стига да продължават да се движат към шума заедно с растящия поток от хора, устремени в същата посока. Никакъв висок, набит мъж с щръкнала червена коса известно време тичаше редом с тях. Стискаше и в двете си ръце парчета черна метална тръба. Ухили се на Наоми и ѝ подаде едното. Тя отказа с махване на ръка.

— Време беше, мамка му — изрева той с акцент, който Холдън не можа да определи. Когато Наоми не взе тръбата, той я протегна към него.

— За кое? — попита Холдън, докато я вземаше.

— Шибаните копелета се давят в кльопачка, а простите работяги да го духат, тъй ли? Да им го навра на шибаните спермогълтачи!

Червенокосият нададе вой и размаха тръбата във въздуха, а после се втурна още по-бързо и изчезна сред множеството. Наоми се засмя и имитира воя му. Когато Холдън ѝ хвърли един поглед, тя просто се усмихна и каза:

— Заразно е.

След още един завой се озоваха в друг просторен склад, който изглеждаше почти същия като онзи, управляван от семейство Супитаяпорн, само че тукашният бе пълен с разярена тълпа, която напираше към товарителницата. Вратите бяха затворени и малка група от охраната на космопорта се опитваше да възпре тълпата. Когато Холдън пристигна, множеството все още бе респектирано от зашеметителите и шоките палки на полицаите, но по трупащото се във въздуха напрежение и гняв той усещаше, че няма да е за дълго.

Точно зад предната линия от ченгета стоеше малка група мъже в тъмни костюми и войнишки обувки. Те носеха пушки и имаха вид на хора, които само чакат някой да им разреши да ги използват.

Значи бяха от корпоративната охрана.

Холдън огледа помещението и усети как всичко си идва на мястото. Зад затворената врата на товарителницата се намираше един от малкото останали корпоративни кораби, пълен с последната храна, опоскана от Ганимед.

А тази тълпа беше гладна.

Холдън си спомни за опитите си да се измъкне от едно казино на Ерос, когато в станцията бе обявено извънредно положение. Спомни си гневните тълпи, изправени срещу мъже с пушки. Спомни си писъците и миризмата на кръв и кордит. Още преди да осъзнае, че е взел решение, откри, че си пробива път към предния край на тълпата. Наоми го следваше, мърморейки извинения. Хвана го за ръката и го принуди да спре за момент.

— Да не би да се каниш да направиш нещо ужасно глупаво? — попита тя.

— Каня се да попреча да застрелят тези хора за престъплението, че са гладни — отговори той и още докато го изричаше, трепна от праведния гняв в гласа си.

— Само недей да вадиш оръжие — посъветва го Наоми и го пусна.

— Но те имат пушки.

— Да, много пушки. А ти имаш един пистолет, така че го дръж в кобура, иначе ще те оставя да се оправяш сам.

„Това е единственият начин да свършиш нещо. Сам.“ Прозвуча му като нещо, което би казал детектив Милър. И колкото до самия Милър, се бе оказало вярно. Силен аргумент в полза на противното.

— Добре. — Холдън кимна и продължи да си пробива път напред. Докато стигне до първите редици, двама души се бяха превърнали във фокус на конфликта. Сивокос мъж от охраната, на чиято униформа бе пришита бяла лента с надпис „отговорник“, и висока тъмнокожа жена, която би могла да мине за майка на Наоми, крещяха един срещу друг, докато откъм съответните им поддръжници се носеха одобрителни подвиквания и обиди.

— Просто отворете скапаната врата и ни дайте да видим! — изкрещя жената с тон, който подсказа на Холдън, че го е повтаряла много пъти.

— Нищо няма да постигнеш, като ми крещиш — ревна в отговор сивокосият. Полицаяте до него стискаха шоковите си палки толкова силно, че кокалчетата им бяха побелели, а корпоративните горили държаха пушките си с небрежност, която Холдън сметна за далеч по-заплашителна.

Жената престана да вика, когато Холдън си проби път до отговорника и се втренчи в него.

— Кой...? — започна тя.

Холдън се покатери на товарната платформа до мъжа. Другите полицаи размахаха леко палките си, но никой не го ръгна. Корпоративните горили само присвиха очи и пристъпиха от крак на крак. Холдън знаеше, че объркването им няма да трае дълго и щом го преодолеят, вероятно ще се запознае неприятно отблизо с някоя от тези шокови палки, ако не го гръмнат направо с пушка в лицето. Но преди това да се случи, той протегна ръка към отговорника и каза с висок глас, който да стигне до тълпата:

— Здравейте, аз съм Уолтър Филипс, пратеник на СВП от станция Тихо, и съм тук като личен представител на полковник Фредерик Джонсън.

Мъжът стисна замаяно ръката му. Корпоративните горили се размърдаха пак и хванаха по-здраво пушките си.

— Господин Филипс — каза отговорникът. — СВП няма никаква власт...

Холдън не му обърна внимание, а се завъртя към жената, на която той бе крещял.

— Госпожо, за какво е цялата дандания?

— На този кораб — посочи тя към вратата — има почти десет тона боб и ориз, които ще стигнат да се изхрани цялата станция в продължение на седмица!

Тълпата зад гърба ѝ замърмори одобрително и пристъпи крачка-две напред.

— Това вярно ли е? — попита Холдън отговорника.

— Както казах — отвърна мъжът и вдигна ръце срещу тълпата, сякаш можеше да я избути назад само със силата на волята си, — не ни

е разрешено да обсъждаме товара на частни...

— Тогава отворете вратата и ни дайте да видим! — изкрещя пак жената. Тълпата поде нейния вик и заскандира „дайте да видим, дайте да видим“. Холдън сграбчи отговорника за лакътя и го дръпна към себе си.

— След около трийсет секунди тази тълпа ще разкъса теб и хората ти на парчета в опит да се добере до кораба — прошепна му той. — Мисля, че трябва да им дадете каквото искат, преди да се е стигнало до насилие.

— Насилие! — Мъжът се засмя мрачно. — Вече се стигна до насилие. Единствената причина корабът да не е заминал отдавна е, че някой от тях взриви бомба и отнесе механизма за освобождаване на прикрепващите скоби. Ако се опитат да превземат кораба, ние ще...

— Те няма да превземат кораба — обади се дрезгав глас и нечия ръка падна върху рамото на Холдън. Той се обърна и видя, че един от корпоративните биячи е застанал зад него. — Този кораб е собственост на търговска компания „Мао-Квиковски“.

Холдън бутна ръката му от рамото си.

— Десетина мъже със зашеметители и пушки няма да ги спрат — предупреди той и посочи към скандиращата тълпа.

— Господин... — охранителят го изгледа от глава до пети — ... Филипс. Не давам и един лайнян петак какво мислите вие или СВП по който и да било въпрос, особено пък за способността ми да си върша работата. Така че защо не се разкарате, преди да е почнала пукотевицата?

Е, поне се беше опитал. Холдън се усмихна на мъжа и ръката му се плъзна към кобура отзад на кръста. Искаше му се Еймъс да е тук, но не го беше виждал, откакто слязоха от кораба. Преди да докопа пистолета обаче, дълги тънки пръсти се свиха около китката му и я стиснаха силно.

— А какво ще кажете — рече Наоми — да зарежем преструвките и просто да ви кажа как ще се развие всичко?

И Холдън, и горилата се обърнаха изненадано към нея. Тя вдигна пръст в жест, който казваше „изчакайте минутка“, и извади ръчния си терминал. Обади се на някого и включи външния говорител.

— Еймъс — повика тя, като продължаваше да държи пръста си вдигнат.

— Да — дойде отговорът.

— Един кораб се опитва да излети от космопорт 11, площадка В9. Натоварен е с храна, която ни е страшно необходима тук. Ако се отдели от земята, имаме ли военен кораб на СВП достатъчно близо, за да го пресрещне?

Настъпи дълга пауза; после Еймъс се изкикоти и отговори:

— Знаеш, че имаме, шефе. На кого всъщност го казвам?

— Обади им се и им нареди да извадят от строя товарния кораб. После нека отряд на СВП да го завладее, да прибере всичко на борда и да го унищожи.

Еймъс рече просто:

— Дадено.

Наоми прекъсна връзката и прибра терминала в джоба си.

— Не ни изпитвай, момче — каза тя на охранителя със стоманена нотка в гласа. — Нито дума от това не беше празна заплаха. Или ще дадете товара на тези хора, или ще вземем целия проклет кораб. Изборът е твой.

Горилата я зяпаше няколко секунди, после даде знак на отряда си и се отдалечиха. Охраната на космопорта ги последва, а Холдън и Наоми трябваше да отскочат от пътя на тълпата, юрнала се към вратите на товарителницата.

Когато вече не ги заплашваше опасността да бъдат стъпкани, Холдън отбеляза:

— Това беше доста хладнокръвно изпълнение.

— Да те застрелят, докато отстояваш справедливостта, сигурно ти изглежда много героично — каза тя, а стоманата в гласа ѝ още не бе изчезнала съвсем. — Но искам да те запазя жив, така че престани да се правиш на идиот.

— Умен ход, да заплашиш кораба — одобри Холдън.

— Ти се държеше като онзи задник, детектив Милър, така че аз просто действах както ти някога. Казах онова, което би казал и ти, ако не бързаше да размахаш пистолета.

— Не съм се държал като Милър — възрази той, но от обвинението го заболя, защото бе истина.

— Не се държеше както ти е присъщо.

Холдън сви рамене и със закъснение усети, че пак имитира Милър. Наоми сведе очи към капитанските нашивки на раменете на

комбинезона си.

— Може би трябва да запазя тези...

Един дребен, размъкнат човечец с прошарена коса, китайски черти и едноседмична брада се приближи към тях и им кимна нервно. Кършеше ръце — нещо, което Холдън бе убеден, че правят само бабичките в старите филми.

Мъжът им кимна лекичко още веднъж и попита:

— Вие ли сте Джеймс Холдън? Капитан Джеймс Холдън? От СВП?

Холдън и Наоми се спогледаха. Той подръпна неравната си брада.

— Има ли изобщо някаква полза, ако е така? Кажете ми честно.

— Капитан Холдън, името ми е Пракс, Праксидики Менг. Аз съм ботаник.

Холдън се ръкува с мъжа.

— Приятно ми е да се запознаем, Пракс. Е, страхувам се, че ние трябва да...

— Моля ви да ми помогнете — задържа го Пракс. Холдън виждаше, че мъжът е преживял тежък месец или два. Дрехите му висяха като на гладуващ човек, а лицето му бе покрито с пожълтяващи следи от скорошен побой.

— Разбира се, иди при семейство Супитаяпорн в центъра за помощи и им кажи, че съм те...

— Не! — извика Пракс. — Нямам нужда от храна. Искам да ми помогнете!

Холдън стрелна с очи Наоми. Тя сви рамене. „Ти решаваш.“

— Добре — каза Холдън. — Какъв е проблемът?

12.

АВАСАРАЛА

— Малката къща е по-изискан и по-фин лукс — каза мъжът й. — Да живеем на място, което е изцяло наше, да си припомним простичките удоволствия от печенето на хляб и миенето на чинии. Ето какво забравят твоите приятели по високите етажи. И това ги прави по-малко хора.

Той седеше край кухненската маса на стол от бамбуков ламинат, обработен така, че да прилича на лакиран орех. Белезите от операцията от рак, две бледи линии върху мургавото му гърло, почти не се виждаха под наболата бяла брада. Челото му бе по-широко, отколкото когато се бе омъжила за него, а косата му — по-рядка. Сутрешното неделно слънце обливаше масата в ярко сияние.

— Глупости — възрази тя. — Това, че ти се преструваш, че живееш като фермер, не прави Еринрайт или Лус, или някого от другите, по-малко хора. Има по-малки къщи от нашата, в които живеят по шест семейства, и хората в тях са много по-близо до животните от всеки, с когото работя.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се. Защо иначе щях да ходя на работа сутрин? Ако някой не измъкне онези полуозверели нещастници от копторите, кого ще учите вие, университетските преподаватели?

— Тук си съвсем права — съгласи се Арджун.

— Това, което ги прави по-малко хора, е, че не се отдават на шибана медитация. Малка къща не е равно на лукс — отсъди тя, а после замълча за малко. — Малка къща и много пари, може би.

Арджун се ухили насреща й. Винаги бе имал най-прекрасната усмивка. Тя откри, че му се усмихва в отговор, макар че част от нея искаше да се цупи. Отвън се чува писъците на Кики и Сури и малките им полуголи телца се стрелнаха през тревата. Бавачката им ги последва половин секунда по-късно, притиснала ръка отстрани на тялото си, като че ли усещаше бодежи.

— Големият двор е лукс — изтъкна Авасарала.

— Така е.

Сури нахълта през задната врата. Ръката ѝ бе оплескана в рохкава черна пръст, а на лицето ѝ имаше широка усмивка. Оставяше черни стъпки по килима след себе си.

— Бабо! Бабо! Виж какво намерих!

Авасарала се размърда на стола. В дланта на внучката ѝ един червей извиваше влажните розово-кафяви пръстенчета на тялото си. Авасарала изписа на лицето си удивление и радост.

— Това е чудесно, Сури. Ела навън и покажи на баба къде си го намерила.

Дворът миришеше на окосена трева и прясна почва. Градинарят — слаб мъж, не по-стар, отколкото би бил сега синът ѝ — стоеше на колене в дъното и скубеше плевелите с ръце. Сури се стрелна към него и Авасарала я последва със спокойна крачка. Когато се приближи, градинарят кимна за поздрав, но нямаше време за разговори. Сури вече сочеше, размахваше ръце и описваше великото си приключение, как бе открила обикновен червей в калта, сякаш бе нещо епично. Кики се появи до Авасарала и мълчаливо я хвана за ръката. Макар че обичаше своята малка Сури, Авасарала тайничко — или известно само на Арджун — си мислеше, че Кики е по-умната от внучките ѝ. Момиченцето бе тихо, но тъмните му очи блестяха и можеше да имитира всеки, когото чуе. Не пропускаше много неща.

— Скъпа — извика Арджун от задната врата. — Търсят те.

— Къде?

— По домашната система — отвърна Арджун. — Жената казва, че терминалът ти не отговарял.

— Има си причина за това — промърмори Авасарала.

— Глория Таненбаум е.

Авасарала неохотно предаде ръката на Кики на бавачката, целуна Сури по главата и тръгна обратно към къщата. Арджун задържа вратата отворена. Изражението му бе извинително.

— Тези кучки отнемат от времето ми на баба — изсумтя тя.

— Това е цената на властта — каза Арджун с тържественост, която бе едновременно насмешлива и сериозна.

Авасарала прие връзката в частния си кабинет. Чу се тихо щракване и екранът трепна за момент, когато се вдигнаха

заглушаващите прегради, а после на него се появи слабото лице без вежди на Глория Таненбаум.

— Глория! Извинявай. Когато децата са тук, си изключвам терминала.

— Няма проблем — кимна жената с бегла усмивка, това бе най-силната истинска емоция, на която бе способна. — Може би така е по-добре. Винаги съм смятала, че тези неща ги следят по-зорко от гражданските линии.

Авасарала се отпусна на стола. Кожата изскърца тихичко под тежестта ѝ.

— Надявам се, че всичко с теб и Етсепан е наред.

— Отлично.

— Добре, добре. А сега, защо ми се обаждаш все пак?

— Говорих с един мой приятел, чиято жена е на „Михайлов“. По неговите думи корабът е бил изтеглен от патрул и пратен навън.

Авасарала се намръщи. „Михайлов“ беше част от малък конвой, следящ трафика между станциите в далечния край на Пояса.

— Къде навън?

— Разпитах — каза Глория. — Към Ганимед.

— Нгуен?

— Да.

— Приятелят ти има дълъг език — подхвърли Авасарала.

— Аз самата никога не му казвам нищо вярно — заяви Глория. — Мисля, че трябва да го знаеш.

— Длъжница съм ти — каза Авасарала. Глория кимна веднъж, рязко като врана, и прекъсна връзката. Авасарала поседя мълчаливо известно време, притиснала пръсти към устните си, докато умът ѝ проследяваше логическата верига като ручейче, течащо по камъните. Нгуен пращаше още кораби на Ганимед и го правеше тихомълком.

„Защо тихомълком“ беше лесната част. Ако го направеше открито, тя щеше да му попречи. Нгуен бе млад и амбициозен, но не беше глупав. Вадеше си свои собствени заключения и някак си бе стигнал до идеята, че пращането на още сили в откритата рана на станция Ганимед ще подобри нещата.

— Ей, бабо! — извика Кики. По интонацията ѝ Авасарала разбра, че е намислила някаква дяволия. Надигна се иззад бюрото и тръгна към вратата.

— Тук вътре съм, Кики — каза тя, излизайки в кухнята.

Балонът с вода я удари по рамото, без да се пръсне, плъосна на пода и се спуска в краката ѝ. Каменните плочки наоколо потъмняха. Авасарала вдигна глава с ядосана физиономия. Кики стоеше на вратата към двора и в нея се бореха страх и ликуване.

— Да не би току-що да изцапа къщата ми? — попита Авасарала. Момиченцето кимна с преbledняло лице.

— Знаеш ли какво става с лошите момиченца, които цапат къщата на баба си?

— Да не ги гъделичкат?

— Гъделичкат ги! — изръмжа Авасарала и се хвърли към нея. Разбира се, Кики се измъкна. Тя беше на осем години. Дори ставите някога да я боляха, то бе от прекалено бързия растеж. И разбира се, накрая се остави баба ѝ да я хване и да я гъделичка, докато не запици. Преди Ашанти и мъжът ѝ да дойдат да вземат децата за обратния полет до Новгород, сарито на Авасарала се бе покрило с петна от трева, а косата ѝ стърчеше във всички посоки като на анимационно човече, ударено от мълния.

Тя прегърна децата два пъти, преди да си тръгнат, като всеки път им мушваше скришом в устите парченца шоколад, после целуна дъщеря си, кимна на зетя си и ги изпрати, махайки им от вратата. Охраната последва колата им. Никой неин близък не бе застрахован от отвличане. Това бе още един от фактите на живота.

Авасарала си взе дълъг душ, изразходва разточително много вода, почти непоносимо гореща. Винаги ѝ бе харесвало да се къпе с вряла вода, още от момиче. Ако кожата ѝ не смъдеше и не туптеше лекичко, когато се бършеше, значи не се бе изкъпала както трябва.

Арджун седеше на леглото и четеше задълбочено от ръчния си терминал. Тя отиде до дрешника, хвърли мократа хавлия в кош за пране и навлече памучен халат.

— Той мисли, че те са го направили — каза.

— Кой какво е направил? — попита Арджун.

— Нгуен. Смята, че марсианците стоят зад това. Че ще има второ нападение срещу Ганимед. Знае, че марсианците не придвижват флота си натам, но въпреки това праща подкрепления. Не му пука, че може да провали мирните преговори, защото мисли, че те и без това са пълна глупост. Няма какво да губи. Слушаш ли ме?

— Да. Нгуен мисли, че е работа на Марс. Събира флотилия, за да им отговори. Ето, виждаш ли?

— Разбираш ли за какво говоря?

— По принцип ли? Не. Но Максвел Асиниан-Кох току-що е публикувал материал върху постлиричността, който ще му докара потоп от злостни писма.

Авасарала се изкикоти.

— Ти живееш в свой собствен свят, миличък.

— Така е — съгласи се Арджун и прокара пръст по екрана на терминала си. Вдигна очи. — Не възразяваш, нали?

— Напротив, обичам те заради това. Остани тук. Чети си за постлиричността.

— А ти какво ще правиш?

— Каквото винаги. Ще се мъча да опазя цивилизацията от рухване, докато в нея има деца.

* * *

На младини майка ѝ се бе опитала да я научи да плете. Тя не възприе това умение, но усвои някои други уроци. Веднъж чилето се бе омотало лошо и нервното дърпане на Авасарала само влошаваше нещата. Тогава майка ѝ взе от нея стегнатия възел, но вместо да го оправя и да ѝ го върне, седна с кръстосани крака на пода до нея и започна да ѝ обяснява как да го разплете. Внимателно, бавно и търпеливо търсеше места, където може да охлаби конците, докато накрая, сякаш отведнъж, преждата се разсипа.

В списъка имаше десет космически съда, вариращи от древен транспортен кораб, който отдавна трябваше да е пратен за скрап, до двойка фрегати, командвани от капитани, чиито имена бе чувала. Не беше голяма сила, но стигаше за провокация. Внимателно, бавно и търпеливо Авасарала започна да го разчепква.

Транспортният кораб беше пръв, защото бе най-лесен. Тя от години коткаше момчетата от отдела за поддръжка и безопасност. Бяха нужни четири часа, докато някой, ровещ из схемите и дневниците, намери болт, който не е бил подменен по график, и след няма и час бе издадена заповед за незабавно връщане. „Ву Цао“ — по-добре

въоръжената фрегата — се намираше под командването на Гола Ишигава-Маркс. Служебното му досие бе солидно. Той беше компетентен, лишен от въображение и лоялен. Три разговора доведоха до повишаването му в началник на комисията по строителен надзор, където вероятно нямаше да причинява вреди. Бе пратено искане целият команден състав на „Ву Цао“ да се върне на Земята, за да присъства, когато му окачат лентата. Втората фрегата беше по-трудна, но Авасарала намери начин. След това конвойт остана толкова малък, че не оправдаваше присъствието на медицински и поддържащ съд.

Възелът се разпадна в ръцете ѝ. Трите кораба, които не можеше да отзове, бяха стари и зле въоръжени. Ако се стигнеше до битка, нямаше да са от значение. Така че марсианците щяха да се обидят само ако си търсеха повод.

Тя не мислеше, че ще го сторят. А ако грешеше, това също би било интересно.

— Адмирал Нгуен няма ли да се усети какво става? — попита Еринрайт. Намираше се в хотелска стая някъде от другата страна на планетата. Зад него беше нощ, а горното копче на ризата му бе разкопчано.

— Нека се усети — рече Авасарала. — Какво ще направи? Ще изтича разреван при мама да се оплаче, че съм му взела играчките? Щом не може да играе с големите деца, не бива да е шибан адмирал.

Еринрайт се усмихна и изпука с кокалчетата на ръцете си. Изглеждаше уморен.

— А корабите, които ще стигнат дотам?

— „Бернадет Коу“, „Аристофан“ и „Фьодоровна“, сър.

— Да, същите. Какво ще кажеш на марсианците за тях?

— Нищо, ако те не повдигнат въпроса — отговори Авасарала. — Ако го направят, мога да отхвърля обвиненията. Малък медицински кораб, транспортен кораб и съвсем мъничък военен кораб, който да държи пиратите настрана. Не е като да пращаме чифт кръстосвачи. Така че да го духат.

— Ще го кажеш по-деликатно, надявам се?

— Разбира се, сър. Не съм глупачка.

— Ами Венера?

Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна със съскане между зъбите си.

— Венера е шибаният торбалан — въздъхна. — Получавам всекидневни доклади, но никой няма представа какво гледаме. Мрежата, която то строеше по повърхността, е завършена и сега се разпада, но пък изникват структури в сложна радиална симетрия. Само че не спрямо оста на въртене, а спрямо равнината на еклиптиката. Така че каквото и да е онова нещо долу, то се ориентира по цялата Слънчева система. Спектрографският анализ показва нарастване на количествата лантанов оксид и злато.

— Не знам какво означава това.

— Никой не знае, но мозъците смятат, че може да е мрежа от високотемпературни свръхпроводници. Опитват се да създадат копия на кристалните структури в лабораторни условия и са открили някои неща, които не разбират. Оказва се, че онова там долу е по-добър физикохимик от нас. Което не е никаква изненада.

— Някаква връзка с Ганимед?

— Само тази, за която вече знаем — каза Авасарала. — Иначе нищо. Или поне никаква пряка връзка.

— Какво ще рече „никаква пряка връзка“?

Авасарала се намръщи и отклони очи от екрана. Буда отвърна на погледа ѝ.

— Знаеш ли, че броят на самоубийствените религиозни култове се е удвоил след събитията на Ерос? — попита тя. — Аз не знаех, докато не получих доклада. Миналата година инициативата за възстановяване на водопречиствателната станция в Кайро едва не се провали, защото някаква секта твърдеше, че нямало да ни е нужна.

Еринрайт се приведе напред в стола си. Беше присвил очи.

— Мислиш, че има връзка?

— Не смятам, че някакви малки зелени човечета се промъкват насам от Венера — отрече тя, — но... мислех си за всичко, което то ни причини. На цялата Слънчева система. На тях, на нас и на поясните. Не е здравословно да имаме спящ бог на място, където всички можем да го гледаме как сънува. Това ни изкарва акъла от страх. Дори и на мен. Затова се обръщаме на другата страна и продължаваме да живеем, сякаш Вселената е същата, каквато е била, когато бяхме млади, но знаем, че не е така. Държим се все едно сме разумни, само че...

Тя поклати глава.

— Човечеството винаги е живяло с необяснимото — подхвърли Еринрайт. Гласът му беше твърд. Авасарала го караше да се чувства неловко. Е, и тя самата се чувстваше неловко.

— По-рано необяснимото не е изяждало планети — възрази тя. — Дори онова нещо на Ганимед да не е дошло самичко от Венера, съвсем ясно е, че връзка има. И ако сме го създали ние...

— Ако сме го създали ние, значи сме открили нова технология и я използваме — изтъкна Еринрайт. — Като се започне от кремъчното копие, през барута, та до ядрените бойни глави, правим точно това, Крисджен. Остави на мен да се тревожа за тази работа. Ти дръж под око Венера и не позволявай на марсианската ситуация да излезе от контрол.

— Да, сър — каза тя.

— Всичко ще бъде наред.

Докато гледаше мъртвия екран, където допреди малко бе стоял началникът ѝ, Авасарала реши, че той може би дори си вярва. Самата тя вече не бе сигурна. Нещо я смущаваше, ала още не разбираше какво. То се спотайваше току под съзнателната ѝ мисъл, като тресчица под нокътя. Тя отвори видеозаписа, направен от аванпоста на ООН на Ганимед, мина през задължителната проверка за сигурност и изгледа пак как пехотинците умираха.

Кики и Сури щяха да израснат в свят, където това се е случило, където Венера винаги е била колония на нещо напълно чуждо, необщително и неумолимо. Съпътстващият страх за тях щеше да е нещо нормално, нещо, за което се замислят не повече, отколкото за дишането. На екрана един мъж, не по-възрастен от Съорен, изпразни пълнителя на автомата си в нападателя. Изчистената картина показваше как десетина куршума се забиват в създаването и от гърба му се проточват дълги нишки. Войникът пак умря. За него поне смъртта бе бърза. Тя спря записа на пауза. Върхът на пръста ѝ проследи очертанията на нападателя.

— Кой си ти? — попита тя екрана. — Какво искаш?

Пропускаше нещо. Случваше ѝ се достатъчно често, за да познава чувството, но това не ѝ помагаше. Прозрението щеше да дойде когато дойдеше. Дотогава единственото, което можеше да прави, бе да продължи да чеше там, където сърби. Тя затвори файловете, изчака

секретните протоколи да се уверят, че не е копирала нищо, после излезе от системата и се обърна към прозореца.

Откри, че мисли за следващия път. Каква информация щяха да получат следващия път. Какви повтарящи се модели щеше да установи следващия път. При следващото нападение, следващата касапница. Вече ѝ бе напълно ясно, че станалото на Ганимед ще се повтори, рано или късно. Духовете никога не се прибираха в бутилките и от мига, в който протомолекулата бе пусната срещу цивилното население на Ерос просто за да се види какво ще направи, цивилизацията се бе променила. Беше се променила толкова бързо и мащабно, че още се мъчеха да я догонят.

Мъчеха се да я догонят.

В тези думи имаше нещо. Звучаха ѝ като текст на песен, която почти си спомня. Тя заскърца със зъби, стана и закрачи край прозореца. Мразеше тази част. Мразеше я.

Вратата на кабинета ѝ се отвори. Когато Авасарала се завъртя да погледне към Съорен, той трепна и отстъпи. Тя смекчи намръщеното си лице с една-две степени. Не беше честно да плаши горкото зайче. Той вероятно бе просто стажант, изтеглил късата сламка и принуден да търпи тази сприхава старица. Пък и в известен смисъл го харесваше.

— Да? — попита тя.

— Мислех, че ще искате да знаете, че адмирал Нгуен е пратил протестна нога до господин Еринрайт. За намеса в неговата област. Не е пратил копие на генералния секретар.

Авасарала се усмихна. Ако не можеше да разгадае всички тайни на Вселената, то поне можеше да държи момчетата под строй. А щом Нгуен не се оплакваше на празноглавеца, значи просто се цупеше. Което нямаше да доведе до нищо.

— Добре е да го знам. Ами марсианците?

— Тук са, госпожо.

Тя въздъхна, повдигна полите на сарито си и вирна брадичка.

— Тогава да вървим да спрем войната — каза.

13. ХОЛДЪН

Еймъс, който бе цъфнал няколко часа след бунта за храна с каса бира и с думите, че е „поразузнал малко“, сега носеше кашонче с консерви. Според етикета те съдържаха „пилешки продукти“. Холдън се надяваше, че хакерът, към когото ги водеше в момента Пракс, ще реши, че това удовлетворява изискванията му.

Пракс бързаше трескаво напред като човек, който има да свърши едно последно нещо, преди да умре, и усеща как смъртта го гони по петите. Холдън подозираше, че това не е далеч от истината. Дребният ботаник със сигурност изглеждаше сякаш изгаря сетните си сили.

Докато намерят нужните продукти, го бяха качили на борда на „Сомнамбул“ и Холдън го накара да хапне и да си вземе душ. Още докато му обясняваше как да използва банята на кораба, Пракс започна да се съблича, сякаш щеше да загуби ценно време, ако чакаше да остане сам. Гледката на измършавялото му тяло шокира Холдън. През цялото време ботаникът говореше само за Мей и че трябвало да я намери. Холдън осъзна, че никога през живота си не е изпитвал толкова силен копнеж като копнежа на този мъж да види отново дъщеря си.

За негова изненада това го натъжи.

Пракс бе лишен от всичко, всичките му тлъстини се бяха стопили; почти беше загубил човешкия си вид. Останала му бе само нуждата да намери своето момиченце и Холдън му завиждаше за това.

Навремето, когато умираше, уловен в ада на станция Ерос, Холдън бе открил, че иска да види Наоми за един последен миг. Или поне да се увери, че е добре. Ето защо не беше умрял там. Както и защото имаше до себе си Милър с втори пистолет. А връзката му с Наоми — дори сега, когато двамата бяха любовници — бе бледа сянка на онова, което тласкаше Пракс. Затова Холдън имаше чувството, че е загубил нещо важно, без да го осъзнава.

Докато Пракс се къпеше, Холдън се качи по стълбата в командния център, където Наоми се мъчеше да хакне осакатената система за сигурност на Ганимед. Дръпна я от креслото и я прегърна. За миг тя се вцепени от изненада, но после се отпусна в обятията му.

— Здравей — промълви в ухото му. Може да бе бледа сянка, но с това разполагаше Холдън в момента и то го караше да се чувства адски добре.

* * *

Пракс спря за кратко на един кръстопът, потупвайки нервно с ръце по бедрата си, сякаш сам се подканваше да бърза. Наоми беше останала на кораба и следеше придвижването им по локаторите, които всички те носеха, и по малкото работещи охранителни камери на станцията.

Зад гърба на Холдън Еймъс прочисти гърло и каза толкова тихо, че Пракс да не го чуе:

— Ако загубим този човек, шансовете да намерим бързо обратния път не ми харесват.

Холдън кимна. Знаеше, че е прав.

Дори и в най-добрите си дни Ганимед представляваше лабиринт от еднакви сиви коридори, разнообразявани тук-там от някоя пещера с парк. А сега станцията определено не се намираще в най-добрите си дни. Повечето будки за информация бяха тъмни, повредени или направо унищожени. Обществената мрежа беше, меко казано, ненадеждна. А местните жители обикаляха като мършояди трупа на своята някога велика луна, излъчвайки ту ужас, ту заплаха. Холдън и Еймъс носеха открито огнестрелните си оръжия, в добавка механикът бе усъвършенствал едно мръщене, което караше хората автоматично да го причисляват към категорията на онези, с които не бива да се закачаш. Холдън не за първи път се зачуди какъв ли живот е водил той, преди да се запише на „Кентърбъри“, стария влекач за лед, на който бяха служили заедно.

Внезапно Пракс се закова пред една врата, която изглеждаше досущ като сто други, подминати от тях, в стената на сивия коридор, който изглеждаше досущ като всеки друг сив коридор.

— Ето. Тук е.

Преди Холдън да успее да каже нещо, Пракс вече блъскаше по вратата. Холдън отстъпи крачка назад и встрани, за да има открит изглед покрай него. Еймъс се дръпна на другата страна, хвана кашончето с пилешко под лявата си мишница и пъкна десния си палец зад колана, току до кобура. След една година, прекарана в патрулиране из Пояса и прочистване на най-лошите хиени, оставени от вакуума във властта, екипажът на Холдън бе придобил някои навици. Той разбираше, че са полезни, но не бе сигурен дали му харесват. Полицейската работа със сигурност не бе подобрила живота на Милър.

Вратата се отвори рязко и в рамката застана гол до кръста тийнейджър с голям нож в свободната си ръка.

— К'во бе, мамка... — започна той, а после млъкна, щом видя Холдън и Еймъс от двете страни на Пракс. Хвърли поглед към pistolетите им и промълви: — Аха.

— Донесох ти пиле — обясни Пракс и посочи към кашончето, което носеше Еймъс. — Трябва да видя останалата част от видеозаписа.

— Аз бих могла да ти го осигуря — каза Наоми в ухото на Холдън, — ако имахме достатъчно време.

— Точно времето е проблемът — отговори й под нос Холдън. — Но определено става за план Б.

Мършавият младеж сви рамене, отвори вратата докрай и махна на Пракс да влиза. Холдън го последва, а Еймъс вървеше най-отзад.

— Е — каза хлапакът. — Дай да видим, *сабе*?

Еймъс остави кашончето на мръсната маса и извади една консерва. Вдигна я така, че момчето да я вижда.

— Ами сос? — попита хлапакът.

— Какво ще кажеш вместо това за още една консерва? — предложи Холдън, като се приближи до него и му се усмихна дружелюбно. — Хайде, дай останалата част от видеозаписа и ще ти се махнем от главата. Добре ли ти звучи?

Хлапакът вирна брадичка и отблъсна Холдън на една ръка разстояние.

— Не се бутай в мен, мъжки.

— Моите извинения — рече Холдън, а усмивката му дори не трепна. — А сега върви да намериш проклетия видеозапис, който си

обещал на приятеля ми тук.

— Ми не знам... — поколеба се хлапетото. — Богаташ си, кат гледам. Сигур можеш да се изръсиш нещо повече от пиле. Много повече.

— Дай да се изясним — каза Холдън. — Изнудваш ли ни? Защото това би било...

Беше прекъснат от месеста ръка, стоварила се на рамото му.

— Аз ще се оправя с това, капитане — заяви Еймъс и застана между Холдън и хлапетото. Държеше една от пилешките консерви и се зае да я подхвърля лекичко.

— Дъщеричката на този човек — поде той и посочи към Пракс с лявата си ръка, докато с дясната продължаваше да подхвърля консервата — е била отвлечена. Той просто иска да знае къде е. Съгласен е да плати за тази информация цената, за която сте се споразумели.

Хлапетото сви рамене и понечи да заговори, но Еймъс вдигна пръст към устните си и изшътка.

— А сега, когато той е готов да плати тази цена — продължи механикът с дружелюбен тон, — ти се каниш да го изнудваш, защото знаеш, че е отчаян. Че би дал всичко, за да си върне дъщеричката. Моментът е удобен да се измъкне тлъста печалба, а?

Момчето пак сви рамене.

— Ми що да не...

Еймъс го цапардоса в лицето с пилешката консерва толкова бързо, че в първия момент Холдън не разбра защо хакерът изведнъж лежи на земята и от носа му блика кръв. Еймъс притисна гърдите му с коляно и го прикова към пода. Консервата се издигна, а после се стовари пак в лицето на хлапака с остро изпукване. Момчето изстена, но Еймъс затисна устата му с лявата си длан.

— Ах, ти, лайненце малко — изрева той. Цялото дружелюбие в гласа му се бе изпарило, оставяйки дрезгава животинска ярост, каквато Холдън не бе чувал досега от него. — Ще търгуваш живота на едно невръстно момиченце срещу още шибано пиле?

Стовари консервата върху ухото на хакера, което моментално почервения. Ръката му пусна устата на момчето и то закрепя за помощ. Еймъс вдигна пак пилешката консерва, но Холдън го сграбчи за ръката и го издърпа от ломотещото хлапе.

— Стига — каза той, стискайки го здраво, като се надяваше едрият мъж да не реши да фрасне и него с консервата. Еймъс открай време се забъркваше в кръчмарски сбивания за забавление.

Но това тук беше нещо различно.

— Стига — повтори Холдън и продължи да го стиска, докато Еймъс не престана да се дърпа. — Той не би могъл да ни помогне, ако му пръснеш мозъка.

Хлапетото задрапа заднешком по пода и опря рамене в стената. Кимна, докато Холдън говореше, и стисна с два пръста кървящия си нос.

— Вярно ли казва? — попита го Еймъс. — Ще помогнеш ли?

Момчето кимна пак и се надигна на крака, все още прилепено към стената.

— Аз ще отида с него — рече Холдън и потупа Еймъс по рамото. — А ти защо не останеш тук и не си отдъхнеш малко?

Преди механикът да успее да отговори, Холдън насочи пръст към ужасения хакер.

— По-добре се залавяй за работа.

* * *

— Ето — каза Пракс, когато се появи видеото с отвличането на Мей. — Това е Мей. Мъжът е нейният лекар, доктор Стрикланд. Жената не я познавам. Но учителката каза, че се появила в записите им като майка на Мей. Със снимка и разрешение да я вземе. Никога не биха пуснали някое дете без разрешение. Сигурността в училището е на много високо ниво.

— Открий къде са отишли — заповяда Холдън на хакера. А на Пракс каза: — Нейният лекар ли? За какво ѝ е лекар?

— Мей е... — започна Пракс, после млъкна и поде отначало: — Мей има рядко генетично заболяване, което, ако не се лекува редовно, ще блокира имунната ѝ система. Доктор Стрикланд го знае. Липсват още шестнайсет деца със същото заболяване. Той би могъл да ги опази... да опази Мей жива.

— Наоми, улавяш ли това?

— Да, следвам дирята на хакера през системата за сигурност. Няма да имаме повторна нужда от него.

— Добре — каза Холдън. — Защото съм сигурен, че този мост ще бъде грижливо изгорен, щом излезем през вратата.

— Винаги можем да намерим още пилешко — изкиска се Наоми.

— Еймъс се погрижи следващото желание на хлапака да бъде пластична операция.

— Олеле — ахна тя. — Той добре ли е?

Холдън знаеше, че има предвид Еймъс.

— Да. Но... има ли нещо, което не знам за него и което може да ни създаде проблеми? Защото той наистина...

— Ето — каза хакерът и посочи към екрана.

Холдън загледа как д-р Стрикланд носеше Мей по някакъв стар коридор, а тъмнокосата жена ги следваше. Стигнаха до врата, която приличаше на дъвен херметичен люк. Стрикланд направи нещо на контролното табло до нея и тримата влязоха.

— Нататък няма очи — обясни хакерът и почти трепна, сякаш очакваше да го накажат за недостатъците на Ганимедската охранителна система.

— Наоми, накъде води това? — попита Холдън и показа с успокоителен жест на хакера, че няма да го винят.

— Прилича ми на стара част от оригиналните разкопки — отвърна тя. Паузи накъсваха думите ѝ, докато работеше върху конзолата си. — Била е разпределена за склад под наем. Зад тази врата не би трябвало да има нищо, освен прах и лед.

— Можеш ли да ни вкараш вътре? — попита Холдън.

— Да — отговориха едновременно Наоми и Пракс.

— Тогава отиваме там.

Той даде знак на Пракс и хакера да излязат в предната стая и ги последва. Еймъс седеше на масата и въртеше една от пилешките консерви, сякаш бе дебела монета. В ниската гравитация на луната изглеждаше, че консервата ще продължи да се върти вечно. Изражението му бе отнесено и неразгадаемо.

— Ти си свърши работата — каза Холдън на хакера, който бе вперил очи в Еймъс, а на лицето му се бореха страх и ярост. — Така че ще ти платим. Няма да те измамим.

Преди хлапето да успее да отговори, Еймъс се изправи и взе кашончето с пилешки консерви. Обърна го и изсипа цялото съдържание на пода. Някои консерви се изгърколиха към ъглите на малката стая.

— Задръж рестото, скапаняко — подхвърли той, а после метна кашона в малката кухненска ниша.

— А сега — каза Холдън — ние си тръгваме.

Щом Еймъс и Пракс излязоха през вратата, той заотстъпва заднешком, като държеше под око хакера, за да е сигурен, че няма да предприеме някакъв заблуден опит за отмъщение. Нямаше нужда да се притеснява. В мига, щом Еймъс изчезна, момчето се хвърли да събира пилешките консерви и да ги трупа на масата.

След като Холдън се озова навън и затвори вратата след себе си, Наоми рече:

— Знаеш какво означава това, нали?

— Кое? — попита той, а после се обърна към Еймъс: — Връщаме се към кораба.

— Пракс каза, че липсват всички деца със заболяването на Мей — продължи Наоми. — А човекът, който я е извел от училището, е нейният лекар.

— Значи можем да предположим, че той или хората, с които работи, са взели и другите — съгласи се Холдън.

Еймъс и Пракс вървяха заедно напред по коридора, а едрият мъж още изглеждаше отнесен. Пракс го докосна по ръката и Холдън чу как прошепна:

— Благодаря ти.

Механикът просто сви рамене.

— За какво са му тези деца? — зачуди се Наоми.

— Според мен по-добрият въпрос е защо ги е взел само часове преди началото на престрелката?

— Да — промълви Наоми. — Да, откъде е знаел, че ще има престрелка?

— Вероятно защото той е причината нещата да се сговнят — заключи Холдън, изричайки на глас онова, което и двамата си мислеха.

— Щом той или хората с него са взели всички деца и са били в състояние да започнат война между Марс и Земята, за да прикрият отвличането...

— Май започва да прилича на стратегия, която сме виждали и преди, нали? Трябва да разберем какво има от другата страна на онази врата.

— Вариантите са два — рече Наоми. — Или нищо, защото след отвличането са си плюли на петите и са напуснали тази луна...

— Или пък — продължи Холдън — цял куп момчета с оръжия.

— Да.

* * *

Каютокомпанията на „Сомнамбул“ бе притихнала, докато Пракс и екипажът на Холдън гледаха отново записа. Наоми бе сглобила всички видеоотрязъци от отвличането на Мей в един дълъг филм. Гледаха как лекарят я носи през различни коридори, как пътуват нагоре с някакъв асансьор и най-после стигат до вратата в изоставената част на станцията. След третото гледане Холдън махна на Наоми да го спре.

— Какво знаем? — попита той и забарабани с пръсти по масата.

— Детето не се страхува. Не се бори да се измъкне — посочи Еймъс.

— Тя познава доктор Стрикланд цял живот — обясни Пракс. — За нея той е почти като член на семейството.

— Което означава, че са го купили — предположи Наоми. — Или че този план е в действие от...

— Четири години — довърши Пракс.

— Четири години — повтори Наоми. — Това е адски дълго време да водиш някаква игра, освен ако залозите не са огромни.

— Да не е отвличане за откуп? Ако поискат пари...

— Не се връзва. Два часа след като Мей изчезва зад този люк — каза Холдън и посочи към замръзалия образ върху екрана на Наоми, — Земята и Марс започват да стрелят едни по други. Някой е хвърлил големи усилия, за да отвлече шестнайсет болни деца и да скрие този факт.

— Ако „Протоген“ не беше ликвидиран — обади се Еймъс, — щях да кажа, че тази гадост е точно в техен стил.

— Който и да стои зад това, разполага със значителни технологични ресурси — добави Наоми. — Успели са да хакнат

системата на училището още преди мрежата на Ганимед да започне да се разпада при битката, и да вкарат данните на тази жена във файла на Мей, без да оставят никаква следа от намесата си.

— Някои от децата в нейното училище имаха много богати или влиятелни родители — рече Пракс. — Нивото на сигурност би трябвало да е изключително високо.

Холдън избарабани един последен такт върху масата с двете си ръце и каза:

— Което пак ни връща на най-важния въпрос. Какво ни чака от другата страна на онази врата?

— Корпоративни горили — допусна Еймъс.

— Нищо — предположи Наоми.

— Мей — прошепна тихичко Пракс. — Може да е Мей.

— Трябва да сме готови за всичките три възможности: насилие, събиране на улики или спасяване на дете. Така че дайте да съставим план. Наоми, искам терминал с радиовръзка, който бих могъл да включа към всяка система, която открием от другата страна, и да ти предоставя вратичка към нея.

— Ясно — кимна Наоми, стана от масата и се насочи към стълбата.

— Пракс, ти трябва да измислиш начин да накараме Мей да ни се довери, ако я открием, и да ни обясниш подробно за всякакви усложнения, които заболяването ѝ може да предизвика по време на спасителната акция. Например, колко бързо трябва да я доведем тук за лекарствата ѝ. Такива работи.

— Добре — съгласи се Пракс, извади терминала си и започна да си води бележки.

— Еймъс?

— Да, капитане.

— Това ще рече, че насилието остава за нас. Хайде да се въоръжим.

Усмивка се зароди в ъгълчетата на очите на Еймъс и си остана там.

— Да, мамка му.

14.

ПРАКС

Пракс не разбираше колко близо е бил до припадъка, докато не се наяде. Консервирано пилешко с някакъв пикантен сос, меки неронливи бисквити от типа, който обикновено се използваше в нулева гравитация, и висока чаша бира. Изведнъж почувствал вълчи глад, той изгълта всичко, неспособен да се спре.

Когато спря да повръща, жената, която явно се грижеше за всички дребни практически задачи на кораба — той знаеше, че името ѝ е Наоми, но все му се искаше да я нарича Касандра, защото му приличаше на една стажантка със същото име, с която бе работил преди три години, — го прехвърли на рядък протеинов бульон, с който атрофиралият му стомах можеше да се справи. През следващите няколко часа разумът му започна да се връща. Чувството беше все едно се събуждаш отново и отново, без да си заспивал. Пракс седеше в трюма на кораба и усещаше как нарастват познавателните му способности, усещаше колко по-ясно може да разсъждава и колко е хубаво отново да си на себе си. А след няколко минути нова група лишени от захар ганглии се размърдваше и заработваше, и всичко се повтаряше.

И с всяка стъпка обратно към истинското съзнание той усещаше как копнежът му расте, тласка го към вратата, през която бяха изчезнали Стрикланд и Мей.

— Доктор, значи? — рече едрият мъж, Еймъс.

— Получих степента си тук. Университета наистина си го бива. Разполага с големи субсидии. Или... може би вече трябва да кажа „разполагаше“.

— Аз самият никога не съм си падал по официалното образование.

Каюткомпанията на кораба беше малка и белязана от старост. Стените от преплетени въглеродни нишки имаха пукнатини в емайла, а плотът на масата беше изтърган от годините, или може би

десетилетията, на употреба. Осветлението бе в тесен спектър, отместен към розовото, и би убило всяко растение за около три дена. До Еймъс имаше брезентов чувал, пълен с пластмасови кутии с различни размери, всяка от които, изглежда, съдържаше някакво огнестрелно оръжие. Той беше развил едно квадратно парче червен филц и бе разглобил върху него огромен матовочерен пистолет. Деликатните метални части приличаха на скулптура. Еймъс топна памучен тампон в яркосин разтвор за почистване и се зае да търка нежно някакъв сребрист механизъм, прикрепен към черна метална цев, полирайки металните повърхности, които вече блестяха като огледало.

Пракс откри, че ръцете му посягат към разглобените части от желание да ги накара да се сглобят по-бързо. Да са вече почистени, лъснати и сглобени. Еймъс се престори, че не забелязва, но нещо в държанието му подсказваше, че е съвсем наясно.

— Не знам за какво им е да я вземат — рече Пракс. — Доктор Стрикланд винаги се е държал чудесно с нея. Никога не е... искам да кажа, никога не би я наранил. Не мисля, че би я наранил.

— Вероятно не — съгласи се Еймъс. Топна пак тампона в почистващата течност и се зае с една метална пръчица с увита около нея пружина.

— Наистина трябва да отида там — каза Пракс. Не каза: „Всяка минута, през която стоим тук, е минута, в която те може би нараняват Мей. Тя може би умира или я откарват от луната“. Опитваше се думите му да не звучат като хленч или като настояване, но те сякаш звучаха и като двете.

— Подготовката е гадната част — кимна Еймъс, сякаш потвърждаваше нещо. — Ти искаш да се втурнеш там още сега, на мига. Да се свърши.

— Ами, да — каза Пракс.

— Разбирам те — отбеляза Еймъс. — Не е приятно, но трябва да потърпиш. Ако ще отиваш там неподготвен, по-добре изобщо да не отиваш. Пък и момиченцето от колко време го няма?

— От битката. Откакто падна огледалото.

— Вероятността един час повече да има някакво значение е доста малка, нали?

— Но...

— Да — каза Еймъс с въздишка. — Знам. Това е трудното. Но не е толкова зле, като да ни чакаш да се върнем. Това ще е още по-гадно.

Той остави тампона и започна да намества дългата черна пружина върху оста от ярък метал. Алкохолните пари от почистващата течност заципаха очите на Пракс.

— Аз чакам теб! — изтъкна Пракс.

— Да, знам — отвърна Еймъс. — Ще се погрижа да свършим наистина бързо. Капитанът е много добър човек, но понякога се разсейва. Ще го държа концентриран. Няма проблем.

— Не — възрази Пракс. — Нямах предвид, че ще те чакам, когато тръгнете към онази врата. А че те чакам сега, в момента. Чакам те, за да дойда с вас.

Еймъс плъзна оста с пружината в пистолета и я завъртя леко с пръсти. Пракс не бе усетил кога се е изправил на крака.

— В колко престрелки си участвал? — попита механикът. Гласът му бе тих, отпуснат и нежен. — Защото аз съм участвал в... мамка му. Май са единайсет. Или може би дванайсет, ако броя за отделна битка онзи случай, когато пичът се изправи пак. Мисълта ми е, че ако искаш момиченцето ти да е в безопасност, не би желал то да се намира в един тунел със стрелящ човек, който не знае какво прави.

Сякаш за да подчертае думите си, той затвори пистолета с рязко изщракване.

— Ще се оправя — заяви Пракс, но краката му трепереха само като стоеше. Еймъс вдигна пистолета.

— Това готово ли е за стрелба? — попита.

— Моля?

— Ако сега вземеш този пистолет, насочиш го към някой лош човек и дръпнеш спусъка, ще гръмне ли? Току-що ме гледаше как го сглобявам. Опасен ли е, или не?

Пракс отвори уста, после я затвори. Болката току зад гръдната му кост се усили леко. Еймъс понечи да остави пистолета.

— Не е — каза Пракс.

— Сигурен ли си, докторе?

— Ти не сложи никакви куршуми. Безопасен е.

— Сигурен ли си?

— Да.

Еймъс се намръщи срещу пистолета.

— Ами, да, прав си — кимна той. — Но въпреки това няма да дойдеш.

В тесния коридор зад люка се разнесоха гласове. Гласът на Джим Холдън не звучеше така, както очакваше Пракс. Той бе очаквал да е сериозен, дълбок. Вместо това, дори в моменти като сегашния, когато тревогата скъсяваше гласните и го караше да звучи напрегнато, в него имаше някаква лекота. Гласът на жената — Наоми, не Касандра — не беше по-дълбок, но беше по-мрачен.

— Това сочат цифрите — каза тя.

— Те грешат — възрази Холдън и се шмугна в каюткомпанията. — Трябва да грешат. Няма логика.

— Какво ново, капитане? — попита Еймъс.

— Местната полиция няма да ни е от никаква полза — съобщи Холдън. — Прекалено са заети с опитите си да попречат на пълната катастрофа.

— Точно затова може би е по-добре да не влизаме с извадени оръжия — намеси се Наоми.

— Моля те, хайде да не водим пак този разговор сега.

Тя стисна устни. Еймъс заби поглед в пистолета си и се зае да лъска части, които вече блестяха. Пракс изпита чувството, че е попаднал по средата на много по-дълъг разговор.

— Този човек, който първо се хваща за оръжието, а после говори... — каза Наоми. — Това не си ти.

— Е, днес трябва да съм — произнесе Холдън с глас, който слагаше точка на темата. Последвалата тишина бе неловка.

— Какво не е наред с цифрите? — попита Пракс. Холдън го погледна объркано. — Казахте, че нещо не е наред с цифрите.

— Те сочат, че нивото на смъртността се вдига. Но това е невъзможно. Битката продължи... колко? Един ден? Ден и половина? Защо нещата ще се влошават сега?

— Не — поклати глава Пракс. — Цифрите са точни. Това е лавинообразният ефект. Нещата ще се влошат.

— Какъв е този лавинообразен ефект? — попита Наоми. Еймъс пъкна пистолета в кутията му и извади един по-дълъг калъф. Може би пушка. Беше вперил очи в Пракс и чакаше.

— Това е главната спънка в изкуствените екосистеми. В нормална еволюционна среда има достатъчно разнообразие, за да се

омекоти ефектът върху системата в случай на някакво катастрофално събитие. Така е в природата. Катастрофални събития стават непрекъснато. Но нищо, създадено от нас, не притежава подобна устойчивост. Ако едно нещо се обърка, съществуват само няколко компенсаторни механизма, които могат да се задействат. Те се претоварват. Равновесието се нарушава. Когато се развали следващото нещо, вариантите са още по-малко и претоварват системата още повече. Научното название за това е „проста комплексна система“. Тъй като е проста, тя е уязвима за лавинообразни ефекти, а тъй като е комплексна, не можеш да предвидиш какво ще се обърка. Или как. Невъзможно е да се изчисли.

Холдън се облегна на стената, скръстил ръце. Пракс все още се чувстваше странно, че го вижда на живо. Изглеждаше хем същият като на екрана, хем някак различен.

— Станция Ганимед — подчерта Холдън — е най-важният доставчик на храна земеделски център след Земята и Марс. Не може да рухне просто така. Те не биха го допуснали. Хората идват тук да раждат бебетата си, за бога!

Пракс килна глава. Преди ден не би могъл да обясни това. От една страна, нямаше да разполага с достатъчно кръвна захар, за да захрани мисълта му. От друга, нямаше да има на кого да го каже. Хубаво беше пак да може да мисли, пък макар и само за да обясни колко са се влошили нещата.

— Ганимед е мъртъв — каза той. — Тунелите вероятно ще оцелеят, но жизнената среда и социалните структури вече са разрушени. Дори някак си да успеем да накараме поддържащите системи да заработят пак — а това е страшно много работа, — колко хора ще останат тук? Колко ще отидат в затвора? Все нещо ще запълни нишата, но няма да е като преди.

— Заради лавинообразния ефект — вметна Холдън.

— Да — потвърди Пракс. — Точно това се опитвах да обясня преди малко. На Еймъс. Всичко ще се разпадне. Пристигащите помощи може би ще омекотят малко рухването. Но вече е прекалено късно. Късно е, и тъй като Мей е някъде там, а не знаем какво ще се повреди, трябва да дойда с вас.

— Пракс — каза Касандра. Не, Наоми. Може би мозъкът му все още не работеше с пълния си капацитет.

— Дори Стрикланд и онази жена да си мислят, че могат да й осигурят безопасност, всъщност не могат. Разбирате ли? Даже и да не я нараняват, даже и тогава, всичко около тях ще се разпадне. Ами ако въздухът им свърши? Ами ако не разберат какво става?

— Знам, че ти е трудно — прекъсна го Холдън. — Но с нищо няма да помогнеш, като крещиш.

— Не крещя. Не крещя. Само ви казвам, че те ми отнеха момиченцето и трябва да отида да си го взема обратно. Трябва да съм с вас, когато отворите онази врата. Дори тя да не е там. Дори да е мъртва, аз трябва да съм този, който ще я намери.

Звукът беше отчетлив, професионален и странно красив: звукът от пълнител, влизащ в пистолет. Пракс не бе видял Еймъс да го вади от кутията, но сега тъмният метал се намираше в огромната му длан. Изглеждаше толкова малък в пръстите му. Пред очите на Пракс Еймъс вкара един патрон в цевта. После хвана пистолета за дулото, като внимаваше да сочи към стената, и му го подаде.

— Но аз мислех... — промълви Пракс. — Ти каза, че не съм...

Еймъс го протегна още сантиметър по-напред. Жестът не можеше да се сбърка. „Вземи го.“ Пракс го взе. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше.

— Хм... Еймъс? — изсумтя Холдън. — Да не би току-що да му даде зареден пистолет?

— Докторът изпитва потребност да дойде, капитане — обясни Еймъс и сви рамене. — Затова мисля, че вероятно трябва да дойде.

Пракс видя погледите, които си размениха Холдън и Наоми.

— Май ще трябва да си поговорим за метода ти на вземане на решения, Еймъс — каза Наоми, като подбираше внимателно думите.

— Има си хас — ухили се Еймъс. — Веднага щом се върнем.

* * *

Пракс от седмици обикаляше станцията като местен жител. Бежанец, който няма къде да се дене. Беше свикнал с вида на коридорите, с начина, по който очите на хората се плъзгаха по него, за да не се опитва да им стовари тегобите си. Сега, когато бе нахранен, въоръжен и част от група, станцията се бе превърнала в различно

място. Очите на хората продължаваха да се плъзгат по тях, но страхът бе различен, а с него се бореше и гладът. Холдън и Еймъс не бяха посивели от недохранване, нито пък имаха измъчения вид на хора, които виждат как всичко, смятано от тях за неизменно, се срива. Наоми бе в кораба, хакнала мрежата на сигурността и готова да координира движенията на тримата, в случай че бъдат разделени.

Може би за първи път в живота си Пракс се чувстваше като външен човек. Гледаше своя град и виждаше онова, което би видял Холдън: широк коридор със стени, чиято горна част се състоеше от оцветен лед; долната половина, където хората можеха неволно да ги докоснат, бе покрита с дебела изолация. Ледът на Ганимед можеше да смъкне плътта от костите дори при най-краткия допир. Коридорът бе прекалено тъмен, осветлението започваше да отказва. Регулацията на климата също не работеше. Един широк коридор, по който Пракс бе минавал всеки ден на път към училището, сега се бе превърнал в сумрачен проход, изпълнен със звуците на капеща вода. Растенията, които не бяха вече мъртви, умираха, и той усещаше застоялия вкус на въздуха в гърлото си — това означаваше, че скоро ще се включат резервните рециклатори. Би трябвало да се включат. Дай боже да се включат.

Холдън обаче беше прав. Измършавелите, отчаяни хора, покрай които минаваха, бяха доскорошни хранителни специалисти или техници по обработка на почвата, експерти по газова обмяна и помощен земеделски персонал. Ако станция Ганимед загинеше, лавинообразният ефект нямаше да спре дотук. След заминаването на последния товар храна Поясът, системата на Юпитер и безбройните бази, движещи се по собствени орбити около Слънцето, щяха да са принудени да намерят друг източник на витамини и хранителни добавки за децата си. Пракс започна да се чуди дали базите на далечните планети ще са в състояние да се изхранват. Ако разполагат с напълно оборудвани хидропонни съоръжения и ферми за мая и нищо не се обърка...

Това го разсейваше. Даваше му възможност да мисли за нещо друго, а не за онова, което го чакаше зад онази врата. Той се възползва от нея.

— Стойте! Всичките.

Гласът бе нисък, дрезгав и влажен — звучеше все едно някой бе извадил гласните струни на мъжа и ги бе овалял в кал. Той стоеше на кръстопътя в ледените тунели пред тях, облечен в броня на военната полиция, която бе с два номера по-малка от необходимото и едвам успяваше да удържа телесата му. Акцентът и фигурата му подсказваха, че е марсианец.

Еймъс и Холдън спряха и се заоглеждаха във всички посоки, освен към мъжа пред тях. Пракс проследи погледите им. Наоколо се спотайваха още полускрити хора. Внезапно завладялата го паника имаше металния вкус на мед.

— Аз преброих шестима — каза Холдън.

— Ами онзи със сивите панталони? — попита Еймъс.

— Добре де, може би седем. Той обаче ни следи, откакто напуснахме кораба. Може да не е от тях.

— Дори и шестима да са, пак е повече от трима — затрептя гласът на Наоми в ушите им. — Искате ли да ви пратя подкрепление?

— Мама му стара! Имаме подкрепление? — учуди се Еймъс. — Да не би да накараш семейство Супитаяпорн да се домъкнат тук и да ги уморят до смърт с приказки?

— Можем да се справим с тях — заяви Пракс и посегна към пистолета в джоба си. — Не бива да позволим на никого...

Голямата длан на Еймъс стисна неговата и задържа пистолета му в джоба, скрит от погледите.

— Тези не са от хората, по които стреляш — рече Еймъс. — Тези са от хората, с които разговаряш.

Холдън пристъпи към марсианеца. Небрежното му държане караше автомата на рамото му да изглежда почти безвреден. Дори скъпата броня, която носеше, не контрастираше с непринудената му усмивка.

— Здравейте — поздрави Холдън. — Проблем ли има, господине?

— Може би — отвърна провлечено марсианецът. — Може би не. От вас зависи.

— Избирам „не“ — каза Холдън. — А сега, ако ни извините, ние ще...

— Не бързайте толкова — рече марсианецът и се плъзна напред. Лицето му смътно напомняше на Пракс за някого, когото е виждал по

телевизията, но не му е обърнал особено внимание. — Вие май не сте тукашни.

— Аз съм — обади се Пракс. — Аз съм доктор Праксидики Менг. Главен ботаник на проекта за соева ферма на „РМД-Юг“. А вие кой сте?

— Остави капитана да се оправя — рече Еймъс.

— Но...

— Много е добър в това.

— Аз мисля, че сте от хуманитарните работници — отбеляза марсианецът. — Доста сте далеч от доковете. Сигурно сте се загубили. Може би имате нужда от ескорт, който да ви отведе на безопасно място.

Холдън пристъпи от крак на крак. Автоматът му съвсем случайно се плъзна няколко сантиметра напред, без никакъв помен от провокация.

— Де да знам — сви рамене той. — Ние разполагаме с доста добра защита. Мисля, че бихме могли да се погрижим сами за себе си. Каква такса иска вашият... хм, ескорт?

— Да видим. Вие сте трима. Да речем сто, в марсиански пари. Петстотин в местни.

— А какво ще кажете да ни придружите до долу, а аз ще ви уредя транспорт, с който да напуснете тази ледена топка?

Ченето на марсианеца увисна.

— Не е смешно — промърмори той, но маската му на власт и самоувереност се бе смъкнала за миг. Пракс бе зърнал глада и отчаянието под нея.

— Отивам до една стара система от тунели — поясни Холдън. — Някой е отвлякъл група деца точно преди всичко да отиде по дяволите. Отвели са ги там. Дъщеричката на доктора е сред тях. Смятаме да си я вземем и учтиво да ги разпитаме откъде са знаели, че всичко това ще се случи. Може да има съпротива. Така че ще са ми от полза неколцина, които знаят кой край на пушката сочи напред.

— Ебаваш се с мен — процеди марсианецът. С ъгълчето на окото си Пракс видя как един от другите пристъпи напред. Беше слаба жена в евтина бронезилетка.

— Ние сме от СВП — намеси се Еймъс и кимна към капитана. — Той е Джеймс Холдън от „Росинант“.

— Мама му стара — изруга марсианецът. — Вярно бе. Ти си Холдън.

— Заради брадата е — промърмори Холдън.

— Аз се казвам Уендъл. Работех за охранителна компания „Пинкуотър“, преди копелетата да отлетят и да ни зарежат тук. От моя гледна точка това прави договора ни невалиден. Ако ви трябва професионална въоръжена подкрепа, няма да намерите по-добри от нас.

— Колко сте?

— Шестима, заедно с мен.

Холдън погледна механика. Пракс по-скоро усет, отколкото видя как едрият мъж сви рамене. Значи седмият, когото бяха споменали, все пак не принадлежеше към тази група.

— Добре — каза Холдън. — Опитяхме се да поговорим с местната полиция, но те не искаха да ни кажат дори колко е часът. Елате с мен, помагайте ни и ви давам дума, че ще напуснете Ганимед.

Уендъл се ухили. Един от резците му беше боядисан в червено, с малка черно-бяла шарка върху него.

— Както кажеш, шефе — рече той. После вдигна пушката си и извика: — Стройте се! Хора, имаме нов договор. Дайте да го изпълним!

От всички страни се разнесоха ентузиазирани викове. Пракс откри, че слабичката жена е до него, усмихва се и му разтърсва ръката, сякаш се е кандидатирила за политически пост. Пракс премигна и отвърна на усмивката ѝ. Еймъс сложи ръка на рамото му.

— Виждаш ли? Нали ти казах? А сега да се размърдаме.

* * *

Коридорът бе по-тъмен, отколкото изглеждаше на видеото. Топенето бе прорязало в леда тесни канали, подобни на бледи вени, но покрилият ги скреж беше пресен. Вратата изглеждаше като всяка друга от стотиците, покрай които бяха минали по пътя насам. Пракс преглътна. Стомахът го болеше. Искаше му се да закрепчи името на Мей и да я чуе как му отвръща.

— Добре — обади се Наоми в ухото му. — Освободих ключалката. Кажете, когато сте готови.

— Няма по-хубав момент от сегашния — рече Холдън. — Отваряй.

Уплътнението около вратата засъска.

Тя се отвори.

15. БОБИ

Първата голяма среща между дипломатите на Марс и ООН бе започнала преди три часа, а досега едва бяха свършили с представянето на всички и пристъпили към четенето на дневния ред. Един тантурест землянин в тъмносив костюм, който вероятно струваше повече от бронята на Боби, дуднеше за раздел 14, подраздел Д, точки 1–11, в които трябваше да обсъдят ефекта от отминалите враждебни действия върху цените на стоките в съгласие със съществуващите търговски споразумения. Боби се огледа, забеляза, че всички други на дългата дъбова маса се взират съсредоточено в мъжа, и потисна напирещата в нея епична прозявка.

За да не скучае, се опита да познае кои са тези хора. По-рано всички бяха представени с имената и титлите си, само че това не означаваше много за нея. Всеки тук беше помощник-секретар, заместник-секретар или директор на нещо. Имаше дори няколко генерали, но Боби разбираше достатъчно от политика, за да знае, че военните ще са най-маловажните хора в залата. Хората с истинска власт щяха да са онези тихите, със скромните титли. Имаше неколцина такива, включително един мъж с пълно като месечина лице и тясна вратовръзка, който бе представен като секретар на нещо си. До него седеше някаква баба в ярко сари, жълто петно сред тъмнокафявото, тъмносиньото и тъмносивото. Тя дъвчеше шамфъстък и на лицето ѝ бе изписана загадъчна полуусмивка. Боби се позабавлява известно време, мъчейки се да отгатне дали Месечината или Бабата е шефът.

Замисли се дали да не си налее вода от една от кристалните гарафи, подредени на равни разстояния по масата. Не беше жадна, но докато обърне чашата си, налее вода и я изпие, щеше да мине минута, може би дори две. Тя хвърли поглед по дългата маса и забеляза, че никой не пие. Може би всички чакаха някой друг да е пръв.

— Да направим кратка почивка — предложи мъжът в тъмносивия костюм. — Десет минути, а после можем да минем към

раздел петнайсет от дневния ред.

Хората станаха и се насочиха към тоалетните и пушалните. Бабата отиде с чантата си до една шахта за рециклиране и изхвърли черупките от шамфъстък в нея. Месечината извади терминала си и се обади на някого.

— Господи — промълви Боби и затърка очите си с длани, докато не започна да вижда звезди.

— Проблем ли има, сержант? — попита Торсън и се облегна ухилено назад. — Гравитацията ли те мъчи?

— Не — отвърна Боби. После се поправи: — Добре де, мъчи ме, но по-важното е, че съм готова да си забия химикалка в окото просто за разнообразие.

Торсън кимна и я потупа по ръката — жест, който напоследък използваше по-често. Това не го правеше по-малко дразнещ или бащински, но Боби бе започнала да се притеснява, че може да означава, че Торсън се опитва да я сваля. Това би било доста неловко.

Тя издърпа ръката си и се приведе към него, докато той не се обърна да я погледне в очите.

— Защо — прошепна Боби — никой не говори за проклетото чудовище? Нали затова съм... затова сме тук?

— Трябва да разбереш как стават тези неща — рече Торсън, като се извърна от нея и започна да си играе с терминала си. — Политиката се движи бавно, защото залозите са много високи, а никой не иска да е човекът, оплескал картинката.

Той остави терминала си и ѝ намигна.

— Тук са заложили кариери.

— Кариери...

Торсън просто кимна и зачука пак по терминала си.

„Кариери?“

За миг отново лежеше по гръб на леда и се взираше нагоре, към осеяната със звезди пустош над Ганимед. Хората ѝ бяха мъртви или умираха. Радиото ѝ не работеше, бронята ѝ бе замръзнал ковчег. Видя лицето на създанието. Стоеше без скафандър в радиацията и пълния вакуум, и от ноктите му се сипеше червен сняг от мигновено замръзнала кръв. А никой на тази маса не искаше да говори за това, защото би могло да се отрази на кариерите им?

Майната му!

Когато делегатите се дотъртриха обратно в стаята и заеха местата си около масата, Боби вдигна ръка. Чувстваше се малко абсурдно, като петокласничка в стая, пълна с възрастни, но нямаше представа какъв е протоколът за задаване на въпроси. Мъжът, който четеше дневния ред, я стрелна с раздражен поглед, после я пренебрегна. Торсън посегна под масата и стисна силно крака ѝ.

Тя не свали ръка.

— Извинете? — каза.

Хората около масата се изредиха да ѝ хвърлят все по-недружелюбни погледи и да се извързват демонстративно. Торсън усилваше натиска върху крака ѝ, докато на Боби не ѝ писна и не го сграбчи за китката с другата си ръка. Стисна, докато костите му не запукаха и той дръпна ръката си с изненадано ахване. Завъртя стола си към нея. Очите му бяха ококорени, а устата му се сви в тясна линия.

Жената с жълтото сари докосна ръката на четящия и онзи моментално млъкна. „Ясно, тя е шефът“, реши Боби.

— Аз поне — каза Бабата, като се усмихна извинително на присъстващите — бих искала да чуя какво има да ни съобщи сержант Дрейпър.

„Тя помни името ми — помисли си Боби. — Интересно.“

— Сержант? — подкани Бабата.

Несигурна какво трябва да прави, Боби стана.

— Просто се чудя защо никой не говори за чудовището.

Загадъчната усмивка на Бабата се върна. Никой не продума. Мълчанието изпълни кръвта на Боби с адреналин. Тя усети как краката ѝ се разтреперват. Повече от всичко на света ѝ се искаше да седне, да накара всички да я забравят и да извърнат очи от нея.

Намръщи се и стегна колене.

— Сецате се — продължи Боби. Осъзнаваше, че повишава глас, но не можеше да се спре. — Чудовището, което изби петдесет войници на Ганимед. Причината, поради която всички ние сме тук.

В стаята цареше мълчание. Торсън се взираше в нея, сякаш си е изгубила ума. Може и така да беше. Бабата подръпна жълтото си сари и се усмихна окуражаващо.

— Искам да кажа — рече Боби и вдигна дневния ред, — сигурна съм, че търговските споразумения и водните права, и кой кого ще чука на втория четвъртък след зимното слънцестоене са много важни неща!

Млъкна, за да си поеме дълбоко дъх. Гравитацията и тирадата ѝ сякаш ѝ бяха отнели въздуха. Виждаше в очите им, че ако млъкне сега, ще бъде просто една чудачка и всички ще могат бързо да се върнат към работата си и да я забравят. И кариерата ѝ няма да се разбие в огнено кълбо върху скалите.

Откри, че не ѝ пука.

— Само че — заяви тя и захвърли дневния ред през масата, където един изненадан мъж в кафяв костюм се дръпна, сякаш ако го докоснеше, щеше да се зарази с онова, което бе прихванало Боби — какво става с шибаното чудовище?

Преди да успее да продължи, Торсън скочи от стола си.

— Извинете ме за момент, дами и господа. Сержант Дрейпър страда от посттравматичен стрес и има нужда от грижи.

Сграбчи я за лакътя и я помъкна навън от залата, а зад тях се разнесе усилваща се вълна от мърморене. Във фойето Торсън спря и изчака вратата да се затвори.

— Ти — рече той и я блъсна към едно кресло. При нормални обстоятелства кльоцавият офицер от разузнаването не би могъл да я блъсне накъдето и да било, но сега сякаш всичките сили се бяха отцедили от краката ѝ. Тя се строполи в креслото.

— Ти — повтори той. После каза на някого по терминала си: — Слез тук, веднага.

— Ти — потрети, сочейки към Боби, а после закрачи напред-назад пред нея.

Няколко минути по-късно капитан Мартенс се появи тичешком във фойето. Закова се на място, щом видя Боби, отпусната в креслото, и ядосаното лице на Торсън.

— Какво... — започна, но Торсън го прекъсна.

— Ти си виновен — скастри той Мартенс, а после се завъртя с лице към Боби. — А ти, сержант, току-що доказа, че беше огромна грешка да те доведем тук. Всяка полза, която бихме могли да извлечем от факта, че разполагаме с единствения свидетел, бе пропиляна от твоята... твоята идиотска тирада.

— Тя... — опита се да заговори Мартенс, но Торсън го мушна с пръст в гърдите.

— Казваше, че можеш да я контролираш.

Мартенс му се усмихна тъжно.

— Не, никога не съм твърдял такова нещо. Казах, че мога да ѝ помогна, ако разполагам с достатъчно време.

— Няма значение — махна с ръка Торсън. — И двамата се качвате на следващия кораб за Марс, където можете да дадете обяснения пред дисциплинарна комисия. А сега ми се разкарайте от очите.

Той се завъртя кръгом и се шмугна обратно в конферентната зала, като отвори вратата само колкото да промуши слабото си тяло.

Мартенс седна до Боби и изпусна дълга въздишка.

— Е — каза той. — Какво става?

— Да не би току-що да загробих кариерата си? — попита тя.

— Възможно е. Как се чувстваш?

— Ами... — Тя изведнъж осъзна колко копнее да поговори с Мартенс и това я ядоса. — Имам нужда от малко въздух.

Преди той да успее да възрази, Боби стана и се насочи към асансьорите.

* * *

Комплексът на ООН представляваше кажи-речи цял отделен град. Отне ѝ близо час само да намери път навън. Движеше се сред кипящия около нея хаос като призрак. Хора я подминаваха забързано в дългите коридори, докато разговаряха оживено на групи или по ръчните си терминали. Боби никога не бе ходила в Олимпия, където се намирал сградата на марсианския конгрес. Понякога хвърляше едно око на сесиите по правителствения канал, когато обсъждаха някой въпрос, който я вълнуваше, но в сравнение с дейността тук, в ООН, онова беше слаба работа. Хората в този комплекс от сгради управляваха трийсет милиарда граждани и стотици милиони колонисти. В сравнение с това четиримилардният Марс изведнъж започна да ѝ се вижда като затънтена провинция.

На Марс се смяташе за общоприет факт, че Земята е загниваща цивилизация. Лениви, разглезени граждани, които живеят на гърба на правителството. Дебели, корумпирани политици, които се обогатяват за сметка на колониите. Западаща инфраструктура, която харчеше близо трийсет процента от общата си продукция за рециклиращи

системи, които да попречат на населението да се удави в собствените си отпадъци. На Марс практически нямаше безработица. Цялото население участваше, пряко или не, в най-големия инженерен подвиг в човешката история: тераформирането на една планета. Това даваше на всеки чувство за цел, обща визия за бъдещето. Не като земляните, които живееха само за следващото подаяние от правителството и следващото посещение на магазина или развлекателните центрове.

Поне така се говореше. Но Боби вече не бе толкова уверена.

След многократно отбиване до различните гишета за информация, разпръснати из комплекса, тя най-после се добра до един изход. Някакъв отегчен пазач ѝ кимна, докато минаваше, а после Боби се озова навън.

Навън. Без скафандър.

Пет секунди по-късно дращеше по вратата, която — едва сега забеляза — беше само изход, опитвайки се да влезе. Пазачът се смили над нея и ѝ отвори. Тя се втурна обратно вътре и рухна задъхана в най-близкото кресло.

— За първи път ли ти е? — попита с усмивка пазачът.

Боби откри, че не може да говори, но кимна.

— От Марс или от Луната?

— От Марс — отговори тя, след като дишането ѝ се поуспокои.

— Знаех си. Заради куполите. Хората, които са живели в куполи, се паникьосват малко. Поясните пък направо се насират. Налага се да ги пращаме у дома упоени, за да не крещят.

— Аха — рече Боби, доволна да остави пазача да бъбри, докато тя се вземе в ръце. — Без майтап.

— Докарали са те тук по тъмно, нали?

— Да.

— Така правят с другопланетяните. Помага срещу агорафобията.

— Да.

— Ще ти подържа вратата отворена за малко. В случай че ти се прииска да влезеш пак.

Предположението му, че Боби ще опита отново, я спечели моментално и тя за първи път огледа пазача както трябва. Беше нисък като всички земляни, но с красива кожа, толкова тъмна, че почти синееше. Имаше стегнато, атлетично тяло и прекрасни сиви очи. Усмивваше ѝ се без нито следа от подигравка.

— Благодаря — каза тя. — Аз съм Боби. Боби Дрейпър.

— Чък — представи се той. — Гледай към земята, а после бавно вдигни очи към хоризонта. За нищо на света не поглеждай право нагоре.

— Мисля, че този път ще се оправя, Чък, но благодаря.

Чък хвърли бърз поглед на униформата ѝ и каза:

— Винаги верни^[1], сержи.

— Ура — отвърна ухилено Боби.

При втората си разходка навън последва съвета на Чък и в продължение на няколко секунди гледаше надолу. Това разсея малко усещането за мащабно претоварване на сетивата. Но само малко. Хиляди миризми я удариха в носа, борейки се за надмощие. Богатият аромат на растения и почва, какъвто би очаквала да усети в градинарски купол. Масло и горещ метал като в работилница. Озон от електромотори. Всички те я връхлетяха изведнъж, наслоени една върху друга и примесени с ухания, които бяха прекалено екзотични, за да ги разпознае. А звуците образуваха непрестанна какофония. Човешки говор, шум от строителна техника, електрически коли, излитане на трансорбитална совалка — и всичко това накуп. Нищо чудно, че я бе обхванала паника. Данните, заливащи само две от сетивата ѝ, заплашваха да я надвият. А като добавиш и това невъзможно синьо небе, което се простира до безкрай...

Боби стоеше със затворени очи и дишаше, докато не чу Чък да затваря вратата зад нея. Сега вече нямаше път назад. Да се обърне и да помоли Чък да я пусне обратно, би означавало да признае поражението си. Той явно бе служил известно време в пехотинския корпус на ООН, а тя не смяташе да показва слабост пред съперника. За нищо на света.

Когато ушите и носът ѝ привикнаха малко към канонадата от входяща информация, тя отвори пак очи, взирайки се надолу към бетона. После бавно ги вдигна, докато хоризонтът не изплува пред погледа ѝ. Пред нея дълги алеи се простираха през грижливо поддържан парк. По-нататък, в далечината, имаше сива стена, която сигурно се издигаше на десет метра, с вишки, разположени на равни разстояния по нея. Комплексът на ООН се намираше под изненадващо силна охрана. Тя се зачуди дали ще може да излезе.

Нямаше нужда да се притеснява. Щом се приближи към портата за външния свят, системата се свърза с терминала ѝ, който потвърди

нейния ВИП статус. Една камера над караулката сканира лицето ѝ, сравни го със снимката в досието и потвърди самоличността ѝ, още докато се намираще на двайсет метра оттам. Щом стигна до изхода, постовият ѝ козирува отсечено и я попита дали има нужда от транспорт.

— Не, просто ще се поразходя — каза тя.

Той се усмихна и ѝ пожела приятен ден. Боби тръгна по улицата, а после се обърна и видя, че двама въоръжени служители на сигурността я следват на дискретно разстояние. Сви рамене и продължи нататък. Някой вероятно щеше да остане без работа, ако ВИП като нея се загуби или пострада.

Щом се озова извън територията на комплекса, агорафобията ѝ поотслабна. Около нея като стени се извисяваха сгради от метал и стъкло и изтласкваха небето достатъчно високо, за да не го вижда. По улиците фучаха малки електромобили, които оставяха след себе си пронизителен вой и миризма на озон.

И навсякъде имаше хора.

Боби бе ходила на няколко мача на стадион „Армстронг“ на Марс, за да гледа „Червените дяволи“. Стадионът имаше седалки за двайсет хиляди зрители. Тъй като „Дяволите“ обикновено се намираха в дъното на класирането, той рядко се пълнеше и наполовина. Това относително скромно число бе най-големият брой хора, които Боби бе виждала събрани на едно място. На Марс живееха милиарди, но нямаше кой знае колко открити площи, където да се събират. Докато стоеше на един кръстопът и оглеждаше двете улици, които сякаш се простираха до безкрай, Боби бе уверена, че само по тротоарите има повече хора, отколкото бе средната посещаемост на мач на „Червените дяволи“. Опита се да си представи колко души се крият в издигащите се до главозамайващи висини здания, които я заобикаляха от всички страни, но не можа. Вероятно бяха милиони само в сградите и улиците пред очите ѝ.

А ако марсианската пропаганда бе права, повечето от хората, които виждаше в момента, нямаха работа. Тя се опита да си представи какво е да няма определено място, където трябва да бъдеш всеки ден.

Земляните бяха открили, че когато хората нямат какво друго да правят, правят бебета. За един кратък период през двайсети и двайсет и първи век бе изглеждало, че населението може да намалее вместо да

продължи да расте. Все повече жени учеха виеше образование и след това започваха работа, и размерът на средното семейство намаляваше.

Но няколкото десетилетия на силно свиване на работните места бяха сложили край на това.

Или поне така я бяха учили в училище. Само тук, на Земята, където храната си растеше сама, където въздухът бе просто страничен продукт на случайни растения, за които никой не се грижи, и където всички ресурси бяха в изобилие, човек можеше да реши да не прави нищо. Имаше достатъчно излишъци, създавани от онези, които изпитваха нужда да работят, за да се изхранят останалите. Това бе свят, който вече не се делеше на имащи и нямащи, а на активни и апатични.

Боби откри, че стои до едно кафене, и седна.

— Желаете ли нещо? — попита усмихната млада жена с коса, боядисана в яркосиньо.

— Какво ще ми препоръчате?

— Правим най-хубавия чай със соево мляко, ако харесвате такъв.

— Добре — съгласи се Боби, без да е съвсем сигурна какво е чай със соево мляко, но тези две неща поотделно ѝ харесваха достатъчно, за да рискува.

Синьокосото момиче се отдалечи и заговори със също толкова млад мъж зад бара, докато той приготвяше чая. Боби се огледа и забеляза, че всички, които вижда да работят, са горе-долу на една възраст.

Когато чаят пристигна, тя каза:

— Може ли да ви попитам нещо?

Момичето сви рамене с подканваща усмивка.

— Тук всички, които работят, на една възраст ли са?

— Ами, горе-долу — отвърна момичето. — Трябва да събираме предуниверситетски кредити, нали?

— Не съм тукашна — каза Боби. — Обяснете ми.

Синьокосата сякаш сега я видя за първи път. Огледа униформата ѝ и различните отличителни знаци по нея.

— Олеле, вие сте от Марс, нали? Искате ли да отидете там.

— Ами супер. Разкажете ми за тази работа с кредитите.

— На Марс няма ли такова нещо? — озадачи се момичето. — Е, добре. Значи, ако подадеш молба за прием в университет, трябва да си печелиш кредити с работа в продължение на поне една година. За да

покажеш, че обичаш да работиш. Така че да не хаят място в класните стаи за хора, които после минават на основна.

— Основна?

— Сещате се, основна издръжка.

— Мисля, че разбирам — кимна Боби. — Основна издръжка са парите, с които живееш, ако не работиш?

— Не са пари, просто основна. За да имаш пари, трябва да работиш.

— Благодаря — каза Боби и отпи от чая със соево мляко, а синьокосата изприпка към друга маса. Беше великолепен. Трябваше да признае, че има някаква тъжна логика в това да се прави ранна пресявка, преди да се хаят ресурси за образованието на хората. Боби нареди на терминала си да плати сметката и той ѝ показа общата сума, след като я преизчисли по обменния курс. Тя добави хубав бакшиш за синьокосото момиче, което искаше от живота нещо повече от основна издръжка.

Зачуди се дали Марс ще стане същият след тераформирането. Ако марсианците не бяха принудени да се борят всеки ден, за да изработват достатъчно ресурси за своето оцеляване, щяха ли да станат такива? Култура, в която можеш да избираш дали искаш да дадеш своя принос? Работните часове и колективната интелигентност на петнайсет милиарда души просто да бъдат отхвърлени като приемливи загуби за системата. Тази мисъл натъжаваше Боби. Всички тези усилия само за да се стигне до момент, когато да могат да живеят така. Да пращат децата си да работят в кафенета, за да видят дали са годни да дадат своя принос. А ако не са, да ги оставят да доизживеят дните си на „основна“.

Но едно бе сигурно: цялото тичане и упражнения при пълна гравитация, които правеха марсианските пехотинци, беше пълна глупост. Нямаше начин Марс някога да победи Земята в сухопътна война. Можеше да спуснеш всички марсиански войници, въоръжени до зъби, само в един земен град и жителите му щяха да ги надвият с камъни и пръчки.

Обзета от дълбока горчивина, тя изведнъж почувства как от плещите ѝ се смъква голяма тежест, която дори не подозираше, че носи. Торсън и неговите глупости нямаха значение. Надпреварата по

далечно пикаене със Земята нямаше значение. Дори превръщането на Марс във втора Земя нямаше значение, ако нещата отиваха натам.

Единственото, което имаше значение, бе да открият кой е пратил онова същество на Ганимед.

Тя пресуши остатъка от чая на една глътка и си помисли: „Ще ми трябва транспорт“.

[1] Девиз на американските морски пехотинци. — Б.пр. ↑

16. ХОЛДЪН

Зад вратата имаше дълъг коридор, който изглеждаше на Холдън досущ като всеки друг на Ганимед: ледени стени, покрити с влагоустойчиви изолационни плочи и с вградени в тях кабели, гумен под, светодиодни лампи, които имитираха слънчева светлина, падаща косо от синьото небе на Земята. Можеха да се намират къде ли не.

— Наоми, сигурни ли сме, че това е мястото?

— Това е вратата, през която видяхме да минава Мей на видеозаписа на хакера — отвърна тя.

— Добре — кимна Холдън, а после се смъкна на едно коляно и даде знак на своята армия да направи същото. Когато всички се събраха в неравен кръг около него, каза: — Нашата наблюдателка Наоми разполага с плана на тези тунели, но това е горе-долу всичко. Нямаме представа къде са лошите, нито дали са още тук.

Пракс понечи да възрази, но Еймъс сложи тежката си ръка на гърба му и го накара да млъкне.

— Така че има вероятност да оставим доста кръстовища зад гърба си. Това не ми харесва.

— Да — съгласи се Уендъл, водачът на пинкуотърците. — И на мен не ми харесва особено.

— Ето защо ще оставяме постове на всяко кръстовище, докато не разберем къде отиваме — рече Холдън, а после добави: — Наоми, включи ръчните им терминали към нашия канал. Момчета, сложете си слушалките. Правилата при комуникация са следните: не говорите, освен ако не ви задам директен въпрос или ако някой не е в смъртна опасност.

— Ясно — потвърди Уендъл, последван от останалите от групата му.

— Щом разберем с какво си имаме работа, ще повикам постовите при нас, ако е нужно. Ако ли не, те са билетът ни за излизане оттук, в случай че загазим.

Всички кимнаха.

— Прекрасно. Еймъс тръгва начело. Уендъл, ти ни пазиш гърба. Всички други се разтеглете на метър един от друг — заповяда Холдън, а после потупа нагръдника на Уендъл. — Ако всичко мине гладко, освен че ще ви откарам оттук, ще говоря с моите хора в СВП да сложат по някой кредит в сметките ви.

— Супер — откликна слабата жена в евтината бронезилетка и зареди един патрон в цевта на картечния си пистолет.

— Добре, да вървим. Еймъс, според картата на Наоми има петдесет метра до следващата херметична врата, а зад нея има някакъв склад.

Еймъс кимна и нарами оръжието си, тежка автоматична пушка с дебел пълнител. Разполагаше с няколко допълнителни пълнителя и известен брой гранати, висящи по марсианската му броня. Металът потракваше лекичко, докато вървеше. Той пое по коридора с бърз ход. Холдън хвърли поглед назад и остана доволен да види, че пинкуотърците спазват крачката и дистанцията. Може да изглеждаха измъчени от глад, но си разбираха от работата.

— Капитане, точно преди херметичната врата има тунел, който се отклонява вдясно — докладва Еймъс, след което спря и падна на едно коляно, за да държи под прицел неочаквания коридор.

На картата го нямаше. Това означаваше, че новите тунели са прокопани след последното актуализиране на чертежите на станцията. Подобни изменения означаваха, че разполагат с още по-малко информация, отколкото си мислеха. Това не беше хубаво.

— Добре — рече Холдън и посочи към слабата жена с картечния пистолет. — Ти си...?

— Пола — отговори тя.

— Пола, това е твоето кръстовище. Постарай се да не застрелваш никого, който не стреля по теб пръв, но не пускай никой да мине, по каквато и да било причина.

— Ясно — кимна Пола и зае позиция, обърната към страничния коридор и държейки оръжието си в готовност.

Еймъс свали една граната от колана си и ѝ я подаде.

— Просто за в случай, че нещата се сговнят — подхвърли той. Пола кимна и опря гръб в стената. Еймъс тръгна напред към херметичната врата.

— Наоми — каза Холдън, като оглеждаше вратата и заключващия механизъм. — Херметична врата, хм, 223-В6. Отвори я.

— Нямаш грижи — отвърна тя. След няколко секунди Холдън чу как болтовете се отдръпват.

— Десет метра до следващото кръстовище на картата — обяви той. Погледна към пинкуотърците и избра наслуки един възрастен мъж със суров вид. — Това ще е твоето кръстовище, щом стигнем дотам.

Мъжът кимна и Холдън даде знак на Еймъс. Механикът хвана люка с дясната си ръка и започна да отброява с пръстите на лявата от пет до едно. Холдън зае позицията срещу вратата, готов за стрелба.

Когато Еймъс показа едно, Холдън си пое дълбоко дъх и се хвърли през вратата в мига, щом механикът я отвори рязко.

Нищо.

Само още десет метра коридор, мъждиво осветен от няколкото светодиодни лампи, които не се бяха повредили през десетилетията от последната му употреба. Върху стените в течение на години се бе трупал микроскреж и образуваше шарки, които приличаха на паяжини. Изглеждаше крехък, но бе минерализиран и твърд като камък. Напомняше на Холдън за гробище.

Еймъс тръгна към кръстовището и следващия люк, насочил оръжието си напред по коридора. Холдън го следваше, обърнал автомата си надясно, за да държи под прицел страничния тунел. Инстинктът да покрива всяка възможна точка на подход се бе насадил дълбоко в него през последната година.

Годината, през която работеше като ченге.

Наоми бе казала, че това не е той. Преди да напусне флота, Холдън така и не бе видял битка на живо, като се изключи на ловът на пирати, които водеше от удобното си място в командната зала на боен кораб. Беше работил на „Кентърбъри“ в продължение на години, прекарвайки лед от Сатурн до Пояса, без да е нужно да се опасява от някакво по-голямо насилие от упражняването от пияни моряци, които се бият, за да разсеят скуката. Той беше умиротворителят, онзи, който винаги намираше начин да успокои нещата. Когато страстите се разпалеха, той ги потушаваше, като пускаше някоя шега, или пък просто седеше кротко и слушаше как някой беснее и си излива каквото му се е насъбрало.

Новият човек, в който се бе превърнал, първо посягаше към оръжието, а после говореше. Може пък Наоми да беше права. Колко кораба бе разтопил на шлага през едната година след случая с Ерос? Дузина? Или повече? Утешаваше се с мисълта, че всички на борда им бяха много лоши хора. От най-гадните лешояди, които се възползваха от хаоса на войната и от оттеглянето на Коалиционния флот, за да плякосват. От онези, които биха смъкнали всички скъпи части от двигателя ти, биха ти откраднали резервния въздух и биха те оставили да се носиш в космоса, докато се задушиш. С всеки унищожен техен кораб Холдън вероятно бе спасил десетки невинни кораби, стотици животи. Но правейки това, бе загубил нещо, чиято липса усещаше от време на време.

Например, когато Наоми бе казала: „Това не си ти“.

Ако успееш да издират тайната база, където са отвели Мей, имаше сериозна вероятност да им се наложи да се бият. Холдън откри, че се надява това да предизвика смут в душата му, ако не за друго, то за да му докаже, че все още е способен на такива чувства.

— Капитане? Добре ли си?

Еймъс се взираше в него.

— Да — каза Холдън. — Просто имам нужда от друга работа.

— Сега май не е най-подходящият момент за смяна на професията.

— Прав си — съгласи се Холдън и посочи към възрастния пинкуотърець, когото бе избрал преди малко. — Това е твоята пресечка. Същите инструкции. Дръж я, освен ако не ти се обадя.

Мъжът сви рамене и кимна, а после се обърна към Еймъс.

— Аз няма ли да получа граната?

— Тц — цъкна с език Еймъс. — Пола е по-сладка от теб. — Преброи пак до пет и Холдън се втурна през вратата като предишния път.

Очакваше да види още един безличен сив коридор, само че от другата страна имаше просторна стая с пръснати хаотично из нея няколко маси и прашно оборудване. Масивна 3-D копирна машина, изпразнена от гумата и частично разглобена, няколко механични манипулатора, един от онези сложни автоматични шкафови за материали, които обикновено се спотайват под бюрата в научните лаборатории или медицинските центрове. Вкамененият скреж

покриваше стените, но не и сандъците и оборудването. В единия ъгъл стоеше стъклен куб със страна два метра. Върху една от масите имаше малка купчина чаршафи или брезент. В далечния край на стаята се виждаше друг затворен люк.

Холдън посочи към изоставеното оборудване и заръча на Уендъл:

— Виж дали можеш да намериш вход за достъп до мрежата. Ако успееш, включи в него това. — Подаде му набързо скалъпения от Наоми мрежов мост.

Еймъс прати двама от останалите пинкуотърци да пазят следващия люк, а после се върна при Холдън и посочи с оръжието си към стъкления куб.

— Достатъчно голям е да побере две-три деца — каза. — Мислиш ли, че са ги държали вътре?

— Може би — предположи Холдън и се приближи към куба да го огледа. — Пракс, можеш ли... — Млъкна, щом осъзна, че ботаникът е отишъл до масите и стои до купчина парцали. Като го видя там, изведнъж нещо в ума му прещрака и онова вече не му приличаше на купчина парцали. Приличаше на малко телце, завито с чаршаф.

Пракс се взираше в него, ръцете му посягаха, а после се отдръпваха. Целият се тресеше.

— Това... това е... — промълви той, без да се обръща конкретно към никого, а ръцете му продължаваха да се стрелкат напред-назад.

Холдън погледна към Еймъс, а после му посочи Пракс. Едрият механик се приближи до мъжа и го докосна по ръката.

— Защо не ни оставиш да погледнем, става ли?

Холдън изчака Еймъс да издърпа ботаника на няколко крачки от масата, преди да се приближи до нея. Когато повдигна чаршафа, за да надникне отдолу, чу как Пракс си пое рязко въздух, сякаш се готвеше да закрещи. Холдън се премести така, че да закрива полезрението му.

На масата лежеше момченце. Беше мършаво, с рошава черна коса и тъмна кожа. Дрехите му бяха ярки: жълти панталони и зелена риза с нарисуван крокодил и маргаритки. От пръв поглед не можеше да се каже какво го е убило.

Холдън чу шум от боричкане, обърна се и видя почервенелия Пракс, който се мъчеше да мине покрай Еймъс, за да стигне до масата. Механикът го държеше с една ръка в нещо средно между борческа хватка и прегръдка.

— Не е тя — каза Холдън. — Дете е, но не е тя. Момче. На четири, може би пет години.

Като чу това, Еймъс пусна борещия се Пракс. Ботаникът се втурна към масата, отметна чаршафа и нададе кратък вик.

— Това е Катоа — промълви. — Познавам го. Баща му...

— Не е Мей — повтори Холдън и сложи ръка на рамото на Пракс. — Трябва да продължим да търсим.

Пракс се отърси от ръката му.

— Не е Мей — каза пак Холдън.

— Но Стрикланд е бил тук — изтъкна Пракс. — Той беше техен лекар. Мислех, че щом е с тях, те ще са...

Холдън не каза нищо. И той си мислеше същото. Щом едно от децата беше мъртво, можеше и всичките да са.

— Мислех, че това означава, че ще ги пазят живи — мълвеше Пракс. — Но са оставили Катоа да умре. Просто са го оставили да умре и са го сложили под този чаршаф. Басиа, толкова съжалявам...

Холдън сграбчи Пракс и го завъртя. Както си представяше, че би го сторило някое ченге.

— Това — посочи той към телцето на масата — не е Мей. Искаш ли да я намериш? Тогава трябва да продължим нататък.

Очите на Пракс бяха пълни със сълзи и раменете му се тресяха в безмълвни хлипове, но той кимна и се отдалечи от масата. Еймъс го наблюдаваше зорко. Изражението на механика бе неразгадаемо. Мисълта дойде неканена: „Надявам се, че е било добра идея да вземем Пракс с нас“.

В другия край на стаята Уендъл подсвирна и махна с ръка. Посочи към устройството за мрежов достъп на Наоми, включено в един куплунг на стената, и вдигна палец.

— Наоми, влезе ли? — попита Холдън, докато покриваше пак с чаршафа мъртвото момче.

— Да, вътре съм — потвърди тя. Тонът ѝ бе отнесен, докато работеше с пристигащите данни. — Трафикът в този възел е криптиран. Възложих на „Сомнамбул“ да работи по кода, но той далеч не е толкова умен като „Роси“. Може да отнеме известно време.

— Продължавай да се опитваш — нареди Холдън и даде сигнал на Еймъс. — Но щом засичаме мрежов трафик, значи тук все още има някого.

— Ако изчакаш малко — рече Наоми, — може би ще успея да ти дам картина от охранителните камери и по-актуален план на етажата.

— Пращай каквото можеш, когато можеш, само че няма да чакаме.

Еймъс се приближи до Холдън и почука по стъклото на шлема му. Пракс стоеше сам до стъкления куб и се взираше в него така, сякаш там имаше нещо за гледане. Холдън очакваше Еймъс да каже нещо по адрес на ботаника, но механикът го изненада.

— Обърна ли внимание на температурата, капитане?

— Да — кимна Холдън. — Всеки път, като погледна, ми показва „адски студено“.

— Ей сега бях до вратата — продължи Еймъс — и тя се покачи с около половин градус.

Холдън се замисли за миг върху това, провери на собствения си дисплей и забарабани с пръсти по бедрото си.

— В съседната стая се поддържа определен климат. Отопляват я.

— Изглежда вероятно — каза Еймъс. Хвана голямата автоматична пушка с две ръце и освободи предпазителя.

Холдън даде знак на пинкуотърците да се приближат.

— Изглежда, сме стигнали до обитаема част от тази база. Еймъс и аз ще влезем първи. Вие тримата — Холдън посочи всички пинкуотърци без Уендъл — влизате след нас и покривате фланговете. Уендъл, ти ни пазиш гърбовете и имаш грижата да можем да се измъкнем бързо, ако нещата тръгнат на зло. Пракс...

Холдън млъкна и се огледа за ботаника. Мъжът тихомълком се бе прокраднал до вратата към съседната стая. Беше извадил от джоба си пистолета, даден му от Еймъс. Холдън видя как той посяга и отваря вратата, а после влиза бавно през нея.

— Да ти го начукам — каза небрежно Еймъс.

— Мамка му — изруга Холдън. После извика: — Давай, давай, давай — и се втурна към вече отворената врата.

Точно преди да стигне до люка, чу Пракс да казва с висок, но треперещ глас:

— Никой да не мърда.

Холдън нахълта в стаята и се дръпна надясно, докато влезлият веднага след него Еймъс се насочи наляво. Пракс стоеше на няколко крачки от вратата, а големият черен пистолет изглеждаше нелепо в

бледата му, трепереща ръка. Самата стая много приличаше на тази, която бяха напуснали току-що, само че в нея имаше малка група хора. Въоръжени хора. Холдън се опита да отбележи наум всичко, което би могло да се използва за прикритие. Из стаята лежаха шест големи сиви сандъка с научно оборудване в различна степен на разглобяване. Нечий ръчен терминал стоеше изправен върху една маса и свиреше танцова музика. Върху един от сандъците имаше няколко отворени кутии с пица и повечето парчета липсваха — някои от тях още бяха в ръцете на хората. Той се опита да ги преброи. Четири. Осем. Точно дузина. Всичките бяха ококорени и се озъртаха, чудеха се какво да правят.

На Холдън картинката много му приличаше на стая с хора, които си събират багажа, за да се местят, и са си дали кратка почивка за обяд. Само че хората тук имаха кобури на кръста и бяха оставили един детски труп да гние в съседната стая.

— Никой да не мърда! — повтори Пракс, този път по-силно.

— По-добре го слушайте — добави Холдън, като завъртя бавно дулото на автомата си, така че да обхване цялата стая. За да наблегне на казаното, Еймъс се плъзна към най-близкия работник и небрежно заби приклада на пушката си в ребрата му. Онзи рухна на пода като чувал с мокър пясък. Холдън чу трополенето на пинкуотърците, които се втурнаха в стаята след него и заеха отбранителни позиции.

— Уендъл — каза Холдън, без да сваля автомата. — Моля те, обезоръжи тези хора.

— Не — противопостави се една жена със строго лице и парче пица в ръката. — Няма да стане.

— Моля? — сбърчи вежди Холдън.

— Не — повтори жената и отхапа от пицата си. После с пълна уста продължи: — Вие сте само седмина. Ние сме дванайсет само в тази стая. А отзад има и други, които ще дотичат при първия изстрел. Така че не, няма да ни обезоръжите.

Тя се усмихна мазно на Холдън и отхапа пак от пицата. Холдън усещаше аромата на сирене и пеперони през вездесъщия за Ганимед мирис на лед и вонята на собствената си пот. Това накара стомаха му да изкъркори. Пракс насочи пистолета си към жената, макар че ръката му вече трепереше толкова силно, че тя вероятно не се чувстваше особено застрашена.

Еймъс му хвърли кос поглед, сякаш питаше: „И какво правим сега, шефе?“.

Умът на Холдън прещрака и стаята се превърна в тактически проблем. Единайсетте възможни противници, които все още стояха прави, бяха разделени на три групи. Никой от тях не носеше видима броня. Еймъс със сигурност щеше да повали групата от четирима в далечния ляв ъгъл на стаята с един залп от автоматичната си пушка. Холдън бе почти сигурен, че може да се справи с тримата срещу себе си. Това оставяше четирима за пинкуотърците. На Пракс бе по-добре да не разчита.

Тази преценка на възможните загуби му отне само част от секундата. Палецът му, сякаш по своя собствена воля, бутна предпазителя в положение за автоматична стрелба.

„Това не си ти.“

„Мамка му.“

— Няма нужда да правим това — каза той, вместо да открие огън. — Няма нужда някой да умира тук днес. Търсим едно момиченце. Помогнете ни да го намерим и всички могат да си тръгнат.

Холдън виждаше, че куражът и надменността на лицето на жената са само маска. Зад нея се криеше безпокойство. Тя се поколеба, докато претегляше загубите, които би понесла групата ѝ, срещу риска да поговорят и да видят до какво ще доведе това. Холдън ѝ се усмихна и кимна, за да ѝ помогне да реши. „Говори с мен. Всички тук сме разумни хора.“

Само че не бяха всички.

— Къде е Мей? — изкрещя Пракс, мушкайки напред с пистолета, сякаш движението можеше някак да се предаде през въздуха. — Кажи ми къде е Мей!

— Аз... — започна тя, но Пракс изпищя:

— Къде е момиченцето ми?! — и щракна ударника.

Сякаш на забавен кадър Холдън видя как единайсет ръце се стрелнаха към кобурите на кръста.

„Мамка му.“

17.

ПРАКС

Във филмите и игрите, на които се базираше представата на Пракс за поведението на въоръжените хора, щракването на ударника бе не толкова заплахата, колкото препинателен знак. Един полицейски агент, който разпитва някого, можеше да започне със заплахи и шамари, но когато щракнеше ударника на пистолета си, това означаваше, че е време да започнат да го вземат на сериозно. Пракс се бе замислял по този въпрос не повече, отколкото кой писоар да използва в мъжката тоалетна или как да се качва или слиза от метрото. Според общоприетите вярвания такъв бе неписаният етикет. Крещиш, заплашваш, щракваш ударника и после хората проговарят.

— Къде е момиченцето ми?! — изкрещя той.

И щракна ударника.

Отговорът бе почти мигновен: остро, отсечено тракане като от изпускащ клапан под налягане, но далеч по-силно. Той залитна назад и едва не изтърва пистолета. Да не бе стрелял по погрешка? Но не, пръстът му не беше докосвал спусъка. Във въздуха се усещаше остра, парлива миризма. Жената с пицата бе изчезнала. Не, не беше изчезнала. Лежеше на земята. Нещо ужасно бе станало с челюстта ѝ. Докато я гледаше, потрошената ѝ уста се раздвижи, като че ли се опитваше да заговори. Но Пракс чуваше само тънко квичене. Зачуди се дали тъпанчетата му не са се спукали. Жената с разбитата челюст си пое дълъг, накъсан дъх, но така и не пое втори. Малко отнесено той забеляза, че е извадила пистолета си. Все още го стискаше в ръка. Пракс не бе сигурен кога го е направила. Терминалът, свирещ танцова музика, мина на нова песен, която едва успяваше да проникне през звъntenето в ушите му.

— Не я застрелях аз — промълви той. Гласът му звучеше, сякаш се намираще в частичен вакуум и въздухът бе прекалено рядък, за да запазва енергията на звуковите вълни. Но пък от друга страна, можеше да диша. Отново се зачуди дали стрелбата не е пукнала тъпанчетата

му. Огледа се. Всички бяха изчезнали. Беше сам в стаята. Или пък не, бяха се прикрили. Хрумна му, че може би и той трябва да се прикрие. Само че никой не стреляше и Пракс не бе сигурен къде да отиде.

Гласът на Холдън се разнесе сякаш някъде отдалеч.

— Еймъс?

— Да, капитане?

— Сега би ли му взел пистолета, моля те?

— Веднага.

Еймъс се надигна иззад един от сандъците до стената. Върху гърдите на марсианската му броня имаше дълга, бледа драскотина и два бели кръга точно под ребрата. Закуцука към него.

— Съжалявам, докторе — каза той. — Беше лоша идея да ти го дам. Може би следващия път, а?

Пракс погледна към протегнатата отворена длан на мъжа, а после внимателно сложи пистолета в нея.

— Уендъл? — повика Холдън. Пракс още не бе сигурен къде е капитанът, но му звучеше по-близо. Може би просто слухът му се връщаше. Острата миризма във въздуха придоби меден привкус. Навяваше му мисли за купчини разлагащ се тор: нещо топло, органично и неприятно.

— Един от нашите е извън играта — докладва Уендъл.

— Ще повикаме лекар — каза Холдън.

— Много мило, но няма смисъл — отвърна Уендъл. — Довършете мисията. Убихме повечето, но двама или трима успяха да минат през вратата. Те ще вдигнат тревога.

Един от пинкуотърците се изправи. Кръв се стичаше по лявата му ръка. Друг лежеше на пода и половината му глава я нямаше. Холдън излезе от прикритието си. Той масажираше десния си лакът, а бронята му имаше нов белег на лявото слепоочие.

— Какво стана? — попита Пракс.

— Ти започна престрелка — отговори Холдън. — Добре, да вървим напред, преди да са успели да организират защитата си.

Пракс започна да забелязва и други трупове. Мъже и жени, които бяха яли пица и слушали музика. Имаха пистолети, но хората на Холдън носеха пушки и автомати, а някои бяха облечени в броня, която приличаше на военна. Ето защо изходът за двете групи бе коренно различен.

— Еймъс, върви пръв — каза Холдън и едрият мъж потъна през вратата към неизвестното. Пракс понечи да го последва, но главатарят на пинкуотърците го хвана за лакътя.

— Защо не останеш с мен, професоре? — предложи той.

— Да. Аз... добре.

Зад тази врата стаите се променяха. Явно беше, че все още се намират в старите тунели на Ганимед. Стените бяха покрити със същите шарки от минерализиран скреж, осветлението се състоеше от същите старомодни светодиодни лампи, а по сивите стени личеше къде ледът се е разтопил и замръзнал отново при някаква засечка на климатичната инсталация преди години или десетилетия. Но да минеш през тази врата бе като да пристъпиш от света на мъртвите в нещо живо. Въздухът бе по-топъл и миришеше на тела, прясна почва и фенолов дезинфектант. Просторното помещение, в което се озоваха, би могло да е стаята за отдих на всяка от десетината лаборатории, в които бе работил Пракс. На далечната стена имаше три затворени метални врати и товарен портал с вдигната метална ролетка. Еймъс и Холдън отидоха до вратите и механикът ги изрита една по една. Когато третата се отвори, Холдън извика нещо, но думите се изгубиха сред лая на пистолет и ответния огън от пушката на Еймъс.

Двамата останали пинкуотърци освен Уендъл изтичаха напред и се долепиха към стените от двете страни на товарния портал. Пракс тръгна след тях, но Уендъл сложи ръка на рамото му и го спря. Мъжът отляво надникна бързо през вратата и се дръпна обратно. Един куршум издълба бразда в стената, където се бе намирала главата му.

— Какво можеш да ми дадеш? — попита Холдън и за миг Пракс си помисли, че говори на тях. Очите на капитана бяха твърди, а мръщенето сякаш бе изсечено върху лицето му. После Наоми каза нещо, което го накара да се усмихне, и видът му стана просто уморен и тъжен. — Добре, разполагаме с частичен план на етаж. Там отзад има широка стая. Нивото се снижава с около два метра и има изходи на десет и един часа. Оформена е като яма, така че ако организират защитата си там, ще имаме предимството на по-високата позиция.

— Значи е страшно глупаво място за организиране на защита — вметна Уендъл.

Изтрещя откос и в метала на товарния портал се появиха три малки дупчици. Хората от другата страна бяха нервни.

— И все пак данните сочат... — поде Холдън.

— Искаш ли да говориш с тях, капитане? — попита Еймъс. — Или да минаваме направо към очевидното?

Личеше си, че в този въпрос има нещо повече от онова, което разбираше Пракс. Холдън понечи да каже нещо, поколеба се, а после кимна към вратата.

— Дай да свършваме — каза.

Двамата с Еймъс се затичаха към портала, следвани по петите от Пракс и Уендъл. В стаята отгатък някой крещеше заповеди. Пракс различи думите „полезен товар“ и „евакуация“ и сърцето му се сви. „Евакуация.“ Не можеха да позволят на никого да си тръгне, преди да са открили Мей.

— Аз преброих седем — каза един от пинкуотърците. — Може и да са повече.

— Деца има ли? — попита Еймъс.

— Не видях.

— Може би трябва да погледнем пак — рече Еймъс и надникна през вратата. Пракс затаи дъх, очаквайки да види как главата на мъжа се пръсва под дъжд от куршуми, но механикът вече се отдръпваше, когато отекнаха първите изстрели.

— Какво имаме насреща си? — попита Холдън.

— Повече от седем са — докладва Еймъс. — Използват мястото като стратегическа теснина, но тоя пич е прав. Или не си разбират от работата, или там вътре има нещо, което не могат да изоставят.

— Значи или са паникьосани аматьори, или охраняват нещо ценно — заключи Холдън.

Метален цилиндър с големината на юмрук се изтърколи с дрънчене през портала. Еймъс вдигна небрежно гранатата и я метна обратно. Детонацията озари стаята, а гърмът бе по-силен от всичко, което Пракс бе чувал някога. Звънтенето в ушите му се удвои.

— Може да е и двете — извика невъзмутимо Еймъс, сякаш от много далеч.

В съседната стая нещо се строши. Хора закрепяха. Пракс си представи техници като онези в предишната стая, разкъсани от шрапнелите на собствената си граната.

Един от пинкуотърците се подаде да надникне през димната пелена. Затрака автомат и той се дръпна, притиснал ръце към корема

си. Измежду пръстите му се стичаше кръв. Уендъл се промуши покрай Пракс и коленичи до падналия войник.

— Съжалявам, сър — каза пинкуотърецът. — Станах небрежен. Оставете ме тук и ще пазя тила, колкото дълго мога.

— Капитан Холдън — каза Уендъл. — Ако ще правим нещо, добре е да го правим бързо.

Письците в другата стая се усилиха. Някой ревеше нечовешки. Пракс се зачуди дали там няма някакъв добитък. Ревът звучеше почти като на ранен бик. Той се пребори с желанието да затисне ушите си с ръце. Ставаше нещо шумно. Холдън кимна.

— Еймъс. Размекни ги и да влизаме.

— Слушам, капитане — каза Еймъс и остави пушката. Откачи две от гранатите си, дръпна розовите пластмасови щифтове, метна ги през портала и грабна пак оръжието. Двойният взрив беше по-глух от първия. Още преди ехото да заглъхне, Еймъс, Холдън, Уендъл и единственият оцелял войник се втурнаха през портала, като стреляха.

Пракс се поколеба. Беше невъоръжен. Врагът се намираше току зад прага. Можеше да остане тук и да се погрижи за ранения. Но пред очите му непрекъснато беше неподвижното тяло на Катоа. Мъртвото момче се намираше на не повече от сто метра оттук. А Мей...

Привел глава, Пракс хукна през портала. Холдън и Уендъл бяха от дясната му страна, Еймъс и другият войник от лявата. И четиримата бяха приклекли, с готови за стрелба оръжия. Димът залютя в очите и ноздрите на Пракс. Рециклаторите виеха протестиращо, докато се мъчеха да прочистят въздуха.

— Хм — изсумтя Еймъс, — ама че странна работа.

Стаята беше на две нива: горното представляваше пътека покрай стената, широка метър и половина, а подът се намираше на два метра под нея. От долното ниво излизаше широк проход на десет часа, а на горното имаше отворена врата на един часа. В ямата под тях бе пълен хаос. Стените бяха просмукани с кръв, която бе опръскала чак тавана. На пода лежаха трупове. От кръвта се издигаше рядка пара.

Хората бяха използвали оборудването като прикритие. Пракс позна една микроцентрофуга, почти избита от държача си. Сред касапницата блестяха парчета лед, дебели по два-три сантиметра. Една азотна вана беше килната настрани и аларменият индикатор показваше, че е блокирала; тежка машина за белтъчен анализ — поне

двеста кила — лежеше под невероятен ъгъл като захвърлена детска играчка.

— Що за боеприпаси носите, по дяволите? — попита Уендъл с изумление в гласа си. От широкия проход на десет часа долитаха писъци и звуци на стрелба.

— Не мисля, че това е наша работа — поклати глава Холдън. — Хайде. На бегом.

Скочиха долу в ямата. В нея лежаха останките от строшен стъклен куб като онзи, който бяха видели. Подът беше хлъзгав от кръв. В ъгъла се търкаляше ръка, все още стискаща пистолет. Пракс извърна поглед. Мей беше тук. Не биваше да губи самообладание. Не биваше да му прилошава.

Продължи напред.

Холдън и Еймъс водеха групата към звуците от битката. Пракс подтичваше зад тях. Когато се опита да изостане и да пропусне пред себе си Уендъл и колегата му, пинкуотърците деликатно го побутнаха напред. Пракс осъзна, че те пазят тила. В случай че някой дойде изотзад. Би трябвало да се сети.

Проходът се разшири, но остана нисък. Товарни механоботи, чиито кехлибарени индикатори показваха, че са в режим на бездействие, стояха до сандъци с припаси, покрити с омекотяваща пяна. Еймъс и Холдън напредваха по коридора с тренирана ефективност, която караше Пракс да се задъхва. Но въпреки това с всеки достигат завой и с всяка отворена врата му се искаше да се движат още по-бързо. Тя беше тук и трябваше да я намерят. Преди да пострада. Преди да се случи нещо. И с всеки открит труп ужасното чувство в стомаха му, че нещо вече се е случило, се усилваше.

Движеха се бързо напред. Прекалено бързо. Когато стигнаха до края на пътя — до въздушен шлюз, висок четири метра и широк почти седем — Пракс не можеше да си представи, че зад него има някой. Еймъс пусна автоматичната пушка край тялото си и затрака по контролното табло. Холдън се взираше с присвити очи в тавана, сякаш там би могло да пише нещо. Земята затрепери и скритата база заскърца.

— Това излитане ли беше? — възкликна Холдън. — Това беше излитане!

— Да — потвърди Еймъс. — Изглежда, те си имат собствена площадка отвън. Мониторите обаче не показват нищо. Каквото и да беше това, било е последният влак за заминаване оттук.

Пракс чу някой да крещи. Трябваше му само секунда, за да осъзнае, че е той. С чувството, че гледа как тялото му се движи самичко, се хвърли към запечатаните метални врати и заблъска по тях със свити юмруци. Тя беше там. Беше ей там отвън, на кораб, който излиташе от Ганимед. Усещаше я, все едно бе вързана с въже за сърцето му и го теглеше все по-силно и по-силно, докато го изтръгне от гърдите му.

Загуби съзнание за секунда. А може би и за по-дълго. Когато се съвзе, бе праметнат през рамото на Еймъс и бронята на едрият мъж се забиваше в тялото му. Вдигна глава и видя как въздушният шлюз се отдалечава бавно зад тях.

— Пусни ме — помоли Пракс.

— Не мога — отвърна Еймъс. — Капитанът каза...

Разнесе се тракане на автоматен огън. Еймъс остави Пракс на земята и приклекна над него, готов за стрелба.

— Какво е това, мамка му? — изруга той.

Пракс вдигна очи тъкмо навреме, за да види как пинкуотърецът бе покосен и от гърба му запряска кръв. Уендъл лежеше и отвърщаше на огъня иззад един остър ъгъл.

— Пропуснали сме някого — рече Холдън. — Или пък са повикали приятелите си.

— Не стреляйте — замоли се Пракс. — Ами ако е Мей? Ами ако я водят със себе си?

— Не я водят, докторе — каза Еймъс. — Стой долу.

Холдън крещеше и думите излитаха от устата му твърде бързо, за да ги разбере. Пракс не знаеше дали говори на Еймъс, на Уендъл, на останалата в кораба Наоми или на него. Можеше да е на всеки един от тях. Или на всичките. Иззад ъгъла се появиха четирима души с оръжия в ръце. Носеха същите комбинезони като другите. Единият имаше дълга черна коса и козя брадичка. Вторият беше жена с кожа с цвят на сметана. Дватамата по средата можеха да са братя — имаха еднаква късо подстригана кафява коса и еднакви дълги носове.

Някъде отдясно на Пракс пушката се обади два пъти. И четиримата паднаха. Беше като в комедия. Осем крака едновременно

литнаха във въздуха. Четирима души, които Пракс не познаваше, които никога не бе срещал, просто паднаха. Те просто паднаха. И той знаеше, че никога няма да станат.

— Уендъл — каза Холдън. — Докладвай.

— Кодел е мъртъв — съобщи Уендъл. Не звучеше натъжен. Гласът му бе съвсем безизразен. — Мисля, че си счупих китката. Някой знае ли откъде се появиха тези?

— Не — отвърна Холдън. — Но нека да не предполагаме, че са сами.

Върнаха се по пътя, по който бяха дошли, през дългите, широки коридори. Покрай трупове на мъже и жени, които не бяха убили, но въпреки това сега бяха мъртви. Пракс не се опита да сдържи сълзите си. Нямаше смисъл. Ако можеше да продължава да движи краката си, да ги поставя един пред друг, това му стигаше.

Стигнаха до окървавената яма след няколко минути, или след час, или след седмица. Пракс не можеше да каже и всички тези възможности му се виждаха еднакво вероятни. Разкъсаните тела воняха, разплисканата кръв се съсирваше в желе от касис, отворените вътрешности освобождаваха колонии бактерии, които обикновено бяха държани в тялото. На пътеката горе стоеше жена. Как ѝ беше името? Пола. Точно така.

— Защо не си на поста си? — сопна ѝ се Уендъл, когато я видя.

— Гътри ме повика на помощ. Каза, че е ранен и всеки момент ще загуби съзнание. Донесох му малко адреналин и обезболяващи.

— Хубаво си направила — рече Уендъл.

— Ами Учи и Кодел?

— Не оцеляха — отвърна той.

Жената кимна, но Пракс видя нещо да преминава през очите ѝ. Всеки тук губеше някого. Неговата трагедия беше само една сред десетки. Стотици. Хиляди. Докато лавинообразният ефект утихнеше, щяха да станат милиони. Когато смъртта бе толкова повсеместна, преставаше да има значение. Той се облегна на азотната вана, стиснал главата си с ръце. Беше толкова близо. Толкова близо...

— Трябва да намерим онзи кораб — промълви той.

— Трябва да си бием шута — каза Холдън. — Дойдохме тук да търсим изчезнало дете. Сега имаме секретна научна база, подготвена

за изнасяне. И тайна площадка за кацане. И някакъв трети играч, който нападна тези хора.

— Трети играч ли? — удиви се Пола.

Уендъл посочи към касапницата.

— Не сме го сторили ние — каза той.

— Не знаем с какво си имаме работа — продължи Холдън. — И докато не разберем, трябва да отстъпим.

— Не можем да спрем — възпротиви се Пракс. — Аз не мога да спра. Мей...

— Вероятно е мъртва — довърши Уендъл. — Момиченцето вероятно е мъртво. А ако не е, значи е живо на някое място извън Ганимед.

— Съжалявам — каза Холдън.

— Мъртвото момче — промълви Пракс. — Катоа. Баща му отведе семейството си от Ганимед при първа възможност. Заведе ги на някое сигурно място. Някъде другаде.

— Умна постъпка — изтъкна Холдън.

Пракс погледна към Еймъс за подкрепа, но едрият мъж ровеше из останките и демонстративно не вземаше ничия страна.

— Момчето е било живо — заговори отново Пракс. — Басиа каза, че знаел, че момчето е мъртво, събра си багажа и си тръгна. А когато се е качвал на онзи транспортен кораб, момчето му е било тук. В тази лаборатория. И е било живо. Така че не ми казвайте, че Мей вероятно е мъртва.

За миг всички се умълчаха.

— Просто недейте — помоли Пракс.

— Капитане? — извика Еймъс.

— Минутка само — рече Холдън. — Пракс, няма да ти казвам, че знам какво преживяваш, но и аз имам хора, които обичам. Не мога да ти нареждам какво да правиш, но нека те помоля — да те помоля — да помислиш коя стратегия ще е най-добра за теб. И за Мей.

— Капитане — настоя Еймъс. — Наистина трябва да погледнеш това.

Той стоеше до строшения стъклен куб. Пушката висеше забравена в ръката му. Холдън се приближи до него и проследи погледа му към разбития контейнер. Пракс се оттласна от азотната вана и отиде при тях. Там, полепнала по останките от стъклените

стени, имаше мрежа от фини черни нишки. Пракс не можеше да каже дали е изкуствен полимер или естествена субстанция. Беше нещо като паяжина. Само че имаше изумителна структура. Той посегна да я докосне, но Холдън го сграбчи за китката и го дръпна назад толкова силно, че го заболя.

Когато капитанът заговори, думите му бяха отмерени и спокойни, и това само правеше паниката в тях по-ужасяваща.

— Наоми, подготви кораба за излитане. Трябва да се махаме от тази луна. Веднага.

18.

АВАСАРАЛА

— Какво мислиш? — попита генералният секретар от горния ляв прозорец на дисплея. В горния десен Еринрайт се приведе на сантиметър напред, готов да се намеси, ако тя си изтърве нервите.

— Четохте брифинга, сър — рече мило Авасарала.

Генералният секретар махна небрежно с ръка. Беше малко над шейсетгодишен и носеше десетилетията с чара на човек, несмущаван от тежки мисли. Годините, през които Авасарала бе работила, за да се издигне от ковчезник на Работническия осигурителен фонд до областен губернатор на зона Махаращра-Карнатака-Гоа, той бе прекарал като политически затворник в затвор с лек режим в наскоро възстановената облачна гора на Андите. Бавните, скърцащи колела на властта го бяха издигнали до славата, а способността му да се преструва, че слуша, му придаваше тежест без неудобството да има собствено мнение. Дори някой човек да бе подготвян от самото си раждане за идеалната правителствена марионетка, пак нямаше да постигне съвършенството на генерален секретар Естебан Соренто-Гилис.

— Политическите брифинги никога не улавят наистина важните неща — заяви празноглавецът. — Кажи ми какво мислиш ти.

„Мисля, че изобщо не си чел шибания брифинг — помисли си Авасарала. — Не че мога да се оплача от това.“ Тя прочисти гърло.

— Само спаринги и никаква битка, сър — поде. — Играчите са от най-високо ниво. Мишел Ундаве, Карсън Сантисеврин, Ко Шу. Водеха със себе си достатъчно военни, за да е ясно, че не са само политически маймуни. Но засега единственият, който каза нещо интересно, е една пехотинка, която доведоха за украса. Иначе всички чакаме някой да се изтърве.

— Ами... — генералният секретар млъкна за миг и понижи глас — ... алтернативната хипотеза?

— На Венера става нещо — подчерта Аvasарала. — Все още не знаем какво точно. Засякохме сериозно нарастване на количеството желязо в северното полукуълбо, което продължи четиринайсет часа. Освен това имаше поредица от вулканични изригвания. Тъй като на планетата няма тектонична активност, предполагаме, че протомолекулата прави нещо с мантията ѝ, но не можем да разберем какво. Мозъците сглобиха статистически модел, който показва приблизителното количество енергия, нужно за тези промени. Според него общата активност нараства с около триста процента годишно през последните осемнайсет месеца.

Генералният секретар кимна сериозно. Почти сякаш разбираше нещо от казаното. Еринрайт се прокашля.

— Разполагаме ли с данни, които да свързват активността на Венера със събитията на Ганимед? — попита той.

— Да — каза Аvasарала. — Аномален пик на енергията в момента на атаката на Ганимед. Но това е само едно дребно късче информация. Може и да е съвпадение.

По канала на генералния секретар се разнесе женски глас и той кимна.

— Опасявам се, че дългът ме зове — извини се той. — Справяш се добре, Аvasарала. Справяш се адски добре.

— Не мога да ви кажа какво означава мнението ви за мен, сър — отговори тя с усмивка. — Защото ще ме уволните.

Половин секунда по-късно генералният секретар нададе лаещ смях и размаха пръст срещу екрана, преди образът му да бъде сменен със зеленото съобщение за край на връзката. Еринрайт се облегна, притиснал длани към слепоочията си. Аvasарала взе чашата си с чай и отпи от нея, като се взираше в камерата с повдигнати вежди, подканвайки го да каже нещо. Чаят не беше съвсем изстинал.

— Добре де — каза Еринрайт. — Печелиш.

— Ще го импийчнем, така ли?

Той се изкикоти. Където и да се намираше, зад прозорците му бе тъмно, значи беше от същата страна на планетата като нея. Фактът, че и при двамата бе нощ, придаваше на срещата усещане за близост и интимност, което се дължеше най-вече на собственото ѝ изтощение.

— Какво ти е нужно, за да разчепкаш ситуацията на Венера? — попита той.

— Да я разчепкам ли?

— Лош подбор на думи — сви рамене той. — Откакто всичко това започна, погледът ти е насочен към Венера. Успокояваш нещата с марсианците. Държиш юздите на Нгуен.

— Забелязал си, значи?

— Тези разговори са в застой, а нямам намерение да те хабя за глупости. Трябва ни яснота, и тя ни трябваше за преди един месец. Поискай каквито ресурси са ти нужни, Крисджен, и или изключи Венера от уравнението, или ни дай доказателство. Връчвам ти празен чек.

— Най-послед в пенсия — засмя се тя. За нейна изненада Еринрайт го прие на сериозно.

— Ако така искаш, но първо Венера. Това е най-важният въпрос, който някой от двамата ни някога е задавал. Имам ти доверие.

— Ще се погрижа — обеща тя. Еринрайт кимна и прекъсна връзката.

Авасарала се подпря на бюрото, притиснала пръсти към устните си. Нещо се бе случило. Нещо се бе променило. Или Еринрайт бе чел достатъчно за Венера, за да се изпънат и неговите нерви, или някой искаше да я отстрани от преговорите с марсианците. Някой с достатъчно влияние, за да накара Еринрайт да я изрита към по-висок пост. Нгуен имаше ли толкова могъщи покровители?

Вярно, така тя получаваше каквото иска. След всичко, което бе казала — и наистина го мислеше, — нямаше как да откаже такава задача, но успехът оставяше горчив привкус в устата ѝ. Може пък да търсеше под вола теле. Господ ѝ бе свидетел, че напоследък не спеше достатъчно, а умората я правеше параноична. Тя погледна часовника. Десет вечерта. Тази нощ нямаше да може да се върне при Арджун. Още една сутрин в депресиращите ВИП покои, където трябваше да пие рядко кафе и да се преструва, че ѝ пука какво мисли последният посланик от автономна зона Пашвири за танцовата музика.

„Майната му — изруга наум. — Трябва да му ударя едно.“

* * *

Бар „Дасихари“ се грижеше за всички нужди на сложния организъм на Обединените нации.

На бара млади прислужници и чиновници се къпеха в светлината, смееха се прекалено гръмко и се преструваха на по-важни, отколкото бяха. Това беше любовен ритуал, само малко по-достоеен, отколкото да се перчиш като маймуна, но посвоему умилителен. Роберта Дрейпър, марсианската пехотинка, която се бе изцепила тази сутрин, беше сред тях. Половинлитровата халба изглеждаше дребна в ръката ѝ, а по физиономията ѝ личеше, че се забавлява. Съорен вероятно също идваше тук, ако не тази вечер, то друг път. Синът на Авасарала вероятно също би бил сред тях, ако нещата се бяха развили другояче.

По средата на помещението имаше маси с вградени терминали за предаване на кодирана информация от хиляди различни източници. Изолиращи прегради пречеха дори на персонала да надзърта през раменете на администраторите от среден ранг, които си пиеха вечерята, докато работеха. А в дъното имаше сепарета с тъмни дървени маси, които я разпознаха още преди да е седнала. Ако някой с недостатъчно високо положение се отправеше натам, един дискретен младеж с безупречна прическа щеше да доприпка и да го поведе към друга маса, на друго място, при по-малко важните хора.

Авасарала посрѣбваше от своя джин с тоник, докато логическите нишки се виеха и преплитаха в главата ѝ. Нгуен не би могъл да има достатъчно влияние, за да насъска Еринрайт срещу нея. Възможно ли бе марсианците да са поискали отстраняването ѝ? Тя се опита да си спомни с кого е била груба и по какъв начин, но не се сецаше за подходящ заподозрян. А и дори да беше така, какво би могла да направи?

Е, ако не можеше да преговаря официално с марсианците, все още имаше контакти на неофициална основа. Авасарала се закиска още преди да разбере защо точно го прави. Вдигна чашата си, чукна по масата, за да я уведоми, че може да позволи на друг да седне там, и тръгна през заведението. Музиката се състоеше от тихи арпеджо в хипермодерна гама, но някак си успяваше да звучи успокояващо. Въздухът миришеше на парфюм, прекалено скъп, за да се прилага безвкусно. Щом се доближи до бара, тя видя как разговорите секнаха и

младите извори на амбиция започнаха да се споглеждат. Представи си ги как мърморят: „Дъртата. Какво прави тя тук?“.

Седна до Дрейпър. Едрата жена я изгледа. В очите ѝ проблесна искрица на разпознаване, което бе добър знак. Може и да не знаеше коя е Авасарала, но бе отгатнала каква е. Значи беше умна. Схватлива. И мама му стара, тази жена беше огромна. Не дебела, а просто... грамадна.

— Да те черпя едно, сержант? — попита Авасарала.

— Вече пих повече, отколкото трябва — отговори Боби. Миг по-късно добави: — Добре.

Авасарала повдигна вежда и барманът тихо наля на пехотниката още едно от каквото там пиеше.

— Днес ти направи страхотно впечатление — каза Авасарала.

— Така е — потвърди Дрейпър. Изглеждаше напълно равнодушна. — Торсън ще ме отпрати. Работата ми тук приключи. А може би и кариерата ми.

— Справедливо е. Ти така или иначе свърши каквото искаха от теб.

Дрейпър я изгледа отвисоко. Полинезийска кръв, предположи Авасарала. Може би самоанска. От някое място, където еволюцията бе превърнала хората във великани. Очите ѝ бяха присвити и в тях имаше гняв.

— Нищо не съм направила.

— Беше тук. На тях само това им трябваше.

— Какъв е смисълът?

— Те искат да ме убедят, че чудовището не е тяхно. Един от аргументите им е, че техните собствени войници — тоест ти — не са знаели за него. Като те доведоха, показаха, че не се страхуват да те доведат. Това е всичко, което им е нужно. Можеш цял ден да седиш с пръст в задника и да спориш за правилата за устройване на засада. На тях им е все тая. Ти си просто експонат.

Пехотинката осмисли казаното и повдигна вежда.

— Не мисля, че това ми харесва — изсумтя тя.

— Е — подхвърли Авасарала, — Торсън е пътка, но ако престанеш да си сътрудничиш с политиците само по тази причина, ще останеш без приятели.

Пехотинката се изкиска. После се засмя. После, като видя, че Аvasарала се взира в очите ѝ, стана сериозна.

— Онова същество, което избяга приятелите ти — каза Аvasарала, докато пехотинката я гледаше в очите, — не беше от нашите.

Дрейпър вдиша рязко. Сякаш Аvasарала бе докоснала отворена рана. Което бе логично, защото тя бе направила точно това. Челюстта на пехотинката се раздвижи безмълвно за секунда, а после тя каза:

— Не беше и от нашите.

— Добре. Това поне го изяснихме.

— Само че не ни е от никаква полза. Те не искат да направят нищо. Не искат да говорят за това. Не ги интересува. Разбирате ли? Пет пари не дават какво е станало, стига да си опазят кариерите и да се погрижат равновесието на силите да не се наклони в грешната посока. На никого от тях не му пука какво е било онова същество или откъде е дошло.

Хората около тях не бяха онемели съвсем, но бяха притихнали. Любовният ритуал вече бе второто по важност нещо, случващо се на бара.

— На мен обаче ми пука — отбеляза Аvasарала. — Всъщност току-що ми дадоха доста голяма свобода да разбера каква е била онази твар.

Не беше съвсем вярно. Бяха ѝ дали огромен бюджет, за да уличи или оневини Венера. Но бе достатъчно близо до истината, а и създаваше предпоставки да получи онова, което искаше.

— Наистина ли? — попита Дрейпър. — И какво смятате да правите?

— Първо, ще наема теб. Трябва ми връзка с марсианските военни. Искам да си ти. Ще се справиш ли?

Вече никой не бара не разговаряше. Все едно помещението бе празно. Единствените звуци бяха тихата музика и смехът на Дрейпър. Към тях се приближи някакъв по-възрастен мъж, чийто одеколон дъхаше на карамфил и канела, привлечен от тихия спектакъл, без да знае какво става.

— Аз съм марсиански пехотинец — заяви Дрейпър. — Марсиански. Вие сте от ООН. От Земята. Ние дори не сме граждани на една и съща планета. Не можете да ме наемете.

— Казвам се Крисджен Аvasарала. Поразпитай за мен.

Настъпи кратка тишина.

— Аз съм Боби — рече Дрейпър.

— Радвам се да се запознаем, Боби. Ела да работиш за мен.

— Може ли да си помисля?

— Разбира се — кимна Авасарала и накара терминала си да прати на Боби личния ѝ номер. — Стига, когато свършиш с мисленето, да дойдеш да работиш за мен.

* * *

Във ВИП покоите Авасарала настрои системата да свири такава музика, каквато би могъл да слуша в момента Арджун. Ако вече не е заспал. Потисна желанието да му се обади. Беше късно и тя бе достатъчно пияна, за да я хване сълзливата сантименталност. Да хълца по ръчния си терминал, обяснявайки колко обича съпруга си, не бе нещо, което копнееше да превърне в свой навик. Тя свали сарито и си взе дълъг, горещ душ. Не пиеше често алкохол. Обикновено не ѝ харесваше как притъпява ума ѝ. Но тази вечер я бе накарал да се отпусне, беше дал на мозъка ѝ нужния допълнителен тласък, за да види връзките.

Дрейпър запазваше връзката ѝ с Марс, макар не с ежедневните уморителни преговори. Това беше добро начало. Щеше да създаде и други връзки. Би могла да привлече Фостър от службата за данни. Трябваше да започне да пренасочва повече работа през него. Да създаде близост помежду им. Не можеше просто да нахълта и да настоява, че е новата му най-добра приятелка, само защото той се занимаваше с исканията за криптиране на Нгуен. Първо няколко неангажиращи подаръчета. После кукичката. Кого още би могла да...

Ръчният ѝ терминал издаде сигнал за приоритетно повикване. Тя спря водата, грабна един халат и се уви плътно в него, като затегна колана с двоен възел, преди да приеме съобщението. Отдавна вече не бе на възраст да се показва гола по ръчен терминал, независимо колко е пила. Обаждаше се някой от службата за наблюдение. На екрана се появи образът на мъж на средна възраст с нелепи бакенбарди.

— Амир! Негоднико! Какво си направил, че те карат да работиш толкова до късно?

— Преместих се в Атланта, госпожице — отвърна анализикът със зъбата усмивка. Той беше единственият, който я наричаше „госпожице“. Не беше говорила с него от три години. — Тъкмо се връщам от обяд. Получих извънреден доклад, предназначен за вас. Да бъде предаден незабавно. Опитах да се свържа с асистента ви, но не отговаря.

— Млад е. Все още спи понякога. Това е слабост. Чакай малко да подсигурия връзката.

Мигът на приятелско бърбрене отмина. Авасарала се приведе напред и чукна два пъти по терминала, за да включи криптирането. Червената икона стана зелена.

— Казвай — подкани тя.

— От Ганимед е, госпожице. Издали сте заповед за следенето на Джеймс Холдън.

— Да?

— Той се е размърдал. Осъществил е контакт с местен учен. Праксидики Менг.

— Какъв е този Менг?

В Атланта Амир се прехвърли гладко на друг файл.

— Ботаник, госпожице. Емигрирал на Ганимед със семейството си като дете. Изучил се там. Специализирал се в соеви сортове, отглеждани при ниско налягане и слаба осветеност. Разведен, с едно дете. Не е известно да има връзки със СВП или някоя политическа партия.

— Продължавай.

— Холдън, Менг и Бъртън са напуснали кораба си. Въоръжени са и са установили контакт с малка група частни охранители. „Пинкуотър“.

— Колко?

— Местният анализик не съобщава, госпожице. Малка група. Да пратя ли запитване?

— Какво е забавянето?

Тъмнокафявите очи на Амир трепнаха.

— Четирийсет и една минути и осем секунди, госпожице.

— Изчакай засега. Ако възникне още нещо, ще ги пратя заедно.

— Местният анализик докладва, че Холдън е преговарял с частните охранители — или е било предоговаряне в последната

минута, или срещата им не е била подготвена предварително. Изглежда, са стигнали до някакво споразумение. Цялата група се е отправила по неизползвана система от коридори и е извършила проникване с взлом.

— Къде?

— През някаква неизползвана врата, госпожице.

— Какво ще рече това, мътните го взели? Колко е голяма? Къде се намира?

— Да пратя ли запитване?

— Би трябвало да отидеш на Ганимед и да сригаш в топките онова жалко подобие на аналитик. Прати искане за уточняване.

— Да, госпожице — каза Амир с едва доловима усмивка. После изведнъж се намръщи. — Пристига нова информация. Един момент.

Значи СВП правеха нещо на Ганимед. Може би бяха оставили нещо там или пък бяха намерили нещо там. Какъвто и да бе случаят, тази загадъчна врата правеше всичко с една идея по-интересно. Докато Амир четеше и смилаше новата информация, Авасарала се почеса по опакото на дланта и преосмисли позицията си. Беше смятала, че Холдън е там като наблюдател. Авангард на разузнаването. Но можеше и да греши. Ако бе отишъл там, за да се срещне с този Праксидики Менг, с този напълно незабележим ботаник, СВП можеше вече да знаят доста за чудовището на Боби Дрейпър. Ако добавим към това факта, че шефът на Холдън разполагаше с единствената известна мостра от протомолекулата, започваше да се оформя теория за катастрофата на Ганимед.

В нея обаче имаше дупки. Нямахме никакви признаци, че СВП си играеха с протомолекулата. А и психологическият профил на Фред Джонсън не се връзваше с терористични нападения. Джонсън беше старомоден, а атаката на чудовището определено бе нещо ново.

— Имало е престрелка, госпожице. Холдън и хората му са срещнали въоръжена съпротива. Установили са защитен периметър. Местният аналитик не може да се приближи.

— Съпротива? Нали уж мястото било неизползвано? По кого стрелят, по дяволите?

— Да пратя ли запитване?

— Маmicата му!

На четирийсет светлинни минути разстояние ставаше нещо важно, а тя беше тук, в спалня, която не бе нейна, и се опитваше да го проумее, долепила ухо към стената. Безсилието я притискаше почти физически. Имаше чувството, че я смазва.

На четирийсет минути отгук. Преди четирийсет минути. Каквото и да кажеше, каквито и заповеди да дадеше, те щяха да стигнат там с почти час и половина закъснение в една бързо променяща се ситуация.

— Прибери ги — нареди тя. — Холдън, Бъртън. Приятелите им от „Пинкуотър“. И онзи загадъчен ботаник. Арестувай ги всичките. Веднага.

В Атланта Амир помълча за миг.

— Ако те водят престрелка, госпожице...

— Тогава прати кучетата, разтърви биещите се и ги прибери. Приключихме с наблюденията. Направи го.

— Да, госпожице.

— Свържи се с мен веднага щом бъде изпълнено.

— Да, госпожице.

Тя се взираше в лицето на Амир, докато той формулираше заповедта, потвърждаваше я и я изпращаше. Почти можеше да си представи екрана, почукванията на пръстите му. Внушаваше му мислено да побърза, да запрати желанията ѝ със свръхсветлинна скорост и да свърши проклетата задача.

— Заповедта е пратена. Веднага щом получа съобщение от местния аналитик, ще се свържа с вас.

— Ще бъда тук. Ако не вдигам, продължавай да звъниш, докато се събудя.

Тя прекъсна връзката и се облегна в стола си. Мозъкът ѝ жужеше като рояк пчели. Джеймс Холдън отново бе променил играта. Момчето имаше талант за тая работа, но това само по себе си го правеше известна величина. Другият, този Менг, се бе появил откъм сляпата ѝ страна. Можеше да е къртица или доброволец, или пък примамка, пратена да отведе СВП в клопка. Тя се замисли дали да не угаси лампите и да се опита да поспи, но после отхвърли идеята като лоша.

Вместо това се свърза с разузнавателната база данни на ООН. Щеше да мине най-малко час и половина, преди да получи нова информация. Междувременно искаше да разбере кой е Праксидики Менг и защо има значение.

19. ХОЛДЪН

— Наоми, подготви кораба за излитане. Трябва да се махаме от тази луна. Веднага.

Навсякъде около Холдън се протягаха черните влакна, тъмна паяжина с него в центъра. Беше отново на Ерос. Виждаше как хиляди тела се превръщат в нещо друго. Мислеше, че се е отървал, но Ерос все се връщаше. Двамата с Милър се бяха измъкнали оттам, но то все пак бе спипало детектива.

А сега бе дошло за него.

— Какво има, Джим? — попита Наоми по радиото. — Джим?

— Подготви кораба!

— Онова вещество е — добави Еймъс. Говореше на Наоми. — Същото като на Ерос.

— Господи, те... — успя да промълви Холдън, преди страхът да се надигне в ума му и да го лиши от дар слово. Сърцето му заблъска в гръдния кош сякаш искаше да изскочи, и той се видя принуден да провери нивата на кислорода върху дисплея си. Имаше чувството, че в стаята няма достатъчно въздух.

Стори му се, че зърна с крайчеца на окото как нещо като отсечена длан пълпи нагоре по стената и оставя след себе си диря от кафява слуз. Когато се завъртя и насочи автомата си към него, то се превърна в петно кръв под обезцветен леден участък.

Еймъс тръгна към него с разтревожено изражение на широкото си лице. Холдън му махна с ръка да стои настрана, а после опря приклада на автомата в земята и се облегна на един близък сандък, за да си поеме дъх.

— Може би трябва да вървим — каза Уендъл. Двамата с Пола помагаха на ранения си колега да се изправи. На мъжа му беше трудно да диша. В лявата му ноздра се бе образувало червено мехурче кръв, което се издуваше и спадаше при всяко негово накъсано вдишване.

— Джим? — обади се тихо Наоми в ухото му. — Джим, видях го през камерата в скафандъра на Еймъс и знам какво означава. Подготвям кораба. Сецаш ли се за онзи криптиран местен инфотрафик? Той намаля рязко. Мисля, че всички са си отишли.

— Всички са си отишли — повтори Холдън.

Жалките останки от пинкуотърския му отряд се взираха в него и загрижеността на лицата им се превръщаше в страх — ужасът на Холдън ги заразяваше, макар че те нямаха представа какво означават влакната. Очакваха от него да направи нещо и той знаеше, че трябва, но не можеше да измисли точно какво. Черната паяжина изпълни главата му с проблясващи образи, които прелитаха твърде бързо, за да ги осмисли, като видео, пуснато на висока скорост: Джули Мао под душа, със заобикалящите я черни нишки и с тяло, превърнато в кошмар; трупове, пръснати по пода на радиационна камера; зомбита, излизащи с клатушкане от влаковете на Ерос, които бълват кафява жлъч върху всички наоколо, а само капка от нея е равносилна на смъртна присъда; кадри от шоуто на ужасите, в което се бе превърнал Ерос; човешки торс, от който бе останал само гръдният кош и една ръка, се издърпва сред протомолекулния пейзаж, поел на някаква неизвестна мисия.

— Капитане — повика го Еймъс и се приближи да го докосне по ръката. Холдън се дръпна рязко и едва не падна.

Преглътна гъстата слюнка с аромат на лимон, която се бе насъбрала в гърлото му, и каза:

— Добре. Тук съм. Да вървим. Наоми. Обади се на Алекс. Имаме нужда от „Роси“.

В първия миг Наоми не отговори, а после рече:

— Ами блок...

— Маmicата му, Наоми, веднага! — изрева Холдън. — Веднага, мамicата му! Обади се на Алекс веднага!

Тя не отговори, но простреляният мъж си пое един последен накъсан дъх и припадна, като едва не повлече със себе си и ранения Уендъл.

— Трябва да вървим — каза Холдън на Уендъл, като имаше предвид „Не можем да му помогнем. Ако останем, всички ще умрем“. Пинкуотърецът кимна, но падна на едно коляно и започна да сваля леката броня на мъжа. Явно не го беше разбрал. Еймъс извади

аптечката за спешни случаи, коленичи до него и се зае с ранения, докато Пола гледаше преbledняла.

— Трябва да вървим — повтори Холдън. Искаше му се да сграбчи Еймъс и да го тресе, докато механикът не проумее. — Престани, трябва да тръгваме веднага. Ерос...

— Капитане — прекъсна го Еймъс, — с цялото ми уважение, но тук не е Ерос. — Взе от аптечката спринцовка и направи инжекция на лежащия в безсъзнание мъж. — Няма радиационни стаи, няма зомбита, повръщащи лепкава слуз. Само онзи счупен контейнер, сума ти трупове и тези черни нишки. Не знаем какво, по дяволите, е, но не е Ерос. И няма да оставим този човек.

Малката трезвомислеща част от ума на Холдън разбираше, че Еймъс е прав. Нещо повече, човекът, който му се искаше да вярва, че още е, изобщо не би си помислил да изостави дори напълно непознат, а камо ли някой, който е бил ранен заради него. Насили се да вдиша бавно и дълбоко три пъти. Пракс бе коленичил до Еймъс и държеше аптечката.

— Наоми — обади се Холдън с намерението да се извини, че ѝ бе крещял.

— Алекс пътува насам — докладва тя. Гласът ѝ бе студен, но не и обвинителен. — Ще пристигне след няколко часа. Минаването през блокадата няма да е лесно, но той смята, че е измислил начин. Къде искаш да кацне?

Холдън отговори още преди да осъзнае, че е взел решение:

— Кажу ми да кацне на мястото на „Сомнамбул“. Него ще го дам на някого. Посрещни ни пред въздушния шлюз, когато дойдем.

Извади магнитния ключ за „Сомнамбул“ от един джоб и го подхвърли на Уендъл.

— Това ще ви даде достъп до кораба. Смятайте го за капаро за предоставените услуги.

Уендъл кимна и прибра ключа, после насочи отново вниманието си към ранения. Мъжът като че ли дишаше.

— Може ли да бъде носен? — попита Холдън. Изпита гордост колко стабилно звучеше гласът му. Опитваше се да не мисли за факта, че преди минутка бе готов да остави човека да умре.

— Нямаме избор, капитане.

— Тогава някой да го вдигне — разпореди Холдън. — Не, не ти, Еймъс. Искам да вървиш отпред.

— Аз ще го взема — предложи Уендъл. — И без това не мога да стрелям като хората с тази ръка.

— Пракс, помогни му — каза Холдън. — Да изчезваме отук.

Тръгнаха обратно през базата толкова бързо, колкото беше по силите на ранени хора. Минаха покрай мъжете и жените, убити от тях на влизане, и — което бе по-плашещо — онези, които не бяха убити от тях. Покрай малкото вкочанено трупче на Катоа. Погледът на Пракс се плъзна към телцето, но Холдън го хвана и го блъсна към люка.

— Това не е Мей — изсъска той. — Ако ни забавиш, оставям те.

Щом заплахата излетя от устните му, Холдън се почувства като гадняр, но говореше сериозно. Откриването на изгубената дъщеричка на учения бе престанало да бъде приоритет в мига, когато откриха черните нишки. А и за да е честен, изоставянето на учения означаваше, че той няма да присъства, когато намерят дъщеря му, превърната в чудовище от протомолекулата, с кафява слуз, течаща от отворстия, с които не е родена, и черни нишки, точещи се от очите и устата ѝ.

По-възрастният пинкуотърец, който, пазеше изхода, се втурна да помогне за носенето на ранения, без да го молят. Пракс му го предаде мълчаливо, а после зае позиция зад Пола, която оглеждаше коридора отпред, насочила картечния си пистолет.

Коридорите, които на идване им се бяха стрували скучни, сега изглеждаха злокобно. Ледените шарки, които по-рано напомняха на Холдън за паяжини, сега му приличаха на вените на някакво живо същество. Пулсирането им сигурно се дължеше на адреналина, който караше очите му да трепкат.

От Юпитер върху повърхността на Ганимед падаха осем рема радиация. Даже и с магнитосферата, по осем рема на ден. Колко бързо щеше да расте протомолекулата тук, при непрекъснатото доставяната от Юпитер енергия? Ерос се бе превърнал в нещо плашещо могъщо, след като протомолекулата го превзе. Нещо, което можеше да развива невероятни скорости без инерция. Нещо, което, ако докладите бяха верни, можеше да променя самата атмосфера и химичния състав на Венера. И го бе постигнало само с малко над милион човешки гостоприемници и хиляда трилиона тона каменна маса като начало.

Ганимед разполагаше с десет пъти повече хора и многократно по-голяма маса от Ерос. Какво би могло да направи извънземното оръжие с такова изобилие?

Еймъс отвори последния люк на тайната база и екипажът излезе в по-населените тунели на Ганимед. Холдън не виждаше някой наоколо да показва признаци на зараза. По коридорите нямаше олюляващи се безмозъчни зомбита. По стените и пода нямаше кафяв бълвоч, пълен с извънземен вирус, който си търси гостоприемник. Нямаше въоръжени служители на „Протоген“, които да подкарват хората като овце към зоните за изстребление.

„Протоген“ вече не съществува.“

Някакъв сърбеж дълбоко в ума на Холдън, за който той дори не си даваше сметка, си проби път до повърхността. „Протоген“ вече не съществуваше. Холдън бе спомогнал за унищожаването му. Беше в онази стая, когато създателят на проекта Ерос умря. Марсианската флота бе засипала Феба с атомни бомби, превръщайки я в облак рядък газ, който силната гравитация на Сатурн по-късно засмука. Ерос се бе забил в киселинната и гореща като пещ атмосфера на Венера, където не можеше да припари никакъв човешки кораб. Холдън лично бе отнел на „Протоген“ единствената останала им мостра от бактерията.

Тогава кой бе донесъл протомолекулата на Ганимед?

Той беше дал мострата на Фред Джонсън, за да я използва като средство за натиск в мирните преговори. Съюзът на външните планети бе получил много отстъпки в хаоса, последвал кратката война между Земята и Марс. Но не всичко, което искаше. Флотилиите на вътрешните планети в орбита около Ганимед бяха доказателство за това.

Фред разполагаше с единствената мостра от протомолекулата в Слънчевата система. Защото Холдън му я беше дал.

— Бил е Фред — изрече на глас, без да се усети.

— Какво е бил Фред? — попита Наоми.

— Това. Което става тук. Той го е направил.

— Не — възрази Наоми.

— За да изтласка вътрешните планети, за да изпробва някакво супероръжие или пък за нещо друго. Но той го е направил.

— Не — повтори Наоми. — Не сме сигурни.

Въздухът в коридора се изпълни с дим. Противната миризма на горяща коса и плът задави Холдън и му попречи да отговори. Еймъс вдигна ръка да спре групата. Пинкуотърците заеха защитни позиции. Еймъс се промъкна по коридора до следващото кръстовище и погледна наляво за няколко секунди.

— Нещо лошо е станало тук — съобщи накрая. — Има половин дузина мъртви и повече от половин дузина празнуващи.

— Въръжени ли са? — попита Холдън.

— О, да.

Онзи Холдън, който би се опитал да преговаря, онзи Холдън, когото Наоми харесваше и искаше да се върне, почти не се възпротиви, когато той нареди:

— Преведи ни през тях.

Еймъс се подаде иззад ъгъла и пусна дълъг откос.

— Давайте — подкани, когато ехото от изстрелите заглъхна.

Пинкуотърците вдигнаха своя ранен и забързаха по коридора, подминавайки битката. Пракс тичаше плътно зад тях, привел глава и размахващ слабичките си ръце. Холдън го последва, като пътьом хвърли бърз поглед към страничния коридор. Видя по средата му горящи трупове. Изгарянето им сигурно беше послание. Нещата още не се бяха влошили дотам, че хората да започнат да се ядат едни други. Нали?

Отстрани на огъня лежах още няколко трупа и кръвта им изтичаше върху гофрирания метален под. Холдън не знаеше дали са убити от Еймъс. Старият Холдън щеше да попита. Новият не го стори.

— Наоми — повика той. Искаше му се да чуе гласа ѝ.

— Тук съм.

— Забелязваме някакви проблеми.

— Да не е?... — Той долови ужаса в гласа ѝ.

— Не. Не е протомолекулата. Но и местните може да са достатъчно лошо нещо. Запечатай шлюзовете — нареди ѝ. Думите идваха на езика му, без изобщо да мисли. — Подгрей реактора. Ако с нас се случи нещо, излитай и се срещни с Алекс. Не отивай на Тихо.

— Джим — започна тя, — аз...

— Не отивай на Тихо. Фред е направил това. Не се връщай при него.

— Не — каза Наоми. Това явно бе новата ѝ мантра.

— Ако не сме при теб до половин час, излитай. Това е заповед, старши офицер.

Поне тя щеше да се измъкне, казваше си Холдън. Каквото и да станеше на Ганимед, поне Наоми щеше да се измъкне жива. В ума му проблесна образът на кошмарната Джули, мъртва под душа, само че с лицето на Наоми. От гърлото му се изтръгна хлип, който изобщо не очакваше. Еймъс се обърна и го изгледа, но Холдън мълчаливо му махна да върви напред.

Това беше работа на Фред.

А щом беше на Фред, значи беше и на Холдън.

В продължение на цяла година Холдън си бе играл да налага политиката на Фред. Беше преследвал кораби и ги бе унищожавал заради неговия грандиозен експеримент за правителство на СВП. Беше се превърнал в човека, който бе сега, защото някаква част от него вярваше в мечтите на Фред за свободни и самоуправляващи се външни планети.

А през цялото време Фред тайно бе планирал... това.

Холдън си мислеше за всички неща, от които се бе отказал, за да му помогне да построи своя нов ред в Слънчевата система. Така и не бе отвел Наоми на Земята, за да се запознае със семейството му. Не че самата Наоми някога би стъпила там. Но той можеше да откара семейството си на Луната, за да се срещнат. Татко Том щеше да се опъва. Той мразеше пътуванията. Но Холдън не се съмняваше, че в края на краищата всички щяха да дойдат да я видят, след като им обясни колко важна е станала тя за него.

А след като бе срещнал Пракс и бе видял копнежа му да открие дъщеря си, Холдън бе осъзнал колко отчаяно му се иска да опознае това чувство. Да изпита същата жажда за присъствието на друго човешко същество. Да представи следващото поколение на родителите си. Да им покаже, че всички усилия и енергия, които са вложили в него, се отплащат. Че той предава щафетата нататък. Искаше му се, повече от всичко досега, да види физиономии им, когато им покаже дете. Неговото дете. Детето на Наоми.

Фред му бе отнел това, първо, като му губеше времето, използвайки го като бияч на СВП, а сега и с предателството си. Холдън се закле, че ако се измъкне от Ганимед, Фред ще си плати за всичко.

Еймъс ги спря отново и Холдън забеляза, че вече са на космопорта. Отърси се от унеса си. Не помнеше как са стигнали дотук.

— Изглежда чисто — докладва Еймъс.

— Наоми — обади се Холдън, — какво е положението около кораба?

— Тук изглежда чисто — отвърна тя. — Но Алекс се притеснява, че...

Гладът ѝ бе прекъснат от електронно пицене.

— Наоми? Наоми! — изкрещя Холдън, но нямаше отговор. Той се обърна към Еймъс: — Давай към кораба, на бегом!

Еймъс и пинкуотърците се втурнаха към доковете толкова бързо, колкото им позволяваха раните и изпадналият в несвѣст мъж. Холдън, който тичаше най-отзад, опря автомата в рамото си и освободи предпазителя.

Тичаха през виещите се коридори на пристанищния сектор. Еймъс разпръскваше пешеходците със силни викове и безмълвната заплаха на пушката си. Една старица с хиджаб изприпка уплашено от пътя им като листо, понесено от буря. Тя вече бе мъртва. Ако протомолекулата се намираще на свобода, всички, покрай които минаваше Холдън, бяха вече мъртви. Сантичай и Мелиса Супитаяпорн и всички хора, които те бяха дошли да спасят. Бунтовниците и убийците, които са били нормални граждани на станцията, преди социалната им екосистема да рухне. Ако протомолекулата се намираще на свобода, всички те бяха обречени.

Но защо тогава не бяха умрели досега?

Холдън изтласка тази мисъл. Можеше да се тревожи за това по-късно — ако имаше по-късно. Някой извика и Еймъс стреля веднъж в тавана. Ако на космопорта все още имаше някаква охрана, освен лешоядите, опитващи се да докопат дял от всяка пристигаща пратка, тя не се опита да ги спре.

Когато стигнаха до „Сомнамбул“, външната врата на въздушния шлюз бе затворена.

— Наоми, там ли си? — попита Холдън, ровейки в джобовете си за магнитния ключ. Тя не отговори и на него му трябваше секунда, за да си спомни, че беше дал ключа на Уендъл. — Уендъл, отвори вратата.

Пинкуотърецът не отговори.

— Уендъл... — започна Холдън, а после млъкна, щом видя, че Уендъл се вира ококорено в нещо зад него. Обърна се и видя петима души — всички до един земляни — в прости сиви брони без отличителни знаци. Носеха голямокалибрени оръжия.

„Не“, помисли си Холдън, вдигна автомата и пусна дълъг откос през тях. Трима от петимата паднаха и броните им се обагриха в червено. Новият Холдън ликуваше; старият бе притихнал. Нямаше значение какви са тези хора — полицаи от станцията, военни от вътрешните планети или просто оцелели наемници от вече унищожената тайна база. Той щеше да ги избие всичките, но не и да им позволи да попречат на него и екипажа му да се махнат от тази заражена луна.

Така и не видя кой даде изстрела, подкосил крака му. В един миг стоеше прав и изправваше пълнителя на автомата си срещу отряда в сиви брони, а в следващия чудовищен удар се стовари върху бронята на дясното му бедро и го събори. Докато падаше, видя как двамата останали войници в сиво рухват, когато пушката на Еймъс издаде един-единствен продължителен лай.

Холдън се претърколи на хълбок, за да погледне дали има още някой ранен, и видя, че петимата от неговата страна са били само половината от вражеския отряд. Пинкуотърците вдигаха ръце и хвърляха оръжията си, докато още петима войници в сиво се приближаваха по коридора зад тях.

Еймъс изобщо не ги видя. Пусна празния пълнител на пушката си и тъкмо вадеше нов, когато един от наемниците насочи голямо оръжие към тила му и дръпна спусъка. Шлемът на Еймъс отхвъркна и той се просна напред върху гофрираната палуба с мокро хрущене. Кръв оплиска пода, където бе паднал.

Холдън се опита да вкара нов пълнител в автомата си, но ръцете не го слушаха и преди да успее да презареди, един от войниците прекоси дялящото ги разстояние и изрита оръжието надалеч от него.

Холдън имаше време да види как все още стоящите на крака членове на пинкуотърския му отряд изчезват под черни торби, преди една да бъде нахлузена на собствената му глава и да го потопи в мрак.

20. БОБИ

Марсианската делегация беше получила кабинети в сградата на ООН за собствена употреба. Обзавеждането беше изцяло от истинско дърво; картините на стената бяха оригинали, а не разпечатки. Килимите миришеха на ново. Боби си мислеше, че или всички в комплекса на ООН живеят като царе, или просто се стараят да впечатлят марсианците.

Торсън ѝ се беше обадил няколко часа след разговора ѝ с Авасарала в бара и бе поискал да се видят на следващия ден. Сега тя чакаше във фоайето пред временните кабинети, седнала в кресло тип „Бержер“ със зелени кадифени възглавнички и рамка от черешово дърво, което на Марс би ѝ струвало двегодишна заплата. Един екран на отсрещната стена предаваше новинарски канал с изключен звук. Това превръщаше програмата в обърквачо и понякога зловещо слайдшоу от образи: двама говорители, седнали зад бюро в синя стая; голяма горяща сграда; жена, която върви по дълъг бял коридор и жестикулира оживено и в двете посоки; боен кораб на ООН, паркиран в орбитална станция, със сериозни щети по корпуса му; зачервен мъж, говорещ право срещу камерата на фона на някакъв флаг, който Боби не познаваше.

Всичко това хем имаше, хем нямаше смисъл. Преди няколко часа Боби би се подразнила от такова нещо. Би изпитала непреодолимо желание да намери дистанционното и да пусне звука, за да добави контекст към информацията, с която я обстрелваха.

Но сега просто остави образите да се плъзгат покрай нея като канална вода покрай камък.

Един млад мъж, когото бе виждала няколко пъти на „Де-Юнг“, но никога не се бяха запознавали, мина забързано през фоайето, като чукаше трескаво по терминала си. Когато стигна до средата на стаята, каза:

— Той е готов да те приеме.

На Боби ѝ трябваше миг, за да осъзнае, че младежът говори на нея. Явно вече толкова ѝ бяха паднали акциите, че не заслужаваше да я гледат в лицето, докато ѝ поднасят информация. Още безсмислени данни. Още вода, стичаща се покрай нея. Тя се надигна с пъшкане. Вчерашната ѝ няколкочасова разходка при 1 g я бе изтощила повече, отколкото осъзнаваше.

Леко се изненада да открие, че кабинетът на Торсън е един от най-малките. Това означаваше, че или не му пука за негласния статус, придаван от размера на кабинета, или наистина е най-маловажният член на делегацията, който все пак заслужава лично работно пространство. Нямахше желание да открие кое е вярното. Торсън не реагира на появата ѝ, а продължи да седи, привел глава над настолния терминал. Боби пет пари не даваше за пренебрежението му или за урока, който той искаше да ѝ даде чрез него. Размерът на кабинета означаваше, че Торсън нямаше столове за гости, и болката в краката ѝ бе достатъчно разсейваща.

— Вчера може би реагирах прекалено остро — каза той накрая.

— О? — възкликна Боби, докато се чудеше откъде би могла да намери още от онзи чай със соево мляко.

Торсън вдигна очи към нея. Лицето му се опитваше да придобие своята мумифицирана версия на топла усмивка.

— Нека да поясня. Няма никакво съмнение, че си навредила на имиджа ни със своето избухване. Но, както изтъкна Мартенс, грешката е най-вече моя, защото не проумях напълно размерите на твоята травма.

— Аха — изхъмка Боби. На стената зад Торсън имаше снимка на град с висока метална структура на преден план. Приличаше на допотопно ракетно скеле. Надписът гласеше: ПАРИЖ.

— Така че вместо да те пратя вкъщи, ще те оставя в екипа ни тук. Ще получиш шанс да поправиш нанесените от теб вреди.

За първи път, откакто бе влязла, Боби погледна Торсън в очите.

— Защо съм тук? — попита тя.

Намекът за усмивка изчезна от лицето на мъжа и бе заместен от също толкова слабо мръщение.

— Моля?

— Защо съм тук? — повтори тя, като си мислеше за времето след дисциплинарната комисия. Мислеше колко ще е трудно да получи

отново назначение на Ганимед, ако Торсън не я върне на Марс. Ако той не го стореше, дали щяха да ѝ позволят да подаде оставка? Просто да напусне корпуса и да си купи билет за където пожелае? Мисълта, че няма да е вече пехотинец, я натъжи. Това бе първото наистина силно чувство, което бе изпитвала от известно време насам.

— Защо си... — започна Торсън, но Боби го прекъсна.

— Явно не за да говоря за чудовището. Честно казано, ако съм тук само като експонат, мисля, че предпочитам да ме пратите у дома. Има някои неща, които бих могла да свърша...

— Ти си тук — каза Торсън и гласът му се стегна, — за да правиш точно каквото ти кажа и точно когато ти кажа. Ясно ли е, войнико?

— Да — отвърна Боби, усещайки как водата се плъзга покрай нея. Тя беше камък. Нищо не можеше да я помести. — А сега трябва да вървя.

Обърна се и излезе толкова бързо, че Торсън не успя да вземе последната дума. Докато вървеше към изхода, видя Мартенс да сипва сметана на прах в чаша кафе в малкия кухненски бокс. Той също я видя.

— Боби — повика я Мартенс. През последните няколко дни бе станал доста по-фамилиарен с нея. Обикновено тя би сметнала, че това е подготовка за романтична или сексуална увертюра. Но при Мартенс бе сигурна, че е просто още един негов инструмент в комплекта му за „поправка на прекършени пехотинци“.

— Капитане — отзова се тя. Спря. Чувстваше как входната врата я притегля с нещо като психична гравитация, но Мартенс винаги се бе държал добре с нея. Пък и имаше странното предчувствие, че никога вече няма да види някого от тези хора. Протегна му ръка и когато той я хвана, каза: — Тръгвам си. Няма да се налага да си губите повече времето с мен.

Той ѝ се усмихна с тъжната си усмивка.

— Макар да нямам чувството, че съм постигнал нещо, не смятам, че съм си губил времето. Като приятели ли се разделяме?

— Аз... — поде тя, но после трябваше да млъкне, за да преглътне буцата в гърлото си. — Надявам се станалото да не съсипе кариерата ти или нещо такова.

— Това не ме тревожи — увери той гърба ѝ. Тя вече излизаше през вратата. Не се обърна.

В коридора Боби извади терминала си и се обади на номера, който ѝ бе дала Авасарала. Отсреща моментално се включи гласовата поща.

— Добре — каза Боби, — ще приема онази работа.

* * *

Имаше нещо освобождаващо и ужасяващо в първия ден на нова работа. Винаги при ново назначение Боби бе изпитвала тревожното чувство, че се е захванала с нещо, което не ѝ е по силите, че няма да знае как да прави никое от нещата, които искат от нея, че ще се облича неподходящо или ще каже нещо неуместно, или пък всички ще я мразят. Но колкото и силно да бе това чувство, то бе засенчено от усещането, че с новата работа идва шанс да се пресътвори изцяло в какъвто образ пожелае, че — поне за кратко — възможностите пред нея са безкрайни.

Дори чакането Авасарала най-сетне да я забележи не можеше да потисне напълно това чувство.

Докато стоеше в кабинета на Авасарала, Боби все повече се убеждаваше, че марсианските кабинети имат за цел да впечатляват. Заместник секретарката беше достатъчно важна личност, за да може само с един телефонен разговор да уреди Боби да бъде иззета от командването на Торсън и да получи ролята на свръзка за ООН. И въпреки това в кабинета ѝ имаше евтин килим, пропит с неприятната миризма на застоял тютюнев дим. Бюрото ѝ бе старо и надраскано. Тук нямаше кресла от черешово дърво. Единствените неща в стаята, за които личеше, че се грижат с любов, бяха свежите цветя и олтарът на Буда.

Авасарала излъчваше умора. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, които не бяха там при официалните им срещи и не личаха в полумрака на бара, където ѝ бе отправила предложението си. Седнала зад огромното си бюро в яркосиньо сари, тя изглеждаше съвсем мъничка, като дете, което се прави на възрастен. Само сивата коса и бръчките в ъгълчетата на очите ѝ разваляха илюзията. Боби внезапно си я

представи като сърдита кукла, която се оплаква, докато децата движат ръцете и краката ѝ и я принуждават да ходи на чаени партита с плюшени животни. Заболяха я бузите, докато се мъчеше да сподави усмивката си.

Авасарала чукна по терминала на бюрото си и изсумтя раздразнено. „Стига ти толкова чай, бабо кукло, вече пи достатъчно“, помисли си Боби и потисна смеха си.

— Съорен, пак си ми разместил шибаните файлове. Нищо не мога да намеря.

Скованият младеж, който бе въвел Боби в кабинета и после кажи-речи се бе слял с фона, прочисти гърло. Това накара Боби да подскочи. Той се намираще по-близо зад нея, отколкото бе предполагала.

— Госпожо, вие ме помолихте да преместя някои от...

— Да, да — прекъсна го Авасарала, чукайки още по-силно по екрана на терминала, сякаш това щеше да накара машината да разбере какво се иска от нея. Боби неволно се сети за хората, които повишават глас, когато се опитват да общуват с някого, говорещ на друг език.

— Добре, ето ги — промърмори раздразнено Авасарала. — Защо си ги сложил...

Тя чукна още няколко пъти и терминалът на Боби изписука.

— Това — поясни Авасарала — е докладът и всичките ми бележки по ситуацията на Ганимед. Прочети ги. Днес. Може да имам допълнителна информация за теб по-късно, след като поразпитам учтиво тук-там.

Боби извади терминала си и прехвърли набързо документите, които бе получила току-що. Те продължаваха стотици страници. Първата ѝ мисъл беше: „Ама тя наистина ли иска да прочета всичко това днес?“, последвана бързо от: „Ама тя наистина ли току-що ми предостави всичко, което знае?“. Това караше неотдавнашното отношение на нейното собствено правителство да изглежда още по-лошо.

— Няма да ти отнеме много време — продължи новата ѝ шефка. — Там няма почти нищо. Куп дрънканици от прекалено добре платени консултанти, които си мислят, че могат да скрият факта, че не знаят нищо, като говорят два пъти по-дълго.

Боби кимна, но чувството, че се е захванала с работа, която не ѝ е по силите, започна да надделява над въодушевлението от новата

ВЪЗМОЖНОСТ.

— Госпожо, сержант Дрейпър има ли разрешение за достъп до...
— започна Съорен.

— Да. Току-що ѝ го дадох. Боби? Имаш разрешение — отбеляза Авасарала. — Стига си ми досаждал, Съорен. Чаят ми свърши.

Боби положи усилие да не поглежда към Съорен. Ситуацията беше достатъчно неловка и без да набляга на факта, че току-що е бил унижен пред чужденка, която работи тук от точно седемнайсет минути.

— Да, госпожо — каза Съорен. — Но се чудех дали не трябва да съобщите на службата по сигурност, че сте дали разрешение на сержанта. Те обичат да са посветени в такива работи.

— Мяу-мяу-уаа-мяу-мяу — имитира го Авасарала. — Това е всичко, което те чух да казваш.

— Да, госпожо — каза Съорен.

Боби най-после започна да мести поглед между единия и другия. Съорен го хокаха пред нов член на екипа, който също така на теория беше враг. Но изражението му не се бе променило. Той имаше вид на човек, който угажда на изкуфяла баба. Авасарала зацъка нетърпеливо с език.

— Не бях ли ясна? Да не съм си загубила речевите способности?

— Не, госпожо — каза Съорен.

— Боби? Ти разбираш ли ме?

— Д-да, госпожо.

— Добре. Тогава къш от моя кабинет и се залавяйте за работа. Боби, чети. Съорен, донеси чай.

Боби се обърна да си тръгне и откри, че Съорен се взира в нея с безизразна физиономия. Което някак си бе по-обезпокоително от малко напълно оправдан гняв.

Докато тя минаваше покрай него, Авасарала го спря:

— Съорен, чакай. Занеси това на Фостър от службата за данни.

— Подаде на младежа нещо, което приличаше на флаш памет. — Погрижи се да стигне до него преди края на работния му ден.

Съорен кимна, усмихна се и взе от нея малката черна плочка.

— Разбира се.

Когато двамата излязоха от кабинета на Авасарала и Съорен затвори вратата зад тях, Боби изпусна дълга и шумна въздишка и му се усмихна.

— Уф, това беше неловко. Съжалявам за... — започна тя, но млъкна, когато Съорен махна с ръка, отхвърляйки небрежно нейната загриженост.

— Няма нищо — каза. — Всъщност днес тя е в доста добро настроение.

Докато Боби стоеше и го зяпаше, Съорен се обърна и хвърли флашката на бюрото си, където тя се плъзна под опаковката на полуизяден пакет бисквити. Младежът седна, сложи си чифт наушници и започна да превърта списък с телефонни номера на настолния си терминал. Дори да знаеше, че тя още е тук, с нищо не го показваше.

— Знаеш ли какво — обади се накрая Боби. — Аз имам само да чета разни работи, така че ако си зает, мога да отнеса това нещо на онзи от службата за данни. Тоест, ако си зает с нещо друго.

Съорен най-после я изглежда озадачено.

— Че защо ще искам да го правиш?

— Ами — каза Боби, хвърляйки поглед към часовника на терминала си, — вече приближава осемнайсет часа местно време, а не знам вие тук докога работите, та просто си помислих...

— Не се тревожи за това. Разбираш ли, главната ми работа е да се грижа тя — той кимна към затворената врата — да е спокойна и щастлива. За нея всичко е извънредно спешно. Така че всъщност нищо не е. Ще го свърша, когато трябва да бъде свършено. Дотогава кучката може да полае малко, ако това ще я направи щастлива.

Боби усети да я облива хладна вълна на изненада. Не, не на изненада. На шок.

— Ти току-що я нарече кучка?

— А ти как би я нарекла? — попита Съорен с обезоръжаваща усмивка. Или пък беше присмехулна? Нима всичко това бе шега за него — и Аvasарала, и Боби, и чудовището на Ганимед? Тя си представи как грабва този самодоволен дребен асистент от стола му и го нагъва на хармоника. Дланите й неволно се свиха.

Но вместо това отбеляза:

— Госпожа секретарката, изглежда, го смяташе за доста важно.

Съорен пак се обърна да я изглежда.

— Не се тревожи за това, Боби. Сериозно. Знаем как да си върша работата.

Тя остана неподвижна в продължение на един дълъг миг.
— Разбрано — каза накрая.

* * *

Боби беше изтръгната от дълбок сън от внезапна силна музика. Тя се надигна рязко в непознатото легло в почти непрогледно тъмната стая. Единствената светлина, която виждаше, бе слабото пулсиращо перлено сияние на ръчния ѝ терминал в другия край на стаята. Музиката изведнъж престана да звучи като атонална какофония и се превърна в песента, която Боби бе избрала за аудиосигнал за входящи повиквания, преди да си легне. Някой се обаждаше. Тя го наруга на три езика и се опита да изпълзи по леглото към терминала.

Ръбът на леглото се появи неочаквано и Боби политна с лицето напред към пода. Полузаспалото ѝ тяло не се справяше добре с високата земна гравитация. Тя успя да избегне разцепването на главата си с цената на няколко ударени пръста на дясната ръка.

Ругаейки още по-силно, продължи пътешествието си по пода към все още сияещия терминал. Когато най-после стигна до него, отвори връзката и изграчи:

— Ако някой не е умрял, скоро някой ще умре.

— Боби — каза човекът от другата страна. На замаяната глава на Боби ѝ бяха нужни няколко мига, за да разпознае гласа. Съорен. Тя хвърли поглед към часовника на терминала си и видя, че е 4:11. Зачуди се дали ѝ се обажда, за да я укори пиански, или за да ѝ се извини. Това със сигурност нямаше да е най-странното нещо, случило се през последните двайсет и четири часа.

Боби осъзна, че той продължава да говори, и доближи отново терминала към ухото си.

— ... те очаква възможно най-бързо, така че слизай тук — каза Съорен.

— Може ли да повториш?

Той заговори бавно, сякаш имаше насреща си слабоумно дете.

— Шефката иска да дойдеш в офиса, ясно?

Боби погледна пак часовника.

— Сега ли?

— Не — поясни Съорен. — Утре по обичайното време. Тя просто искаше да ти се обадя в четири сутринта, за да се уверя, че ще дойдеш.

Приливът на гняв я разсъни. Боби престана да скърца със зъби за достатъчно дълго, така че да може да изрече:

— Кажи й, че идвам веднага.

Добра се опипом до една стена, а после по нея до контролно табло, което светна при докосването ѝ. Второ докосване включи лампите в стаята. Авасарала ѝ бе осигурила малък обзаведен апартамент недалеч от кабинета си. Не беше много по-голям от евтина квартира на Церера. Една голяма стая, която изпълняваше едновременно ролята на всекидневна и спалня, друга по-малка стая с душ и тоалетна, и една съвсем малка стаичка, която претендираше за кухня. Мешката на Боби лежеше в ъгъла, няколко неща бяха извадени от нея, но повечето си стояха прибрани. Беше останала будна до един през нощта, за да чете, а след това само си изми зъбите и се строполи на свалящото се от тавана легло.

Докато стоеше и оглеждаше стаята, мъчейки се да се разсъни, Боби получи просветление. Сякаш някой бе свалил от очите ѝ чифт тъмни очила, които тя дори не знаеше, че носи, и я бе оставил да премигва срещу светлината. Ето я тук, измъкната от леглото след три часа сън, за да се срещне с една от най-могъщите жени в Слънчевата система, а единственото, за което си мислеше, бе, че квартирата ѝ не е в безупречен ред и че ѝ се иска да пребие един от колегите си до смърт с комплекта му луксозни химикалки. А, и освен това беше професионална пехотинка, приела да работи за настоящия най-голям враг на своето правителство, защото някой във флотското разузнаване се бе държал гадно с нея. И не на последно място, искаше да се върне на Ганимед и да убие някого, макар да нямаше и най-мъглява представа кого.

Внезапното, кристално ясно прозрение колко далеч от релсите е кривнал животът ѝ продължи няколко секунди, а после мъглата и жаждата за сън се върнаха, оставяйки я само с обезпокоителното чувство, че е забравила да свърши нещо важно.

Тя се облече в униформата от предишния ден, изплакна си устата и излезе.

* * *

Скромният кабинет на Авасарала беше претъпкан с хора. Боби разпозна поне трима цивилни, присъствали на първата дипломатическа среща. Единият бе мъжът с лице като месечина. По-късно тя бе разбрала, че е Садавир Еринрайт, шефът на Авасарала и може би вторият по власт човек на Земята. Когато Боби влезе, двамата бяха потънали в оживен разговор и Авасарала не я видя.

Боби зърна малка група хора във военни униформи и се насочи към тях, докато не забеляза, че са все генерали и адмирали, и смени посоката. Озова се до Съорен, единственият друг човек в стаята, който стоеше сам. Той не я удостои дори с поглед, но нещо в държанието му сякаш излъчваше обезпокоителен чар, силен и неискрен. На Боби ѝ хрумна, че Съорен е от онези мъже, които би могла да замъкне в леглото, ако е достатъчно пияна, но никога не би разчитала да ѝ пазят гърба в битка. Като си помисли пак обаче, реши, че никога няма да е толкова пияна.

— Дрейпър! — извика високо Авасарала, най-последно забелязала пристигането ѝ.

— Да, госпожо — отзова се Боби и направи крачка напред. Всички в стаята млъкнаха и се обърнаха към нея.

— Ти си моята свръзка — каза Авасарала. Торбичките под очите ѝ бяха толкова големи, че все едно се дължаха не на умора, а на някаква недиагностицирана болест. — Така че свързвай, мътните те взели. Обади се на своите хора.

— Какво е станало?

— Ситуацията на Ганимед току-що се превърна в най-голямата лайняна буря на всички времена — съобщи тя. — Започнали са военни действия.

21. ПРАКС

Пракс беше на колене, а ръцете му бяха здраво вързани зад гърба. Раменете го боляха. Болеше го да държи главата си изправена и го болеше да я отпусне. Еймъс лежеше по лице на пода. Пракс го мислеше за мъртъв, докато не видя пластивръзките на ръцете му. Зашеметяващият куршум, изстрелян от похитителите им в тила на механика, беше оставил огромен синкавочерен оток. Повечето от другите — Холдън, някои от пинкуотърците, дори Наоми — се намираха в пози, подобни на неговата, но не всички.

Преди четири години в купола им се бяха завъдили нощни пеперуди. Ограничителните мерки се бяха провалили и целият купол се бе изпълнил с трисантиметрови сиво-кафяви насекоми. За да се отърват от тях, бяха построили топлинен капан: няколко петна изкуствено генерирани феромони върху тъкан от топлоустойчиви влакна под големи дълговълнови осветителни тела. Когато пеперудите се приближаваха твърде много, топлината ги убиваше. Миризмата на изгорели малки телца бе увонила въздуха за дни и беше досущ като тази на електрокоагулатора, който похитителите им използваша върху ранения пинкуотърец. Бял дим се издигаше от пластмасовото бюро, върху което го бяха сложили.

— Аз само... — мърмореше мъжът през мъглата на упойката. — Вие вървете напред, свършете работата без мен. Аз ще дойда...

— Кърви на още едно място — обади се една жена от похитителите. Имаше широко лице, бенка под лявото око, а гумените й ръкавици бяха хлъзгави от кръв. — Ей там.

— Ясно. Видях го — каза мъжът с коагулатора и притисна металния връх към отворената рана на корема на пациента. Чу се остро пращане на електрически заряд и от раната се издигна ново облаче бял дим.

Еймъс внезапно се претърколи. Носът му бе смазан, а лицето му — покрито с кръв.

— Моше и да греша, кап'тане — изфъфли той, а думите му с мъка си проправяха път през разбития му нос, — но не мишля, че тежи ша от поличията на штанчията.

Стаята, в която се бе озовал Пракс, след като свалиха качулката от главата му, нямаше нищо общо с обичайната полицейска атмосфера. Приличаше на стар офис. От онези, които би могъл да ползва инспектор по безопасността или чиновник по доставките в старите дни, преди да се отприщи лавинообразният ефект: дълго бюро с вграден в плота му терминал, няколко лампи, греещи от кухни в тавана, едно мъртво растение — сансевиерия трифасциата — с дълги зелено-кафяви листа, които се превръщаха в тъмна каша. Хората в сивите брони — пазачи, войници или каквито бяха там — действаха много методично и ефикасно. Всички пленници бяха наредени покрай едната стена, с оковани китки и глезени; ръчните им терминали, оръжията им и личните им вещи бяха сложени до отсрещната стена и до тях застанаха двама пазачи, чиято единствена работа бе да гледат никой да не ги докосва. Броните, които бяха свалили от Холдън и Еймъс, лежах на купчина на пода до оръжията им. После двамата, за които Пракс мислеше като за медицински екип, се заловиха за работа, като се погрижиха първо за най-тежко ранения. Досега не бяха имали време да стигнат до някого друг.

— Някаква идея с кого може да си имаме работа? — измърмори под нос Уендъл.

— Не са СВП — каза Холдън.

— Това оставя доста голям брой заподозрени — отбеляза капитанът на пинкуотърците. — Има ли някой, когото сте ядосали и за когото би трябвало да знам?

В очите на Холдън се появи болка и той се опита да свие рамене, доколкото му позволяваха обстоятелствата.

— Цял списък са — отговори.

— Тук също кърви — посочи жената.

— Видях — каза мъжът с коагулатора. Докосване, дим, миризма на изгоряла плът.

— Не се обиждайте, капитан Холдън — прошепна Уендъл, — но започва да ми се иска да ви бях застрелял, когато имах тази възможност.

— Не се обиждам — кимна с разбиране Холдън.

Четирима от войниците се върнаха в стаята. Всички бяха с набитото телосложение на земляни. Един от тях — тъмнокож мъж с прошарена коса и командирска осанка — мърдаше беззвучно устни, разговаряйки подгласово с някого. Взорът му се плъзна по пленниците, без да ги вижда. Все едно бяха сандъци. Когато очите му стигнаха до Пракс, той кимна, но не на него.

— Състоянието им стабилно ли е? — попита мъжът от медицинския екип.

— Ако можех да избирам — каза жената, — не бих местила този.

— А ако не можеш?

— Вероятно ще оцелее. Само гледайте да избягвате високата гравитация, докато го закараме в истински лазарет.

— Извинете — обади се Холдън. — Може ли някой да ми каже какво, по дяволите, става?

Все едно говореше на стените.

— Имаме десет минути — оповести тъмнокожият.

— Транспортен кораб?

— Не още. Сигурната зона.

— Прекрасно — промърмори кисело жената.

— Защото, ако искате да ни питате нещо — каза Холдън, — като начало трябва да евакуираме всички от Ганимед. Ако искате хората ви да си останат хора, трябва да се махаме. В онази лаборатория, където бяхме, имаше от протомолекулата.

— Искам да ги местите по двойки — нареди тъмнокожият.

— Да, сър — отвърна жената.

— А бе вие слушате ли ме? — извика Холдън. — Протомолекулата е на свобода в тази станция.

— Не ни слушат, Джим — каза Наоми.

— Фъргюсън. Мот — заповяда тъмнокожият. — Докладвайте.

Стаята притихна, докато някой отнякъде докладваше.

— Дъщеричката ми я няма — обади се Пракс. — Онзи кораб откара дъщеричката ми.

Него също не го слушаха. Той и не очакваше. С изключение на Холдън и екипажа му, никой не го бе слушал. Тъмнокожият мъж се приведе напред със силно съсредоточен вид. Пракс усети как космите на тила му настръхват. Имаше предчувствие.

— Я повтори — каза тъмнокожият. Миг по-късно попита: — „Ние“ стреляме ли? Кой сме „ние“?

Някой отговори. Медицинският екип и пазачите на оръжията бяха впили очи в командира. Лицата им бяха безизразни като на покерджии.

— Ясно. Отряд Алфа, нови заповеди. Доберете се до космопорта и осигурете транспортен кораб. Имате разрешение за употреба на сила. Повтарям: имате разрешение за употреба на сила. Сержант Чернев, освободете краката на пленниците.

Един от пазачите на оръжията трепна изненадано.

— На всички ли, сър?

— На всички. И ще ни трябва носилка за този господин.

— Какво става, сър? — попита сержантът. Гласът му бе изпълнен с объркване и страх.

— Става това, че ти давам заповед — сопна се тъмнокожият и тръгна бързо към вратата. — А сега действайте.

Пракс усети как ножът срязва пластивръзките на глезените му. Не беше осъзнал, че краката му са изтръпнали, докато не почувства в тях бодещи, от които очите му се насълзиха. Изправянето беше болезнено. В далечината нещо избумтя като празен товарен контейнер, пуснат от голяма височина. Сержантът освободи краката на Еймъс и се премести към Наоми. Единият пазач все още стоеше до вещите им. Медицинският екип запечатваше корема на ранения мъж със сладникаво миришещ гел. Сержантът се наведе.

Бързият поглед между Холдън и Еймъс беше единственото предупреждение за Пракс. С небрежността на човек, отиващ до тоалетната, Холдън тръгна към вратата.

— Хей! — обади се пазачът на оръжията и вдигна автомат, голям колкото ръката му. Холдън се озърна невинно и докато всички зяпаха него, Еймъс заби коляно в главата на сержанта. Пракс изквича от изненада и автоматът се завъртя към него. Той се опита да вдигне ръце, но те все още бяха вързани зад гърба му. Уендъл опря стъпало в хълбока на лекарката и я тласна пред оръжието.

Наоми бе коленичила върху шията на сержанта; лицето му бе мораво. Холдън изрита мъжа с коагулатора зад коляното в същия миг, когато Еймъс се счепка с онзи с автомата. Електрокоагулаторът падна на пода, мятайки искри със звук като от почукване на пръст по стъкло.

С ножа на сержанта в ръце, Пола пристъпи към един от другарите си и се зае да реже пластивръзките около китките му. Човекът с автомата замахна с лакът и въздухът на Еймъс излетя с изпъшкване. Холдън се хвърли върху мъжа от медицинския екип и прикова ръцете му с колене. Еймъс направи нещо, което Пракс не можа да види, и онзи с автомата изстена и се преви.

Пола срязва пластивръзките на пинкуотърца точно когато лекарката грабна автомата от пода. Освободеният мъж измъкна пистолета от кобура на падналия сержант и протегна ръка да опредулото в слепоочието на жената, докато тя вдигаше автомата с четвърт секунда закъснение.

Всички замръзнаха. Лекарката се усмихна.

— Шах и мат — каза тя и сведе оръжието към пода.

Всичко бе отнело не повече от десет секунди.

Наоми взе ножа и бързо и методично преряза пластивръзките на всички, а Холдън вървеше след нея, като изключваше комуникаторите на сивите брони и връзваше ръцете и краката на хората. Ситуацията бе абсолютно огледална на предишната. Разтривайки схванатите си пръсти, Пракс си представи абсурдната картина как тъмнокожият мъж се връща и почва да му лае заповеди. Разнесе се ново бумтене, сякаш още един огромен ехтящ контейнер бе паднал и издал звук като от барабан.

— Искам само да ви кажа колко съм ви благодарен, че се погрижихте за хората ми — каза Уендъл на двамата от медицинския екип.

Жената подхвърли нещо гадно и нецензурно, но го направи с усмивка.

— Уендъл — каза Холдън, докато ровеше в кутията с вещите им, и хвърли магнитния ключ на водача на пинкуотърците. — „Сомнамбул“ все още е ваш, но трябва веднага да стигнете до него и да изчезвате оттук.

— Няма нужда да ми го казваш — заяви Уендъл. — Вдигайте тази носилка. Няма да изоставим другаря си точно сега, а трябва да се измъкнем, преди да са дошли подкрепленията.

— Тъй вярно — отвърна Пола.

Уендъл се обърна към Холдън.

— Беше ми интересно да ви срещна, капитане. Само че хайде да не го правим пак.

Холдън кимна, но не прекъсна обличането на бронята, за да си стиснат ръцете. Еймъс последва примера му, а след това раздаде обратно на всички конфискуваните им оръжия и вещи. Холдън провери пълнителя на автомата си и излезе през същата врата, която бе използвал тъмнокожият. Еймъс и Наоми го последваха. Пракс трябваше да подтичва, за да не изостане. Раздаде се нов взрив, този път не толкова далечен. На Пракс му се стори, че ледът под краката му потрепери, но може и да си въобразяваше.

— Какво... какво става?

— Протомолекулата се разпространява — каза Холдън и подхвърли един ръчен терминал на Наоми. — Заразата обхваща станцията.

— Не мишля, че штава това, кап'тане — изхриптя Еймъс. Направи гримаса, хвана носа си с дясната ръка и го дръпна силно. Когато го пусна, изглеждаше що-годе прав. Той издуха по един кървав сопол от всяка ноздра и си пое дълбоко дъх. — Така е по-добре.

— Алекс? — заговори Наоми по терминала. — Алекс, кажи ми, че този канал още работи. Говори.

Гласът ѝ трепереше.

Раздаде се нов гръм, по-силен от всичко, което Пракс бе чувал някога. Този път треперенето не бе въображаемо; то го запрати на земята. Във въздуха се усещаше странна миризма, като на нажежено желязо. Лампите на станцията затрепкаха и угаснаха; включиха се бледосините аварийни светодиоди за евакуация. Зави сигналът за спадане на налягането; трите му тона бяха подбрани така, че да се разнасят през рядък въздух. Когато Холдън заговори, звучеше почти замислено.

— А може би бомбардират станцията.

* * *

Станция Ганимед беше една от първите постоянни човешки бази на външните планети. Бе строена с мисъл за бъдещето, не само по отношение на архитектурата, но и с оглед как ще се вписва във

великата човешка експанзия към тъмните покрайнини на Слънчевата система. Възможността за катастрофа бе заложена в нейното ДНК от самото начало. Това бе най-безопасната станция в системата на Юпитер. Някога самото ѝ име извикваше представа за новородени бебета и куполи, пълни с хранителни култури. Но месеците след падането на огледалата я бяха разяли.

Херметичните врати, които трябваше да изолират зоните със загуба на въздух, бяха заклинени в отворено състояние, когато хидравликата отказа. Хранителните резерви бяха изразходвани, без да бъдат възстановени. Всичко ценно, което можеше да се размени на черния пазар срещу храна или билет за измъкване, беше откраднато и продадено. Социалната инфраструктура на Ганимед вече бе започнала бавния си, но неизбежен колапс. Дори и най-черногледите сценарии за извънредни случаи не бяха предвидили това.

Пракс стоеше в сводестата кухня, където се бе състояла първата им среща с Никола. Двамата бяха отишли в една малка сладкарница, където хапнаха, пиха кафе и флиртуваха. Той още помнеше формата на лицето ѝ и как сърцето му замря, когато тя хвана ръката му. На мястото на сладкарницата сега имаше хаос от натрошен лед. Тук се пресичаха десетина коридора и през тях се изливаха хора, опитващи се да стигнат до космопорта или достатъчно дълбоко в луната, така че ледът да ги предпази, или пък някъде, където мислеха, че ще бъдат в безопасност.

Единственият дом, който бе познавал някога, се разпадаше около него. През следващите няколко часа щяха да измрат хиляди хора. Пракс знаеше това и част от него бе ужасена. Но Мей беше на онзи кораб, така че нямаше да е сред загиналите. Все още трябваше да я спаси, само че не от това. Този факт правеше нещата поносими.

— Алекс казва, че навън е напечено — съобщи Наоми, докато четиримата тичаха през руините. — Ама наистина напечено. Няма да успее да се добере до космопорта.

— Ами другата площадка за кацане? — вметна Пракс. — Можем да отидем там.

— Това е планът — каза Холдън на Наоми. — Дай на Алекс координатите на научната база.

— Да, сър — отвърна тя в същия момент, когато Еймъс вдигна ръка като ученик и попита:

— Онази с протомолекулата ли?

— Това е единствената тайна площадка за кацане, с която разполагам — отвърна Холдън.

— Да, добре.

Когато Холдън се обърна към дребния ботаник, лицето му бе сиво от напрежение и страх.

— Добре, Пракс. Ти си местен. Нашите брони са предвидени за вакуум, но ще ни трябват скафандри за теб и Наоми. Предстои ни да тичаме през истински ад и не навсякъде ще има въздух. Не мога да си позволя да свия в грешна посока или да търся нещо два пъти. Ти ще водиш. Можеш ли да се справиш?

— Да — увери го Пракс.

Намирането на скафандри беше лесна работа. Бяха в достатъчни количества, за да нямат сериозна пазарна стойност, и се складираха в ярко боядисани аварийни шкафове. Всички запаси в главните коридори бяха опоскани, но нямаше никакъв проблем да се шмугнат в един тесен страничен коридор към не толкова популярен комплекс, където навремето Пракс водеше Мей на пързалка. Скафандрите там бяха в оранжево и зелено, за да се виждат по-лесно от спасителите. Камуфлажен цвят би бил по-подходящ в случая. Маските миришеха на пластмаса, а сгъвките представляваха само обръчи, пришити към материята. Нагревателите им изглеждаха зле поддържани и бе много вероятно да се запалят при продължителна употреба. Разнесе се нов взрив, последван от още два, всеки от които звучеше по-близък от предишния.

— Ядрени заряди — определи Наоми.

— Може би гаусови — предположи Холдън. Все едно говореха за времето.

Пракс сви рамене.

— Както и да е, всеки изстрел, попаднал в коридор, означава свръхнагрятата пара — каза той, докато залепваше последния шев от страни на тялото си, а после погледна евтината зелена лампичка, която го уверяваше, че има приток на кислород. Нагревателната система премигна в жълто, а после отново в зелено. — Вие с Еймъс може да оцелеете, ако броните ви са добри. Ние с Наоми нямаме шанс.

— Страхотно — изсумтя Холдън.

— Загубих „Роси“ — докладва Наоми. — Не. Загубих цялата връзка. Ретранслираше се през „Сомнамбул“. Сигурно е излетял.

„Или е разтопен на шлака.“ Мисълта беше изписана на лицата на всички. Но никой не я изрече на глас.

— Насам — посочи Пракс. — Тук има сервизен тунел, който използвахме, когато бях в колежа. Можем да заобиколим комплекса „Мраморна арка“ и да продължим нататък.

— Както кажеш, мой човек — рече Еймъс. Носът му отново кървеше. На бледосинята светлина в шлема му кръвта изглеждаше черна.

Това беше последната разходка на Пракс. Каквото и да се случеше, никога нямаше да се върне тук, защото „тук“ нямаше да съществува. Докато подтичваше по сервизния коридор, където едно време Джейми Лумис и Тана Ибтрахмин-Сук го бяха завели да се напуши, знаеше, че това е последният път, когато виждаше това място. Широкият амфитеатър с нисък таван под стария водопречиствателен център, където бе карал първия си стаж, бе напукан, а резервоарът — пробит. Коридорите нямаше да се наводнят бързо, но след няколко дни щяха да са пълни. След няколко дни обаче нямаше да има значение.

Всичко бе окъпано в сиянието на аварийните лампи или пък тънеше в сянка. Земята бе покрита с киша — отоплителната система се мъчеше да компенсира тази лудост и не успяваше. На два пъти откриха, че пътят им е блокиран — веднъж от херметична врата, която учудващо все още работеше, и веднъж от ледено свлачище. Не срещнаха почти никого. Всички други тичаха към космопорта. А Пракс в момента ги водеше кажи-речи в обратната посока.

Още един дълъг, извит коридор, после нагоре по строителна рампа, през един празен тунел и...

Синята стоманена врата, която блокираше пътя им, не бе заключена, но се намираше в режим на безопасност. Индикаторът сочеше, че от другата страна е вакуум. Един от божиите юмурици, млатеци Ганимед, бе проникнал дотук. Пракс спря, а умът му прехвърляше триизмерната архитектура на неговата станция. Щом тайната база беше там, а той беше тук, значи...

— Не можем да стигнем дотам — заключи той.

В продължение на няколко секунди другите мълчаха.

— Това не е добър отговор — каза Холдън. — Намери друг.

Пракс си пое дълбоко въздух. Ако се върнеха, можеха да слязат един етаж по-надолу, да тръгнат на запад и да се опитат да проникнат в

коридора оттам, само че щом взривът бе достатъчно силен, за да стигне дотук, почти със сигурност щеше да е засегнал и долното ниво. Ако продължаха към старата метростанция, може би щяха да успеят да намерят сервизен коридор — макар Пракс да не бе сигурен, че има такъв, — и той може би щеше да води в правилната посока. Чува се още три взрива, разтърсващи леда. Със звук като от силен удар на бейзболна бухалка, стената до него се пропука.

— Пракс, приятелче — обади се Еймъс, — добре ще е да побързаш.

Имаха скафандри, така че ако отвореха вратата, вакуумът нямаше да ги убие. Но коридорът щеше да е задръстен с отломки. Всеки удар, достатъчно силен да пробие повърхността, би...

Би...

— Не можем да стигнем там... през тунелите на станцията — каза той. — Но можем да се качим горе. Да излезем на повърхността и да минем по нея.

— И как ще го направим? — попита Холдън.

Да намери път, който не е заключен, му отне двацет минути, но Пракс все пак го откри. Беше толкова тесен, че по него можеха да вървят не повече от трима души един до друг, и представляваше автоматизирана система за обслужване на външната страна на купола. Самата система отдавна бе разграбена за части, но това нямаше значение. Въздушният шлюз все още работеше, захранван от акумулатори. Наоми и Пракс въведоха нужните инструкции, затвориха вътрешната врата и отвориха външната. За миг полъхна вятър от излитация въздух, а после изчезна. Пракс излезе на повърхността на Ганимед.

Беше виждал снимки на северното сияние на Земята. Никога не си бе представял, че ще види нещо подобно в чернотата на собственото си небе. Но ето че сега не само над него, а и от хоризонт до хоризонт се простираха ивици от зелено, синьо и златно — частици, отломки и сияещ газ от охлаждаща се плазма. Нажежени до бяло петна бележеха плазмените двигатели. На няколко километра оттам гаусов снаряд се заби в повърхността на луната и сеизмичният трус ги събори. Пракс остана да лежи за момент, загледан как водата излита като гейзер нагоре в мрака, а после се сипе обратно като сняг. Беше красиво. Рационалната, научната част от ума му се опита да изчисли

колко енергия се предава на луната, когато я удари парче волфрам, изстреляно от гаусово оръдие. Щеше да е като миниатюрна ядрена бомба, само че без гадната радиация. Зачуди се дали снарядът ще спре, преди да срещне никело-желязното ядро на Ганимед.

— Добре — обади се Холдън по евтино радио в скафандъра на Пракс. Долният край на звуковия спектър бе приглушен и гласът му звучеше като на анимационен герой. — А сега накъде?

— Не знам — каза Пракс, надигайки се на колене. Посочи към хоризонта. — Някъде там.

— Трябва ми повече информация — отбеляза Холдън.

— Никога по-рано не съм излизал на повърхността — призна Пракс. — В купол, да. Но просто навън? Искам да кажа, знам, че сме близо, но не знам как да стигнем дотам.

— Добре — промърмори Холдън. Някъде много далеч в пълния вакуум над главата му избухна нещо огромно. Беше като в старите анимационни филми, където до главата на героя светва лампичка, когато му хрумне някаква идея. — Можем да се справим. Еймъс, ти тръгваш към онзи хълм там, за да огледаш наоколо. Пракс и Наоми, вие поемате в онази посока.

— Не мисля, че е нужно да го правим, сър — възрази Наоми.

— Защо не?

Тя вдигна ръка и посочи някъде зад Холдън и Пракс.

— Защото съм доста сигурна, че корабът, който в момента каца ей там, е „Роси“.

22. ХОЛДЪН

Тайната площадка за кацане бе разположена в кухнята на малък кратер. Когато Холдън стигна до ръба и видя „Росинант“ под себе си, внезапното и главозамайващо оттичане на напрежението го накара да осъзнае колко е бил уплашен през последните няколко часа. Но „Роси“ беше негов дом и колкото и да се мъчеше рационалният му ум да му внуши, че все още са в ужасна опасност, домът означаваше сигурност. Той спря за миг, за да си поеме дъх, и в същия момент ярка бяла светлина озари всичко, сякаш някой правеше снимка. Холдън вдигна очи навреме, за да види помръкващия облак сияещ газ във висока орбита.

В космоса току над главите им продължаваха да умират хора.

— Уха — възкликна Пракс. — По-голям е, отколкото очаквах.

— Корвета — определи Еймъс с нескрита гордост в гласа. — Флотски ескортен кораб от клас „Фрегата“.

— Не знам какво означава всичко това — рече Пракс. — Изглежда ми като голямо длето с обърната чаша за кафе отзад.

— Това е двигателят... — започна да обяснява Еймъс.

— Стига — намеси се Холдън. — Хайде към шлюза.

Еймъс ги поведе, плъзгайки се надолу по заледените стени на кратера. Беше приклепнал леко и използваше ръцете си, за да пази равновесие. Пракс вървеше втори и поне този път нямаше нужда от помощ. Наоми бе трета. Рефлексите и равновесието ѝ бяха изострени от цял живот, прекаран в променлива гравитация, и тя даже успяваше да изглежда грациозна.

Холдън вървеше последен, готов всеки миг да се подхлъзне и да се затъркаля унизително надолу по склона, и бе приятно изненадан, когато това не стана.

Докато се движеха с подскоци по плоското дъно на кратера към кораба, външната врата на шлюза се отвори, разкривайки Алекс в

марсианска броня и въоръжен с автомат. Щом се приближиха достатъчно, за да се чуват през орбиталния радишум, Холдън каза:

— Алекс! Човече, толкова се радвам да те видя.

— Здравсти, капитане — отвърна Алекс и дори провлаченият му говор не можа да скрие облекчението в гласа му. — Не бях сигурен колко наперено ще е в зоната за кацане. Някой гони ли ви?

Еймъс се втурна нагоре по рампата и сграбчи Алекс в меча прегръдка, която го откъсна от пода.

— Човече, толкова е гот да се върнеш у дома! — възкликна той.

Пракс и Наоми го последваха. На минаване Наоми потупа Алекс по рамото.

— Добре се справи. Благодаря ти.

Холдън се спря на рампата, за да хвърли последен поглед назад. Небето все още бе изпълнено с проблясъци и светлинни дири от продължаващата битка. В ума му изникна отдавнашен спомен: как като момче в Монтана гледаше гигантските буреносни облаци да проблясват от скрити мълнии.

Алекс се взираше заедно с него, а после каза:

— Спускането беше малко напрегнато.

Холдън го прегърна през раменете.

— Благодаря за транспорта.

След като въздушният шлюз завърши цикъла си и екипажът свали скафандрите и броните, Холдън се зае с представянето:

— Алекс, това е Пракс Менг. Пракс, това е най-добрият пилот в Слънчевата система, Алекс Камал.

Пракс стисна ръката на Алекс.

— Благодаря ви, че ми помагате да откроя Мей.

Пилотът се намръщи въпросително към Холдън, който поклати бързо глава, предупреждавайки го да не пита.

— Радвам се да се запознаем, Пракс.

— Алекс — каза Холдън, — загрей двигателите за излитане, но не потегляй, докато не съм заел креслото на помощник-пилота.

— Разбрано — отвърна Алекс и тръгна към носа на кораба.

— Всичко е настрани — установи Пракс, докато оглеждаше склада, разположен зад вътрешната врата на въздушния шлюз.

— „Роси“ не прекарва много време по корем, както сега — обясни Наоми, хвана го за ръка и го поведе към стълбата за екипажа,

която изглеждаше, че минава по пода. — В момента стоим върху една от стените, а това отдясно обикновено е палубата.

— Личи си, че си израснал при ниска гравитация и не си прекарвал много време в кораби — отбеляза Еймъс. — Човече, следващата част ще е наистина гадна за теб.

— Наоми — каза Холдън. — Върви в командния център и се запаши с коланите. Еймъс, отведи Пракс до жилищния отсек, а после слез в машинното и подготви „Роси“ за тежко пътуване.

Преди да излязат, Холдън сложи ръка на рамото на ботаника.

— Този полет ще бъде бърз и ще друсва. Ако не си трениран да летиш при висока гравитация, вероятно ще ти е доста неудобно.

— Не се тревожете за мен — каза Пракс, придавайки си вид, който вероятно смяташе за храбър.

— Знам, че си жилав. Иначе нямаше да оцелееш през последните две седмици. Не е нужно да доказваш нищо. Еймъс ще те отведе до жилищния отсек. Намери някоя каюта без име на вратата. Сега ще е твоя. Легни в противоускорителното кресло и се закопчей, после натисни яркозеления бутон на таблото отляво. Креслото ще те напома с медикаменти, които ще те упоят и ще предотвратят спукването на някой кръвоносен съд, ако се наложи да дадем газ.

— Моя каюта? — попита Пракс със странна нотка в гласа.

— Щом се измъкнем оттук, ще ти намерим някакви дрехи и други необходими неща. Можеш да ги държиш там.

— Моя каюта — повтори Пракс.

— Да — потвърди Холдън. — Твоя каюта. — Виждаше, че Пракс се мъчи да преглътне някаква буца в гърлото си, и осъзна какво означаваше простичкото предлагане на уют и сигурност за човек, преживял онова, което бе минало през главата на дребничкия ботаник през последния месец.

В очите на мъжа имаше сълзи.

— Хайде, ела да те настаним — каза Еймъс и поведе Пракс към каютите отзад.

Холдън се отправи в другата посока, покрай командния център, където Наоми вече се бе вързала към едно от креслата, и влезе в пилотската кабина. Седна в креслото на помощник-пилота и се закопча.

— Пет минути — обяви по корабното радио.

— Значи — подхвърли Алекс провлачено, докато щракаше разни лостчета, довършвайки проверката преди излитане — търсим някого на име Мей?

— Дъщерята на Пракс.

— Сега с това ли се занимаваме? Изглежда, целите на мисията ни се разширяват мъничко.

Холдън кимна. Намирането на изчезнали дъщери не влизаше в задълженията им. Това бе работа на Милър. И Холдън никога не би могъл да даде адекватно обяснение защо е толкова уверен, че това загубено момиченце е в центъра на всичко, случило се на Ганимед.

— Мисля, че това загубено момиченце е в центъра на всичко, случило се на Ганимед — каза, свивайки рамене.

— Добре — кимна Алекс, после натисна два пъти нещо на контролния пулт и се намръщи. — Ха, имаме червен сигнал на борда. Получавам информация, че товарният шлюз не е запечатан. Може да съм забърсал някой противовъздушен снаряд по пътя надолу. Там беше доста напечено.

— Е, няма да спираме да го оправяме сега — реши Холдън. — И без това през повечето време държим товарния отсек във вакуум. Ако вътрешният люк е добре запечатан, просто изключи алармата и да потегляме.

— Разбрано — каза Алекс и въведе съответната команда.

— Една минута — обяви Холдън по интеркома и се обърна към Алекс. — Знаеш ли, любопитен съм.

— За кое?

— Как успя да се промъкнеш през тази лайняна буря над нас и ще можеш ли да го направиш пак на излизане?

Алекс се засмя.

— Много просто: гледаш винаги да има поне две по-големи заплахи от теб за всички кораби наоколо. И разбира се, вече да не си там, когато решат, че могат да ти обърнат внимание.

— Повишавам ти заплатата — каза Холдън и започна десетсекундното отброяване. На едно „Роси“ излетя от Ганимед върху четири струи свръхнагрята пара.

— Завърти ни в положение за пълна тяга колкото можеш по-бързо — нареди Холдън, а тътенът от излитането на кораба караше гласа му да вибрира.

— Толкова близо?

— Под нас няма нищо важно — изтъкна Холдън, мислейки си за останките от черни влакна, които бяха видели в скритата база. — Разтопи го.

— Добре — каза Алекс. После, след като корабът се бе ориентирал право нагоре, добави: — Пришпорвам кончето.

Въпреки „сока“, циркулиращ в кръвта му, Холдън загуби съзнание за момент. Когато дойде на себе си, „Роси“ се клатушкаше бясно насам-натам. Пилотската кабина бе изпълнена с воя на предупредителни сигнали.

— Тпруу, миличък — шепнеше Алекс. — Тпруу, голямото ми момче.

— Наоми — повика Холдън, взирайки се в хаоса от червени лампички върху пулта, като се мъчеше да проумее нещо с размътения си мозък. — Кой стреля по нас?

— Всички. — Тя звучеше толкова гроги, колкото се чувстваше той.

— Така си е — добави Алекс. Напрежението бе отнело част от добродушното провлачване в интонацията му. — Не се шегува.

Хаосът от аварийни сигнали върху пулта му започна да придобива смисъл и Холдън видя, че те са прави. Изглеждаше, че половината кораби на вътрешните планети от тази страна на Ганимед са изстреляли поне по една ракета срещу тях. Той въведе командния код, който включваше всички оръдия на свободна стрелба, и прехвърли контрола на кърмовите ОО на Еймъс.

— Еймъс, прикривай ни задниците.

Алекс се стараяше с всички сили да попречи на приближаващите се ракети да ги настигнат, но това беше загубена кауза. Нищо с месо в себе си не можеше да надбяга метал и силикон.

— Накъде... — започна Холдън и млъкна, за да вземе на мушка една ракета, навлязла в обсега на предното дясно оръдие. То пусна дълъг залп срещу нея. Ракетата беше достатъчно умна, за да кривне рязко и да избегне огъня, но внезапната промяна на курса им спечели още няколко секунди.

— Калисто е от нашата страна на Юпитер — каза Алекс. Калисто бе следващата голяма луна в посока навън от Ганимед. — Ще се скрия в сянката ѝ.

Холдън провери векторите на корабите, които бяха стреляли по тях. Ако някой ги преследваше, гамбитът на Алекс щеше да им спечели само няколко минути. Но не изглеждаше да е така. От около десетината, които ги бяха атакували, повече от половината бяха сериозно пострадали, а останалите бяха прекалено заети да стрелят едни по други.

— Изглежда, че за секунда бяхме заплаха номер едно за всички там — отсъди Холдън. — Но вече не сме.

— Да, съжалявам за това, капитане. Не съм сигурен защо стана така.

— Не те виня — каза Холдън.

„Роси“ потрепери и Еймъс издюдюка по радиото.

— Ей, не се опитвай да гепиш моето момиче за задника!

Две от по-близките ракети бяха изчезнали от екрана.

— Добра работа, Еймъс — похвали го Холдън, като погледна към актуализираните данни за времето до попадение и видя, че са спечелили още половин минута.

— Мамка му, капитане, „Роси“ върши цялата работа — отбеляза Еймъс. — Аз само я окуражавам да изрази себе си.

— Ще се прикрива зад Калисто. Бих се зарадвал на едно отвличане на вниманието — каза Алекс на Холдън.

— Добре, Наоми, изчакай още десетина секунди — нареди Холдън. — После ги удари с всичко, което имаш. Целта е да ослепят за няколко секунди.

— Разбрано — откликна Наоми. Холдън я видя как подготвя мощен залп от лазерен шум и заглушаващи радиосигнали.

„Росинант“ се люшна пак и луната Калисто изведнъж изпълни предния екран. Алекс се устреми към нея със самоубийствена скорост, като в последната секунда обърна кораба и включи пълна тяга, за да ги запрати по ниска орбита.

— Три... две... едно... сега — каза той, докато „Роси“ летеше с опашката напред към Калисто, профучавайки толкова ниско над нея, та Холдън имаше чувството, че може да посегне през въздушния шлюз и да загребе шепя сняг. В същото време заглушаващият залп на Наоми се стовари върху сензорите на преследващите ги ракети и ги заслепи, докато процесорите им се мъчеха да преодолеят шума.

Докато успеят да прехванат наново „Росинант“, гравитацията го бе издърпала зад Калисто, а двигателят му го бе запратил с висока скорост по нов вектор. Две от ракетите бойко се опитаха да обърнат и да продължат преследването, но останалите или профучаха напосоки, или се забиха в луната. Докато двамата преследвачи се върнат на курса си, „Роси“ беше взел огромна преднина и можеше да ги свали, без да бърза.

— Успяхме — промърмори Алекс. Холдън сметна неверието в гласа на пилота си за доста обезпокоително. Толкова близо ли бяха?

— Изобщо не съм се съмнявал — каза той. — Откарай ни на Тихо. С половин *g*. Аз ще бъда в каютата си.

* * *

Когато свършиха, Наоми се просна на своята половина от общата им койка. Черната ѝ къдрава коса беше полепнала по челото от пот. Все още дишаше тежко. Той също.

— Това беше... яростно — каза тя.

Холдън кимна, но нямаше достатъчно въздух да заговори. Когато бе слязъл по стълбата от пилотската кабина, Наоми го чакаше, вече освободена от коланите си. Награби го и го зацелува толкова бясно, че устната му се сцепи. Той дори не забеляза. Едва успяха да стигнат до каютата, без да си смъкнат дрехите. Станалото след това помнеше мъгляво, макар че краката му бяха уморени, а устната го болеше.

Наоми се претърколи през него и стана от койката.

— Трябва да пикая — подхвърли, навлече един халат и тръгна към вратата. Холдън само кимна, все още неспособен да говори.

Премести се по средата на леглото и протегна ръцете и краката си за момент. Истината бе, че каютите на „Роси“ не бяха предназначени за двама, нито пък противоускорителните кресла, които изпълняваха ролята и на легла. Но през последната година той все по-често спеше в каютата на Наоми, докато тя не се превърна в нещо като „тяхна“ каюта и той просто престана да спи другаде. Не можеха да делят леглото при маневри с високо ускорение, но досега не се бе случвало да спят, когато корабът правеше такива. Тенденция, която вероятно щеше да продължи.

Холдън започваше да се унася, когато люкът се отвори и Наоми влезе отново. Тя хвърли студена, мокра кърпа на корема му.

— Ух, ама че е ледена — изохка Холдън, надигайки се рязко в леглото.

— Ако искаш нещо горещо, да беше дошъл в банята.

— Това — изтъкна Холдън — прозвуча много мръснишки.

Наоми се ухили, после седна на ръба на койката и го мушна с пръст в ребрата.

— Още ли си в състояние да мислиш за секс? Мислех, че сме прочистили организма ти от подобни щения.

— Разминаването на косъм със смъртта прави чудеса с половата ми издръжливост.

Наоми се качи на леглото до него, все още увита в халата си.

— Знаеш ли — каза, — наистина това имах предвид. И напълно подкрепям идеята за утвърждаване на живота чрез секс.

— Защо ли имам чувството, че в края на това изречение липсва едно „но“?

— Но...

— Аха, ето го.

— Има нещо, за което трябва да поговорим. И сега моментът ми се струва подходящ.

Холдън се претърколи на една страна, с лице към нея, и се подпря на лакътя си. Пред лицето ѝ висеше дебел кичур коса и той го отметна с другата си ръка.

— Какво съм направил? — попита.

— Не може да се каже, че си направил нещо — уточни Наоми. — По-скоро става дума за това, което се каним да направим.

Холдън я погали по ръката, но я изчака да продължи. Меката тъкан на халата ѝ прилепваше към мократа кожа отдолу.

— Тревожа се — поде тя, — че летим към Тихо, за да направим нещо адски прибързано.

— Наоми, ти не беше там, ти не видя...

— Видях, Джим, през камерата в скафандъра на Еймъс. Знам какво е. Знам колко те плаши. Мен също ме плаши до смърт.

— Не — процеди Холдън и се изненада от гнева в гласа си. — Не, не знаеш. Ти не беше на Ерос, когато плъзна заразата, и никога не си...

— Хей, бях там. Е, може да не съм присъствала на най-лошото като теб — каза Наоми, все още със спокоен глас. — Но помогнах да отнесат каквото беше останало от вас двамата с Милър в лазарета. И те гледах как се опитваш да умреш там. Не можем просто ей така да обвиним Фред, че...

— В този момент — и имам предвид наистина в този момент — Ганимед може би се променя.

— Не...

— Да! Да, да. Може би в момента оставяме зад себе си два милиона мъртъвци, които още не знаят, че са мъртви. Мелиса и Сантичай. Помниш ли ги? Сега си ги представи разградени до онова, което протомолекулата смята за най-полезно в дадения момент. Помисли за тях като за „части“. Защото ако онова нещо е на свобода на Ганимед, те са точно това.

— Джим — прекъсна го Наоми и този път гласът ѝ прозвуча предупредително. — Точно за това ти говоря. Силата на чувствата ти не е доказателство. Ти се каниш да обвиниш човек, който е бил твой приятел и покровител през последната година, че може би е убил населението на цяла една луна. Това не е онзи Фред, когото познаваме. И ти му дължиш по-добро отношение.

Холдън се надигна и седна. Част от него искаше да се дистанцира физически от Наоми — онази част, която ѝ бе сърдита, че не проявява достатъчно разбиране.

— Аз дадох на Фред последната мостра от протомолекулата. Аз му я дадох и той се закле пред мен, че никога няма да я използва. Само че там долу видях друго. Ти го наричаш мой приятел, но Фред винаги е правил само каквото е от полза за каузата му. Дори това, че ни помогна, беше просто ход в политическата му игра.

— Експерименти с отвлечени деца? — каза Наоми. — Цяла луна — една от най-важните на външните планети, — изложена на риск и може би напълно унищожена? Това звучи ли ти смислено? Звучи ли ти като дело на Фред Джонсън?

— СВП иска Ганимед много по-силно от двете вътрешни планети — изтъкна Холдън, най-после признавайки онова, от което се бе страхувал, откакто намериха черните нишки. — А те никога не биха му го дали.

— Престани — каза Наоми.

— Може би той се опитва да ги прогони или им е продал протомолекулата в замяна на луната. Това поне би обяснило оживения инфотрафик с вътрешните планети, който видяхме...

— Не. Престани — настоя тя. — Не искам да седя тук и да те слушам как се мъчиш сам да се убедиш.

Холдън понечи да заговори, но Наоми седна срещу него и затисна нежно с ръка устата му.

— Не ми харесва този нов Джим Холдън, в който се превръщаш. Човекът, който предпочита да посегне към оръжието, вместо да разговаря. Знам, че да си наемник на СВП е скапана работа, и знам, че ни се е налагало да правим доста гадни неща, за да защитим Пояса. Но тогава все още беше ти. Все още те виждах да се спотайваш под повърхността, сякаш изчакваше подходящ момент да се върнеш.

— Наоми — промълви той и дръпна ръката ѝ от лицето си.

— Но този човек, който няма търпение да предизвика битки по улиците на Тихо? Това изобщо не е Джим Холдън. Не познавам този човек — заяви тя, а после се намръщи. — Не. Не е вярно. Познавам го. Само че се казва Милър.

Най-ужасно за Холдън бе нейното спокойствие. Тя изобщо не повишаваше глас, не звучеше ядосано. Вместо това в гласа ѝ се долавяше само неохотна тъга, което беше безкрайно по-лошо.

— Ако вече си такъв, искам да ме оставиш някъде. Не мога да продължа с теб — каза тя. — Това е краят.

23.

АВАСАРАЛА

Авасарала стоеше до прозореца и се вираше навън в утринната мъгла. В далечината излетя транспортен кораб. Оставяше след себе си диря от изгорели газове, които приличаха на колона от яркобели облаци, а после изчезна. Ръцете я боляха. Знаеше, че някои от фотоните, които в момента попадат в очите ѝ, идват от експлозии на светлинни минути разстояние. Станция Ганимед някога беше най-сигурното място без атмосфера, после се бе превърнала в бойна зона, а сега бе пустош. Да различи светлината на нейната гибел беше все едно да отдели една конкретна молекула сол от океана, но тя знаеше, че е там, и този факт тежеше като камък в стомаха ѝ.

— Мога да поискам потвърждение — каза Съорен. — Нгуен би трябвало да прати доклада си през следващите осемнайсет часа. След като го получим...

— Ще знаем какво твърди той — сопна се Авасарала. — Мога да ти го кажа още отсега. Марсианските сили са заели застрашителна позиция и той е бил принуден да отговори с агресия. Дъра-бъра, мамка му, дъра-бъра. Откъде е взел корабите?

— Той е адмирал — подчерта Съорен. — Мислех, че ги води със себе си.

Тя се обърна. Младежът изглеждаше уморен. Стоеше буден от малките часове. Като всички тях. Очите му бяха кървясали, а кожата — бледа и влажна.

— Аз лично разформировах онази бойна част — уведоми го Авасарала. — Окастрих я дотолкова, че да можеш да я удавиш във вана с вода. А излиза, че той има достатъчно огнева мощ, за да се справи с марсианската флота.

— Явно е така — рече Съорен.

Тя се пребори с желанието си да се изплюе. Тътенът на двигателите на транспортния кораб най-после стигна до нея, приглушен от разстоянието и стъклото. Светлината вече бе изчезнала.

За зажаднелия ѝ за сън мозък това бе досущ като да си играеш на политика в системата на Юпитер или Пояса. Нещо се случваше — и тя виждаше, че се случва, — но го чуваше чак пост фактум. Когато вече бе прекалено късно.

Беше допуснала грешка. Нгуен беше войнолюбец. От онези хлапаци, които още си мислят, че всеки проблем може да бъде разрешен, като стреляш достатъчно в него. Всичките му постъпки бяха горе-долу толкова деликатни, колкото удар с оловна тръба по капачката на коляното... досега. Сега той бе събрал наново своята бойна част, без тя да разбере. И бе уредил да я отстранят от преговорите с марсианците.

Което означаваше, че нищо от това не го е направил той. Нгуен имаше или покровител, или клика от съмишленици. Тя не беше разбрала, че адмиралът е марионетка, и затова онзи, по чиято свирка играеше, я бе изненадал. Имаше срещу себе си сенки, а мразеше това.

— Повече светлина — промълви тя.

— Моля?

— Разбери как се е сдобил с тези кораби — нареди Авасарала. — Направи го, преди да си легнеш. Искам пълен отчет. Откъде са дошли корабите заместители, кой ги е поръчал, на какво основание. Всичко.

— А не искате ли и розов слон, госпожо?

— И още как — въздъхна тя и се облегна уморено на бюрото си. — Ти се справяш добре. Някой ден може би ще си намериш истинска работа.

— Очаквам го с нетърпение, госпожо.

— Тя тук ли е още?

— На бюрото си — каза Съорен. — Да ви я пратя ли?

— На всяка цена.

Когато Боби влезе в стаята, стиснала лист евтина хартия, на Авасарала отново ѝ направи впечатление колко зле се вписва марсианката тук. Не беше само заради акцента ѝ или различното телосложение, говорещо за детство в по-ниската гравитация на Марс. В политическите кръгове излъчващата се от нея добра физическа форма изпъкваше. Вярно, че и тя като всички останали имаше вид на човек, измъкнат от леглото посред нощ; само че на нея ѝ отиваше. Това може да бе полезно, или пък не, но си струваше да го запомни.

— Какво научи? — попита Авасарала.

Пехотинката се мръщеше.

— Свързах се с няколко души от командването. Повечето обаче не знаят коя, по дяволите, съм аз. Вероятно прекарах не по-малко време да им обяснявам, че работя за вас, отколкото да говоря за Ганимед.

— Това е урок. Марсианските бюрократи са глупави и користолюбиви хора. Какво казаха те?

— Дългата версия ли?

— Кратката.

— Вие сте стреляли по нас.

Авасарала се облегна в креслото си. Гърбът я болеше, коленете я боляха, а възелът от мъка и ярост, който винаги се таеше току под сърцето ѝ, бе по-стегнат от обикновено.

— Разбира се, че сме — каза тя. — Мирната делегация?

— Вече си е тръгнала — отговори Боби. — По някое време утре ще разпространят декларация, че ООН преговаря двучино. Все още спорят за точните думи.

— Къде е запънката?

Боби поклати глава. Не разбираше.

— За кои думи спорят и коя страна какви думи иска да използва?
— уточни Авасарала.

— Не знам. Има ли значение?

Разбира се, че имаше значение. Разликата между „ООН преговаряше двучино“ и „ООН преговаря двучино“ можеше да се измерва със стотици животи. Или дори хиляди. Авасарала се помъчи да преглътне нетърпението си. Трудно ѝ беше.

— Добре — кимна тя. — Виж дали можеш да разбереш нещо друго.

Боби ѝ протегна листа. Авасарала го взе.

— Какво, по дяволите, е това? — попита.

— Оставката ми — обясни Боби. — Мислех, че ще искате всички документи да са в ред. Сега сме във война, така че ще хващам обратния кораб. Да получа новото си назначение.

— Кой те е отзовал?

— Засега никой — каза Боби. — Но...

— Би ли седнала, ако обичаш? Като говоря с теб, имам чувството, че се намирам на дъното на шибан кладенец.

Пехотинката седна. Авасарала си пое дълбоко дъх.

— Искаш ли да ме убиеш? — попита тя. Боби премигна и преди да успее да отговори, Авасарала вдигна ръка, за да ѝ даде знак да мълчи. — Аз съм един от най-могъщите хора в ООН. Ние сме във война. Така че искаш ли да ме убиеш?

— Ами... предполагам.

— Не искаш. Искаш да разбереш кой е убил твоите хора и искаш политиците да спрат да смазват колелата на властта с кръвта на пехотинци. И мама му стара, можеш ли да повярваш — аз искам същото.

— Само че аз съм марсианска пехотинка на действителна служба — отбеляза Боби. — Ако остана да работя за вас, това е измяна. — Не прозвуча като оплакване, нито като обвинение.

— Те не са те отзовали — изтъкна Авасарала. — И няма да го направят. Дипломатическият кодекс за контакти по време на война е почти еднакъв и за вас, и за нас, и обхваща десет хиляди страници ситен шрифт. Дори да получиш заповедта си в същия този миг, мога да пусна достатъчно запитвания и молби за уточнение, за да умреш от старост на този стол. Ако искаш просто да убиеш някого за Марс, няма да намериш по-добра мишена от мен. Ако искаш да спреш тази шибана идиотска война и да откриеш кой в действителност стои зад нея, връщай се на бюрото си и разбери кой какви думи иска да използва.

Боби мълча в продължение на няколко дълги секунди.

— Вие го употребявате като риторичен похват — каза тя накрая, — но може би има известен смисъл в това да ви убия. И мога да го направя.

Лека тръпка пробяга по гръбнака на Авасарала, но тя не допусна това да проличи на лицето ѝ.

— Ще се опитам в бъдеще да не наблягам много на тази точка. А сега се връщай на работа.

— Да, госпожо — каза Боби, а после стана и излезе от стаята. Авасарала изду бузи и издиша шумно. Канеше марсианските пехотинци да я убият в собствения ѝ кабинет. Имаше нужда от шибан сън. Терминалът ѝ изсвири. Току-що бе пристигнал извънреден приоритетен доклад и тъмночервената му лента бе заместила

обичайните настройки на дисплея ѝ. Тя чукна върху него, готова за още лоши новини от Ганимед.

Отнасяше се за Венера.

* * *

Допреди седем часа „Арбогаст“ беше разрушител от трето поколение, построен в корабостроителница „Буш“ преди тринайсет години и по-късно преоборудван като военен научноизследователски съд. През последните осем месеца той летеше на орбита около Венера. Повечето данни, на които разчиташе Авасарала, идваха от него.

Събитието, което наблюдаваше тя в момента, бе уловено от две лунни телескопични станции, събиращи широк спектър от разузнавателни данни, които случайно се бяха намирали под подходящия ъгъл, и около дузина оптични наблюдатели на борда на различни кораби. Събраните от тях данни се припокриваха идеално.

— Пусни го пак — каза Авасарала.

Когато го бе срещнала за първи път преди трийсет години, Майкъл-Джон де Утурбе беше обикновен техник. Сега беше де факто началник на комисията по специални науки и женен за съквартирантката на Авасарала от университета. През изтеклото време косата му бе побеляла и частично окапала, тъмнокафявата му кожа беше провиснала леко от костите и той така и не бе сменил евтиния одеколон с аромат на цветя, който ползваше.

Майкъл-Джон открай време си беше болезнено срамежлив, почти асоциален. Авасарала знаеше, че за да продължат да поддържат връзка, не бива да иска много от него. Малкият му, претрупан кабинет се намираше на няма и четиристотин метра от нейния, а през последното десетилетие го беше виждала не повече от пет пъти — все в моменти, когато трябваше бързо да проумее нещо сложно и неясно.

Той чукна два пъти по ръчния си терминал и картината на дисплея се върна в изходно положение. „Арбогаст“ отново беше цял и се носеше, обагрен в неестествени цветове, над мътилката на венерианските облаци. Часовникът на екрана тръгна напред със скорост една секунда в секунда.

— Обяснявай ми всичко подред — помоли тя.

— Хм. Добре. Започваме от пика. Той е същият като онзи, който видяхме миналия път, когато Ганимед започна да отива по дяволите.

— Чудесно. Значи вече имаме две късчета информация.

— Това е станало преди битката — отбеляза той. — Някъде около час по-рано. Малко по-малко от час.

Беше станало по време на престрелката на Холдън. Преди тя да успее да го арестува. Но как би могла Венера да реагира на щурма на Холдън на Ганимед? Да не би чудовищата на Боби да бяха участвали в онази битка?

— После е радиоимпулсът. Точно тук — той спря видеото на пауза. — Голяма крива в графиката. Гледало е, но е знаело къде да гледа. Заради всички тези активни сканирания, предполагам. Привлекли са вниманието му.

— Ясно.

Той пушна отново записа. Резолюцията се увеличи и картината стана малко по-зърниста. Майкъл-Джон издаде доволен звук.

— Това беше интересно — каза той, сякаш останалото не беше. — Някакъв вид радиационен импулс. Предизвикал е смущения във всички телескопи, освен в един на Луната, който е ограничен само до видимия спектър. Продължил е обаче само една десета от секундата. Последваият микровълнов импулс си е съвсем нормално активно сензорно сканиране.

На върха на езика на Авасарала бе да каже „Струваш ми се разочарован“, но ужасът и напрегнатото очакване на това, което щеше да последва, я възпряха. „Арбогаст“, с 572 души на борда, се пръсна като облак. Пластините на корпуса се отлепиха в стройни редици. Гредите и палубите се разделиха. В картината, намираща се сега пред нея, целият екипаж беше изложен на пълен вакуум. В този момент всички те умираха, но още не бяха мъртви. Фактът, че всичко това приличаше на анимиран строителен план — каютите за екипажа са тук, машинният отсек е тук, пластините, обгръщащи двигателя, са разположени така и така, — го правеше още по-чудовищно.

— Това сега е особено интересно — подчерта Майкъл-Джон, като спря записа. — Виж какво става, ако дадем по-голямо увеличение.

„Не ми ги показвай — искаше да каже Авасарала. — Не искам да ги гледам как умират.“

Но онова, върху което увеличи той, не беше човек, а сложен възел от тръбопроводи. После се зае да придвижва бавно записа напред, кадър по кадър, и образът се замъгли.

— Разпрашава ли се? — попита тя.

— Какво? Не, не. Чакай, ще го приближа.

Образът се увеличи отново. Замъгляването беше илюзия, създадена от облак малки метални частици: болтове, гайки, едисоновите клеми, уплътнителни пръстени. Тя присви очи. Освен това облакът не беше хаотичен. Всеки дребен детайл беше подравнен с тези пред и зад него, като метални стружки под въздействието на магнит.

— „Арбогаст“ не е бил разкъсан — посочи той. — Бил е разглобен. Изглежда, сякаш е имало около петнайсет различни вълни и всяка от тях е демонтирала следващо ниво от механизма. Онова нещо го е разглобило до гайки.

Авасарала вдиша дълбоко, а после още веднъж и още веднъж, докато хриптенето ѝ се успокои, а страхопочитанието и ужасът ѝ намаляха достатъчно, за да може да ги изтика в дъното на ума си.

— Кой прави такива неща? — попита тя. Въпросът беше риторичен. Разбира се, че отговор нямаше. Никоя известна на човечеството сила не можеше да прави това. Но Майкъл-Джон я разбра другояче.

— Дипломантите — отговори весело. — Моят изпит по промишлен дизайн беше същият. Дадох на всички ни по една машина и трябваше да я разглобим и да разберем какво върши. Смяташе се за плюс, ако предложим подобрен дизайн. — Миг по-късно добави тъжно: — Разбира се, трябваше и да ги сглобим отново, нали?

На екрана подредеността на летящите метални части изчезна. Болтовете, гредите, големите керамични плочи и мъничките клеми се понесоха хаотично, освободени от силата, която ги бе държала. Седемдесет секунди от началото до края. Малко повече от минута, и в отговор не бе даден нито един изстрел. Нито пък имаше ясна мишена, по която да се стреля.

— Екипажът?

— Разглобило е скафандрите им. Не си е направило труда да разглобява телата. Може да ги е определило като логическа единица или пък вече е знаело всичко необходимо за човешката анатомия.

— Кой е видял това?

Майкъл-Джон премигна, после сви рамене и премигна отново.

— Това тук или неговата версия? Ние сме единствените, които разполагат и с двата записа във висока резолюция, но става дума за Венера. Всеки, който е гледал натам, го е видял. Не е като да се намира в запечатана лаборатория.

В опит да запази маската си, тя затвори очи и стисна с пръсти гърбицата на носа си, все едно се бореше с главоболие. По-добре да изглежда, че я боли. По-добре да изглежда нетърпелива. Страхът я разтресе като пристъп, като нещо, което се случваше на друг човек. Сълзи изпълниха очите ѝ и тя прехапа устна, докато не изчезнат. Извика на екрана на терминала си локатора на личния състав. Не можеше и дума да става да се свърже с Нгуен, дори да беше в обхват. Нетълфорд летеше с десетина кораба към станция Церера, а и тя не бе съвсем сигурна в него. Садър.

— Можеш ли да пратиш тази версия на адмирал Садър?

— О, не. Не е разрешено да я разпространявам.

Авасарала го изгледа с безизразна физиономия.

— Ти даваш ли ми разрешение да я разпространявам?

— Давам разрешение да бъде пратена на адмирал Садър. Моля те, прати я незабавно.

Майкъл-Джон кимна бързо и чукна по екрана с двете си кутрета. Авасарала извади своя собствен терминал и прати простичко съобщение на Садър. „Изгледай това и ми се обади.“ Когато се изправи, краката я боляха.

— Радвам се, че те видях отново — каза Майкъл-Джон, без да гледа към нея. — Трябва да се съберем на вечеря някой път.

— Хубаво — рече Авасарала и си тръгна.

В женската тоалетна беше студено. Авасарала стоеше пред мивката, притиснала длани в гранита. Не беше свикнала да изпитва ужас или страхопочитание. Смисълът на живота ѝ беше контролът: да говори, да тормози и да дразни когото е нужно, докато светът поеме натам, накъдето тя иска. Малкото случаи, в които неумолимата Вселена я беше надвивала, още я преследваха: земетресение в Бенгал, когато беше дете; буря в Египет, която бе държала нея и Арджун в хотела им в продължение на четири дни без доставка на храна; смъртта на сина ѝ. Всеки от тези случаи бе обръщал постоянната ѝ илюзия за увереност и гордост срещу нея, караше я седмици след това

да се свива в леглото си нощем, със сгърчени пръсти, измъчвана от кошмари.

Но сегашното беше още по-зле. По-рано тя можеше да се утешава с мисълта, че Вселената го прави без умисъл. Че всички тези ужасни събития са просто стечение на обстоятелствата и действия на безмозъчни сили. Гибелта на „Арбогаст“ бе нещо различно. Беше преднамерена и нечовешка. Беше като да зърнеш лицето на Бога и да не намериш в него и капка съчувствие.

Разтреперана, тя извади ръчния си терминал. Арджун отговори почти веднага. По стиснатата му челюст и мекотата в очите му тя разбра, че е гледал някоя версия на събитието. И мислите му бяха не за съдбата на човечеството, а за нея. Тя опита да се усмихне, но не й стигнаха силите. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Арджун въздъхна тихичко и сведе поглед.

— Много те обичам — промълви Авасарала. — Фактът, че те познавам, ми е позволявал да понеса непоносимото.

Арджун се ухили. Бръчките му стояха добре. Сега, като по-стар, бе доста по-красив мъж. Сякаш кръглоликото, комично настойчиво момче, което се бе прокрадвало до прозореца ѝ да рецитира стихове нощем, само бе чакало да се превърне в сегашната си версия.

— Обичам те, винаги съм те обичал и ако се преродим, пак ще те обичам.

Авасарала изхлипа веднъж, избърса очи с опакото на ръката си и кимна.

— Добре тогава — каза тя.

— Връщаш се към работата ли?

— Връщам се към работата. Може да се прибера късно.

— Аз ще съм тук. Можеш да ме събудиш.

Помълчаха малко; после тя прекъсна връзката. Адмирал Садър не се бе обаждал. Еринрайт не се бе обаждал. Умът на Авасарала се мяташе насам-натам като териер, нападащ бронетранспортър. Тя стана и се насили да мести краката си един пред друг. Простата физическа дейност на вървенето сякаш избистри главата ѝ. Наоколо имаше малки електромобили, готови да я откарат обратно в офиса, но тя ги пренебрегна и докато стигне дотам, почти се бе успокоила.

Боби седеше прегърбена над бюрото си и грамадното ѝ тяло го караше да изглежда като чин от началното училище. Съорен го

нямаше, което бе хубаво. Неговото обучение не беше военно.

— Да речем, че се намираш на укрепена позиция и към теб се приближава някаква страшна заплаха — заговори Авасарала, като приседна на ръба на бюрото на Съорен. — Например, намираш се на луна и комета лети срещу теб. Огромна заплаха, разбираш ли?

Пехотинката погледна към нея, объркана в първия момент, а после сви рамене и се включи в играта.

— Добре — кимна тя.

— Защо ще избереш точно този момент да започнеш битка със съседите си? Дали си просто уплашена и се нахвърляш на когото ти падне? Или мислиш, че другите копелдаци са виновни за кометата? Толкова ли си тъпа?

— Говорим за Венера и битката в системата на Юпитер — отбеляза Боби.

— Да, метафората е прозрачна — съгласи се Авасарала. — И все пак, защо ще го правиш?

Боби се облегна в стола си и пластмасата изскърца под тежестта ѝ. Очите ѝ се присвиха. Тя отвори веднъж уста, затвори я, намръщи се и започна отначало.

— Укрепвам властта си — каза. — Ако използвам наличните ресурси, за да спра кометата, тогава веднага щом тази заплаха отmine, губя. Другият ще ме хване със свалени гащи. Бум. Ако първо му наричам задника, тогава, когато всичко свърши, печеля.

— Но ако си сътрудничите...

— За подобно нещо трябва да имаш вяра на другия — изтъкна Боби, клатейки глава.

— Към вас се носят милион тона лед, които ще затрият и двама ви. Защо, по дяволите, не искаш да повярваш на другия?

— Зависи. Той землянин ли е? — попита Боби. — В системата имаме две големи военни сили, плюс каквото могат да измъкнат от ръкава си поясните. Това са три страни с дълга история. Когато онова, което има да става на Венера, наистина стане, някой иска вече да държи всички карти.

— А ако и двете страни — Земята и Марс — си правят същите сметки, значи ще изхабим цялата си енергия, готвейки се за последващата война.

— Аха — потвърди Боби. — И да, ето как всички ще загубим.

24. ПРАКС

Пракс седеше в каютата си. Знаеше, че е голяма като за спално място на кораб. Дори просторна. И все пак беше по-малка от спалнята му на Ганимед. Той седеше върху пълния с гел матрак и гравитацията от ускорението го притискаше надолу, караше го да чувства ръцете и краката си по-тежки, отколкото бяха. Той се зачуди дали усещането за по-голяма тежест — и по-специално променливата гравитация на космическото пътуване — не създава някакво еволюционно впечатление за умора. Чувството за притегляне към пода и леглото толкова приличаше на смазващо изтощение, та му бе лесно да си мисли, че още малко сън ще подобри нещата.

— Дъщеря ти вероятно е мъртва — изрече на глас. Изчака да види как ще реагира тялото му. — Мей вероятно е мъртва.

Този път не се разхлипа, значи имаше напредък.

Ганимед се намираше на ден и половина път зад тях и вече бе твърде малък, за да се различи с невъоръжено око. Юпитер представляваше мътен диск, голям колкото нокътя на кутрето му, отразяващ светлината на Слънцето, което не бе нищо повече от извънредно ярка звезда. С ума си той разбираше, че пада към Слънцето, движи се от системата на Юпитер към Пояса. След седмица светилото щеше да е близо два пъти по-голямо и пак щеше да изглежда незначително. В контекста на такава необятност от разстояния и скорости, надхвърлящи многократно всякакъв човешки опит, изглеждаше, че нищо не би трябвало да има значение. Той би трябвало да приеме, че не е бил там, когато Бог е издигнал планините, независимо дали тези на Земята или на Ганимед, или някъде още по-надалеч в мрака. Намираше се в една малка кутийка от метал и керамика, която превръщаше материята в енергия, за да запрати неколцина примати през вакуум, по-огромен от милиони океани. В сравнение с това, как можеше нещо да има значение?

— Дъщеря ти вероятно е мъртва — повтори той и този път думите преседнаха в гърлото му и започнаха да го давят.

Помисли си, че това има някаква връзка с внезапно появилото се чувство за безопасност. На Ганимед страхът притъпяваше усещанията му. Страхът, недохранването, еднообразието и възможността да се движи във всеки един момент, да прави нещо, дори да е напълно безполезно. Иди да провериш пак списъците, иди да чакаш на опашка в полицията, обикалай по коридорите и гледай колко нови дупки от куршуми са ги нашарили.

На „Росинант“ бе принуден да забави темпото. Да спре. Тук нямаше какво да прави, освен да чака края на дългото падане към станция Тихо. Нямаше с какво да се разсейва. Тук нямаше станция — дори ранена и загиваща, — из която да кръстосва. Имаше само каютата, която му бяха дали, ръчния му терминал, няколко комбинезона с малко по-голям размер от неговия. Малка кутийка с тоалетни принадлежности. Само това му бе останало. Имаше също достатъчно храна и чиста вода, за да може мозъкът му да заработи отново.

С всеки изминал час имаше чувството, че се събужда малко повече. Едва след като състоянието му се подобряваше донякъде, разбираше колко са били изтощени тялото и умът му. Всеки път имаше чувството, че вече се е върнал към нормалната си форма, а не след дълго откриваше, че има още.

Затова се бе заел да изследва себе си, да проучва раната в центъра на своя личен свят, все едно опипваше с език дупката от липсващ зъб.

— Дъщеря ти — каза той през сълзи — вероятно е мъртва. Но ако не е, трябва да я намериш.

Това му прозвуча по-добре — или ако не по-добре, то поне правилно. Той се приведе напред със стиснати ръце и опря брадичка върху тях. Старателно си представи в подробности тялото на Катоа, лежащо върху онази маса. Когато умът му се разбунтува, опитвайки се да мисли за нещо друго — каквото и да е, — той го насили да се върне и да постави Мей на мястото на момчето. Притихнала, празна, мъртва. Скръбта се надигна от някакво място току над стомаха му, а той я наблюдаваше, като че ли бе нещо извън самия него.

Като студент беше събирал данни за едно проучване на Пинус контората. От всички видове борове, зародили се на Земята, борът контората беше най-жизнеспособен при ниска гравитация. Работата на Пракс беше да събира падналите шишарки и да ги изгаря, за да освободи семената. В дивата природа борът контората не можеше да се възпроизвежда без огън; а смолата в шишарките разпалваше пламъците още по-силно, макар това да означаваше гибелта на дървото родител. За да се подобрят, нещата трябваше първо да се влошат. За да оцелее, растението трябваше да приеме непреодолимото.

Той разбираше това.

— Мей е мъртва — каза. — Ти я загуби.

Не му се налагаше да чака, докато спре да го боли от тази мисъл. Никога нямаше да спре да го боли. Но и не можеше да допусне тя да стане толкова силна, че да го надвие. Имаше чувството, че си нанася дълготрайна душевна травма, но такава му беше стратегията. И доколкото можеше да прецени, май действаше.

Терминалът му изсвири. Двата часа бяха изтекли. Пракс избърса сълзите с опакото на дланта си, пое си дълбоко въздух, издиша го и стана. Беше решил, че два пъти на ден по два часа в огъня ще са достатъчно, за да го закалят и поддържат силен в тази нова обстановка на по-малко свобода и повече калории. Достатъчно, за да го държат годен за действие. Той изми лицето си в общата баня и се отправи към каюткомпанията.

Пилотът — името му беше Алекс — стоеше до кафемашината и говореше по интеркома на стената. Кожата му бе по-тъмна от тази на Пракс, а в оредяващата му черна коса личаха първите бели нишки. Имаше странния провлечен говор, срещан при някои марсианци.

— Виждам осем процента и намаляват.

Интеркомът издудна нещо весело и неприлично.

Еймъс.

— Казвам ти, уплътнението е пробито — настоя Алекс.

— Прегледах го два пъти — отвърна Еймъс по интеркома. Пилотът взе от кафемашината чаша, на която пишеше „Тахи“.

— Третият път е на късмет.

— Добре де. Изчакай малко.

Пилотът отпи една дълга глътка от чашата и премлясна с устни. После забеляза Пракс и му кимна. Пракс се усмихна неловко.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Алекс.

— Да. Така мисля — смотолеви Пракс. — Не знам.

Алекс седна на една от масите. Стаята беше с военен дизайн — нямаше стърчащи ъгли, а ръбовете бяха загладени, за да се намалят пораженията, ако някой бъде хванат неподготвен от сблъсък или внезапна маневра. Системата за контрол на хранителните запаси имаше биометричен интерфейс, който беше изключен. Бе проектирана за висока сигурност, но не я използваша така. На стената с букви, големи една педя, пишеше „Росинант“, а до името някой бе нарисувал с шаблон жълт нарцис. Изглеждаше съвсем не на място, а същевременно напълно подходящо. Всъщност, като се замислеше, това май важеше за повечето неща на кораба. Например за екипажа му.

— Добре ли се настани? Имаш ли нужда от нещо?

— Добре съм — отвърна Пракс с кимване. — Благодаря.

— Здравата ни пораздрусаха на излитане. Бил съм на някои доста напечени местенца, но това е в челото на класацията.

Пракс кимна отново и си взе едно пакетче от машината за храна. В него имаше паста — сладка, с наситен аромат на пшеница и мед, под който се долавяше дъх на печени стафиди. Пракс седна, без да се замисли, и пилотът прие това като покана да продължи разговора.

— Колко време си живял на Ганимед?

— През по-голямата част от живота си — каза Пракс. — Семейството ми потеглило към външните планети, когато майка ми била бременна. Преди това работели на Земята и Луната, и пестели пари за пътуването. Първо били наети за кратко на Калисто.

— При поясните ли?

— Не точно. Чули, че отвъд Пояса предлагат по-добри договори. Цялата онази идея „създай по-добро бъдеще за семейството си“. Всъщност това беше мечтата на баща ми.

Алекс отпи от кафето си.

— Праксидики, значи. На луната ли са те кръстили^[1]?

— Да — потвърди Пракс. — Малко се смутиха, когато разбраха, че името е женско. Аз обаче нямах нищо против. Жена ми — бившата ми жена — го смяташе за умилително. Всъщност може би то беше причината да ми обърне внимание. Човек има нужда от нещо, което да го откроява, а на Ганимед не можеш да се обърнеш, без да забършеш петима доктори по ботаника. Или по-точно не можеше.

Паузата бе точно толкова дълга, колкото Пракс да разбере какво се задава и да се стегне.

— Чух, че дъщеря ти е изчезнала — каза Алекс. — Съжалявам.

— Тя вероятно е мъртва — промълви Пракс, точно както го бе упражнявал.

— Сигурно има нещо общо с лабораторията, която намерихте там долу, а?

— Така мисля. Трябва да има. Отвели са я точно преди първия инцидент. Нея и още няколко деца от групата й.

— Групата й?

— Тя има заболяване на имунната система. Преждевременно имуностареене на Майърс-Скелтън. Винаги го е имала.

— Сестра ми пък страда от трошливост на костите. В много тежка форма — въздъхна Алекс. — Затова ли са я взели?

— Предполагам — отговори Пракс. — Защо им е иначе да крадат деца?

— Робски труд или секс търговия — каза тихо Алекс. — Но не разбирам защо биха взели болни деца. Вярно ли е, че там долу сте видели протомолекулата?

— Така изглежда — кимна Пракс. Мехурът с храна изстиваше в ръката му. Знаеше, че трябва да яде повече — и му се ядеше, защото храната бе толкова вкусна, — но в дъното на ума му се въртеше нещо. Беше обмислял всичко това и преди, когато бе объркан и гладен. Сега, в този цивилизован ковчег, носещ се през пустотата, всички познати мисли започваха да се навързват. Похитителите специално си бяха набелязали децата от групата на Мей. Деца с нарушен имунитет. И работеха с протомолекулата.

— Капитанът беше на Ерос — подхвърли Алекс.

— Сигурно му е било мъчно, когато се случи онова — отбеляза Пракс, само колкото да каже нещо.

— Не, нямам предвид, че е живял там. Просто беше на станцията, когато се случи. Всички бяхме, но той остана най-дълго. Буквално го видях как започва. Първите заразени.

— Наистина ли?

— Това го промени донякъде. Аз летя с него още откак сновяхме с онзи стар леден влекач между Сатурн и Пояса. Подозирам, че по

онова време не ме харесваше. А сега сме като семейство. Преживяхме какво ли не.

Пракс смукна продължително от хранителния си мехур. Студена, пастата имаше по-слаб вкус на пшеница и по-силен на мед и стафиди. Не беше толкова хубава. Спомни си страха върху лицето на Холдън, когато намериха тъмните нишки, потиснатата паника в гласа му. Сега разбираше причината.

Сякаш повикан от неговата мисъл, Холдън се появи на вратата, стиснал под мишница алуминиево сандъче с електромагнитни плочки по дъното. Военно сандъче за лични вещи, проектирано така, че да остава на мястото си дори при висока гравитация. Пракс беше виждал такива и преди, но никога не бе имал нужда от тях. Досега за него гравитацията беше константа.

— Капитане — поздрави Алекс и му козирува вяло. — Всичко наред ли е?

— Просто местя някои неща в каютата си — рече Холдън. В гласа му личеше нервност. Пракс изведнъж изпита чувството, че се натрапва в нещо лично, но двамата не показаха с нищо, че е така. Холдън просто продължи по коридора. Когато се отдалечи толкова, че да не може да ги чува, Алекс въздъхна.

— Проблем ли има? — попита Пракс.

— Да. Не се тревожи. Не става въпрос за теб. Това се пече от известно време.

— Съжалявам — каза Пракс.

— Трябваше да се случи. Най-добре да се свършва по един или друг начин — подчерта Алекс, но в гласа му се долавяше несъмнен ужас. Пракс харесваше този човек. Стенният терминал изписука и заговори с гласа на Еймъс.

— Сега какво показва?

Алекс придърпа терминала, закрепен на механично рамо със сложни стави, и затрака по него с пръстите на едната си ръка, докато в другата държеше кафето. Екранът затрепка, докато данните се превръщаха в графики и таблици в реално време.

— Десет процента — установи Алекс. — Не. Дванайсет. Покачва се. Какво намери?

— Пробито уплътнение — каза Еймъс. — Да, признавам, голям умник си. Какво друго имаме?

Алекс зачука пак по терминала, а Холдън се появи откъм коридора, вече без сандъчето.

— Сензорите по бакборда са били улучени. Изглежда, сме изгорили и няколко от пломбите — изброи Алекс.

— Добре — рече Еймъс. — Дай да ги сменим тия непослушковци.

— А не можем ли да направим нещо, което да не включва пълзене по корпуса на кораб под тяга? — обади се Холдън.

— Мога да се справя, капитане — настоя Еймъс. Дори по мъничкия стенен говорител личеше обидата в гласа му. Холдън поклати глава.

— Едно подхлъзване и пламъците на двигателя ще те изпепелят на съставните ти атоми. Хайде да оставим това за техниците на Тихо. Алекс, какво друго имаме?

— Утечка на памет в навигационната система. Вероятно някоя изпържена мрежа се е споила грешно — посочи пилотът. — Товарният отсек още е във вакуум. Радиото е напълно мъртво без видима причина. Ръчните терминали мълчат. А една от медицинските капсули бълва кодове за грешка, така че не се разболявайте.

Холдън отиде до кафемашината и заговори през рамо, докато въвеждаше предпочитанията си. На неговата чаша също пишеше „Тахи“. Пракс внезапно осъзна, че всичките са такива. Зачуди се кой или какво е Тахи.

— Товарният отсек нуждае ли се от външен ремонт?

— Не знам — сви рамене Алекс. — Чакай да проверя.

Холдън взе кафето си от машината с лека въздишка и погали металния ѝ корпус, като че ли беше котка. Пракс импулсивно прочисти гърлото си.

— Извинете — намеси се той. — Капитан Холдън? Чудех се, ако поправите радиото или разполагате с теснолъчев предавател, дали бих могъл да използвам за кратко комуникационното ви оборудване?

— В момента се стараем да пазим тишина — рече Холдън. — Какво искаш да пратиш?

— Трябва да проуча това-онова — обясни Пракс. — Става дума за данните, с които се сдобихме на Ганимед от вземането на Мей. Има кадри на жената, която е била с тях. И ако мога да разбера какво е станало с доктор Стрикланд... Системата на Ганимед беше блокирана

от деня на нейното изчезване. Дори да проверя само базите данни и мрежите със свободен достъп, все е някакво начало.

— А ако не се занимаваш с това, ще трябва да седиш и да нервничиш, докато стигнем до Тихо — допълни Холдън. — Добре. Ще помоля Наоми да ти създаде профил за достъп до мрежата на „Роси“. Не знам дали във файловете на СВП ще има нещо, но би могъл да провериш и тях.

— Наистина ли?

— Разбира се — кимна Холдън. — Те имат доста добра база данни за разпознаване на лица. Само че достъпът до нея е ограничен, затова може би ще трябва да поискаш някой от нас да отпрати запитването.

— Нали няма да има проблем? Не искам да ви навлека неприятности със СВП.

Усмивката на Холдън беше топла и весела.

— Хич не се тревожи за това — махна с ръка той. — Алекс, какво откри?

— Товарният портал не се запечатва, както вече знаем. Може да е бил улучен и пробит. Успяхме да възстановим видеонаблюдението... изчакай...

Холдън се премести така, че да наднича над рамото на пилота. Пракс смукна още веднъж от храната и се предаде на любопитството. В единия ъгъл на дисплея имаше образ на товарния отсек, не по-широк от дланта на Пракс. По-голямата част от товара се намиреше върху електромагнитни палети, прикрепени към стените в близост до широката входна врата, но някои от тях се бяха освободили и тягата ги притискаше към пода. Това придаваше на помещението нереален вид — като в картина на Ешер. Алекс даде увеличение върху товарния портал. В единия ъгъл дебелият метален лист беше огънат навътре и ярък метален блясък бележеше местата, където огъването бе напукало външните слоеве. През дупката се виждаха звезди.

— Е, поне не е незабележимо — изсумтя Алекс.

— Какво го е ударило? — попита Холдън.

— Не знам, капитане — каза Алекс. — Доколкото мога да видя, няма обгаряния. Но гаусов снаряд не би огънал така метала. Просто щеше да направи дупка. А и отсекът не е пробит, така че каквото и да е било, не е направило дупка от другата страна.

Пилотът даде още по-голямо увеличение и се зае да оглежда внимателно ръбовете на дупката. Вярно беше, че нямаше следи от обгаряне, но по метала на вратата и палубата личаха тесни черни петна. Пракс се намръщи. Отвори уста да заговори, после пак я затвори.

Холдън изрече онова, което Пракс си мислеше.

— Алекс? Това отпечатък от длан ли е?

— На такова прилича, капитане, само че...

— Дай назад. Насочи към палубата.

Бяха малки. Трудно забележими. Лесно можеше да ги пропуснеш на малкия екран. Но бяха там. Отпечатък от длан, изцапана с нещо тъмно, което Пракс силно подозираше, че някога е било червено. Непогрешимият отпечатък от пет пръста на бос крак. Дълго петно тъмнина.

Пилотът проследи дирята.

— В отсека е пълен вакуум, нали? — попита Холдън.

— От ден и половина, сър — отвърна Алекс. Небрежното му държане бе изчезнало. Сега всички бяха сериозни.

— Дай надясно — каза Холдън.

— Да, сър.

— Добре, спри. Какво е това?

Тялото беше свито в зародишна поза, с изключение на дланите, прилепени към стената. Лежеше съвсем неподвижно, сякаш се намираха при пълна гравитация и самата му тежест го притискаше към палубата. Плътта му беше черна като антрацит и обагрена с червена кръв. Пракс не можеше да прецени дали е мъж или жена.

— Алекс, да не би да имаме гратисчия?

— Сигурен съм, че не е в списъка на товара, сър.

— И да не би това нещо там да е разкъсало метала с голи ръце, за да влезе в кораба ми?

— Изглежда, че може да е така, сър.

— Еймъс? Наоми?

— Аз също го виждам. — Гласът на Наоми се разнесе по терминала миг преди тихото подсвирване на Еймъс. Пракс се сети за загадъчните звуци от битка в лабораторията, за труповете на пазачи, с които не се бяха сражавали, за строшения стъклен куб и черните нишки. Това бе експериментът, изплъзнал се от нашияника си в

тайната база. Той беше избягал на студената, мъртва повърхност на Ганимед и бе чакал там, докато му се открие шанс да го напусне. Пракс усети как кожата на ръцете му настръхва.

— Добре — каза Холдън. — Но е мъртво, нали?

— Не мисля — отвърна Наоми.

[1] У нас луната на Юпитер носи побългареното име Праксидика, но то прекалено очевидно е женско. — Б.пр. ↑

25. БОБИ

Ръчният терминал на Боби засвири тръбен сигнал за ставане в четири и половина местно време; тя и другарите ѝ биха го нарекли „тъмна доба“ и щяха да мърморят — по времето, когато беше пехотинка и имаше другари, с които да мърмори. Беше оставила терминала си в хола, до свалящата се койка, която използваше за легло, и звукът му бе усилен дотолкова, че ушите ѝ щяха да писнат, ако се намираще до него. Но тя беше будна вече от цял час. В тясната ѝ баня сигналът бе просто дразнещ, ехтеше из малкия апартамент като радио в дълбок кладенец. Ехото ѝ напомняше, че все още няма много мебели, нито пък украси по стените.

Нямаше значение. И без това никога не ѝ идваха гости.

Тръбният сигнал беше гадна шегичка, която Боби си устройваше сама. Марсианските въоръжени сили бяха създадени стотици години след времето, когато тръбите и барабаните са били полезни средства за предаване на информация на войниците. Марсианците не изпитваха носталгия по тези неща, за разлика от въоръжените сили на ООН. Боби чу за първи път сигнала за ставане, когато гледаше филм за военната история. Зарадва се, щом осъзна, че колкото и дразнещ да беше марсианският му еквивалент — поредица от атонални електронни изсвирвания, — никога нямаше да е толкова дразнещ като сигнала, на който се будеха земните момчета.

Само че Боби вече не беше марсианка пехотинка.

— Не съм предателка — каза тя на отражението си в огледалото. Отражението ѝ не изглеждаше убедено.

След като тръбата изсвири сигнала три пъти, ръчният терминал изписука и млъкна сърдито. Боби държеше четката си за зъби вече от половин час. Пастата бе започнала да хваща коричка. Тя я прекара под топлата вода, за да омекне, и започна да си мие зъбите.

— Не съм предателка — повтори, макар че четката правеше думите ѝ неразбираеми. — Не съм.

Не беше, въпреки че сега стоеше в банята на дадения ѝ от ООН апартамент, миеше си зъбите с паста на ООН и си плакнеше устата с осигурена от ООН вода. Не и докато стискаше вярната си марсианска четка за зъби и търкаше, докато венците ѝ не закървят.

— Не съм — каза тя още веднъж, предизвиквайки огледалната Боби да ѝ възрази.

Прибра четката обратно в малката си тоалетна чантичка, отнесе я в хола и я сложи в мешката. Всичко, което притежаваше, стоеше в мешката. Трябваше да действа бързо, когато нейните хора си я призоват обратно. А те щяха да го направят. Щеше да получи на терминала си приоритетно съобщение с червено-сивия кант на командването на МКРФ, премигващ по края му. В него щеше да пише, че трябва да се яви незабавно в своята част. Че все още е една от тях.

Че не е предателка, задето е останала.

Тя изпъна униформата си, прибра вече тихия терминал в джоба и провери прическата си в огледалото до вратата. Косата ѝ беше хваната на кок, толкова стегнат, че почти ѝ правеше лифтинг на лицето. Не стърчеше нито едно косъмче.

— Не съм предателка — каза тя на огледалото. Тази Боби изглеждаше по-отворена за идеята от онази в огледалото на банята. — Абсолютно — добави и затръшна вратата след себе си на излизане.

Метна се на една от електрическите моторетки, които бяха навсякъде в комплекса на ООН, и три минути преди пет часа се озова в офиса. Съорен вече беше там. По което и време да дойдеше, Съорен все я изпреварваше. Или спеше на бюрото си, или я шпионираше, за да види за колко часа всяка сутрин наглася алармата си.

— Боби — кимна ѝ за поздрав той, без дори да се преструва, че усмивката му е искрена.

Тя не можеше да се насили да отговори, затова просто се усмихна и рухна в стола си. Един поглед към тъмните прозорци на кабинета на Авасарала ѝ показва, че старицата още не е дошла. Боби извади на екрана списъка си с неща за вършене.

— Тя ме накара да добавя доста имена — съобщи ѝ Съорен. Имаше предвид списъка от хора, на които Боби трябваше да се обади в ролята си на свързка с марсианските военни. — Много ѝ се иска да се сдобие с ранна чернова на марсианската декларация за Ганимед. Това е главният ти приоритет за деня. Ясно?

— Защо? — попита Боби. — Истинската декларация излезе вчера. И двамата я четохме.

— Боби — каза Съорен с въздишка, която намекваше, че му е писнало да ѝ обяснява елементарни неща, и усмивка, която издаваше, че не е. — Така се играе тази игра. Марс пуска декларация, в която заклежда действията ни. Ние задкулисно се сдобиваме с ранна чернова. Ако е по-остра от действителната декларация, значи някой от дипломатическия корпус е настоял да я смекчат. Това означава, че се стремят да избегнат ескалация на напрежението. Ако пък черновата е по-мека, значи умишлено са я изострили, за да провокират реакция от наша страна.

— Но след като те знаят, че ще се сдобиете с тази ранна чернова, всичко това е безсмислено. Просто ще се погрижат да изтече такава информация, че да се създаде у вас впечатлението, което те искат.

— Аха! Ето че започваш да схващаш — похвали я Съорен. — Какво твоят противник иска да си мислиш е полезна информация, която ще ти помогне да разбереш какво си мисли той. Така че намери ранната чернова, ясно? Направи го до края на деня.

„Само че вече никой не говори с мен, защото сега съм марсианският галеник на ООН и макар да не съм предателка, напълно възможно е всички да ме мислят за такава.“

— Добре.

Боби изкара на екрана редактирания списък и прати първото искане за връзка за деня.

* * *

— Боби! — изрева Авасарала от бюрото си. Имаше цял куп електронни начини да привлече вниманието ѝ, но марсианката почти никога не я бе виждала да ги използва. Тя измъкна слушалката от ухото си и се изправи. Подхилването на Съорен бе чисто умствено; лицето му не се промени изобщо.

— Госпожо? — попита Боби, пристъпвайки в кабинета на Авасарала. — Изкрещяхте ли?

— Никой не обича умниците — рече Авасарала, без да вдига поглед от настолния си терминал. — Къде ми е първата чернова на

онази декларация? Вече е почти обяд.

Боби се поизпъна и стисна ръце зад гърба си.

— Госпожо, със съжаление трябва да ви уведомя, че не успях да открия никой, склонен да ми даде ранната чернова на декларацията.

— Да не би да стоиш мирно? — учуди се Авасарала, като за първи път вдигна очи към нея. — Божичко. Няма да те пратя на разстрел. Опита ли с всички в списъка?

— Да, аз... — Боби млъкна и си пое дълбоко дъх, после направи още няколко крачки към бюрото. — Никой не иска да говори с мен.

Старицата повдигна едната си снежнобяла вежда.

— Интересно.

— Нима? — изсумтя мрачно Боби.

Авасарала ѝ се усмихна топло и искрено, после наля чай от чугунен чайник в две малки чаши.

— Седни — каза тя и махна към един стол до бюрото си. Когато марсианката остана права, добави: — Сериозно, седни, мътните те взели. Пет минути разговор с теб и после цял час не мога да си наведа главата.

Боби седна, поколеба се, а после взе едната чаша. Не беше кой знае колко по-голяма от ракиена чашка, а чаят в нея бе много тъмен и миришеше неприятно. Тя отпи малка глътка и си изгори езика.

— Това е лапсанг сушонг — поясни Авасарала. — Мъжът ми го купува. Какво мислиш?

— Мисля, че мирише като краката на скитник — отвърна Боби.

— Така си е, но Арджун го обожава и наистина не е лош, като му свикнеш веднъж.

Боби кимна и отпи още една глътка, без да каже нищо.

— И така — продължи Авасарала, — ти си недоволната марсианка, която е била подмамена на другата страна от една могъща старица, която може да ти предложи много лъскави награди. Ти си от най-лошите предатели, защото в крайна сметка всичко, което ти се случи, откакто дойде на Земята, е заради твоето цупене.

— Аз...

— Затваряй си шибаната човка, миличка, сега възрастните говорят.

Боби млъкна и продължи да пие отвратителния чай.

— Но — рече Авасарала със същата мила усмивка върху сбръчканото си лице, — ако аз бях на другата страна, знаеш ли на кого бих пратила дезинформацията си?

— На мен — досети се Боби.

— На теб. Защото ти отчаяно се мъчиш да докажеш стойността си на новата си шефка и те могат да ти пращат дори най-крещящо фалшивата информация, без да им пука дали ще ти прецакат положението в дългосрочен план. Ако аз самата бях марсиански спец по контрашпионажа, вече щях да съм вербувала някого от най-близките ти приятели у дома и да го използвам, за да ти наливам тонове фалшиви данни.

„Всичките ми най-близки приятели са мъртви“, помисли си Боби.

— Само че никой...

— ... оттам не иска да говори с теб. А това означава две неща. Те все още се опитват да разберат каква игра водя, като те държа тук, и не са подготвили дезинформационна кампания, защото са не по-малко объркани от нас. Някъде през близката седмица някой ще се свърже с теб. Ще поискат да им пращаш информация от офиса ми, но ще го поискат по такъв начин, че в крайна сметка ще ти дадат куп фалшива информация. Ако си лоялна и шпионираш за тях, супер. Ако не си и ми кажеш какво са искали, пак супер. А току-виж извадят късмета да направиш и двете.

Боби остави чашата на бюрото. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Ето защо — процеди тя — всички мразят политиците.

— Не. Мразят ни, защото имаме власт. Боби, знам, че на мозъка ти не му харесва да работи по този начин, и уважавам това. Но нямам време да ти обяснявам нещата — каза Авасарала и усмивката ѝ изчезна, сякаш никога не я бе имало. — Затова просто приеми, че знам какво правя и че когато искам от теб невъзможното, то е защото дори неуспехът ти помага по някакъв начин на нашата кауза.

— „Нашата“ кауза?

— Ние сме от един и същи екип. Екипът „Да не загубим всички“. Това сме ние, нали?

— Да — потвърди Боби и хвърли поглед към олтара на Буда. Той ѝ се усмихваше ведро. „Ти си една от екипа“, казваше кръглото му лице. — Да, така е.

— Тогава замъкни се обратно там, мътните те взели, и почвай да звъниш на всички отначало. Този път си води подробни бележки кой отказва да ти помогне, запиши и точните думи, които използва. Ясно ли е?

— Напълно, госпожо.

— Добре — кимна Авасарала и пак се усмихна лекичко. — А сега марш от кабинета ми.

* * *

За да намразиш някого, опознай го, казваха хората, но Боби поначало не харесваше особено Съорен. След няколко дни седене до него неприязънта ѝ се бе издигнала до съвсем ново ниво. Когато не я пренебрегваше, той се държеше снизходително. Говореше на прекалено висок глас по телефона, дори когато тя се опитваше да води свой собствен разговор. Понякога сядаше върху бюрото ѝ, докато говореше с посетителите. Използваше твърде много одеколон.

А най-лошото бе, че по цял ден ядеше бисквити.

Това бе впечатляващо, като се имаше предвид кльощавото му телосложение, а Боби по принцип не бе човек, който се интересува от диетичните навици на другите. Само че предпочитаната му марка бисквити, купувана от машината в стаята за отдих, бе опакована във фолио, което шумолеше всеки път, щом бръкнеш втре. Отначало това бе просто дразнещо. Но след няколко дни на шум-шум, хрус-хрус и мляс ѝ дойде до гуша. Тя прекъсна последния си безрезултатен разговор и се завъртя, за да впери поглед в него. Той не ѝ обърна внимание и продължи да чука по настолния си терминал.

— Съорен — поде Боби с намерението да го помоли да изсипе проклетите бисквити в чиния или салфетка, за да не ѝ се налага повече да слуша това вбесяващо шумолене. Но още преди да е изрекла нещо повече от името му, той вдигна пръст в знак за тишина и посочи към слушалката в ухото си.

— Не — каза, — не е толкова добра...

Боби не беше сигурна дали говори на нея или на някого по телефона, затова стана, приближи се до бюрото му и приседна в края. Той ѝ метна изпепеляващ поглед, но тя просто се усмихна и изрече

беззвучно с устни: „Ще почакам“. Ръбът на бюрото изскърца лекичко под тежестта ѝ.

Сьорен ѝ обърна гръб.

— Разбирам — каза. — Но сега не му е времето да обсъждаме... Ясно. Може би ще мога... Да, разбирам. Фостър няма да... Да. Да, разбирам. Ще дойда.

Завъртя се обратно и чукна по бюрото, за да прекъсне връзката.

— Какво?

— Мразя бисквитите ти. Непрекъснатото шумолене на опаковката ме побърква.

— Бисквитите ли? — попита Сьорен с озадачена физиономия. На Боби ѝ мина през ума, че това е може би първата искрена емоция, която вижда у него.

— Да, може ли да ги сложиш в... — започна Боби, но преди да довърши, Сьорен грабна пакета и го метна в кошчето до бюрото си.

— Доволна ли си?

— Ами...

— Точно в момента нямам време за теб, сержант.

— Добре — каза Боби и се върна на работното си място.

Сьорен продължи да се върти нервно, сякаш имаше да каже още нещо, така че Боби не се обади на следващия човек от списъка си. Изчака го да заговори. Може би това с бисквитите беше грешка от нейна страна. Не че беше кой знае какво. Ако не се намираше под толкова силно напрежение, едва ли изобщо би забелязала. Когато Сьорен най-после заговореше, тя щеше да му се извини, че е била толкова нахална, и да му предложи да му купи нов пакет. Но вместо да заговори, той стана.

— Сьорен, аз... — започна Боби, но той, без да ѝ обърне внимание, отключи едно чекмедже на бюрото си. Извади оттам малко парче черна пластмаса. Може би защото току-що го бе чула да произнася името Фостър, Боби позна в този предмет флашката, дадена му от Авасарала преди няколко дни. Фостър беше мъжът от службата за данни, затова тя реши, че Сьорен най-после е решил да се погрижи за тази дреболия, която щеше да го изведе от офиса за няколко минути.

Докато той не се обърна и не тръгна към асансьорите.

Боби няколко пъти бе ходила да носи и взема разни неща от службата за данни и знаеше, че офисът им се намира на същия етаж, и

то в посока, обратна на асансьорите.

— Ха.

Беше уморена. Мъчеше я чувство за вина, макар да не бе съвсем сигурна защо се чувства виновна. Този човек и без това не ѝ харесваше. Подозрението, което се зароди в главата ѝ, почти гарантирано се дължеше на собствената ѝ параноя и на размътения ѝ поглед върху света.

Тя стана и го последва.

„Това е наистина тъпо“ — каза си Боби, докато се усмихваше и кимаше на едно момче за всичко, което я подмина забързано. Беше висока над два метра на планета, населена с ниски хора. Нямаше да се слее с тълпата.

Съорен се качи в един асансьор. Боби спря и зачака. Чу през алуминиево-керамичните врати как той моли някого да натисне единицата. Значи слизаше чак до приземния етаж. Тя натисна бутона за надолу и хвана следващия асансьор.

Разбира се, когато стигна дотам, Съорен не се виждаше никакъв.

Една великанска марсианка, тичаща из фойето на сградата на ООН, определено щеше да привлече внимание, затова тя отхвърли този план. В ума ѝ се настани несигурност, чувство на поражение и отчаяние.

„Забрави, че това е офис сграда. Забрави, че тук няма въоръжени врагове и нямаш отряд зад гърба си. Забрави го и погледни логиката на ситуацията. Мисли тактически. Бъди умна.“

— Трябва да бъда умна — изрече гласно. Една дребна жена в червен костюм, която току-що се бе приближила и натиснала бутона за повикване на асансьора, я чу и попита:

— Какво?

— Трябва да бъда умна — каза ѝ Боби. — Не мога да търча като въртоглава. — „Дори когато правя нещо шантаво и глупаво.“

— Тъж... разбирам — смотоледи жената и натисна бутона още няколко пъти. До таблото на асансьора имаше терминал за вътрешна връзка. „Ако не можеш да намериш мишената, ограничи степените ѝ на свобода. Накарай я да дойде при теб. Точно така.“ Боби натисна бутона за рецепцията. Автоматизирана система с невероятно реалистичен и полово неопределим глас я попита с какво може да ѝ помогне.

— Моля, повикайте Съорен Котвалд на рецепцията — каза Боби. Компютърът в другия край на линията ѝ благодари, че използва автоматизираната вътрешна система на ООН, и прекъсна връзката.

Терминалът на Съорен можеше да е изключен или да е настроен да пренебрегва входящите повиквания. Или пък можеше самият той да реши да го пренебрегне. Тя намери диван, който ѝ предоставяше изглед към рецепцията, и премести един фикус така, че да я скрива.

Две минути по-късно Съорен дотича. Косата му бе по-разрошена от обикновено. Сигурно вече е бил излязъл от комплекса, когато е получил повикването. Той заговори с една от рецепционистките. Боби се премести в другия край на фойето до някаква будка за кафе и закуски и се прикри, доколкото можеше. След като почука кратко по бюрото си, рецепционистката посочи към терминала до асансьорите. Съорен се намръщи и направи няколко крачки натам, после се озърна нервно и се насочи към изхода на сградата.

Боби го последва.

Навън височината ѝ беше и предимство, и недостатък. Да бъде с глава и половина по-висока от почти всички наоколо, означаваше, че може да си позволи да остане доста далеч зад Съорен, докато той бързаше по тротоара. Би могла да го види от половин пресечка разстояние. В същото време, ако той погледнеше назад, нямаше начин да пропусне лицето ѝ, стърчащо на трийсет сантиметра над тълпата.

Но той не се обърна. Всъщност, изглежда, бързаше — пробиваше си път сред хората на оживения тротоар около комплекса на ООН с явно нетърпение. Не се огледа, нито се спря до някоя отразяваща повърхност, нито сменяше внезапно посоката. Когато се бе отзовал на повикването, беше нервен, а сега видимо се стараяше да не е.

Криеше безпокойството си. Боби усети как мускулите ѝ се отпускат, а ставите ѝ се движат по-леко. Подозрението ѝ вече бе със сантиметър по-близо до увереността.

След три пресечки той сви и влезе в един бар.

Боби спря на известно разстояние оттам и се замисли. Фасадата на бара — заведение с оригиналното име „При Пийт“ — беше от затъмнено стъкло. Ако човек искаше да се шумугне някъде и да провери дали го следят, това бе идеалното място. Може пък Съорен да беше поумнял.

А може и да не беше.

Боби се приближи до входната врата. Ако я хванеха да го следи, нямаше да има никакви последствия за нея. Съорен вече и без това я мразеше. Най-съмнителното от етична гледна точка в действията ѝ бе, че е кръшнала от работа по-рано, за да отскочи до един близък бар. Кой обаче щеше да я издаде? Съорен ли? Човекът, който кръшна още по-рано, за да отиде в същия проклет бар?

Ако той беше вътре и просто си пийваше една ранна бира, тя щеше да се приближи, да му се извини за бисквитите и да го черпи още една.

Боби бутна вратата и влезе.

Трябваше ѝ миг, докато очите ѝ се нагодят от ранното следобедно слънце навън към полумрака в заведението. След като петната пред погледа ѝ изчезнаха, тя видя дълъг бамбуков бар, обслужван от човешки барман, пет-шест сепарета с горе-долу същия брой клиенти, и нито следа от Съорен. Въздухът миришеше на бира и прегорели пуканки. Посетителите ѝ хвърлиха един поглед, а след това невъзмутимо се върнаха към пиететата си и приглушените си разговори.

Да не би Съорен да се беше изнизал отзад, оставяйки я с пръст в уста? Боби не мислеше, че я е видял, но пък не бе минавала обучение по следене на хора. Тъкмо се канеше да попита бармана дали е виждал някакъв човек да претичва оттук и къде може да е отишъл, когато забеляза в дъното табела, на която пишеше „Билиардни маси“, и стрелка, сочеща наляво.

Боби се отправи натам, сви наляво и откри втора, по-малка зала, в която имаше четири билиардни маси и двама души. Единият беше Съорен.

И двамата вдигнаха очи, когато тя се появи иззад ъгъла.

— Здравсти — поздрави Боби. Съорен ѝ се усмихваше, но пък той винаги се усмихваше. За него усмихването беше защитна окраска. Камуфлаж. Другият мъж беше едър и як, облечен прекалено небрежно, сякаш усилено се старал да създаде впечатлението, че мястото му е в запусната стая за билиард. Дрехите му изобщо не съответстваха на военната му подстрижка и изпънатата му стойка. На Боби ѝ се стори, че е виждала лицето му и преди, но в различна обстановка. Опита се да си го представи в униформа.

— Боби — кимна ѝ Съорен, като хвърли един бърз поглед към събеседника си, а после отклони очи. — Играеш ли? — Взе една щека, лежаща на близката маса, и започна да търка върха ѝ с тебешир. Боби не изтъкна, че върху никоя от масите нямаше топки и че точно зад Съорен бе окачена табелка, на която пишеше: „Топките се дават под наем при поискване“.

Другият мъж не обели и дума, но пъхна нещо в джоба си. Боби зърна между пръстите му черна пластмаса.

Усмихна се. Беше се сетила къде го е виждала преди.

— Не — отговори тя на Съорен. — Тази игра не е популярна там, откъдето идвам.

— Заради гранитните маси, предполагам — каза той. Усмивката му стана малко по-истинска и много по-студена. Той духна тебеширения прах от върха на щеката и направи крачка настрани, вляво от нея. — Били са прекалено тежки за ранните колонизаторски кораби.

— Звучи логично — съгласи се Боби и отстъпи назад, така че вратата да прикрива фланговете ѝ.

— Това проблем ли е? — обади се мъжът и погледна Боби.

Преди Съорен да успее да отговори, Боби рече:

— Ти ми кажи. Нали присъстваше на онази среднощна среща в кабинета на Авасарала, когато нещата на Ганимед се сговниха. От екипа на Нгуен си, нали? Лейтенант някой си.

— Копаеш си гроба, Боби — подхвърли Съорен, хванал леко щеката в дясната си ръка.

— И — продължи тя — знам, че Съорен ти даде нещо, което шефката му беше наредила да занесе на службата за данни преди два-три дена. Бас държа, че ти не работиш в службата за данни, нали?

Човекът на Нгуен направи заплашителна крачка към нея, а Съорен пак пристъпи наляво.

Боби избухна в смях.

— Ама сериозно — каза тя, взряна в Съорен. — Или престани да лъскаш тази щека, или върви да го правиш някъде насаме.

Съорен сведе поглед към щеката в ръката си, сякаш изненадан да я види там, после я пусна.

— А ти — обърна се Боби на другия мъж, — ако се опиташ да минеш през тази врата, това ще е най-хубавото нещо, случвало ми се

през последния месец. — Без да мести крака, тя пренесе тежестта си напред и сгъна леко лакти.

Онзи се взря в очите ѝ за един дълъг миг. Тя му се ухили.

— Хайде де, хайде — подкани. — Ще ми се подуют топките, ако продължаваш да ме дразниш така.

Мъжът вдигна ръце. Беше нещо средно между бойна поза и жест на капитулация. Без да сваля очи от Боби, той се извърна леко към Съорен и каза:

— Това е твой проблем. Погрижи се за него.

Направи две бавни крачки назад, после се обърна, прекоси стаята и изчезна в някакъв коридор, който не се виждаше от мястото на Боби. След секунда се чу затръшване на врата.

— Мамка му — изруга тя. — Бас държа, че щях да отбележа повече точки пред старата, ако си бях върнала тази флашка.

Съорен започна да отстъпва към задната врата. Боби преодоля дялящото ги разстояние с бързината на котка, сграбчи го за ризата и го вдигна, докато носовете им почти се допряха. За първи път от дълго време насам чувстваше тялото си живо и свободно.

— Какво ще правиш — попита той с насилена усмивка, — ще ме пребиеш ли?

— Неее — отвърна Боби, минавайки на провлачения говор от Долината на Маринър. — Ще те издам, момчето ми.

26. ХОЛДЪН

Холдън гледаше как чудовището трепери, сгушено на стената в товарния отсек. На видеомонитора образът му бе дребен, обезцветен и зърнест. Той се съсредоточи върху дишането си. „Бавно и дълбоко вдишване, изпълни дробовете докрай. Бавно и дълбоко издишване. Пауза. Повтори. Не губи самообладание пред екипажа.“

— Е — обади се Алекс след минута. — Ето го твоя проблем.

Опитваше се да се шегува. Всъщност се беше пошегувал. Обикновено Холдън би се изсмял на провлачения му говор и комичната очевидност на забележката. Алекс можеше да е забавен по един сух, подценяван начин.

Но сега трябваше да стисне ръцете си в юмруци, за да не го удуши.

— Качвам се горе — каза Еймъс в същия момент, когато Наоми заяви:

— Слизам долу.

— Алекс — попита Холдън, придавайки си спокойствие, каквото не изпитваше. — В какво състояние е шлюзът на товарния отсек?

Алекс чукна два пъти по терминала и отвърна:

— Херметизиран е, капитане. Нулева загуба на налягане.

Кое то беше хубаво, защото колкото и да бе уплашен от протомолекулата, Холдън все пак знаеше, че не е магическа. Имаше маса и заемаше пространство. Щом през въздушния шлюз не можеше да се промъкне нито молекула кислород, бе сигурен, че вирусът не би могъл да влезе в кораба. Само че...

— Алекс, увеличи кислородното налягане — нареди Холдън. — Напомпай ни колкото е възможно, без да взривиш кораба.

Протомолекулата беше анаеробна. Ако някак си успееше да проникне вътре, той искаше средата да е възможно най-неблагоприятна за нея.

— И се качи в пилотската кабина — продължи Холдън. — Запечатай се вътре. Ако тази гадост по някакъв начин плъзне из кораба, искам пръстът ти да е на бутона за взривяване на реактора.

Алекс се намръщи и се почеса по рядката коса.

— Това ми се вижда малко крайно...

Холдън го сграбчи за раменете и го стисна здраво. Очите на пилота се разшириха и той вдигна автоматично ръце в знак, че се предава. До него ботаникът мигаше объркано и тревожно. Това не бе най-добрият начин да вдъхнеш увереност. При други обстоятелства на Холдън може би щеше да му пука.

— Алекс — заговори настойчиво, без да може да спре треперенето си, макар да стискаше раменете на пилота. — Мога ли да разчитам на теб, че ще взривиш кораба, ако онази гадост проникне тук? Защото ако не мога, смятай се за освободен от длъжност и поставен под арест в каютата си, считано от този момент.

За негова изненада Алекс не реагира с гняв, а просто посегна и хвана ръцете на Холдън над китките. Лицето му беше сериозно, но очите му излъчваха благодет.

— Да се запечатам в пилотската кабина и да се приготвя да потопя кораба. Слушам, сър — козирува той. — Каква ще е командата за действие?

— Пряка заповед от мен или Наоми — отвърна Холдън със скрита въздишка на облекчение. Не беше нужно да казва: „Ако това нещо проникне вътре и ни убие, за теб ще е по-добре да се взривиш заедно с кораба“. Пусна го и пилотът направи крачка назад. Широкото му лице бе угрижено. Паниката, която заплашваше да надвие Холдън, можеше да се изплъзне от контрола му, ако позволеше на някого да му съчувства, затова той каза: — Върви, Алекс. Върви веднага.

Алекс кимна. Изглеждаше, че иска да каже още нещо, но после се врътна кръгом, отиде до стълбата за екипажа и се покатери в пилотската кабина. Няколко секунди по-късно Наоми слезе по същата стълба, а след малко и Еймъс се качи от машинното.

Наоми заговори първа.

— Какъв е планът? — Бяха близки от достатъчно дълго време, за да може Холдън да познае почти неприкрития страх в гласа ѝ.

Той помълча, докато вдиша дълбоко още два пъти.

— Двамата с Еймъс ще отидем да видим дали можем да го изтласкаме през вратите на товарния отсек. Върви да ги отвориш.

— Готово — отзова се тя и се закатери по стълбата към командния център.

Еймъс го наблюдаваше замислено.

— И как смяташ да го „изтласкаме“ през онези врати, капитане?

— Ами — рече Холдън, — мислех си да го напълним с куршуми, а после да изгорим с огнехвъргачка каквото е останало. Така че по-добре да вървим да се екипираме.

Еймъс кимна.

— Мамка му. Имам чувството, че току-що свалих тези гадости.

* * *

Холдън не страдаше от клаустрофобия.

Никой, избрал за професия дългите космически пътешествия, не страдаше. Дори човек да успееше някак си да мине през психологическите тестове и симулациите, обикновено едно пътуване бе достатъчно, за да отсее онези, които могат да понесат дълги периоди в тесни затворени помещения, от онези, които пощръкляваха и трябваше да бъдат упоени за обратния път.

Като младши лейтенант Холдън бе прекарвал дни в разузнавателни корабчета, толкова малки, че буквално не можеш да се наведеш да си почешеш стъпалата. Беше пълзял между вътрешната и външната обшивка на бойни кораби. Веднъж остана в противоускорителното си кресло двайсет и един дена по време на едно свръхскоростно пътуване между Луната и Сатурн. Никога не бе сънувал кошмари, че стените го смазват или че е погребан жив.

Но сега, за първи път през петнайсетте си години на почти непрекъснати космически полети, имаше чувството, че корабът около него е прекалено малък. Не просто тесен, а задушавачо тесен. Чувстваше се като уловено в капан животно.

На по-малко от дванайсет метра от него някой заразен с протомолекулата седеше в товарния отсек на кораба му. И той нямаше къде да се дене.

Обличането на бронята изобщо не намали чувството за теснота.

Първо се слагаше онова, което пехотинците наричаха „кондом в цял ръст“. То представляваше дебел черен прилепнал комбинезон, изработен от множество слоеве кевлар, гума, противоударен гел и сензорна мрежа, която следеше жизнените му показатели и получените наранявания. Върху него се обличаше малко по-широкият скафандър, който имаше свои собствени слоеве самозапечатващ се гел, така че мигновено да поправя разкъсванията или дупките от куршуми. И накрая идваха различните пристягани с ремъци пластини, които можеха да отклонят свръхскоростен куршум или да разпрашат външните си слоеве, за да разсеят енергията на лазер.

Холдън имаше чувството, че се увива в собствения си погребален саван.

И все пак, въпреки всичките си слоеве и тежест, бронята не бе толкова страшна, колкото сервоусилващите брони, носени от специалните части. Онези, които момчетата от флота наричаха „ходещ ковчег“. Казваха им така, защото всичко, което е достатъчно мощно да пробие такава броня, щеше да втечни пехотинеца вътре, така че изобщо нямаше нужда да си правиш труда да я отваряш. Просто я хвърляш цялата в гроба. Това беше преувеличение, разбира се, но мисълта да влезе в товарния отсек, облечен в нещо, в което не би могъл дори да се движи без допълнителната сила на сервомоторите, го плашеше до смърт. Ами ако акумулаторите се изтощят?

Разбира се, един хубав комплект подсилваща броня можеше да е от полза, когато се опитваш да изхвърлиш чудовище от кораба.

— Това е наопаки — каза Еймъс и посочи набедреника на Холдън.

— Мамка му — промърмори Холдън. Механикът беше прав. Бе потънал толкова дълбоко в мислите си, че беше объркал закопчалките. — Извинявай, трудно ми е да се съсредоточа.

— Човек се спича от шубе — рече Еймъс и кимна разбиращо.

— Е, не бих казал...

— Не говорех за теб — поясни Еймъс. — А за мен. Спекъл съм се от шубе при мисълта да вляза в товарния отсек при онова нещо. А аз не съм гледал отблизо как Ерос се превръща в лепкава слуз. Така че напълно те разбирам, Джим.

Доколкото Холдън помнеше, механикът за първи път го наричаше по малко име. Той му кимна и се зае да оправя набедреника

си.

— Да — каза той. — Преди малко се развиках на Алекс, че не е достатъчно уплашен.

Еймъс бе свършил с обличането на бронята и вадеше любимата си автоматична пушка от шкафчето.

— Без майтап?

— Аха. Той се пошегува, а аз бях толкова уплашен, та му се развиках и заплаших да го уволня.

— Можеш ли да го направиш? — поинтересува се Еймъс. — Той е единственият ни пилот.

— Не, Еймъс. Мога да изритам Алекс от кораба не повече, отколкото теб или Наоми. Ние не сме дори минимален екипаж. Ние сме това, с което разполагаш, когато нямаш минимален екипаж.

— Тревожиш се, че Наоми може да си тръгне? — попита Еймъс. Гласът му бе все така небрежен, но думите се стовариха като удари на чук. Холдън усети как въздухът излита от дробовете му и трябваше да се съсредоточи, за да започне да диша отново.

— Не — каза той. — Тоест, да, разбира се. Но не затова съм толкова изтрецял в момента.

Взе автомата си, погледна го, после го прибра обратно в шкафчето и извади вместо него тежкия безоткатен пистолет. Той изстрелваше ракети със самостоятелно задвижване, които не оказваха тласък и нямаше да го отхвърлят през цялото помещение, ако стреля при нулева гравитация.

— Аз те видях как умираш — подхвърли той, без да поглежда към Еймъс.

— Ъ?

— Видях те как умираш. Когато онези хора, които и да бяха те, ни заловиха. Видях един от тях да стреля в тила ти и ти се строполи по лице на пода. Навсякъде имаше кръв.

— Да, но аз...

— Знам, че раната не беше смъртоносна. Знам, че ни искаха живи. Знам, че кръвта беше от удара на разбития ти нос в пода. Знам всичко това сега! Но тогава си мислех, че току-що са те убили с изстрел в тила.

Еймъс сложи пълнител на пушката и зареди един куршум в цевта, но не издаде никакъв друг звук.

— Всичко е толкова крехко — каза Холдън, обхващайки с жест Еймъс и кораба. — Това наше малко семейство. Една издънка и губим някой незаменим.

Еймъс се мръщеше насреща му.

— Все още говориш за Наоми, нали?

— Не! Тоест, да. Или не. Когато те помислих за мъртъв, това ми изкара дъха. И Макар че сега трябва да се съсредоточа върху проблема как да махнем онова нещо от кораба, единственото, за което мога да мисля, е да не загубим някого от екипажа.

Еймъс кимна, окачи пушката през рамо и приседна на пейката до шкафчето си.

— Разбирам. И какво искаш да направим?

— Искам — каза Холдън, докато вкарваше пълнител в пистолета си — да разкараме това шибано чудовище от моя кораб. Но моля те, обещавай ми да не умираш, докато го правим. Това много би ми помогнало.

— Капитане — изхили се Еймъс. — Ако нещо ме убие, то вече ще е убило всички останали. Аз съм роден да бъда последният оцелял. Можеш да разчиташ на това.

Паниката и страхът не напуснаха Холдън. Стояха свити в гърдите му точно както преди. Но сега поне не се чувстваше сам с тях.

— Тогава да вървим да се отървем от онзи гратисчия.

* * *

Чакането в шлюза на товарния отсек, докато вътрешната врата се запечата, помпите изсмучат всичкия въздух от помещението, а после външната врата се отвори, беше безкрайно. Холдън през цялото време шаваше нетърпеливо и провери оръжието си поне десетина пъти. Еймъс стоеше отпуснат, хванал леко в ръце огромната си пушка. Ако в това чакане имаше нещо хубаво, то бе, че тъй като товарният отсек се намираще във вакуум, шлюзът можеше да вдига колкото шум си иска, без да издаде присъствието им на създанието.

Най-после и последният външен шум изчезна и Холдън можеше да чуе само дишането си. До външната врата на шлюза светна жълта

лампичка, която ги предупреждаваше, че от другата страна няма атмосфера.

— Алекс — повика Холдън, като включи кабел към терминала на въздушния шлюз. Радиото в целия кораб още не работеше. — Готови сме за влизане. Спри двигателите.

— Разбрано — откликна Алекс и гравитацията изчезна. Холдън ритна плъзгачите на петите си, за да включи магнитните си ботуши.

Товарният отсек на „Росинант“ бе претъпкан. Висок и тесен, той се намираше от страната на щирборда, натикан в неизползваното пространство между външната обшивка и машинното. Същото място откъм бакборда бе заето от водния резервоар. „Роси“ беше боен кораб. Всеки товар, който караше, бе от второстепенно значение.

Недостатъкът на това разпределение беше, че под тяга товарният отсек се превръщаше в кладенец с товарния портал на дъното си. Различните сандъци, които го изпълваха, бяха прикрепени към държачи на стените или в някои случаи се крепяха на електромагнитни крака. При наличие на създадена от тягата гравитация, която заплашва да запокити човек седем метра право надолу към товарния портал, би било невъзможно да се води ефикасна битка.

При микрогравитация отсеъкът се превръщаше в дълъг коридор с много прикрития.

Холдън влезе в помещението пръв, крачейки по стената с магнитните си ботуши, и се прикри зад голям метален сандък, пълен с резервни муниции за отбранителните оръдия на кораба. Еймъс го последва и зае позиция зад друг сандък, на два метра от него.

Под тях чудовището изглеждаше заспало.

Беше се присвило неподвижно върху стената, делеяща товарния отсек от машинното.

— Добре, Наоми, отваряй — нареди Холдън. Разклати осигурителния си кабел, за да го откачи от един ъгъл на сандъка, и го поохлаби малко.

— Отварям вратите сега — съобщи тя и гласът ѝ прозвуча тънък и неясен в шлема му. Товарният портал в дъното се отвори безшумно и разкри няколко квадратни метра изпълнена със звезди чернота. Чудовището или не забеляза, или не го интересуваше.

— Те понякога изпадат в летаргия, нали? — попита Еймъс. Кабелът се точеше от скафандъра му към въздушния шлюз като

някаква високотехнологична пъпна връв. — Като Джули, когато пипна този вирус. Тя бе лежала в онази хотелска стая на Ерос около две седмици.

— Може би — отвърна Холдън. — Как предлагаш да го направим? Почти ми се иска да отидем там, да грабнем нещото и да го метнем през вратата. Но имам силни резерви към идеята да го докосваме.

— Да, след това не бихме искали да влезем обратно със скафандрите си — съгласи се Еймъс.

Холдън внезапно си спомни как едно време се прибираше вкъщи, след като е играл навън, и трябваше да свали всичките си дрехи в антрето, преди мама Тамара да го пусне в другите стаи. Това щеше да е горе-долу същото, само че далеч по-студено.

— Иска ми се да имахме някоя много дълга пръчка — рече Холдън и огледа различните предмети, складирани в товарния отсек, с надеждата да открие нещо, отговарящо на нуждите му.

— Хм, капитане? — обади се Еймъс. — То ни гледа.

Холдън се обърна и видя, че механикът е прав. Създанието не бе помръднало от мястото си, но бе извъртяло глава към тях и определено ги зяпаше. Очите му бяха зловещо сини, сякаш озарени от вътрешна светлина.

— Е, хубаво — отбеляза Холдън. — Значи не е в летаргия.

— Знаеш ли, ако успея да го откъсна от онази стена с един-два изстрела и Алекс форсира двигателя, то може да излети през задната врата право в огнената струя. Това би трябвало да му види сметката.

— Нека помислим... — рече Холдън, но преди да довърши, стаята проблесна няколко пъти от изстрелите на пушката на Еймъс. Чудовището бе улучено многократно и полетя, премятайки се, към портала.

— Алекс, дай... — започна Еймъс.

Чудовището се раздвижи с ослепителна бързина. Протегна една ръка към стената и крайникът му сякаш се удължи, за да я достигне, а след това дръпна толкова силно, че металната плоскост се огъна. После полетя към горния край на товарния отсек с такава скорост, че когато се блъсна в сандъка, зад който се криеше Холдън, магнитните му държачи се откъснаха от стената. Помещението сякаш се завъртя, когато ударът отхвърли Холдън назад. Сандъкът се носеше след него

със същата скорост. Холдън се удари в стената част от секундата преди сандъка, а после магнитният палет се залепи за нея, приклепвайки крака му.

Нещо в коляното му се огъна лошо и от болката светът за кратко почервения.

Еймъс откри огън с пушката си срещу чудовището от близко разстояние, но то го зашлеви небрежно и го запрати във въздушния шлюз с такава сила, че вътрешната врата се огъна. В секундата, щом тя бе разхерметизирана, външната врата се затръшна. Холдън опита да се раздвижи, но кракът му бе затиснат от сандъка, а електромагнитите можеха да държат четвърттонна маса при ускорение $10 g$, така че нямаше шанс да го отмести. Контролното табло, откъдето би могъл да изключи магнитите, светеше в оранжево, показващо пълна мощност, на десет сантиметра извън обсега му.

Чудовището се обърна да го погледне. Сините му очи бяха прекалено големи за главата му, което му придаваше странен детски вид. То протегна едната си огромна длан.

Холдън откри огън по него и продължи да стреля, докато пълнителят му не се изпразни.

Миниатюрните самозадвижващи се ракети на безоткатния пистолет експлодираха в малки облачета от светлина и дим, щом улучеха създаването, и всяка го изтласкваше все по-назад, като късаше големи парчета от торса му. Черни нишки се разлетяха из стаята като графични изображения на пръскаща кръв. Когато и последната ракета го улучи, чудовището се откъсна от стената и полетя през товарния отсек към отворените врати.

Черно-червеното тяло се премяташе към голямото петно от звезди и мрак и Холдън си позволи да се надява. Но на по-малко от метър от вратата то протегна едната си дълга ръка и сграбчи ръба на един сандък. Холдън бе видял каква сила се крие в тези ръце и знаеше, че няма да се изпусне.

— Капитане — крещеше Еймъс в ухото му. — Холдън, с нас ли си още?

— Тук съм, Еймъс. Имам малък проблем.

Докато говореше, чудовището се покатери върху сандъка, за който се бе уловило, и застина неподвижно. Като зловец гаргойл, внезапно превърнал се в камък.

— Ще изключа обезопасяването на шлюза и ще отворя, за да те вкарам — рече Еймъс. — Вътрешната врата е преобана, така че ще загубим известно количество въздух, но не много.

— Добре, но побързай — помоли Холдън. — Приклещен съм. Трябва да изключиш магнитите на този сандък.

Миг по-късно вратата на шлюза се отвори и оттам повя въздух. Еймъс понечи да пристъпи в товарния отсек, но точно тогава чудовището изведнъж скочи от сандъка, на който клечеше, сграбчи с една ръка тежкия пластмасов контейнер, вкопчи се с другата в стената, и го запрати по механика. Сандъкът се заби в стената с такава сила, че Холдън усети вибрацията през скафандъра си. Беше пропуснал главата на Еймъс със сантиметри. Едрият мъж залитна с ругатня назад и вратата на шлюза се затръшна отново.

— Съжалявам — каза Еймъс. — Паникьосах се. Чакай да отворя...

— Не! — изрева Холдън. — Престани да отваряш проклетата врата. Вече съм затиснат под два скапани сандъка. И при някое от отварянията вратата ще пререже кабела ми. Наистина не ми се иска да остана приклещен тук без радио.

След като шлюзът остана затворен, чудовището се върна на стената между товарния отсек и машинното и отново се сви на топка. Зеещите рани от пистолета на Холдън пулсираха влажно.

— Виждам го, капитане — обади се Алекс. — Ако дам газ, мисля, че мога да го изхвърля през онази врата.

— Не — възпротивиха се едновременно Наоми и Еймъс.

— Не — повтори Наоми. — Виж как е затиснат Холдън под онези сандъци. Ако минем на високо ускорение, дори някак си да не бъде изхвърлен през вратата, ще потрошим всички кости в тялото му.

— Да, тя е права — добави Еймъс. — Този план ще убие капитана. Така че отпада.

Холдън слуша няколко секунди как екипажът му търси начин да го опази жив, докато гледаше чудовището, което се сгуши върху стената и сякаш заспа отново.

— Е — каза накрая той, прекъсвайки дискусията им. — Едно силно ускорение сега почти със сигурност ще ме разкъса на малки парченца. Но не е задължително това да го изключва като вариант.

Новият глас, разнесъл се по радиото, приличаше на нещо, идващо от друг свят. В първия момент Холдън дори не позна ботаника.
— Виж ти — каза Пракс. — Това е интересно.

27.

ПРАКС

Когато Ерос загина, всички гледаха. Станцията бе построена като машина за извличане на научни данни и всяка промяна, смърт и метаморфоза биваше улавяна, записвана и пращана към системата. Всичко, което правителствата на Марс и Земята се бяха опитвали да прикрият, бе изтекло през следващите седмици и месеци. Начинът, по който го възприемаха хората, зависеше повече от тяхната същност, отколкото от самите кадри. За някои това бе новина. За други — доказателство. А за трети — и те бяха повече, отколкото Пракс искаше да си мисли — ужасно декадентско забавление.

Пракс също го бе гледал, както и всички от екипа му. За него то представляваше загадка. Подтикът да приложи логиката на конвенционалната биология към ефектите от протомолекулата бе непреодолим и в по-голямата си част безрезултатен. Някои отделни детайли бяха примамливи — спиралните криви, толкова силно наподобяващи черупката на наутилус, топлинният отпечатък на заразените тела, променящ се по начин, който почти съответстваше на някои хеморагични трески. Но нищо не си пасваше.

Със сигурност някой някъде получаваше нужното финансиране, за да изследва случилото се, но работата на Пракс нямаше да го чака. Така че той се бе върнал към соята. Животът продължаваше. Това за него не бе маниакална страст, а само популярна главоблъсканица, която някой друг трябваше да разреши.

Сега Пракс висеше в безтегловност пред една неизползвана работна станция в командния център и се взираше в картината от камерата. Създанието посегна към капитан Холдън и той почна да стреля, стреля, стреля. Пракс гледаше хвърчащите от гърба на създанието фибри. Това определено му беше познато. То бе един от характерните белези на записите от Ерос.

Чудовището започна да залита. Морфологично то не се различаваше много от хората. Една глава, две ръце, два крака. Без

автономни структури, без крайници или ребра, пригодени да изпълняват някаква друга функция.

Наоми, която седеше пред контролния пулт, ахна. Беше странно да я чуе само през въздуха, който ги делеше, а не по комуникационния канал. В това се криеше някаква интимност, която го накара да почувства известно неудобство, но имаше нещо по-важно. Умът му бе размътен, сякаш някой бе натъпкал главата му с памук. Усещането му бе познато. Означаваше, че си мисли нещо, което още не съзнава напълно.

— Приклещен съм — каза Холдън. — Трябва да изключиш магнитите на този сандък.

Създанието се намираще в далечния край на товарния отсек. Когато Еймъс влезе, то се хвана с едната ръка за стената, а с другата метна някакъв голям контейнер. Въпреки лошото качество на картината Пракс видя огромните му трапецовидни и делтовидни мускули — уголемени до степен на уродливост. И все пак не бяха сериозно разместени. Значи протомолекулата си имаше някакви ограничения. Каквото и да представляваше това създание, тя не правеше с него същото като на Ерос. Нещото в товарния отсек без съмнение бе рожба на същата технология, но предназначена да извършва друга задача. Памукът в главата му се размърда.

— Не! Престани да отваряш проклетата врата. Вече съм затиснат под два скапани сандъка.

Създанието се придвижи обратно към стената, близо до мястото, където седеше по-рано. Сви се там, а раните по тялото му видимо пулсираха. Но това не бе обикновено присядане. След като двигателите не работеха, нямаше гравитация, която да го притегля. Щом се чувстваше удобно на това конкретно място, трябваше да има някаква причина.

— Не! — каза Наоми. Беше се вкопчила в дръжките до пулта. Лицето ѝ бе пепеляво. — Не. Виж как е затиснат Холдън под онези сандъци. Ако минем на високо ускорение, дори някак си да не бъде изхвърлен през вратата, ще потрошим всички кости в тялото му.

— Да, тя е права — обади се Еймъс. Звучеше уморено. — Този план ще убие капитана. Така че отпада.

— Е, едно силно ускорение сега почти със сигурност ще ме разкъса на малки парченца. Но не е задължително това да го изключва

като вариант.

На стената създанието се движеше. Лекичко, но се движеше. Пракс даде максимално увеличение върху него. Едната му голяма ноктестата длан — която все пак имаше четири пръста и палец — се държеше за стената, а другата я дереше. Първият слой беше от плат и изолация и се свличаше на гумени ленти. След като свърши с него, съществото се зае с бронираната стомана отдолу. Дребни стружки метал полетяха във вакуума наоколо, блещукайки като миниатюрни звездици. Това пък защо го правеше? Ако се опитваше да нанесе материални щети на кораба, имаше куп по-добри начини. Или може би се опитваше да си пробие път през стената и да се добере до нещо, следваше някакъв сигнал...

Памукът в ума му изчезна, заместен от образа на блед нов кълн, подаващ се от семе. Той усети, че се усмихва. „Виж ти, това е интересно.“

— Какво има, докторе? — попита Еймъс. Пракс осъзна, че сигурно е произнесъл мисълта си на глас.

— Тъъ — заекна той, докато се мъчеше да намери точните думи, за да обясни какво е забелязал. — То се опитва да се движи нагоре по радиационния градиент. Искам да кажа... онази версия на протомолекулата, която беше пусната на Ерос, се хранеше с радиация, така че изглежда логично тази също да го прави...

— Тази ли? — не разбра Алекс. — Тази какво?

— Тази версия. Искам да кажа, тя очевидно е създадена така, че да потиска повечето промени. Почти не е променила тялото на гостоприемника. Сигурно са й наложени нови ограничения, но, изглежда, все още се нуждае от източник на радиация.

— Защо, докторе? — попита Еймъс. Опитваше се да бъде търпелив. — Защо смятаме, че се нуждае от радиация?

— О — рече Пракс. — Ами защото изключихме двигателя и сега реакторът работи на минимален режим, а то се опитва да си пробие път до ядрото.

Възцари се тишина, а после Алекс изпсува.

— Добре — каза Холдън. — Нямаме избор. Алекс, трябва да разкараш това нещо оттук, преди да е проникнало през стената. Няма време да съставяме нов план.

— Капитане — поде Алекс, — Джим...

— Аз ще вляза секунда след като то изчезне — рече Еймъс. — Ако не си там, за мен беше чест да служа с теб, капитане.

Пракс размаха ръце, сякаш този жест можеше да привлече вниманието им. Движението го накара да закръжи бавно из командния център.

— Чакайте. Не. Точно това е новият план — изтъкна той. — То се движи нагоре по радиационния градиент. Като корен, който се стреми към водата.

Наоми се бе обърнала да го погледне, докато се въртеше. На Пракс му се струваше, че тя се върти, че се намира под него и се отдалечава, кръжейки по спирала. Той затвори очи.

— Ще трябва да ни го обясниш стъпка по стъпка — рече Холдън. — Ама бързо. Как можем да го контролираме?

— Променете градиента — предложи Пракс. — Колко време ще е нужно да напълним един контейнер с неекранирани радиоизотопи?

— Зависи, докторе — отвърна Еймъс. — Какво количество ни трябва?

— Малко повече от това, което в момента изтича от реактора — изчисли Пракс.

— Стръв — досети се Наоми, хвана го и го придърпа към една дръжка. — Искаш да направим нещо, което изглежда като по-добра храна, и да подмамим с него онази твар да излезе през вратата.

— Току-що го казах. Казах го, нали? — попита Пракс.

— Не точно — отбеляза Наоми.

— Все пак — каза Пракс, — мисля, че май трябва да побързаме.

* * *

Планът беше достатъчно прост. Еймъс щеше да влезе пак в товарния отсек и да освободи капитана, веднага щом вратите се затворят зад натрапника. В командния център Наоми щеше да подаде команда за затварянето им в мига, щом създанието поеме след радиоактивната стръв. Алекс щеше да включи двигателите веднага, щом това стане безопасно за капитана. А стръвта — половинкилограмов цилиндър с тънка обвивка от оловно фолио, за да не привлече чудовището прекалено рано — щеше да бъде изкарана

през главния шлюз и хвърлена във вакуума от единствения останал член на екипажа.

Пракс се рееше във въздушния шлюз, стиснал стръвта в дебелия ръкавица на скафандъра си. Съжаления и несигурност изпълваха ума му.

— Може би щеше да е по-добре Еймъс да свърши тази работа — каза Пракс. — Аз никога досега не съм излизал върху корпуса на кораб.

— Съжалявам, докторе. Аз имам да мъкна един деветдесеткилограмов капитан — изтъкна Еймъс.

— Не можем ли да го автоматизираме? Едно простичко дистанционно би могло...

— Пракс — обади се Наоми и мекотата на изречената сричка носеше цялата тежест на хиляда „Изкарай си задника навън“. Ботаникът провери още веднъж шевовете на скафандъра. Според подаваните на дисплея данни всичко беше наред. Скафандърът беше много по-добър от онзи, който бе носил при напускането на Ганимед. Разстоянието от главния шлюз в предната част на кораба до вратите на товарния отсек на кърмата беше двайсет и пет метра. Дори нямаше да му се наложи да ходи чак до края. Той изпробва радиокабела за да се увери, че е включен здраво в куплунга на шлюза.

Това беше още един интересен въпрос. Дали радиозаглушаващият ефект се създаваше по естествен път от чудовището? Пракс се опита да си представи как може такова нещо да бъде постигнато биологически. Дали ефектът щеше да изчезне, когато чудовището напусне кораба? Когато бъде изгорено в струята на двигателя?

— Пракс — каза Наоми. — Сега моментът е подходящ.

— Добре де — промърмори той. — Излизам.

Външната врата на шлюза се отвори. Първият му импулс беше да прекрачи в мрака навън, както би влязъл в голяма стая. Вторият беше да запълзи на четири крака, притиснал колкото се може по-плътно тялото си към корпуса. Пракс хвана стръвта в една ръка и внимателно се избута навън, като използва скобите за краката.

Мракът около него беше смазващ. „Росинант“ беше сал от метал и боя наред с огромния океан. Нещо повече от океан. Звездите го заобикаляха от всички страни и най-близките бяха на цели животи

разстояние, а зад тях имаше още и още. Чувството, че се намира на мъничък астероид или луна и гледа нагоре към твърде широкото небе, се преобърна и изведнъж той се оказа на върха на вселената, гледащ надолу към една безкрайна бездна. Беше като зрителна илюзия, когато виждаш ту ваза, ту две лица, и всичко това се мени със скоростта на възприятието. Пракс се ухили и разпери ръце в нищото, макар че първият лек пристъп на гадене вече се надигаше в гърлото му. Беше чел описания на еуфорията в открития космос, но чувството изобщо не бе каквото си го представяше. Той беше окото на Бога, попиващо светлината на безброй звезди, и в същото време беше една пращинка, застанала върху друга пращинка — залепен с магнитните си ботуши върху корпуса на кораб, притежаващ немислимо по-голяма мощ от самия него и все пак незначителен пред лицето на бездната. Говорителите на скафандъра му пукаха от фонова радиация, датираща от раждането на вселената, и призрачни гласове шепнеха в този радиошум.

— Хм, докторе? — извика го Еймъс. — Проблем ли има там навън?

Пракс се огледа, очакваше да види механика до себе си. Взорът му срещна само млечнобялата вселена от звезди. Бяха толкова много, та му се струваше, че би трябвало да огряват ярко кораба. Вместо това „Росинант“ бе тъмен с изключение на външните светлини и едва забележимата бяла мъглявина към кърмата, където въздухът излиташе от товарния отсек.

— Не — каза Пракс. — Няма проблеми.

Опита се да направи крачка напред, но скафандърът му не помръдваше. Той се задърпа, мъчейки се да отлепи крака си от корпуса. Стъпалото му се премести на сантиметър напред и спря. В гърдите му се надигна паника. Нещо не беше наред с магнитните ботуши. С тази скорост нямаше начин да стигне до вратите на товарния отсек, преди съществуването да си е пробило път до машинното и реактора.

— Тъъ, имам проблем — оплака се той. — Не мога да си движа краката.

— На каква степен са сложени плъзгачите? — попита Наоми.

— А, да, вярно — рече Пракс и настрой ботушите така, че да отговарят на силата му. — Всичко е наред.

Никога по-рано не бе ходил с магнитни ботуши и чувството беше странно. През по-голямата част от всяка крачка усещаше крака си свободен и почти неконтролируем, а после, когато го приближеше до корпуса, настъпваше един момент, критична точка, когато силата го сграбчваше и го стоварваше върху метала. Той продължи напред стъпка по стъпка, редувайки плуване с дръпване надолу. Не можеше да види вратите на товарния отсек, но знаеше къде са. От позицията му, обърнат към кърмата, те се намираха вляво от дюзата на двигателя. Само че откъм десния борд на кораба. „Не, щирборда. На корабите го наричат щирборд.“

Знаеше, че току зад тъмната метална издатина на ръба създаването дълбае стените на кораба, дървения плътта му, мъчейки се да се добере до сърцето му. Ако то разбере какво става — ако притежаваше дори минимална способност да разсъждава, — можеше да изскочи от товарния отсек и да се нахвърли върху него. Вакуумът не го убиваше. Пракс си представи как се мъчи да избяга с тромавите си магнитни ботуши, докато създаването го къса на парчета; после си пое дълъг треперлив дъх и вдигна стръвта.

— Добре — обади се той. — На позиция съм.

— Няма по-подходящ момент от сега — реши Холдън. Гласът му бе стегнат от болка, но той се опитваше да звучи весело.

— Добре — каза Пракс.

Натисна малкия таймер, приклепна върху корпуса, а после, със силата на всеки мускул в тялото си, се разгъна и метна цилиндъра в нищото. Той отлетя, проблесна в светлината, идеща от вътрешността на товарния отсек, и изчезна. Пракс изпита гадната увереност, че е пропуснал да направи нещо и оловното фолио няма да падне, както би трябвало.

— То се движи — извика Холдън. — Надуши го. Излиза.

И ето че то се появи — дълги черни пръсти се подадоха от кораба и тъмното тяло се издърпа навън, като че ли бе родено да живее в бездната. Очите му сияеха в синьо. Пракс не чуваше нищо, освен собственото си паническо дишане. Като животно в някогашните савани на Земята, той усещаше първичния подтик да стои неподвижно и тихо, макар че през вакуума създаването не би могло да го чуе, дори да крещеше.

То се раздвижи; зловещите очи се затвориха, отвориха се и пак се затвориха; а после скочи. Немигащите звезди бяха затъмнени при преминаването му.

— Готово — каза Пракс, шокиран от твърдостта в гласа си. — То напусна кораба. Затворете товарния портал сега.

— Разбрано — откликна Наоми. — Затварям вратите.

— Аз влизам, капитане — заяви Еймъс.

— Аз припадам, Еймъс — рече Холдън, но в думите му се криеше достатъчно смях, за да убеди Пракс, че се шегува.

В мрака една звезда угасна, а после се появи отново. След нея и друга. Пракс проследи мислено пътя. Още една звезда бе затъмнена.

— Подгрявам кораба — обади се Алекс. — Кажете ми, когато всички сте на сигурно място, ясно?

Пракс гледаше и чакаше. Звездата остана постоянна. Не трябваше ли да угасне като другите? Да не би да беше преценил грешно? Или пък създанието описваше дъга? Ако можеше да маневрира в пълен вакуум, би ли могло да забележи, че Алекс включва отново реактора?

Пракс се обърна към главния шлюз.

„Росинант“ му бе изглеждал като едно нищо — като клечка за зъби, носеща се сред звездния океан. А сега разстоянието до шлюза му се стори огромно. Пракс премести единия си крак, а после и другия, опита се да тича, без да отделя едновременно и двата си крака от корпуса. Магнитните ботуши не биха му позволили да го направи — задният ботуш оставаше прилепен, докато предният не подаде сигнал, че се е закрепил здраво. Гърбът го сърбеше и той потисна желанието да се огледа назад. Там нямаше нищо, а дори и да имаше, гледането нямаше да помогне. Кабелът на радиовръзката се бе превърнал в хлабава примка, която се влачеше след него. Той го дръпна, за да го прибере.

Малкото зелено-жълто сияние на отворения шлюз го зовеше като видение от някакъв сън. Той се чу как хленчи тихичко, но този звук се загуби сред пороя от ругатни на Холдън.

— Какво става там долу? — сопна се Наоми.

— Капитанът е в кофти настроение — обясни Еймъс. — Мисля, че може да е изкълчил нещо.

— Усещам коляното си все едно някой е родил в него — ръмжеше Холдън. — Ще се оправя.

— Готови ли сме за пуск? — попита Алекс.

— Не сме — отвърна Наоми. — Товарният портал е затворен толкова, колкото е възможно, преди да влезем в док, само че предният шлюз не е запечатан.

— Вече съм почти вътре — каза Пракс, като си мислеше: „Не ме оставяйте тук. Не ме оставяйте в бездната с това нещо“.

— Добре тогава — рече Алекс. — Кажете ми, когато мога да ни разкарам оттук.

В дълбините на кораба Еймъс издаде тих звук. Пракс стигна до шлюза и се издърпа вътре толкова яростно, че ставите на скафандъра му изскърцаха. Дръпна пъпната си връв, за да я прибере след себе си. Хвърли се към далечната стена и заудря по бутона, докато цикълът не започна и външната врата не се затвори. В мъждивата светлина на шлюза Пракс се завъртя бавно по всичките три оси. Външната врата оставаше затворена. Нищо не я разкъса; никакви сияещи сини очи не пропълзяха вътре след него. Той се чукна лекичко в стената и далечният звук на въздушна помпа оповести наличието на атмосфера.

— Влязох — обади се той. — В шлюза съм.

— Капитанът наред ли е? — попита Наоми.

— Че той някога бил ли е наред? — подхвърли Еймъс.

— Добре съм. Коляното ме боли. Разкарай ни оттук.

— Еймъс — рече Наоми. — Виждам, че още си в товарния отсек. Проблем ли има?

— Може би — изсумтя Еймъс. — Нашият гост ни е оставил нещо.

— Не го докосвай! — излая Холдън. — Ще вземем една горелка и ще го изпепелим на съставните му атоми.

— Не мисля, че идеята е добра — възрази механикът. — Виждал съм такива и преди и те не приемат благосклонно горелките.

Пракс се завъртя до изправено положение и настрои магнитните ботуши така, че да го държат леко залепен за пода на шлюза. Вътрешната врата даде сигнал, че е безопасно да свали скафандъра си и да влезе обратно в кораба. Той обаче не й обърна внимание и включи едно от стенните табла. Пусна на него картина от товарния отсек.

Холдън се рееше близо до шлюза. Еймъс се държеше за една стълба и оглеждаше нещо малко и лъскаво, залепено на стената.

— Какво е, Еймъс? — попита Наоми.

— Ами, за да кажа със сигурност, ще трябва да го почистя малко от тази гадост — рече Еймъс. — Но ми прилича на стандартен запалителен заряд. Не голям, но достатъчен да изпари всичко на площ около два квадратни метра.

Настъпи кратка тишина. Пракс откопча шлема си, свали го и вдиша дълбоко корабния въздух. Превключи на външна камера. Чудовището се носеше зад кораба, внезапно станало отново видимо в бледата светлина, идеща от товарния отсек, и бавно се отдалечаваше. Все още бе вкопчено в радиоактивната стръв.

— Бомба — промърмори Холдън. — Казваш ми, че онова нещо е оставило бомба?

— Да, и то доста странна. Ако питаш мен — отбеляза Еймъс.

— Еймъс, ела с мен в шлюза — нареди Холдън. — Алекс, какво ни остава да свършим, преди да изгорим онова чудовище? Пракс прибра ли се?

— В шлюза ли сте? — попита Алекс.

— Вече да. Действай.

— Няма нужда да повтаряш — каза Алекс. — Пригответе се за ускорение.

Приливът от биохимични вещества, предизвикан от еуфорията, паниката и последвалото чувство за безопасност, забавяше реакциите на Пракс, така че когато двигателят се включи, той още не се бе закрепил добре на краката си. Залитна към стената и си тресна главата във вътрешната врата на шлюза. Но не му пукаше. Чувстваше се прекрасно. Беше изкарал чудовището от кораба. В момента то изгаряше в огнената дия на „Росинант“.

После някакъв гневен бог ритна кораба отстрани и го запрати с премятане в пустотата. Пракс бе откъснат от пода; лекото магнитно придърпване на ботушите не бе достатъчно, за да го спре. Външната врата на шлюза полетя срещу него и светът почерня.

28.

АВАСАРАЛА

Беше регистриран нов пик. Трети. Само че този път май нямаше никакъв шанс да е замесено чудовището на Боби. Така че може би... може би беше съвпадение. Което повдигаше въпроса: ако онова нещо не е дошло от Венера, откъде тогава?

Светът обаче се бе наговорил да ѝ отвлича вниманието.

— Тя не е такава, за каквата я мислехме, госпожо — каза Съорен. — Аз също се хванах на номера с малката загубена марсианка. Бива си я.

Авасарала се облегна в креслото си. Разузнавателният доклад на екрана показваше жената, която тя наричаше Роберта Дрейпър, в цивилни дрехи. Те не я караха да изглежда по-дребна, дори напротив. Името ѝ бе дадено като Аманда Телеле. Свободен агент на Марсианското разузнаване.

— Все още проучвам нещата — продължи Съорен. — Изглежда, че наистина е съществувала Роберта Дрейпър, но тя е загинала заедно с другите пехотинци на Ганимед.

Авасарала му махна с ръка да мълчи и запревърта доклада върху екрана. Записи на тайни стеганографски съобщения между предполагаемата Боби и известен марсиански агент на Луната, които започваха от деня, когато Авасарала я бе вербувала. Авасарала чакаше сърцето ѝ да се свие от страх, от чувство за измяна. Такова нещо обаче нямаше. Тя продължи да прехвърля доклада, попиваше нова информация и чакаше тялото ѝ да реагира. То не го правеше.

— И защо решихме да се поинтересуваме от това? — попита тя.

— Просто нюх — сви рамене Съорен. — Може би заради начина, по който се държеше във ваше отсъствие. Беше малко прекалено... мазна, предполагам. Струваше ми се, че има нещо нередно. Затова поех инициативата. Казах, че искането идва от вас.

— За да не изглеждам такава шибана идиотка, задето съм поканила шпионин в офиса си?

— Реших, че така ще е най-учтиво — рече Съорен. — Ако търсите начини да ме възнаградите за добрата служба, приемам бонуси и повишение.

— Не се и съмнявам, мамка ти — промърмори Авасарала.

Той чакаше, приведен леко напред, повдигнат на пръсти. Чакаше я да даде заповед Боби да бъде арестувана и подложена на подробен разпит. „Подробен разпит“ беше от най-гадните евфемизми, но в момента се намираха във война с Марс, а един ценен агент, внедрен в сърцето на ООН, би трябвало да притежава информация с огромна стойност.

„Тогава — помисли си Авасарала, — защо не реагирам?“

Тя посегна към екрана, застина, после се намръщи и дръпна ръката си.

— Госпожо? — каза Съорен.

Подказа ѝ го най-дребното и най-неочакваното нещо. Съорен прехапа устната си от вътрешната страна. Движението бе съвсем леко, почти невидимо. Като издайнически знак при игра на покер. Ала щом го видя, Авасарала разбра.

Нямаше нужда да го обмисля, да си блъска главата, да гадае. Всичко изникна в ума ѝ съвсем ясно, като че ли винаги го бе знаела. Съорен беше нервен, защото докладът, който тя разглеждаше, не би издържал на щателна проверка.

А нямаше да издържи, защото беше фалшив.

Беше фалшив, защото Съорен работеше за някой друг, някой, който искаше да контролира информацията, стигаща до бюрото на Авасарала. Нгуен беше събрал наново малката си флота, без тя да разбере, защото Съорен следеше инфотрафика. Някой бе наясно, че ще трябва да я контролира. Да я обуздава. И това беше подготвяно дълго преди Ганимед да отиде по дяволите. Появата на чудовището бе очаквана.

Значи Еринрайт.

Той ѝ бе позволил да поиска мирните си преговори, беше я оставил да си мисли, че е подкопала силите на Нгуен, беше се съгласил да вземе Боби в екипа си. Само и само да не събуди подозренията ѝ.

Не ставаше дума за нещо, избягало от Венера; това беше военен проект. Оръжие, което Земята искаше, за да пречупи съперниците си, преди извънземният проект на Венера да завърши онова, което

правеше. Някой — вероятно „Мао-Квиковски“ — бе запазил мостра от протомолекулата в някаква изолирана лаборатория, беше я превърнал в оръжие и бе открил наддаването.

Атаката на Ганимед представляваше от една страна доказателство за нападателната сила на оръжието, а от друга — смазващ удар по хранителните доставки на външните планети. СВП изобщо не бе участвал в търга. А после Нгуен бе отишъл до Юпитер, за да прибере стоката, Джеймс Холдън и неговият ботаник се бяха натъкнали на някаква част от развитието на плана и Марс беше разбрал, че ще загуби сделката.

Авасарала се зачуди колко ли е дал Еринрайт на Жул-Пиер Мао, за да надцака Марс. Сигурно цената не се измерваше само в пари.

Скоро Земята щеше да получи първото си протомолекулно оръжие, а Еринрайт я държеше извън кръга на посветените, защото каквото и да смяташе да прави с него, знаеше, че няма да ѝ хареса. А тя бе един от малкото хора в Слънчевата система, които навярно биха могли да го спрат.

Зачуди се дали все още може.

— Благодаря ти, Съорен — каза Авасарала. — Оценявам го. Знаем ли къде е тя в момента?

— Търси ви — отговори Съорен и устните му се извиха в лукава усмивка. — Може да е останала с впечатлението, че спите. Доста е късно.

— Да спя ли? Че аз вече почти не помня какво означаваше това — въздъхна Авасарала. — Добре, трябва да поговоря с Еринрайт.

— Да наредя ли да я арестуват?

— Не.

Разочарованието му едва пролича.

— А как ще действаме? — попита Съорен.

— Ще говоря с Еринрайт — каза тя. — Би ли ми донесъл малко чай?

— Да, госпожо — отзова се той и излезе от стаята едва ли не с поклони.

Авасарала се облегна в креслото си. В ума ѝ цареше спокойствие. Тялото ѝ бе съсредоточено и неподвижно, сякаш току-що бе приключила с особено дълга и дълбока медитация. Прати искането за връзка и зачака да види колко време ще е нужно на Еринрайт или

асистента му, за да отговорят. Веднага след изпращането искането бе маркирано като чакащо с висок приоритет. След три минути Еринрайт се появи на екрана. Говореше от ръчния си терминал и образът подскачаше, докато колата му друсаше и завиваше. Намираше се някъде, където бе нощ.

— Крисджен! — възкликна той. — Нещо не е наред ли?

— Нищо особено — каза Авасарала, проклинайки наум връзката. Искаше ѝ се да види лицето му. Искаше да го гледа как я лъже. — Съорен ми донесе нещо интересно. Разузнаването смята, че моята марсианска свръзка е шпионин.

— Наистина ли? — учуди се Еринрайт. — Колко жалко. Ще я арестуваш ли?

— Не мисля — отвърна Авасарала. — Смятам да се включа в манипулирането ѝ. Познатото зло е половин зло. Не си ли съгласен?

Паузата беше едва забележима.

— Добра идея. Направи го.

— Благодаря ви, сър.

— Така и така разговаряме, исках да те питам нещо. Има ли наложителна причина да стоиш в офиса си, или можеш да работиш и от борда на кораб?

Тя се усмихна. Ето го значи следващия ход.

— Какво си намислил?

Колата на Еринрайт стигна до по-гладък път и лицето му изплува на фокус. Носеше тъмен костюм и риза с висока яка, без вратовръзка. Приличаше на свещеник.

— Ганимед. Трябва да покажем, че вземаме ситуацията там на сериозно. Генералният секретар иска някое високопоставено лице да отиде на място. Да ни даде доклад от човешка гледна точка. Тъй като ти си се нагърбила с този въпрос, той реши, че си най-подходящата в случая. А пък аз си помислих, че това ще ти даде шанс да проучиш по-добре първоначалната атака.

— Намираме се във война — изтъкна Авасарала. — Не мисля, че флотът охотно би заделил кораб, който да откара старите ми кокали дотам. Пък и нали координирам разследването за Венера? Празният чек, сещаш се.

Еринрайт се ухили, сякаш наистина му бе весело.

— Погрижил съм се за това. Жул-Пиер Мао заминава с яхтата си от Луната за Ганимед, за да надзирава хуманитарната дейност на компанията си. Предложи да ти предостави каюта. Удобствата са по-големи, отколкото в офиса. Вероятно има и по-широка комуникационна лента. Можеш да следиш събитията на Венера и оттам.

— Да не би „Мао-Квик“ вече да е част от правителството? Не знаех — подхвърли тя.

— На една и съща страна сме. „Мао-Квик“ са не по-малко заинтересовани от всеки друг тези хора да получат необходимите грижи.

Вратата на Авасарала се отвори и Роберта Дрейпър изпълни кабинета ѝ. Изглеждаше ужасно. Кожата ѝ имаше пепелявия оттенък, характерен за хора, които твърде дълго не са спали. Челюстите ѝ бяха стиснати. Авасарала кимна към стола.

— Аз използвам доста голям трафик — предупреди тя.

— Няма да е проблем. Получаваш първи приоритет по всички комуникационни канали.

Марсианката седна срещу нея, извън обхвата на камерата. Подпря ръце на бедрата си, издала лакти настрани като борец, готов да излезе на ринга. Авасарала се насили да не поглежда към жената.

— Може ли да си помисля?

— Крисджен — поде миролюбиво Еринрайт и приближи терминала към себе си, така че широкото му закръглено лице изпълни екрана. — Казах на генералния секретар, че може и да не стане. Дори и с най-добрата яхта, пътуването до Юпитер е тежко. Ако имаш прекалено много работа или нещо в пътешествието те смущава, само кажи и ще намерим някой друг. Само че няма да е толкова добър като теб.

— Че кой е толкова добър като мен? — рече Авасарала с небрежно махване на ръка. В стомаха ѝ кипеше гняв. — Добре. Уговори ме. Кога заминавам?

— По график яхтата трябва да отпътува след четири дни. Съжалявам, че ти го съобщавам толкова късно, но допреди час още нямах потвърждение.

— Аха, приятна изненада.

— Ако бях религиозен, щях да кажа, че така е било писано. Ще уредя да пратят подробностите на Съорен.

— По-добре ги прати направо на мен — каза Авасарала. — Съорен ще си има достатъчно проблеми на главата.

— Както искаш — съгласи се той.

Шефът ѝ тайно бе започнал война. Работеше със същата компания, която бе пушила духа от бутилката на Феба, бе пожертвала Ерос и бе застрашила всичко човешко. Той беше едно добро момче в хубав костюм, избрало битка, която си мислеше, че може да спечели, защото се напикаваше при мисълта за истинската заплаха. Тя му се усмихна. Много добри мъже и жени вече бяха загинали заради него и Нгуен. Деца бяха умрели на Ганимед. Поясните щяха да се борят за калории. Някои щяха да гладуват.

Пухкавите бузи на Еринрайт посърнаха едва-едва. Веждите му се свъсиха почти недоловимо. Беше разбрал, че тя знае. Естествено. Играчи от техния ранг не можеха да се зальгват един друг. Те печелеха въпреки факта, че противниците им знаят точно какво става. Точно както сега той печелеше срещу нея.

— Добре ли си? — попита Еринрайт. — Мисля, че това е първият ни разговор от десет години, в който не си казала нещо вулгарно.

Авасарала се ухили срещу екрана и протегна пръсти към него, сякаш за да го помилва.

— Путка — произнесе тя отчетливо.

Когато връзката прекъсна, тя отпусна за миг глава върху ръцете си, издиша и вдиша дълбоко, за да се съсредоточи. Когато се изправи, Боби я гледаше.

— Добър вечер — поздрави Авасарала.

— Опитвах се да ви намеря — каза Боби. — Връзките ми бяха блокирани.

Авасарала изсумтя.

— Трябва да поговорим за нещо. За някого. Имам предвид Съорен — продължи Боби. — Помните ли онези данни, за които му наредихте да се погрижи преди два дни? Той ги предаде на някой друг. Не знам кой точно, но беше от военните. Заклевам се.

„Значи това го е подплашило“, помисли си Авасарала. Хванали са го да бърка в меда. Бедният идиот беше подценил нейната

пехотинка.

— Добре — кимна тя.

— Разбирам, че нямате никаква причина да ми вярвате — поде отново Боби, — но... Защо се смеете?

Авасарала стана и се протегна, докато не усети приятна болка в раменните стави.

— В момента ти си буквално единственият човек в екипа ми, на когото имам ей толкова доверие. Помниш ли, когато ти казах, че онова нещо на Ганимед не е наше? Тогава не беше, но вече е. Купили сме го и предполагам, че имаме намерение да го използваме срещу вас.

Боби стана. Лицето ѝ, което по-рано беше само пепеляво, сега стана безкръвно.

— Трябва да съобщя на началниците си — рече тя задавено.

— Не, не трябва. Те знаят. А и за момента имаш не повече доказателства от мен. Ако им го кажеш, те ще го разпространят, ние ще отречем и дъра-дъра-дъра. По-големият проблем е, че се връщаш на Ганимед с мен. Працат ме там.

После ѝ обясни всичко. За фалшивия разузнавателен доклад на Съорен и какво се намекваше в него, за предателството на Еринрайт и за мисията на Ганимед с яхтата на „Мао-Квик“.

— Не можете да го направите — изтъкна Боби.

— Досадно е — съгласи се Авасарала. — Те ще следят връзката ми, но вероятно правят същото и тук. А щом ме працат на Ганимед, можеш да си абсолютно сигурна, че там няма да се случи нищо. Прибират ме в кутия, докато стане прекалено късно да променя каквото и да било. Или поне се опитват. Но аз още не съм се отказала от шибаната игра.

— Не можете да се качите на онзи кораб — настоя Боби. — Това е капан.

— Разбира се, че е капан — махна с ръка Авасарала. — Но е капан, в който трябва да вляза. Да откажа на генералния секретар? Ако това се разчуе, всички ще започнат да си мислят, че се готвя за пенсия. Никой не подкрепя играч, който следващата година ще остане без власт. Ние играем с мисъл за бъдещето, а това означава да изглеждаме силни в дългосрочен план. Еринрайт го знае. Ето защо го изигра по този начин.

Отвън още една совалка излиташе. Авасарала вече можеше да чуе рева на двигателите, да усети тягата и фалшивата гравитация, притискаща я назад. От трийсет години не бе напускала гравитационния кладенец на Земята. Това нямаше да е приятно.

— Ако стъпите на онзи кораб, ще ви убият — каза Боби, произнасяйки отчетливо всяка дума.

— Тази игра не се играе така — възрази Авасарала. — Те ще...

Вратата пак се отвори. Влезе Съорен с поднос в ръце. На него имаше чугунен чайник и една емайлирана чаша без дръжка. Той отвори уста да заговори, а после видя Боби. Лесно беше човек да забрави колко е едра, докато не види как висок мъж като Съорен забележимо се свива пред нея.

— Чаят ми! Прекрасно. Ти искаш ли, Боби?

— Не.

— Добре. Хайде, Съорен, остави го. Не мога да го изпия, като стоиш там. Ха така. А сега ми налей.

Авасарала го наблюдаваше, докато той обръщаше гръб на пехотинката. Ръцете му не трепереха; това поне му го признаваше. Тя стоеше мълчаливо и чакаше да ѝ поднесе чая, като че ли бе кученце, учещо се да носи играчка. Когато ѝ подаде чашата, тя подухна лекичко над нея, разпръсквайки рядката пара. Съорен много се стараше да не се обръща към Боби.

— Ще желаете ли още нещо, госпожо?

Авасарала се усмихна. Колко ли хора беше убило това момче просто като я лъжеше? Никога нямаше да узнае със сигурност, нито пък той. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се погрижи да няма други.

— Съорен — каза тя. — Те ще разберат, че си бил ти.

Дойде му прекалено много. Той се озърна през рамо. После върна погледа си върху нея, позеленял от тревога.

— Какво имате предвид? — попита, опитвайки се да използва чара си.

— Тях. Ако разчиташ на тях да ти помогнат в кариерата, добре е да знаеш, че няма да го направят. Онези, за които работиш, са си такива. Разберат ли, че си допуснал грешка, вече не представляваш нищо за тях. Те не търпят провалите.

— Аз...

— Нито пък аз. Не оставяй лични неща в бюрото си.

Видя го в очите му. Бъдещето, което бе планирал и за което бе работил, което го бе определяло като човек, се разпадна. На негово място се надигна живот на основна издръжка. Това не беше достатъчно. Изобщо не беше достатъчно. Но бе цялата справедливост, която Авасарала можеше да въздаде за толкова кратко време.

Когато вратата се затвори, Боби прочисти гърлото си.

— Какво ще стане с него? — попита.

Авасарала отпи от чая си. Беше хубав, свеж зелен чай, идеално запарен — дъхав, сладък, без нито помен от горчивина.

— На кого му пука? — изсумтя тя. — Яхтата на „Мао-Квик“ потегля след четири дни. Това не е много време. И никоя от нас няма да може дори да се изсере, без лошите да разберат. Ще ти дам списък на хора, с които трябва да обядвам или да пия кафе, преди да заминем. Твоята работа е да уредиш това да стане.

— Сега съм личната ви секретарка, така ли? — наежи се Боби.

— Ти и съпругът ми сте единствените живи хора, които съм сигурна, че не се опитват да ме спрат — каза Авасарала. — Ето докъде съм изпаднала. Това трябва да бъде сторено, а няма на кого друг да разчитам. Така че да. Ти си личната ми секретарка. Ти си телохранителят ми. Ти си психиатърът ми. Всичко това си ти.

Боби наведе глава и издиша с издути ноздри. Устните и се присвиха и тя поклати веднъж голямата си глава — наляво, надясно и отново в центъра.

— Преебана си — изтъкна.

Авасарала отпи пак от чая си. Би трябвало да се чувства съсипана. Би трябвало да избухне в сълзи. Бяха я отрязали от силата ѝ, бяха я изиграли. Жул-Пиер Мао беше седял там, само на няколко метра от мястото, където се намираше в момента, и се беше смял в шепа. Еринрайт, Нгуен и който друг беше в малката му клика. Те я бяха изиграли. Тя беше седяла тук, дърпала конци, разменяла услуги и си бе мислила, че върши истинска работа. В продължение на месеци — а може би и години — не бе забелязала, че постепенно я изолират.

Бяха я направили на глупачка. Би трябвало да се чувства унижена. Но вместо това се чувстваше жива. Това беше нейната игра и ако изоставаше в резултата на полувремето, значи те очакваха от нея да загуби. Нямахте нищо по-хубаво от това да те подценяват.

— Имаш ли оръжие?

Боби едва не се изсмя.

— На хората тук не им харесва марсиански войници да се разхождат въоръжени из сградата на ООН. Даже на обяд трябва да се храня с тъпи прибори. Във война сме.

— Добре, добре. Когато се качим на онази яхта, ти ще отговаряш за сигурността. Ще ти трябва оръжие. Аз ще го уредя.

— Можете ли да го направите? Макар че, честно казано, бих предпочела скафандъра си.

— Скафандър ли? Какъв скафандър?

— Когато пристигнах, носех със себе си изработена по мярка сервоусилваща броня. Видеозаписът с чудовището беше свален от нея. Казаха, че ще я предадат на вас, за да се уверите, че оригиналният запис не е фалшифициран.

Авасарала погледна към Боби и отпи от чая си. Майкъл-Джон щеше да знае къде е. Трябваше да му се обади утре сутринта и да уреди да пратят бронята на борда на яхтата на „Мао-Квик“ с някакъв безобиден етикет от рода на „Гардероб“.

Боби продължаваше да говори, вероятно решила, че тя има нужда от убеждаване.

— Сериозно. Дайте ми оръжие и съм войник. Дайте ми този скафандър и ставам супергерой.

— Ако още е при нас, ще го имаш.

— Добре тогава — каза Боби. Усмихна се. За първи път, откакто се бяха запознали, Авасарала се уплаши от нея.

„Господ да е на помощ на всеки, който те накара да го облечеш.“

29. ХОЛДЪН

Когато Алекс включи двигателя, гравитацията се върна и Холдън се спусна към палубата на товарния отсек със слабо половин g . Сега, след като чудовището бе извън кораба, не се налагаше да бързат. Трябваше само да се отдалечат от него и да го вкарат в жежката като звезда огнена дияра на кораба, където то щеше да се разпадне на субатомни частици. Дори протомолекулата не можеше да оцелее, като я разпилеят на йони.

Поне така се надяваше Холдън.

Щом докосна палубата, той имаше намерение да се обърне към стенния монитор и да погледне картината от камерите на кърмата. Искаше да види как онова нещо изгаря, но в мига, щом краката поеха тежестта му, нажежен шиш от болка прониза коляното му. Той изквича и се свлече на пода.

Еймъс кацна до него, изключи магнитите на ботушите си и коленичи.

— Добре ли си, капитане? — попита.

— Чудесно. Имам предвид, чудесно за човек, който мисли, че току-що си е строшил коляното.

— Аха. Нараняванията в ставите са доста по-безболезнени в микрогравитация, нали?

Холдън се канеше да отговори, когато гигантски чук се стовари отстрани на кораба. Корпусът отекна като гонг. Двигателят на „Роси“ изключи почти веднага и корабът премина в плоско въртене. Еймъс отлетя от Холдън и се блъсна в отсрещната стена на шлюза. Самият Холдън се плъзна по палубата, за да се приземи прав върху стената, и коляното му се огъна толкова болезнено, че той едва не припадна.

Натисна с брадичка един бутон в шлема си и бронята му инжектира амфетамини и обезболяващи. След няколко секунди коляното още го болеше, но болката бе много далечна и лесна за

пренебрегване. Тунелът, мержелеещ се пред погледа му, изчезна и шлюзът изведнъж стана много ярък. Сърцето му запрепуска бясно.

— Алекс, какво беше това? — попита той, макар вече да знаеше какъв отговор ще получи.

— Когато изпепелихме нашия пътник, бомбата в товарния отсек се взриви — отвърна пилотът. — Имаме сериозни поражения в този отсек, външната обшивка и машинното. Реакторът се изключи аварийно. При взрива товарният отсек се превърна във втори двигател и ни завъртя. Нямам контрол над кораба.

Еймъс изстена и размърда крайниците си.

— Гадория.

— Трябва да спрем това въртене — каза Холдън. — Какво ти е нужно, за да включиш отново маневрените двигатели?

— Холдън — намеси се Наоми. — Мисля, че Пракс може да е пострадал във въздушния шлюз. Не мърда.

— Умира ли?

Колебанието продължи една много дълга секунда.

— Скафандърът му не мисли така.

— Тогава корабът е с предимство — реши Холдън. — Първата помощ ще почака. Алекс, имаме отново радио. И лампите светят. Значи заглушаването е изчезнало и акумулаторите още работят. Защо не можеш да пуснеш маневрените двигатели?

— Изглежда, че... и главната, и спомагателната помпа са извън строя. Нямаме водно налягане.

— Потвърждавам — докладва Наоми секунда по-късно. — Главната се е намирала извън зоната на взрива. Ако е унищожена, в машинното сигурно е истински ужас. Спомагателната е на горната палуба. Не би трябвало да е разрушена физически, но имаше голям енергиен пик точно преди изключването на двигателя. Може да е изгоряла или да е гръмнал някой прекъсвач.

— Добре, ще се заемем с това. Еймъс — каза Холдън и се придърпа към механика, който лежеше върху външната врата на шлюза. — С мен ли си?

Еймъс кимна небрежно, после изстена.

— Само ми изкара въздуха, това е.

— Трябва да ставаш, юнако — рече Холдън и се изправи. В частичната гравитация, създадена от въртенето, чувстваше крака си

тежък, парещ и вцепенен. Без упойващите вещества вероятно щеше да крещи от болка. Но сега дори вдигна Еймъс, увеличавайки още повече натиска върху коляното си.

„Ще си платя за това по-късно“, помисли си. Но амфетамините караха въпросното „по-късно“ да изглежда много далечно.

— Какво? — изломоти Еймъс. Вероятно бе получил сътресение на мозъка, но Холдън щеше да му осигури медицински грижи чак след като овладееха кораба.

— Трябва да стигнем до спомагателната водна помпа — обясни той, насилвайки се да говори бавно въпреки амфетамините. — Кой е най-краткият път?

— През работилницата — изфъфли Еймъс, после затвори очи и сякаш заспа прав.

— Наоми — каза Холдън. — Можеш ли да контролираш скафандъра на Еймъс оттам?

— Да.

— Накарай го да живне малко. Не мога да го влача, а ми е нужен.

— Добре — отвърна тя. След няколко секунди очите на Еймъс се отвориха рязко.

— Мамка му — изруга той. — Заспах ли? — Думите му още звучаха завалено, но този път в тях се криеше някаква трескава енергия.

— Трябва да стигнем до помпата. Вземи всичко, което смяташ, че ще ти е нужно, за да я подкараш. Може да е гръмнал някой прекъсвач или да са изгорели някакви жици. Ще се видим там.

— Добре — потвърди Еймъс и се задърпа по вградените в пода скоби за крака, за да стигне до вътрешната врата на шлюза. Миг по-късно я отвори и изпълзя през нея.

Гравитацията от въртенето на кораба теглеше Холдън към една точка между палубата и стената на щирборда. Нито една от стълбите или скобите в кораба, предназначени за придвижване при ниска гравитация или под тяга, нямаше да е ориентирана в правилната посока. Това не би било кой знае какъв проблем при четири здрави крайника, но с един безполезен крак маневрирането бе трудно.

И разбира се, след като минеше през центъра на въртенето, всичко щеше да се преобърне.

За миг възприятията му се объркаха. Гадните кориолисови сили раздрусаха фините костици във вътрешното му ухо и той изпита чувството, че се намира във въртяща се буца метал, която се носи в непрекъснато свободно падане. После се озова под нея, очаквайки да бъде смазан. Обля го потта, появяваща се винаги миг преди морската болест, докато мозъкът му прехвърляше различни варианти и се мъчеше да обясни усещанията, породени от въртенето. Той натисна с брадичка бутона на скафандъра, за да вкара в кръвта си конска доза медикаменти против гадене.

Без да си даде повече време да разсъждава върху това, Холдън сграбчи скобите за крака и се издърпа до вътрешната врата на шлюза. Видя как Еймъс пълни една пластмасова кофа с инструменти и резервни части, които вадеше от разни чекмеджета и шкафчетата.

— Наоми — обади се Холдън. — Ще хвърля един поглед в машинното. Останали ли са ни някакви камери там?

Тя недоволно изсумтя, което той изтълкува като отрицателен отговор, а после каза:

— Имам куп системи по целия кораб, които са дали на късо. Или са унищожени, или е прекъснато захранването.

Холдън се издърпа до херметичния люк, който делеше работилницата от машинното. На него една лампичка премигваше в гневно червено.

— Мамка му, точно от това се страхувах.

— Какво? — попита Наоми.

— Сигурно не получаваш и данни за средата, нали?

— Не и от машинното. Там всичко е извън строя.

— Е — въздъхна Холдън. — Люкът смята, че от другата страна няма атмосфера. Онзи запалителен заряд е пробил дупка в стената и машинното е във вакуум.

— Олеле — възкликна Алекс. — Товарният отсек също е във вакуум.

— И вратата му е разбита — добави Наоми. — Шлюзът му също.

— И това, и онова, и всичко — додаде Еймъс с отвратено сумтене. — Дай да спрем въртенето на проклетия кораб и ще изляза да огледам.

— Еймъс е прав — каза Холдън, откъсна се от люка и се изправи. Заклатушка се по стръмната стена към панела за достъп до помпата,

където го чакаше механикът с кофата в ръка. — Всичко по реда си.

Докато Еймъс отвинтваше панела за достъп, той каза:

— Всъщност, Наоми, изпомпай всичкия въздух и от работилницата. Никаква атмосфера под четвърта палуба. Изключи системите за безопасност, така че да можем да отворим люка на машинното, ако се наложи.

Механикът извади и последния болт и свали панела от стената. Зад него имаше тъмна, тясна кухня, изпълнена с плетеница от тръби и кабели.

— А, и освен това — добави Холдън, — може би ще е добре да подготвим един *SOS* сигнал, в случай че не успеем да поправим кораба.

— Да, защото там навън има цял куп хора, които изгарят от желание да ни се притекат на помощ — измърмори Еймъс.

Той се мушна в тесния проход между двете обшивки и изчезна от поглед. Холдън го последва. На два метра зад отвора се мержелееше масивният и сложен на вид помпен механизъм, който подаваше водно налягане към маневрените двигатели. Еймъс спря до него и започна да сваля разни части. Холдън зачака зад гърба му. Тясното пространство не му позволяваше да вижда какво точно прави механикът.

— Как е положението? — попита той, след като няколко минути слушаше как Еймъс ругае под нос, докато работи.

— Тук всичко изглежда тип-топ — рече Еймъс. — Все пак ще подменя този прекъсвач, просто за по-сигурно. Но не мисля, че проблемът е в помпата.

„Гадост.“

Холдън се измъкна навън и кажи-речи запълзя по стръмната стена обратно към люка за машинното. Гневната червена светлина се бе сменила с навъсена жълта, която показваше, че и от двете страни на люка няма налягане.

— Наоми — обади се Холдън. — Налага се да вляза в машинното. Трябва да видя какво е станало там. Изключи ли обезопасителните системи?

— Да. Но нямам никакви сензори вътре. Стаята може да е пълна с радиация...

— Само че имаш сензори в работилницата, нали? Ако получиш предупреждение за радиация, след като отворя люка, просто ми кажи.

Ще го затворя веднага.

— Джим — каза Наоми и сковаността, която неизменно присъстваше в гласа ѝ през последния ден, намаля малко. — Колко пъти можеш да се излагаш на масивни дози радиация, преди това да ти се отрази?

— Поне още веднъж?

— Ще кажа на „Роси“ да подготви легло в лазарета — заяви тя, без да се засмее.

— Нека да е някое, което не праща съобщения за грешка.

Без да си дава време да размисли, Холдън удари бутона. Затаи дъх, докато люкът се отваряше, очаквайки да види зад него хаос и унищожение, последвани от радиационната аларма на скафандъра му.

Само че всичко изглеждаше наред, с изключение на една малка дупка в най-близката до експлозията стена.

Холдън се издърпа през отвора и увисна на ръце за няколко секунди, като оглеждаше помещението. Големият ядрен реактор в центъра му изглеждаше невредим. Стената откъм щирборда се бе огънала заплашително навътре и по средата ѝ имаше обгорена дупка, все едно там се бе образувал миниатюрен вулкан. Холдън потрепери при мисълта колко енергия е била освободена, за да огъне по този начин здраво бронираната и екранирана срещу радиация стена, и колко малко е оставало да пробие дупка в реактора им. Колко ли джаула още са били нужни, за да превърнат лошото огъване в истински пробив?

— Божичко, били сме на косъм — каза той на глас, без да се обръща конкретно към никого.

— Подмених всички части, за които се сецам — обади се Еймъс. — Проблемът е някъде другаде.

Холдън пусна ръба на люка и падна върху намиращата се половин метър по-долу стена. Плъзна се по наклона ѝ до палубата. Единствената друга видима щета беше парче от изолацията, което се бе забило в стената отсреща. Холдън не виждаше никакъв начин шрапнелът да стигне дотам, без да мине право през реактора или да рикошира в две стени и да го заобиколи. По нищо не личеше да става дума за първото, така че трябваше да е второто, колкото и невероятно да изглеждаше.

— Ама наистина на косъм — промърмори той и докосна назъбеното парче метал. Беше потънало поне на петнайсет сантиметра

в стената. Предостатъчно, за да разкъса обшивката на реактора, ако го бе улучило. А може би да направи и още по-голяма беля.

— Улавям картина от камерата ти — съобщи Наоми. Миг по-късно подсвирна. — Няма майтап. Стените там са пълни с кабели. Не можеш да направиш такава дупка, без да прекъснеш нещо.

Холдън се опита да извади шрапнела от стената с ръка, но не успя.

— Еймъс, донеси някакви клещи и много резервен кабел.

— Значи да не пращам сигнала за бедствие? — попита Наоми.

— Не. Но ако някой може да насочи камера назад и да потвърди, че в замяна на всички тези главоболия все пак сме убили проклетото нещо, би било прекрасно.

— Лично го гледах как изгаря, капитане — увери го Алекс. — Сега не е нищо повече от облаче газ.

* * *

Холдън се бе отпуснал на едно от леглата в лазарета и се бе оставил на кораба да прегледа крака му. От време на време един манипулатор побутваше изпитателно коляното му, което се бе подуло до размерите на пъпеш и кожата бе изопната като на барабан. Но леглото също така се грижеше да го държи упоен, затова той усещаше побутванията само като натиск, лишен от всякаква болка.

Екранът до главата му го предупреди да не мърда. После две ръце сграбчиха крака му, докато трета вкара тънка като игла гъвкава тръбичка в коляното му и започна да извършва някаква артроскопична процедура. Той усети смътно подръпване.

На съседното легло лежеше Пракс. Главата му бе бинтована на мястото, където се бе наложило да му залепят отпраната трисантиметрова ивица кожа. Очите му бяха затворени. Еймъс, който се оказа, че няма сътресение, а само още една гадна цицина на главата, беше долу и поправяше с подръчни материали всичко, повредено от бомбата на чудовището, което включваше и поставяне на временна кръпка на дупката в стената на машинното. Нямахше да могат да оправят вратата на товарния отсек, преди да кацнат на Тихо. Алекс ги караше натам с леко ускорение от четвърт g , за да улеснява работата.

Холдън не възразяваше срещу това забавяне. Истината бе, че и той самият не бързаше да стигне до Тихо и да се изправи срещу Фред, за да му поиска обяснение за видяното. Колкото повече размишляваше върху това, толкова повече се отдалечаваше от предишната си сляпа паника и толкова повече си мислеше, че Наоми е права. Нямахме логика Фред да стои зад тази работа.

Но не беше сигурен. А трябваше да е.

Пракс измънка нещо и докосна главата си. Задърпа превръзките.

— На твоето място не бих ги пипал — каза Холдън.

Пракс кимна и пак затвори очи. Спеше или се опитваше. Автодокторът измъкна тръбичката от коляното на Холдън, напръска го с антисептик и започна да го омотава стегнато в бинт. Холдън изчака медицинската капсула да свърши, после се обърна настрани и се опита да стане. Дори и при четвърт *g* кракът му не го държеше. Той заподскача на здравия си крак към едно шкафче и си взе оттам патерица.

Докато минаваше покрай леглото на Пракс, ботаникът го сграбчи за ръката. Хватката му бе изненадващо силна.

— Мъртво ли е?

— Да — отговори Холдън и го потупа по ръката. — Видяхме му сметката. Благодаря.

Пракс не отговори; просто се претърколи на една страна и се затресе. На Холдън му трябваше секунда, за да осъзнае, че Пракс плаче. Тръгна си, без да каже нищо повече. Че какво можеше да му каже?

Качи се горе с асансьора с намерението да иде в командния център и да прочете подробния доклад за щетите, който съставяха Наоми и „Роси“. Обаче спря, щом стигна до жилищния отсек и чу двама души да говорят. Не различаваше какво казват, но позна гласа на Наоми и тона, който тя използваше при личен разговор.

Гласовете идеха от каюткомпанията. Чувствайки се малко като воайор, Холдън се приближи до люка, докато започна да долавя думите.

— Има и друго — казваше Наоми. Холдън за малко да влезе, но нещо в тона ѝ го спря. Имаше ужасното чувство, че тя говори за него. За тях. За причините да си тръгне.

— Защо трябва да има и друго? — попита събеседникът й. Еймъс.

— На Ганимед ти едва не преби до смърт човек с консерва пилешко — посочи Наоми.

— Ще ми търгува съдбата на едно момиченце срещу храна? Шибаняк скапан. Да беше тук, веднага щях да го фрасна пак.

— Вярваш ли ми, Еймъс? — настоя Наоми. Гласът й бе тъжен. Нещо повече. Уплашен.

— Повече, отколкото на всеки друг — увери я той.

— Загубила съм ума и дума от страх. Джим се кани да направи нещо прибързано и много глупаво на Тихо. А този човек, който взехме с нас, изглежда на косъм от нервна криза.

— Ами, той е...

— И ти — продължи тя. — Аз разчитам на теб. Знам, че винаги ми пазиш гърба, каквото и да става. Освен може би сега, защото онзи Еймъс, когото познавам, не пребива почти до смърт едно мършаво хлапе, независимо колко пилешко иска то. Имам чувството, че всички губят контрол. Трябва да разбере, защото съм наистина уплашена.

На Холдън му се прииска да влезе, да я хване за ръката, да я прегърне. Тревогата в гласа й го подтикваше да го стори, но той се сдържа. Настъпи дълга пауза. Холдън чу тихо скриптене, последвано от звън на метал в стъкло. Някой разбъркваше захарта в кафето си. Звуците бяха толкова ясни, че ставащото сякаш му бе пред очите.

— И така... Балтимор — подхвърли Еймъс небрежно, като че ли се канеше да обсъжда времето. — Не е хубав град. Чувала ли си някога за „друсанки“?

— Не. Това наркотик ли е?

— Не — разсмя се той. — Не, това означава да държиш една проститутка на улицата, докато забременее, а после да почнеш да я пускаш на пичове, които се възбуждат от бременни момичета. След като роди, я пращаш обратно на улицата. При тези ограничения на раждаемостта да чукаш бременно момиче е доста извратено.

— „Друсанки“?

— Да, викат му „да раздрусаш крушата“, не си ли чувала?

— Ясно — каза Наоми, мъчейки се да скрие погнусата си.

— А децата... Те са нелегални, но не изчезват просто така, поне не веднага — продължи Еймъс. — На тях също им намират

приложение.

Холдън усети някакво стягане в гърдите. Това бе нещо, за което никога не се бе замислял. Когато след секунда Наоми заговори, ужасът ѝ бе отражение на неговия.

— Господи...

— Господ няма нищо общо с тази работа — изтъкна Еймъс. — В търговията с плът няма господ. Някои деца свършват в бандите на сводниците. Други свършват на улицата...

— А някои намират начин да отлетят от планетата и никога повече не се връщат? — попита тихичко Наоми.

— Може би — каза Еймъс с обикновения си спокоен и безизразен глас. — Някои може би го правят. Но повечето просто... изчезват, рано или късно. След като бъдат използвани докрай. Повечето.

Известно време никой не продума. Холдън чу сърбане на кафе.

— Еймъс — проговори накрая Наоми с дрезгав глас. — Аз никога...

— Ето защо искам да намеря това момиченце, преди някой да го използва докрай и то да изчезне. Искам да направя това за него — каза Еймъс. Гласът му секна за миг и той прочисти гърлото си със силна кашлица. — Заради баща му.

Холдън помисли, че са свършили, и започна да се изнизва, когато чу Еймъс да добавя, отново със спокоен глас:

— А после ще убия онзи, който го е отвлякъл.

30. БОБИ

Преди да започне да работи за Авасарала в ООН, Боби дори не беше чувала за търговска компания „Мао-Квиковски“ или пък, ако бе чувала, не беше обърнала внимание. През целия си живот бе обличала, яла или седяла на продукти, транспортирани из Слънчевата система от корабите на „Мао-Квик“, без изобщо да го съзнава. След като прегледа файловете, дадени ѝ от Авасарала, остана изумена от мащабите и обсега на действие на компанията. Стотици кораби, десетки станции, милиони служители. Жул-Пиер Мао притежаваше значителни недвижими имоти на всяка обитаема планета и луна в Слънчевата система.

Осемнайсетгодишната му дъщеря бе имала собствен състезателен кораб. А той дори не я харесваше.

Боби се опита да си представи какво е да си толкова богат, че да можеш да си позволиш кораб, който да използваш само за състезания, но не успя. Фактът, че същото това момиче беше избягало, за да се присъедини към бунтовниците от СВП, вероятно говореше много за разликата между богатство и задоволеност, но на Боби ѝ беше трудно да изпада в такива философствания.

Беше израснала в стабилно семейство от марсианската средна класа. Баща ѝ бе изкарал двамайсет години като подофицер в пехотинския корпус, а след като го напусна, започна да дава консултации по лична сигурност. Семейството на Боби винаги бе имало хубав дом. Тя и двамата ѝ по-големи братя бяха посещавали частно училище, а по-късно бяха отишли в университет, без да им се налага да вземат студентски заеми. Никога не се беше чувствала бедна.

Сега обаче се чувстваше.

Да притежаваш собствен състезателен кораб не беше просто богатство. Беше нещо, далеч надхвърлящо смисъла на думата „богатство“. Беше безразсъдно прахосничество, по-характерно за някоя кралска особа от земната история, нещо като египетска

пирамида с реактивен двигател. Боби си бе помислила, че това е най-абсурдната разточителност, за която някога е чувала.

А после слезе от совалката за къси разстояния на частната станция на Жул-Пиер Мао L5.

Жул не паркираше корабите си в обществена орбитална станция. Не използваше дори корпоративната станция на „Мао-Квик“. Това беше една напълно функционираща станция в орбита около Земята, предназначена единствено за личните му кораби, и отгоре на всичко бе натруфена като паун. На Боби и през ум не ѝ бе минавало, че може да съществува такава степен на екстравагантност.

Помисли си също така, че това прави самия Мао много опасен. Във всичко, което той вършеше, се демонстрираше, че ограниченията не важат за него. Че е човек, за когото нямаше невъзможни неща. Да убиеш висш политик на ООН можеше да е лош бизнес. Можеше дори да се окаже доста скъпо. Но никога не би представлявало сериозен риск за човек с такова богатство и власт.

Авасарала не разбираше това.

— Мразя центробежна гравитация — оплака се Авасарала и отпи от чашата си с димящ чай. Щяха да прекарат на станцията само три часа, докато багажът им бъде прехвърлен от совалката на яхтата на Мао, но въпреки това получиха апартамент с четири големи спални, всяка от тях със собствен душ, и просторна всекидневна. На огромния екран, който създаваше илюзия за прозорец, се виждаше полумесецът на Земята със забулващите континентите облаци. Разполагаха с лична кухня с трима души персонал, чиято най-сериозна задача досега беше да приготвят чая на помощничката на заместник генералния секретар. Боби се чудеше дали да не си поръча солиден обяд просто за да им създаде работа.

— Не мога да повярвам, че ще се качим на кораб, собственост на този човек. Чували ли сте някога някой толкова богат да е влязъл в затвора? Или дори да е бил съден? Той сигурно може да влезе тук и да ви застреля, като излъчи всичко това на живо, и пак да му се размине.

Авасарала се засмя. Боби потисна изблика си на гняв. Това беше просто страх, който си търсеше отдушник.

— Играта не се играе така — каза Авасарала. — Никой не застрелва никого. Само го избутва в девета глуха. Кое е още по-зле.

— Не, не е. Виждала съм да застрелват хора. Виждала съм да застрелват мои приятели. Когато казвате „играта не се играе така“, имате предвид хора като вас. А не като мен.

Изражението на Авасарала стана хладно.

— Да, точно това имам предвид — потвърди старицата. — Нивото, на което играем ние, има различни правила. Това е като игра на го. Въпросът е да упражняваш влияние. Да контролираш дъската, без да я завладяваш.

— Покерът също е игра — възрази Боби. — Но понякога залозите се вдигат толкова, та някой от играчите решава, че е по-лесно да убие другия и да си тръгне с парите. Случва се непрекъснато.

Авасарала кимна, но не отговори веднага. Явно обмисляше казаното от Боби. Марсианката усети как гневът ѝ бе заменен от прилив на симпатия към тази кисела и надменна старица.

— Добре — каза Авасарала, остави чашата и отпусна ръце в скута си. — Разбирам какво имаш предвид, сержант. Мисля, че не е много вероятно, но се радвам, че си тук, за да ми го кажеш.

„Само че ти не го вземаш на сериозно“, искаше да ѝ изкрещи Боби. Но вместо това помоли прислужника, който чакаше наблизко, да ѝ донесе сандвич с гъби и лук. Докато го ядеше, Авасарала продължи да пие чай и да си гризва от една бисквитка, бъбрейки за войната и за внучките си. Боби се стараеше да издава звуци на загриженост, когато се отнасяше за войната, и възклицания в духа на „ау, колко сладко“, когато темата бяха децата. Но единственото, за което можеше да мисли, бе какъв тактически кошмар ще представлява охраната на Авасарала на борда на кораб, контролиран от врага.

Бойният ѝ скафандър се намираще в голям сандък с надпис „Официално облекло“ и в момента го прехвърляха на яхтата на Мао заедно с другия им багаж. На Боби ѝ се искаше да се промъкне до него и да си го облече. Не забеляза кога Авасарала е спряла да говори.

— Боби — рече Авасарала, мръщейки се лекичко. — Да не би приказките за любимите ми внучки да те отегчават?

— Да — призна Боби. — И още как.

* * *

Боби си мислеше, че станция Мао е най-безумната демонстрация на крепящо богатство, която е виждала някога, докато не се качи на яхтата.

Станцията може да беше екстравагантна, но поне изпълняваше някаква функция. Беше личният орбитален гараж на Жул Мао, където той можеше да държи и ремонтира флотата си от частни космически съдове. Под лъскавата външност имаше една работеща станция с механици и обслужващ персонал, които вършеха някаква реална работа.

Яхтата „Гуаншийн“ беше с размери на стандартен пътнически лайнер, който би могъл да превозва по двеста души, само че на нея имаше само десетина каюти. Товарният ѝ отсек беше толкова голям, колкото да побере провизиите, нужни за продължително пътуване. Не беше особено бърза. С две думи, не отговаряше на никакви разумни критерии за полезност.

Но целта ѝ не беше да е полезна.

Целта на „Гуаншийн“ беше да е комфортна. Безумно комфортна.

Приличаше на хотелско фоайе. Под краката им имаше мек плюшен килим, а светлината играеше по истински кристални полилеи. Навсякъде, където трябваше да има остър ръб, той бе загладен. Смекчен. Стените бяха облицовани със суров бамбук и естествени влакна. Първото, което мина през ума на Боби, бе, че сигурно се чистят ужасно трудно, а второто — че изборът им е напълно съзнателен.

Всеки апартамент заемаше почти цяла палуба от кораба. Стаите бяха със самостоятелни бани, имаше медиен център, стая за игри и дневен салон със зареден бар. Един гигантски екран в салона показваше гледката навън, която не би могла да е с по-висока резолюция, дори ако това бе истински стъклен прозорец. До бара имаше кухненски асансьор, а до него интерком, по който можеше да си поръчаш храна, приготвена от първокласни готвачи, по всяко време на денонощието.

Килимът бе толкова дебел, че Боби се чувстваше почти сигурна, че магнитните ботуши няма да действат. Нямаше значение. Кораб като този никога не се разваляше, никога не му се налагаше да спира двигателите в полет. Хората, които се возеха на „Гуаншийн“, вероятно никога през живота си не бяха обличали скафандър.

Всички кранчета в банята ѝ бяха позлатени.

Боби и Авасарала седяха в салона заедно с началника на охранителния екип от ООН, приятен на вид сивокос мъж от кюрдски произход на име Котияр. Когато го срещна за първи път, Боби се притесни. Той изглеждаше като дружелюбен гимназиален учител, а не като войник. Но после го видя как проверява стаята на Авасарала с опитна ефективност, излага стратегията за охрана и ръководи екипа си, и опасенията ѝ изчезнаха.

— Е, какви са впечатленията ви? — попита Авасарала, отпуснала се със затворени очи в едно плюшено кресло.

— Тази стая не е сигурна — каза Котияр и акцентът му прозвуча екзотично за ушите на Боби. — Не бива да обсъждаме деликатни въпроси тук. Личната ви стая е подсигурана за такива дискусии.

— Това е капан — вметна Боби.

— Не приключихме ли вече с тази глупост? — попита Авасарала и се приведе напред, за да впие очи в Боби.

— Тя е права — подкрепи я тихо Котияр, явно недоволен да обсъжда такава тема в неподсигурана стая. — Вече преброих четиринайсет души екипаж на този кораб, а бих предположил, че това е по-малко от една трета от общия им брой. Аз разполагам с екип от шестима, за да ви пазя...

— Седем — прекъсна го Боби и вдигна ръка.

— Както кажеш — продължи с кимване Котияр. — Седем. Нямаме контрол над никоя от системите на кораба. Могат да ви убият съвсем лесно: като запечатат палубата, на която се намираме, и изпомпат всичкия въздух.

Боби посочи към Котияр и каза:

— Ето, чувате ли?

Авасарала махна с ръка, като че ли пропъждаше мухи.

— Как стои въпросът с комуникациите?

— Отлично — отговори Котияр. — Установихме частна мрежа и ни предоставиха резервния радио- и теснолъчев предавател за ваша лична употреба. Честотната лента е значителна, макар че светлинното забавяне ще се превръща във все по-голям проблем с отдалечаването ни от Земята.

— Добре — каза Авасарала и се усмихна за първи път, откакто се бяха качили на кораба. Вече не изглеждаше уморена, а като човек, за когото умората се е превърнала в начин на живот.

— Нищо от това не е подсигурено — отбеляза Котияр. — Можем да подсигурим частната ни вътрешна мрежа, но ако следят външния ни трафик през предавателя на кораба, няма начин да го разберем.

— Точно затова съм тук — изтъкна Авасарала. — Затварят ме, пращат ме на дълго пътуване и ми четат шибаната поща.

— Ще имаме късмет, ако само това правят — промърмори Боби. Мисълта колко уморена изглежда Авасарала ѝ бе напомнила колко уморена е самата тя. Испита чувството, че се е унесла за момент.

Авасарала беше казала нещо, а Котияр кимна и отговори с „Да“. Старицата се обърна към Боби.

— Ти съгласна ли си?

— Ъ — заекна Боби. Опита се да превърти разговора назад в главата си и не успя. — Аз...

— Всеки момент ще паднеш от шибания стол. Кога за последно си спала цяла нощ?

— Вероятно когато и вие — отвърна Боби. „Когато отрядът ми беше още жив, а вие не се опитвахте да попречите на цялата Слънчева система да пламне.“ Зачака следващия язвителен коментар, следващото подхвърляне, че не би могла да си върши работата, ако е в това състояние. Толкова слаба.

— Справедливо е — каза Авасарала. Боби пак испита прилив на симпатия към нея. — Днес Мао устройва голяма вечеря в чест на нашето пристигане на борда. Искам ти и Котияр да дойдете с мен. Котияр ще е охрана, така че ще стои в дъното на стаята и ще се прави на страшен.

Боби се засмя, преди да успее да се спре. Котияр се усмихна и ѝ намигна.

— А ти — продължи Авасарала — ще присъстваш като моя лична секретарка, за да развържеш езиците на хората. Опитай се да доловиш настроението на екипажа. Става ли?

— Разбрано.

— Забелязах — подхвърли Авасарала с онзи тон, с който искаше от хората неприятни услуги, — че старшият офицер те зяпаше, когато ни посрещнаха на въздушния шлюз.

Боби кимна. Тя също го бе забелязала. Някои мъже обожаваха едрите жени и Боби инстинктивно бе почувствала, че този може да

спада към тях. Те обикновено страдаха от неразрешени майчински комплекси, затова тя гледаше да ги отбягва.

— Някакъв шанс да го разбъбриш на вечерята? — попита Авасарала.

— Хм, не — изсумтя Боби.

— „Не“ ли каза?

— Точно така, „не“. В никакъв случай. И дума да не става. *Nein und abermals nein. Нем. La. Siei.* — Боби млъкна, когато езиковите ѝ познания се изчерпаха. — И всъщност, в момента съм малко бясна.

— Не те моля да спиш с него.

— Хубаво, защото аз не използвам секса като оръжие — заяви Боби. — Използвам оръжията като оръжие.

* * *

— Крисджен! — извика възторжено Жул Мао, хвана ръката на Авасарала и я стисна.

Господарят на империята „Мао-Квик“ се извисяваше над Авасарала. Имаше хубаво лице, което предизвика у Боби инстинктивно желание да го хареса, и нелекувано оредяване на косата, което показваше, че не му пука дали го харесват. Изборът му да не използва богатството си, за да оправи толкова дребен проблем, усилваше още повече впечатлението, че този човек държи всичко под свой контрол. Носеше свободен пуловер и памучни панталони, които му стояха като ушит по поръчка костюм. Когато Авасарала му представи Боби, той се усмихна и кимна, почти без да поглежда към нея.

— Служителите ви настаниха ли се? — попита, като показва на Авасарала, че приема Боби за подчинена. Марсианката скръцна със зъби, но запази лицето си безизразно.

— Да — отвърна Авасарала и Боби би се заклела, че топлотата в гласа ѝ е искрена. — Жилищата са чудесни, а екипажът ви е много мил.

— Прекрасно — каза Жул, сложи ръката на Авасарала върху своята и я поведе към една огромна маса. От всички страни ги заобикаляха мъже в бели сака и черни папийонки. Един от тях се

стрелна напред и издърпа един стол. Жул настани Авасарала на него. — Готвачът Марко ни е обещал нещо специално за тази вечер.

— Какво ще кажете за прями отговори? Тях има ли ги в менюто? — попита Боби, докато друг от келнерите издърпваше стол за нея.

Жул се настани на своето място начело на масата.

— Отговори ли?

— Вие спечелихте — каза Боби, без да обръща внимание на димящата супа, която един от сервитьорите постави пред нея. Мао ръсна малко сол на своята и започна да яде, все едно водеха съвсем обикновен разговор. — Помощничката на заместник генералния секретар е на кораба. Вече няма смисъл да ни будалкате. Какво става тук?

— Хуманитарна помощ — отвърна той.

— Дрън-дрън — изсумтя Боби. Хвърли поглед към Авасарала, но старицата просто се усмихваше. — Едва ли разполагате с толкова свободно време, че да изгубите два месеца за пътуване до Юпитер само за да наглеждате раздаването на ориз и кутии със сок. А и няма начин да карате на този кораб достатъчно провизии, за да осигурите на жителите на Ганимед дори един обяд, камо ли да промените нещо в по-дългосрочен план.

Мао се облегна назад и мъжете в бели сака зашетаха из стаята, раздигайки супата. Тази на Боби също бе грабната, макар че тя дори не я беше опитала.

— Роберта... — започна Мао.

— Не ме наричайте Роберта.

— Сержант, би трябвало да разпитате началниците си във външното министерство на ООН, а не мен.

— С удоволствие, но явно задаването на въпроси е против правилата на тази „игра“.

Усмивката му беше топла, снизходителна и празна.

— Предоставих кораба си, за да може госпожа заместник секретарката да стигне по най-комфортния начин до своето местоназначение. Освен това, макар вие още да не сте ги видели, на този кораб има служители, чиито експертни познания ще са от огромна полза за жителите на Ганимед, когато стигнете там.

Боби бе прекарала достатъчно време с Авасарала, за да разбере, че играта се играе пред очите ѝ. Мао ѝ се присмиваше. Той знаеше, че

всичко това са врели-некипели, бе наясно и че тя също го знае. Но докато запазваше спокойствие и даваше разумни отговори, никой не би могъл да го хване в крачка. Беше прекалено могъщ, за да го нарекат в лицето лъжец.

— Вие сте лъжец и... — избухна тя, но нещо в думите му я накара да спре. — Я чакайте малко, „когато стигнете там“ ли? Вие не идвате ли с нас?

— Опасявам се, че не — поклати глава Мао и се усмихна на мъжа в бялото сако, който сложи пред него друга чиния. В тази имаше нещо, което приличаше на цяла риба, барабар с главата и оцъклените очи.

Боби се взря в Авасарала, която сега се мръщеше на Мао.

— Казаха, ми, че вие лично ще ръководите тази хуманитарна мисия — рече старицата.

— Такова беше намерението ми. Но се страхувам, че други дела направиха това невъзможно. След като приключим с тази възхитителна вечеря, ще се върна със совалката на станцията. Този кораб и екипажът му са на ваше разположение, докато свършите жизненоважната си работа на Ганимед.

Авасарала просто се взираше в Мао. За първи път, откакто Боби я познаваше, старицата бе загубила дар слово.

Един мъж в бяло сако донесе на Боби риба, докато луксозният ѝ затвор летеше с лениво ускорение от четвърт *g* към Юпитер.

* * *

Авасарала не бе промълвила и дума, докато асансьорът ги сваляше към апартамента им. В салона се спря само колкото да грабне от бара бутилка джин и повика с пръст Боби. Младата жена я последва в голямата спалня, а плътно зад нея вървеше Котияр.

След като вратата бе затворена и Котияр използва ръчния си охранителен терминал, за да сканира стаята за „бръмбари“, Авасарала каза:

— Боби, започни да мислиш за начин или да поемем контрол над кораба, или да слезем от него.

— Забравете за първото — махна с ръка Боби. — Да вървим да отмъкнем онази совалка, с която се кани да замине Мао. Явно станцията е в обсега ѝ, иначе той не би се качил на нея.

За нейна изненада Котияр кимна.

— Съгласен съм със сержанта. Ако имаме намерение да се махнем, совалката ще е най-лесна за реквизиране и установяване на контрол над враждебен екипаж.

Авасарала седна на леглото си с тежка въздишка.

— Все още не мога да си тръгна. Не се прави така.

— Шибаната игра! — изрева Боби.

— Да — тросна се Авасарала. — Да, шибаната игра. Моите началници ми заповядаха да предприема това пътуване. Ако си тръгна сега, свършено е с мен. Ще бъдат учтиви и ще го нарекат внезапна болест или изтощение, но извинението, което ще ми осигурят, ще бъде същевременно и причина да не ми позволят да си върша повече работата. Ще бъда в безопасност и безсилна. А докато се преструвам, че правя това, което те искат от мен, мога да продължавам да работя. Все още съм помощничка на заместник генералния секретар. Все още имам връзки. Влияние. Ако побягна сега, ги губя. Ако ги загубя, все едно тези шибаняци са ме застреляли.

— Но? — вметна Боби.

— Но — повтори Авасарала. — Ако продължа да бъда ефективна, те ще намерят начин да ме изолират. Необяснима авария в комуникациите или нещо такова. Нещо, което да ми отреже достъпа до мрежата. Когато това се случи, ще настоя капитанът да промени курса към най-близката станция за ремонт. Ако съм права, той няма да го направи.

— Аха — кимна Боби.

— Охо — обади се миг по-късно Котияр.

— Да — каза Авасарала. — Когато това се случи, ще обявя, че има незаконно задържане на моята персона, и вие ще ми осигурите този кораб.

31. ПРАКС

С всеки изминал ден приближаваше моментът да реши: Каква ще е следващата стъпка? Положението не му изглеждаше по-различно от онова в първите ужасни дни на Ганимед, когато правеше списъци, за да си напомня какво да прави. Сега обаче не търсеше само Мей. Търсеше също така и Стрикланд. Или загадъчната жена от видеозаписа. Или онзи, който бе построил тайната лаборатория. В този смисъл беше в по-добро положение отпреди.

От друга страна, тогава претърсваше само Ганимед. А сега областта на търсене се бе разширила, за да обхване всичко.

Забавянето в комуникациите до Земята — или по-точно до Луната, защото базата на консултантите по сигурността „Пърсис-Строукс“ бе разположена в орбита, а не в гравитационния кладенец на планетата, — беше малко над двайсет минути. Това правеше практически невъзможно да се води нормален разговор, затова суровата на вид жена на екрана пращаше поредица от рекламни видеоматериали, които постепенно се доближаваха до онова, от което се интересуваше Пракс.

— Имаме споразумение за обмен на информация с „Пинкуотър“, която в момента е охранителната компания с най-мащабно физическо и оперативно присъствие на външните планети — говореше тя. — Освен това имаме договори за сътрудничество с „Ал Абик“ и „Звездна спирала“. Така че сме в състояние да предприемем незабавни действия или лично, или чрез нашите партньори, буквално на всяка станция или планета в системата.

Пракс кимна. Точно от това имаше нужда. Някой, който да има очи и връзки навсякъде. Някой, който би могъл да помогне.

— Прилагам типова молба — продължи жената. — Ще трябва да платите такса за разглеждане, но няма да ви таксуваме за нищо друго, докато не се споразумеем какво ще обхваща разследването. След това

ще ви изпратим подробна оферта с таблица на тарифите и ще можем да решим кой вариант е най-добър за вас.

— Благодаря ви — каза Пракс. Извади документа, подписа го и го върна. Щяха да са нужни дващсет минути със скоростта на светлината, за да стигне той до Луната. И дващсет минути, за да дойде отговорът. И още кой знае още колко между двете.

Но все пак беше някакво начало. Това го караше да се чувства добре.

Корабът бе притихнал в нещо като напрегнато очакване, но Пракс не знаеше точно на какво. Може би на пристигането в станция Тихо, но не бе сигурен дали няма и друго. Той излезе от каютата си, мина през празната каюткомпания и се качи по стълбата в командния център, а оттам в пилотската кабина. Тя тънеше в сумрак, повечето светлина идваше от контролните пултове и екраните с висока резолюция, които запълваха 270 градуса от кръгозора със светлината на звездите, далечното слънце и приближаващата се станция Тихо, оазис сред безграничната пустота.

— Здравсти, докторе — обади се Алекс от пилотското кресло. — Качи се да се порадваш на гледката ли?

— Ако... искам да кажа, ако може.

— Няма проблем. Не съм имал помощник-пилот, откакто се сдобихме с „Роси“. Закопчай се в онова кресло. Но ако се случи нещо, не пипай каквото и да било.

— Няма — обеща Пракс, докато се настаняваше в противоускорителното кресло. Отначало изглеждаше, че станцията расте бавно. Двата противоположно въртящи се пръстена бяха не по-големи от палеца на Пракс, а сферата между тях — малко по-голяма от дъвка. После, докато се приближаваха, грапавините по края на строителната сфера започнаха да се превръщат в гигантски манипулатори и кранове, протягащи се към една странно аеродинамична форма. Конструираният кораб все още бе наполовина оголен, керамично-стоманените носещи греди стърчаха във вакуума като кости. Мънички светулки се стрелкаха наоколо: кораби заварчици и уплътняващи пакети, които бяха толкова далеч, че нямаше да се виждат, ако не беше светлината им.

— Това за атмосферни условия ли го строят?

— Не. Макар че видът му създава такова впечатление. Това е „Чесапийк“. Конструиран е да издържа на продължителна висока гравитация. Мисля, че смятат да карат бедното копеле с нещо като 8 g в продължение на два месеца.

— Докъде? — попита Пракс и извърши една бърза сметка наум.
— Това би трябвало да е извън орбитата на... всичко.

— Да, ще отива дълбокия космос. Потеглят след „Науву“.

— Онзи заселнически кораб, който трябваше да избута Ерос в Слънцето?

— Същият. Когато планът се провали, му спряха двигателите, и оттогава корабът се носи неуправляем. Не беше довършен, така че не могат да го върнат дистанционно. Затова строят друг кораб, който да го довлече обратно. Надявам се да успеят. „Науву“ беше изумително творение. Разбира се, дори да го върнат, това няма да попречи на мормоните да съдят до дупка Тихо, стига да намерят начин.

— Какво му е трудното?

— СВП не признава съдилищата на Земята и Марс, а тези в Пояса им принадлежат. Така че мормоните могат да спечелят в съд, който няма значение, или да загубят в съд, който има.

— Аха, ясно — рече Пракс.

На екраните станция Тихо растеше и се открояваха все повече детайли. Пракс не можеше да каже кое точно предизвика изумлението му, но в един миг внезапно осъзна мащабите на станцията пред себе си и ахна тихичко. Строителната сфера сигурно бе половин километър в диаметър, колкото два земеделски купола, залепени един за друг. Растеше, докато не изпълни екраните и блещукането на звездите се смени със сиянието на насочващите светлини и стъкления мехур на наблюдателницата. Стоманено-керамични плочи и скелета заместиха чернотата. Ето ги гигантските двигатели, които можеха да тласкат цялата станция като някакъв небесен град и да я откарат на всяко място в Слънчевата система. Ето ги сложните шарнири, наподобяващи сгъвките на противоускорително кресло за великани, които можеха изцяло да променят формата на станцията, когато въртенето бъде заменено от тяга.

Дъхът му секна. Елегантността и функционалността на тази структура се разкриха пред него толкова прекрасни, простички и ефективни като листо или корен. Да видиш нещо, така силно

наподобяващо плодовете на еволюцията, но създадено от човешки ръце, вдъхваше благоговение. Това бе връхната точка на всякакви творчески способности, осъществяването на невъзможното.

— Добра работа — каза Пракс.

— Аха — съгласи се Алекс. После включи интеркома: — Пристигнахме. Всички да си сложат коланите, ще се скачваме. Минавам на ръчно.

Пракс се надигна леко в креслото.

— Трябва ли да отида в каютата си?

— И тук си добре. Само си сложи предпазната мрежа, за в случай, че се блъснем в нещо — посъветва го Алекс. После гласът му се промени, стана по-силен и отсечен: — Летателен контрол Тихо, тук е „Росинант“. Имаме ли разрешение за скачване?

Пракс чу далечен глас, който говореше само на пилота.

— Разбрано — потвърди Алекс. — Започвам заход.

В драмите и екшъните, които Пракс бе гледал на Ганимед, пилотирането на кораб винаги изглеждаше като доста атлетично занимание. Потящи се мъже, които дърпат силно ръчките. Да гледа Алекс бе нещо съвсем различно. Той също държеше два джойстика, но движенията му бяха леки, спокойни. Побутване — и гравитацията под Пракс се промени, креслото му се измести на няколко сантиметра. Още едно побутване и още една промяна. На дисплея със синьо и златно бе очертан тунел през вакуума, който се извиваше нагоре и надясно, за да свърши до стената на въртящия се пръстен.

Пракс погледна към множеството данни, които получаваше Алекс, и попита:

— Защо е нужно изобщо да го управляваш? Не може ли корабът да използва тази информация, за да се скачи сам?

— Защо го управлявам ли? — повтори Алекс със смях. — Ами че защото е забавно, докторе. Защото е забавно.

Дългите синкави светлини на прозорците на наблюдателницата на Тихо бяха толкова ясни, че Пракс можеше да види хората, които го гледаха отвътре. Почти му идеше да забрави, че екраните в пилотската кабина не са прозорци: желанието да им помахаш и да види как някой от тях му отвръща, бе завладяващо.

Гласът на Холдън се разнесе по канала на Алекс. Думите бяха неразличими, но тонът бе съвсем ясен.

— Всичко е наред, капитане — каза Алекс. — Още десет минути.

Противоускорителното кресло се измести настрани и широката плоскост на станцията се изви надолу, докато Алекс се нагаждаше към въртенето. Да се генерира дори 0,3 *g* на толкова голям пръстен изискваше страхотни инерционни сили, но направляван от вещата ръка на пилота, корабът се сближаваше със станцията бавно и нежно. Едно време, още преди да се ожени, Пракс беше гледал танцово представление в духа на неотаистките традиции. През първия час му бе ужасно скучно, но след това леките движения на ръцете, краката и тялото, които се събираха, огъваха и разделяха, бяха станали омайващи. „Росинант“ се плъзна на мястото си до един издаден навън въздушен шлюз със същата грация, която Пракс бе видял в онзи танц, но впечатлението се усилваше от факта, че това тук не бяха кожа и мускули, а тонове свръхяка стомана и ядрени реактори.

„Росинант“ се намести в дока си с една последна корекция, с едно последно помръдване на креслата. Последното завъртане не бе по-голямо от никоя от дребните корекции, които Алекс бе направил при захода. Чу се смущаващо бумтене, когато прикрепващите скоби на станцията застопориха кораба.

— Летателен контрол Тихо — обади се Алекс. — „Росинант“ потвърждава скачването. Имаме плътен контакт с въздушния шлюз. Уредите показват, че скобите са на място. Можете ли да потвърдите?

Секунда пауза, след което се разнесе тихо мърморене.

— И аз ви благодаря, Тихо — каза Алекс. — Радваме се да се върнем.

Гравитацията на кораба се бе променила лекичко. Сега илюзията за тежест се създаваше не от тягата от двигателя, а от въртенето на пръстена, с който бяха скачени. Пракс имаше чувството, че всеки път, като се изправи в цял ръст, се накланя малко встрани, и трябваше да потисне желанието да го компенсира, като се накланя в обратната посока.

Когато стигна до каюткомпанията, Холдън беше там и си наливаше черно и горещо кафе от машината. Струйката се извиваше съвсем лекичко. Кориолисов ефект, спомни си смътно Пракс от часовете в училище. Еймъс и Наоми влязоха заедно. Вече целият екипаж беше тук и Пракс реши, че моментът е подходящ да им

благодари за всичко, което бяха направили за него. И за Мей, която вероятно бе мъртва. Но го спря нескритата болка върху лицето на Холдън.

Наоми застана пред него, нарамила мешка.

— Излизаш, значи — каза Холдън.

— Да. — Гласът ѝ бе небрежен, но излъчваше многозначителност като хармонични обертонове. Пракс премигна.

— Ами, добре — сви рамене Холдън.

В продължение на няколко секунди никой не помръдна; после Наоми се стрелна към Холдън и го целуна леко по бузата. Ръцете на капитана посегнаха да я прегърнат, но тя вече се бе отдръпнала и крачеше по тесния коридор с вид на жена, която отива някъде. Холдън взе кафето си. Еймъс и Алекс се спогледаха.

— Хм, капитане? — подхвърли Алекс. В сравнение с гласа на мъжа, който току-що бе скачил боен кораб с ядрен двигател към въртящо се метално колело наред космоса, сега звучеше колебливо и загрижено. — Търсим ли си нов старши офицер?

— Не търсим нищо, докато аз не кажа — отсече Холдън. После добави по-тихо: — Но, мили боже, надявам се, че не.

— Тъй вярно — изпъна се Алекс. — И аз се надявам.

Четиримата останаха така в продължение на няколко дълги, неловки секунди. Еймъс заговори пръв.

— Знаеш ли, капитане — каза той, — резервирал съм стая за двама. Ако искаш свободното легло, твое е.

— Не — отказа Холдън. Не погледна към тях, докато говореше, но посегна и сложи длан на стената. — Оставам на „Роси“. Ще бъда тук.

— Сигурен ли си? — попита Еймъс и, изглежда, отново имаше предвид нещо повече от това, което Пракс можеше да разбере.

— Никъде няма да ходя — подчерта Холдън.

— Добре, тогава.

Пракс прочисти гърло и Еймъс го хвана за лакътя.

— Ами ти? — попита механикът. — Имаш ли къде да отседнеш?

Речта, която си бе подготвил Пракс — „Искам да кажа на всички ви колко съм ви благодарен...“, — се сблъска с този въпрос и мислите му дерайлираха.

— Аз... въъ... не, но...

— Добре. Тогава грабвай си нещата и идвай с мен.

— Да. Благодаря. Но първо исках да кажа на всички ви...

Еймъс сложи тежката си ръка на рамото му.

— Може би по-късно — рече едрият мъж. — А за момента защо просто не дойдеш с мен?

Холдън се подпираше на стената. Челюстта му бе стисната като на човек, който се кани да закрепчи, да заповръща или да заплаче. Очите му се взираха в кораба, но не го виждаха. Тъга се надигна в Пракс — имаше чувството, че гледа в огледало.

— Ами, добре — каза той.

* * *

Квартирата на Еймъс беше дори по-малка от каютите на „Росинант“: две малки лични отделения, обща площ наполовина колкото каюткомпанията и баня с прибиращи се мивка и тоалетна в душкабината. Щеше да предизвиква клаустрофобия, ако Еймъс беше останал вътре.

Вместо това обаче той се погрижи да настани Пракс, взе си един бърз душ и излезе по широките луксозни коридори на станцията. Тук навсякъде имаше растения, но те в по-голямата си част изглеждаха декоративни. Извивката на пода бе толкова лека, че Пракс почти можеше да си представи, че се намира в някоя непозната част на Ганимед и че жилището му е на една спирка с метрото. Че Мей ще е там и ще го чака. Пракс остави външната врата да се затвори, извади ръчния си терминал и се свърза с локалната мрежа.

Все още нямаше отговор от „Пърсис-Строукс“, но вероятно бе прекалено рано. Междувременно проблемът бяха парите. Ако смяташе да финансира издирването, не можеше да го направи сам.

Което означаваше Никола.

Пракс нагласи терминала си така, че камерата да сочи към него. Образът му на екрана изглеждаше слаб, съсипан. Последните седмици го бяха изцедили и времето, прекарано на „Росинант“, не бе достатъчно, за да го възстанови. Може би никога нямаше да се възстанови. Хлътналите бузи на екрана може би показваха какъв ще е отсега нататък. Но нямаше значение. Той пусна на запис.

— Здравсти, Ники — каза. — Исках да знаеш, че съм в безопасност. Стигнах до станция Тихо, но още не съм намерил Мей. Наемам консултанти по сигурността. Ще им съобщя всичко, което знам. Изглежда, че наистина са в състояние да ми помогнат. Но е скъпо. Може би дори много скъпо. А и тя може вече да е мъртва.

Пракс млъкна за момент, за да си поеме дъх.

— Тя може вече да е мъртва — повтори. — Но трябва да опитам. Знам, че в момента финансовото ти състояние не е особено добро. Знам, че имаш нов съпруг, за когото трябва да мислиш. Но ако можеш да заделиш нещо... Не за мен. Аз не искам нищо от теб. А за Мей. За нея. Ако можеш да дадеш нещо за нея, сега е последният ти шанс.

Млъкна пак, колебаейки се между „Благодаря ти“ и „Това е най-малкото, което можеш да направиш“. Накрая просто спря записа и го прати.

Забавянето между Церера и станция Тихо беше петнайсет минути при сегашното им разположение. А и той дори не знаеше колко е часът там. Може би пращаше съобщението си посред нощ или по време на вечеря. А може би тя нямаше какво да му каже.

Няма значение. Той трябваше да опита. Би могъл да спи само ако знае, че е опитал всичко възможно.

Записа и прати съобщения на майка си, на стария си съквартирант от колежа, който работеше на станция Нептун, на един от бившите си наставници. Всеки следващ път му беше малко по-лесно да разказва историята. Детайлите започнаха да се навързват, един водеше към друг. Не им спомена за протомолекулата. Това в най-добрия случай щеше да ги уплаши. А в най-лошия щяха да си помислят, че е превъртял от загубата.

Когато и последното съобщение замина, той остана да седи мълчаливо. Имаше още едно нещо, което смяташе, че трябва да свърши, след като вече разполагаше с достъп до комуникации. Но не му се искаше да го прави.

Той включи на запис.

— Басиа — каза. — Праксидики е. Искам да знаеш, че Катоа е мъртъв. Видях тялото му. Той не... изглежда, че не е страдал. Помислих си, че ако съм на твое място, несигурността... несигурността би била по-лоша. Съжалявам. Аз просто...

Спря записа, прати го и изпълзя върху малкото легло. Очакваше да е твърдо и неудобно, но матракът го обгърна като гел на противоускорително кресло, той заспа лесно и се събуди след четири часа, все едно някой бе щракнал превключвател в главата му. Еймъс още го нямаше, макар че бе полунощ местно време. Нямаше и отговор от „Пърсис-Строук“, затова Пракс записа учтиво запитване — само колкото да се увери, че информацията не се е загубила по пътя, — после го прегледа и го изтри. Взе си дълъг душ, изми косата си два пъти, обръсна се и записа ново запитване, в което не приличаше чак толкова на буйстващ луд.

Десет минути след като го прати, се раздаде сигнал за входящо съобщение. Той осъзнаваше, че не би могло да е отговор. При забавянето от тук до Луната неговото съобщение още не бе пристигнало. Когато го отвори, видя Никола. Сърцевидното ѝ лице изглеждаше по-старо, отколкото го помнеше. Косата ѝ показваше първи признаци на прошарване по слепоочията. Но когато му се усмихна с онази мека, тъжна усмивка, изведнъж му се стори, че е отново на двайсет и седи срещу нея в големия парк, докато бхангра музиката ехти и лазерите рисуват живо изкуство върху ледения купол над тях. Спомни си какво беше чувството да я обича.

— Получих съобщението ти — каза тя. — Аз... съжалявам, Праксидики. Иска ми се да можех да направя повече. Нещата тук на Церера не вървят много добре. Ще говоря с Табан. Той изкарва повече от мен и ако разбере какво се е случило, може би също ще пожелае да помогне. Заради мен. И се грижи за себе си, старче. Изглеждаш уморен.

На екрана майката на Мей се приведе напред и спря записа. Появи се икона, показваща кода за превод на осемдесет фюзънтек реала. Пракс провери обменните курсове, превръщайки сумата в долари на ООН. Беше почти едноседмична заплата. Не бе достатъчно. Изобщо не бе достатъчно. Но все пак беше жертва от нейна страна.

Той пусна отново съобщението и го спря на пауза между две думи. Никола го гледаше от терминала, разтвори едва-едва устни, колкото да може да види белите ѝ зъби. Очите ѝ бяха тъжни и игриви. Толкова дълго бе мислил, че това изражение на потисната радост се дължи на характера ѝ, а не на физиологична случайност. Но грешеше.

Докато седеше, потънал в миналото и във фантазиите си, пристигна ново съобщение. Беше от Луната. От „Пърсис-Строукс“. Със смесено чувство на ужас и надежда той отвори приложената таблица с тарифите. Още при първите числа сърцето му се сви.

Мей можеше да е някъде там. Можеше да е жива. Стрикланд и хората му със сигурност бяха там. Можеха да бъдат открити. Можеха да бъдат заловени. Можеха да получат правосъдие.

Само че той просто не можеше да си го позволи.

32. ХОЛДЪН

Холдън седеше в машинното на „Росинант“, оглеждаше щетите и водеше бележки за ремонтната бригада на Тихо. Всички други си бяха тръгнали. „Някои повече от други“, помисли си.

„Да се смени стената на машинното откъм щирборда.“

„Значителни повреди в кабелния възел откъм бакборда, може да е нужна подмяна на цялата кабелна кутия.“

Тези два реда текст символизираха стотици работни часове и стотици хиляди долари за резервни части. Също така символизираха разминаването на косъм с унищожението на кораба и екипажа. Да опише това в две кратки изречения му се струваше почти светотатство. Отдолу записа видовете части, с които Тихо вероятно щеше да разполага и които биха паснали на марсианския му боен кораб.

Зад него на един стенен монитор течеше новинарска програма, излъчвана от Церера. Холдън я бе пуснал, за да има какво да занимава ума му, докато човърка из кораба и си води бележки.

Всичко това бе абсолютно безсмислено, разбира се. Сам, инженерката от Тихо, която обикновено ръководеше ремонтните работи, нямаше нужда от неговата помощ. Нямаше нужда той да ѝ съставя списък на частите. Във всяко едно отношение тя бе по-добре квалифицирана да свърши онова, което той вършеше сега. Но прехвърлеше ли ѝ веднъж работата, нямаше да има никаква причина да остава на кораба. И щеше да му се наложи да се изправи срещу Фред, за да си поговорят за протомолекулата на Ганимед.

И може би по този начин да загуби Наоми.

Ако първоначалното му подозрение бе вярно и Фред наистина бе използвал протомолекулата като разменна монета или, още по-зле, като оръжие, Холдън щеше да го убие. Знаеше това, както знаеше собственото си име, и то го плашеше. Фактът, че подобна постъпка би била углавно престъпление и вероятно щяха да го изпепелят на място, бе по-маловажен за него от факта, че това щеше да е окончателното

доказателство, че Наоми е била права да го напусне. Че той се е превърнал в мъжа, в който тя се страхуваше, че се превръща. Във втори детектив Милър, сеещ правосъдие от дулото на пистолета си. Но всеки път, когато си представеше сцената, признанието на Фред и прочувствено му апел за милост, Холдън не можеше да си представи да не го убие за стореното. Спомняше си, че някога бе човек, който би направил различен избор, но не можеше да си спомни точно какво бе чувството да си онзи човек.

Ако грешеше и Фред нямаше нищо общо с трагедията на Ганимед, значи Наоми е била права през цялото време, а той просто е бил прекалено голям инат, за да го проумее. Може би щеше да е в състояние да ѝ се извини достатъчно смирено, за да си я върне. Глупостта обикновено бе по-малко престъпление от саморазправата.

Но ако Фред не беше човекът, който си играеше на Господ с извънземния супервирус, това бе много, много по-зле за човечеството като цяло. Мисълта, че отговорът, който би бил най-лош за човечеството, щеше да е най-добър за него, бе неприятна. Съзнателно, той знаеше, че не би се поколебал да пожертва себе си или своето щастие, за да спаси всички останали. Но това не можеше да заглуши тънкото гласче дълбоко в главата му, което казваше: „Майната им на всички останали, искам да си върна гаджето“.

Нещо полузабравено си проби път през подсъзнанието му и той добави към списъка с нужните продукти „Още филтри за кафе“.

Стенното табло зад него издаде предупредителен сигнал половин секунда преди ръчният му терминал да изжужи, за да го уведоми, че някой пред въздушния шлюз иска разрешение да се качи на борда. Той чукна по екрана, за да превключи на външната камера на шлюза, и видя в коридора да чакат Алекс и Сам. Сам си беше същата, каквато я помнеше: дребничка червенокоса сладурана в прекалено голям сив комбинезон. Носеше сандъче с инструменти и се смееше. Алекс каза нещо и тя се засмя още по-силно, като едва не изпусна инструментите. Интеркомът беше изключен и всичко това приличаше на ням филм.

Холдън натисна бутона на интеркома и каза:

— Влизайте.

После натисна още един бутон и външната врата на шлюза се отвори. Сам помахна на камерата и влезе.

Няколко минути по-късно херметичният люк на машинното се отвори с трясък и през него се спусна, бучейки, откритият асансьор. Сам и Алекс слязоха и инженерката пусна сандъчето си с инструменти, което изтрещя върху металната палуба.

— Какво става? — попита тя и прегърна бързо Холдън. — Пак ли сте забъркали моята хубавица в престрелка?

— Твоята хубавица ли? — възмути се Алекс.

— Този път не — отвърна Холдън и посочи към пострадалите стени на машинното. — В товарния отсек избухна бомба, проби дупка там и прати един шрапнел в мрежата от кабели тук.

Сам подсвирна.

— Или този шрапнел е минал по дългия път, или реакторът ви умее да заляга.

— Колко мислиш, че ще отнеме?

— Стената е лесна — прецени тя, докато въвеждаше нещо в терминала си, а после почука леко с ъгълчето му по предните си зъби. — Можем да вкараме кръпката цяла през товарния отсек. Това доста ще улесни работата. Кабелите ще отнемат повечко време, но не много. Да речем, четири дни, ако хората ми се хванат веднага на работа.

— Такааа — проточи Холдън и трепна като човек, който е принуден да си признае още някои прегрешения. — Освен това имаме повредена врата на товарния отсек, която трябва да се поправи или замени. А и въздушният шлюз на отсека е малко поочукан.

— Значи още два дена — каза Сам, а след това коленичи и се зае да вади инструменти от сандъчето си. — Може ли да направя някои измервания?

Холдън махна към стената.

— Действай.

— Новините ли гледаш? — попита Сам и посочи към хората, говорещи на стенния монитор. — Ганимед е прецакан, а?

— Аха — потвърди Алекс. — Доста.

— Засега обаче само Ганимед — добави Холдън. — Това сигурно означава нещо, но още не съм проумял точно какво.

— Наоми отседна при мен — подхвърли Сам, като че ли през цялото време бяха говорили за това. Холдън усети как лицето му се вцепенява и се опита да се усмихне насила.

— Така ли? Супер.

— Тя не казва нищо, но ако открия, че си й погодил някакъв гаден номер, ще използвам това върху пишката ти — закани се тя, повдигайки един гаечен ключ. Алекс се засмя нервно за секунда, после смехът му заглъхна и на лицето му се изписа неловкост.

— Ще приема, че съм бил честно предупреден — каза Холдън.
— Тя как е?

— Мълчалива — отвърна Сам. — Добре, измерих каквото ми трябваше. Сега ще бягам и ще пусна за изработка кръпката за тази стена. До скоро, момчета.

— Чао, Сам — сбогува се Алекс и я загледа как се издига с асансьора, докато люкът не се затвори зад нея. — Може да съм двайсет години по-стар и съм почти сигурен, че не съм от подходящия пол, но харесвам това момиче.

— Двамата с Еймъс предавате ли си това увлечение? — попита Холдън. — Или трябва да се безпокоя, че може да си спретнете дуел заради нея?

— Моята любов е чиста — заяви ухилено Алекс. — Не смятам да я опетнявам, като предприема нещо по въпроса.

— Аха, от онази, за която пишат поетите.

— И така — рече Алекс, като се облегна на стената и започна да си оглежда ноктите. — Хайде да поговорим за ситуацията с мястото на старшия офицер.

— Хайде да не говорим за нея.

— О, да поговорим — настоя Алекс, после направи крачка напред и скръсти ръце като човек, който няма намерение да отстъпва и на йота. — Вече повече от година карам този кораб сам-самичък. Получава се само защото Наоми е прекрасен команден офицер и позволява доста свобода. Ако я загубим, край с летенето. И това е факт.

Холдън прибра в джоба си ръчния терминал, на който работеше, и се подпря на обшивката на реактора.

— Знам. Знам. Никога не съм мислил, че наистина ще го направи.

— Че ще си тръгне ли?

— Да.

— Ние никога не говорим за пари — изтъкна Алекс. — Не получаваме заплати.

— Пари ли? — Холдън се намръщи и забарабани нервно с пръсти по реактора. Той закънтя като метална гробница. — Всеки цент, който сме получили от Фред и не е отишъл за разходи по кораба, е в сметката, която открих. Ако имаш нужда от пари, двайсет и пет процента от тази сума са твои.

Алекс поклати глава и размаха ръце.

— Не, не ме разбирай погрешно. Не ми трябва пари и не мисля, че крадеш от нас. Само ти изтъквам, че ние никога не говорим за заплащане.

— Е, и?

— Това означава, че не сме нормален екипаж. Не работим на кораба за пари или защото правителството ни е мобилизирано. Тук сме, защото искаме да бъдем тук. Само това ни държи при теб. Ние вярваме в каузата и искаме да бъдем част от това, което правиш. В мига, щом го загубим, нищо не ни пречи да се хванем на нормална платена работа.

— Но Наоми... — започна Холдън.

— Беше твое гадже — довърши със смях Алекс. — По дяволите, Джим, поглеждал ли си я? Тя винаги може да си намери нов приятел. Всъщност, ще възразяваш ли, ако аз...

— Разбирам какво имаш предвид. Аз прецаках нещата, грешката е моя. Знам го. Съвсем наясно съм. Трябва да отида да се срещна с Фред и да започна да мисля как да поправам счупеното.

— Освен ако наистина не го е направил Фред.

— Да. Освен в този случай.

* * *

— Чудех се кога най-после ще се отбиеш — каза Фред Джонсън, щом Холдън влезе в офиса му. Фред изглеждаше хем по-добре, хем по-зле от преди година, когато Холдън го бе видял за първи път. По-добре, защото Съюзът на външните планети, който той оглавяваше, вече не бе терористична организация, а истинско правителство, което можеше да седи на масата за преговори с вътрешните планети. А Фред бе поел ролята на администратор с наслада, каквато сигурно не бе изпитвал

като борец за свобода. Това личеше по отпуснатите му рамене и полуусмивката, която се бе превърнала в негово обичайно изражение.

И по-зле, защото последната година и всички тегоби на управлението го бяха състарили. Косата му бе оредяла и побеляла, шията му бе смесица от отпусната плът и стари, жилести мускули. Вече имаше постоянни торбички под очите. Кожата му с цвят на кафе не бе много набръчкана, но имаше сивкав оттенък.

Усмивката, с която дари Холдън обаче, бе искрена. Заобиколи бюрото, за да стисне ръката му, и го отведе до един стол.

— Четох доклада ти за Ганимед — каза Фред. — Да поговорим за него. Тъкмо ще споделиш лични впечатления.

— Фред — прекъсна го Холдън. — Има нещо друго.

Фред кимна, преди да се върне и да седне зад бюрото си.

— Продължавай.

Холдън понечи да заговори, но се спря. Фред го гледаше втренчено. Изражението му не се бе променило, но очите му бяха по-остри, по-съсредоточени. Холдън почувства внезапен необясним страх, че Фред вече знае всичко, което се кани да каже.

Истината беше, че Холдън винаги се бе страхувал от Фред. В този човек имаше някаква двойственост, която го изнервяше. Фред бе протегнал ръка на екипажа на „Росинант“ точно когато те най-много се нуждаеха от помощ. Беше станал техен покровител, тяхно убежище от безбройните врагове, които си бяха създали през последната година. И въпреки това Холдън не можеше да забрави, че това все още е полковник Фредерик Лусиъс Джонсън, Касапина от станция Андерсън. Човек, който през последните десет години бе участвал в създаването и ръководенето на Съюза на външните планети — организация, способна на убийства и тероризъм, за да постигне целите си. И почти със сигурност Фред лично бе заповядал някои от тези убийства. Беше напълно възможно като лидер на СВП той да е убил повече хора, отколкото като полковник на ООН.

Дали наистина би се посвенил да използва протомолекулата, за да извлече полза за каузата си?

Може би. Може би това беше прекалено дори за него. Освен това той беше приятел и заслужаваше шанс да се защити.

— Фред, аз... — започна Холдън, а после млъкна.

Фред кимна пак. Усмивката изчезна от лицето му, заменена от леко мръщение.

— Това няма да ми хареса. — Беше просто излагане на факт.

Холдън стисна подлакътниците на стола си и се изправи. Оттласна се по-силно, отколкото искаше, и в ниската гравитация от 0,3 *g*, създавана от въртенето на станцията, за миг се отдели от пода. Фред се изкиска и мръщението му отново се смени с усмивка.

Това бе достатъчно. Смехът разчупи страха на Холдън и го превърна в гняв. Когато стъпи отново на краката си, той се приведе напред и стовари длани върху бюрото на Фред.

— Няма да ми се смееш — каза. — Не и докато не се уверя, че вината за всичко това не е твоя. Ако си способен да направиш онова, което мисля, че може да си направил, и после да се смееш, ще те застрелям още тук, на място.

Усмивката на Фред не се промени, но се промени нещо в очите му. Не беше свикнал да го заплашват, но пък и не му беше за пръв път.

— Което може да съм направил — повтори Фред. Не придаде на думите въпросителна интонация, просто ги повтори.

— Протомолекулата е, Фред. Това става на Ганимед. Лаборатория, която експериментира с деца, онази гадна черна паяжина и чудовище, което едва не унищожи кораба ми. Това са шибаните ми „лични впечатления“. Някой си е играл с вируса и сега той може би е на свобода, а в орбита вътрешните планети се стрелят като луди.

— Мислиш, че съм го направил аз — каза Фред. Отново беше просто заявяване на факт.

— Ние запратихме тази гадост на Венера — изрева Холдън. — Лично ти дадох единствената останала мостра. И ето че изведнъж на Ганимед, житницата на бъдещата ти империя, единственото място, което флотите на вътрешните не желаят да изоставят, се развихря шибана епидемия?

Фред остави за секунда тишината да му отговори.

— Да не би да ме питаш дали използвам протомолекулата, за да изтласкам войските на вътрешните планети от Ганимед и да укрепя властта си над външните планети?

Тихият тон на Фред накара Холдън да осъзнае, че е крещял, и той вдиша дълбоко няколко пъти. Когато пулсът му се поукроти малко, каза:

— Да. Горен-долу това питам.

— Нямах право да ме питаш за това — отбеляза Фред с широка усмивка, която не стигаше до очите му.

— Какво?

— В случай че си забравил, ти си служител на тази организация.

Той стана и се извиси в целия си ръст, на десетина сантиметра над Холдън. Усмивката му не се промени, но тялото му сякаш наедрия. Изведнъж започна да изглежда огромен. Холдън неволно направи крачка назад.

— Не ти дължа нищо — продължи Фред, — освен каквото е записано в последния ни договор. Съвсем ли си си загубил ума, момче? Да ме командваш тук? Да ми крещиш? Да настояваш за отговори?

— Никой друг не би могъл... — започна Холдън, но Фред изобщо не му обърна внимание.

— Ти ми даде единствената мостра, за която знаехме. Но предполагаш, че ако ти не знаеш за нещо, то не съществува. Търпя ти глупостите вече повече от година — разгорещи се Фред. — Тази твоя идея, че Вселената ти дължи отговори. Праведното ти негодувание, което размахваш като тояга срещу всички наоколо. Но не съм длъжен да ги търпя. Знаеш ли защо?

Холдън поклати глава, страхувайки се, че ако заговори, думите му могат да излязат като немошно квичене.

— Защото — натърти Фред — аз съм шибаният шеф. Аз ръководя тази организация. Ти ми беше доста полезен и може пак да си ми полезен в бъдеще. Но в момента си имам достатъчно проблеми на главата и без да започваш още един от кръстоносните си походи за моя сметка.

— И? — вметна Холдън, проточвайки думата.

— И си уволнен. Това беше последният ти договор с мен. Ще довърша поправката на „Роси“ и ще ти платя, защото не нарушавам сделка. Но мисля, че вече сме построили достатъчно кораби, за да започнем да охраняваме небето си и без твоя помощ, а дори и да не бяхме, приключих с теб.

— Уволнен — повтори Холдън.

— А сега се разкарай от офиса ми, преди да съм решил да ти взема и „Роси“. В него вече има повече наши части, отколкото

оригинални. Мисля, че с немалко основание мога да твърдя, че корабът е мой.

Холдън заотстъпва към вратата, чудейки се колко сериозна е тази заплаха. Фред го гледаше, но не помръдна. Когато стигна до вратата, Фред каза:

— Не бях аз.

Погледите им се срещнаха за един дълъг бездиханен миг.

— Не бях аз — повтори Фред.

— Добре — каза Холдън и излезе заднешком през вратата.

Когато тя се затвори и скри Фред от погледа му, Холдън въздъхна дълбоко и се свлече край стената на коридора. Фред беше прав за едно нещо: твърде дълго време използваше страха си като извинение. „Праведното ти негодувание, което размахваш като тояга срещу всички наоколо.“ Беше видял как собствената му глупост едва не доведе до края на човечеството. Това го бе разтърсило из основи. От Ерос насам караше само на страх и адреналин.

Но това не бе извинение. Вече не.

Понечи да извади терминала си, за да се обади на Наоми, когато му просветна. „Уволнен съм.“

Беше работил за Фред в продължение на повече от година. Станция Тихо бе главната им база. Сам бе прекарала в кърпене и стягане на „Роси“ почти толкова време, колкото и Еймъс. Сега всичко това бе свършило. Трябваше да си намерят нова работа, нова база, сами да си правят ремонтите. Вече нямаше да има покровител да го държи за ръчичка. За първи път от много дълго време Холдън беше истински независим капитан. Отсега нататък трябваше да се оправя сам, като поддържа кораба годен за летене, а екипажа сит. Изчака за кратко, докато това попие в ума му.

Чувството беше страхотно.

33. ПРАКС

Еймъс се бе привел напред в стола си. Самата физическа маса на мъжа караше стаята да изглежда по-малка, а мирисът на алкохол и стар дим лъхаше от него като топлина от огън. Изражението му обаче не би могло да е по-нежно.

— Не знам какво да правя — оплака се Пракс. — Просто не знам какво да правя. Аз съм виновен за всичко. Никола беше просто... тя беше толкова объркана и толкова ядосана. Всеки ден се будех и поглеждах към нея, и виждах, че се чувства като в капан. И знаех, че Мей ще трябва да расте с това. Да се опитва да накара майка си да я обича, докато Ники искаше единствено да се намира някъде другаде. Затова помислих, че така ще е по-добре. Когато тя почна да говори за заминаване, аз бях готов, разбираш ли? И когато Мей... когато трябваше да кажа на Мей, че...

Пракс хвана главата си с ръце и се залюля бавно напред-назад.

— Да не повърнеш пак, докторе?

— Не. Добре съм. Ако ѝ бях по-добър баща, тя още щеше да е тук.

— За бившата жена ли говорим, или за детето?

— Никола не ме интересува. Говоря за Мей. Ако бях отишъл при нея веднага, след като получихме предупреждението. Ако не бях изчакал в купола. И за какво? Заради растения? Те и без това сега са мъртви. Взех едно, но загубих и него. Не можах да спася дори едно. Но бих могъл да стигна там навреме. Да я намеря. Ако бях...

— Знаеш, че тя е изчезнала, преди лайното да удари вентилатора, нали?

Пракс поклати глава. Не смяташе да позволи на реалността да му прости.

— И сега това. Имах шанс. Измъкнах се. Имах малко пари. И бях глупав. Това беше последният ѝ шанс, а аз действах глупаво.

— Е, това е нещо ново за теб, докторе.

— Тя трябваше да има по-добър баща. Заслужаваше по-добър баща. Беше толкова добро... тя беше толкова добро момиченце.

Еймъс за първи път го докосна. Голямата му ръка обхвана рамото на Пракс от ключицата до лопатката и изви гръбнака му, докато го изправи. Очите на механика бяха силно кървясали, бялото бе нашарено с червени жилки като мрамор. Дъхът му бе горещ и стипчив — класически пример за моряк, слязъл да гуляе на сушата. Гласът му обаче бе трезв и стабилен.

— Тя си има чудесен баща, докторе. На теб ти пука, а това е повече, отколкото може да се каже за много от хората.

Пракс преглътна. Беше уморен. Беше се уморил да е силен, обнадяден, решителен и да се готви за най-лошото. Не искаше повече да е себе си. Не искаше да е никой. Ръката на Еймъс бе като захващаща скоба на кораб, която му пречеше да отлети в мрака. Той искаше единствено да го пуснат.

— Няма я — промълви Пракс. Това му се струваше добро извинение. Обяснение. — Те ми я взеха и не знам кои са, и не мога да си я върна, и не разбирам.

— Не е свършило още.

Пракс кимна, не защото наистина бе утешен, а защото знаеше, че в този момент трябва да се държи, сякаш е.

— Никога няма да я намеря.

— Грешеш.

Вратата издаде мелодичен сигнал и се плъзна настрана. Влезе Холдън. Пракс отначало не разбра какво точно е различното в него, но нямаше съмнение, че нещо се бе случило... беше се променило. Лицето му си беше същото; както и дрехите му. Пракс изпита обезпокоителното чувство, че присъства на лекция по метаморфоза.

— Здравейте — поздрави Холдън. — Всичко наред ли е?

— Има някои спънки — рече Еймъс. Пракс видя собственото си объркване отразено и върху неговото лице. И двамата долавяха промяната, но нито един от тях не разбираше каква е. — Капитане, да не си чукал или нещо такова?

— Не — отрече Холдън.

— Искам да кажа, браво на теб, ако си — поясни Еймъс. — Просто не си представях така...

— Не съм чукал — каза колебливо Холдън. Усмивката, която се появи след това, бе почти лъчезарна. — Уволниха ме.

— Само теб или всички ни?

— Всички ни.

— Хм — изсумтя Еймъс. Застина неподвижно за момент, после сви рамене. — Ами, хубаво.

— Трябва да говоря с Наоми, но тя не ми вдига. Мислиш ли, че би могъл да откриеш къде е?

Еймъс сви устни, като че ли бе ухапал стар лимон.

— Няма да се карам с нея — успокои го Холдън. — Просто не се разделихме по правилния начин. И грешката е моя, така че трябва да я поправа.

— Знам, че виси в онзи бар, за който ни каза Сам миналия път. „Блауе блуме“. Но ако се държиш като идиот, не съм ти казал аз.

— Няма проблем — обеща Холдън. — Благодаря.

Капитанът се обърна да излезе и спря на вратата. Все още изглеждаше полузамаян.

— Какви спънки? — попита. — Каза, че имало някакви спънки.

— Докторът се опитваше да наеме някаква частна охранителна фирма от Луната, за да издири детето. Не се получи и той го приема тежко.

Холдън се намръщи. Пракс усети как от врата му нагоре плъзва топлина. Изчервяваше се.

— Мислех, че ние ще намерим детето — рече Холдън. Звучеше искрено объркан.

— Докторът не беше наясно с това.

— О — въздъхна Холдън. Обърна се към Пракс. — Ние ще намерим детето ти. Няма нужда да наемаш други.

— Не мога да ви платя — каза Пракс. — Всичките ми сметки бяха в системата на Ганимед и дори още да съществуват, нямам достъп до тях. Имам само каквото ми дават хората. Вероятно мога да събера около хиляда долара на ООН. Стигат ли?

— Не — поклати глава Холдън. — С толкова не можем да си купим дори въздух за една седмица, а за вода да не говорим. Ще трябва ние да се погрижим за това.

Капитанът наклони глава на една страна, сякаш се вслушваше в нещо, което само той чуваше.

— Вече говорих с бившата си жена — обясни Пракс. — И с родителите си. Не се сещам за никой друг.

— Какво ще кажеш за всички? — попита Холдън.

* * *

— Аз съм Джеймс Холдън — заговори капитанът от големия екран в пилотската кабина на „Росинант“ — и съм тук, за да ви помоля за помощ. Преди четири месеца, часове преди първата атака на Ганимед, едно момиченце с опасна за живота генетична болест е било отвлечено от забавачката си. В последвалия хаос...

Алекс спря записа. Пракс се опита да се надигне в креслото на помощник-пилота, но то се размърда под него и той пак се отпусна.

— Не знам — каза Алекс от пилотското място. — Зеленият фон го кара да изглежда малко блед, не мислиш ли?

Пракс присви леко очи, позамисли се, после кимна.

— Това не е неговият цвят — отбеляза. — Може би, ако беше потъмен...

— Ще опитам — отвърна пилотът и зачука с пръсти по екрана. — Обикновено Наоми се занимава с тези работи. Комуникационните пакети не са първата ми любов. Но ще се справим. Какво ще кажеш за това?

— По-добре е — прецени Пракс.

— Аз съм Джеймс Холдън и съм тук, за да ви помоля за помощ. Преди четири месеца...

Ролята на Холдън в малкото представление му бе отнела по-малко от минута — беше записал обръщението си на ръчния терминал на Еймъс. След това механикът и Пракс бяха прекарвали цял час, мъчейки се да нагласят останалото. Алекс предложи да използват по-доброто оборудване на „Росинант“. След като го направиха, сглобяването на информацията стана лесно. Пракс взе за основа записите, които бе направил за Никола и родителите си. Алекс му помогна да запише останалото — обяснение за заболяването на Мей; кадрите от охранителните камери със Стрикланд и загадъчната жена, които я отвеждаха от забавачката; данните от тайната лаборатория, допълнени с образи на протомолекулните влакна; снимки на Мей как

си играе в парка и кратко видео от втория ѝ рожден ден, когато бе размазала глазурата на тортата по челото си.

Пракс се чувстваше странно да се гледа как говори. Беше виждал достатъчно записи на самия себе си, но мъжът на екрана бе по-слаб, отколкото очакваше. По-стар. Гласът му бе по-писклив от този, който чуваше в собствените си уши, и не толкова колеблив. Този Праксидики Менг, който скоро щеше да бъде излъчен към цялото човечество, беше друг човек, но достатъчно близък до него. И ако това помогнеше за откриването на Мей, той нямаше нищо против. Ако това я върнеше, бе готов да е всякакъв.

Алекс плъзгаше пръсти по контролните уреди, пренареждаше посланието и свързваше образите на Мей с речта на Холдън. Бяха открили сметка в един базиран в Пояса кредитен съюз, който предлагаше набор от опции за краткосрочни независими сдружения с нестопанска цел, така че всякакви дарения можеха да бъдат приемани автоматично. Пракс гледаше, обзет от отчаяното желание да изкоментира нещо или да вземе нещата в свои ръце. Но нямаше какво повече да стори.

— Така — проточи Алекс. — Не мога да го разкрася повече от това.

— Ами добре — рече Пракс. — Какво ще правим с него сега?

Алекс го погледна. Изглеждаше уморен, но в него личеше и някакво въодушевление.

— Натисни бутона за изпращане.

— Няма ли да анализираме...

— Какви ти анализи, докторе? Това не е правителствен проект. По дяволите, това дори не е бизнес. Ние сме просто маймуни, които хвърчат нанякъде и гледат да не си опърлят задниците на струята от двигателя.

— О — възкликна Пракс. — Наистина ли?

— Като се задържиш достатъчно време около капитана, ще му свикнеш. Но може би искаш да изчакаме един ден. Да го обмислиш.

Пракс се надигна на лакът.

— Какво да обмислям?

— Дали да го пращаме. Ако подейства така, както си мислим, ще привлечеш голямо внимание. Може да е такова, каквото се надяваме; може и да е обаче и различно. Казвам ти само, че няма път назад.

Пракс се замисли върху думите му за няколко секунди. Екраните сияеха.

— Става дума за Мей — каза той.

— Добре тогава — кимна Алекс и прехвърли контрола на комуникациите към пулта на помощник-пилота. — Искаш ли да го направиш ти?

— Къде отива? Искам да кажа, къде го пращаме?

— Обикновено излъчване — обясни Алекс. — Вероятно ще бъде прехванато от някои местни мрежи в Пояса. Но тъй като е от капитана, хората ще го гледат и ще започнат да си го препращат. И...

— И?

— Не включихме нашия стопаджия, но сложихме картина на влакната по онзи стъклен куб. На практика обявяваме, че протомолекулата още е някъде там. Това ще усили сигнала.

— И смятате, че това ще помогне, така ли?

— Когато за първи път направихме такова нещо, то разпали война — изтъкна Алекс. — „Помогне“ може би е прекалено силна дума. Но определено ще раздвижи нещата.

Пракс сви рамене и натисна бутона за изпращане.

— Торпедата излетяха — изкиска се Алекс.

* * *

Пракс спа на станцията, под серенадата на бучащите рециклатори на въздух. Еймъс отново се бе запилял нанякъде, бе оставил бележка да не го чака. Пракс сигурно си въобразяваше, но гравитацията му се струваше по-различна. При диаметър като този на Тихо, кориолисовият ефект не би трябвало да му създава забележими неудобства, особено пък както лежеше неподвижно в мрака на стаята си. И все пак не можеше да се отпусне съвсем. Не можеше да забрави, че се върти и центробежната сила го притиска към тънкия матрак, докато тялото му се опитва да отлети в пустотата. През повечето време на „Росинант“ успяваше да залъже ума си, че има под себе си вдъхващата увереност маса на една луна. Реши, че това е следствие не толкова от начина, по който се генерираше ускорението, колкото от това, какво означаваше.

Докато се унасяше бавно и съзнанието му се разпадаше като метеор, навлязъл в атмосферата, той усети да го изпълва огромна благодарност. Част от нея бе насочена към Холдън, а друга част — към Еймъс. Към целия екипаж на „Росинант“. В полусън, той се озова отново на Ганимед. Беше гладен, бродеше из ледените коридори, обзет от увереност, че някъде наблизо някое от неговите соеви стръкчета е било заразено с протомолекулата и го преследва, решено да му отмъсти. С налудничавата логика на сънищата се намираше също и на Тихо и си търсеше работа, но всички, на които даваше автобиографията си, клатеха глави и казваха, че му липсва някаква научна степен или документ, за които той не беше чувал или не разбираше какво представляват. Единственото, което правеше ситуацията поносима, бе дълбоката и абсолютна убеденост, че нищо от това не е истина. Че спи и когато се събуди, ще се намира някъде на сигурно място.

Това, което най-сетне го събуди, бе силният аромат на телешко. Клепачите му бяха залепнали, като че ли бе плакал насън и сълзите бяха оставили кристалчета сол при изпаряването си. Откъм душа се чуваше шуртене и плискане. Пракс навлече комбинезона си и за пореден път се зачуди защо на гърба му пише „Тахи“.

Закуската го чакаше на масата: пържола с яйца, тортили и черно кафе. Истинска храна, която бе струвала на някого малко състояние. Имаше две чинии, така че Пракс взе едната и започна да яде. Това вероятно струваше една десета от парите, които бе получил от Никола, но вкусът му бе превъзходен. Еймъс се измъкна от душкабината с кърпа, увита около кръста. Голям бял белег минаваше по дясната страна на корема му, издърпваше пъпа му малко встрани, а върху сърцето му имаше татуировка на млада жена с вълниста коса и бадемовидни очи, изработена с почти фотографска точност. На Пракс му се стори, че под татуираното лице има някаква дума, но не искаше да се взира.

— Здравсти, докторе — каза Еймъс. — Изглеждаш по-добре.

— Починах си малко — отвърна Пракс. Еймъс влезе в своята стая и затвори вратата зад себе си. Пракс заговори пак, повишавайки глас: — Искан да ти благодаря. Снощи се чувствах потиснат. И независимо дали ти и другите можете да ми помогнете да открия Мей или не...

— Че защо да не можем да я открием? — попита Еймъс с приглушен от вратата глас. — Да не почваш да губиш вяра в мен, а, докторе?

— Не — отрече Пракс. — Съвсем не. Имах предвид, че това, което предлагате ти и капитанът, е... е много...

Еймъс се появи отново, ухилен. Комбинезонът му покриваше белезите и татуировките, като че ли никога не бяха съществували.

— Разбрах какво имаш предвид. Просто те бъзиках. Харесва ли ти пържолата? Кара човек да се чуди къде ги държат кравите на това нещо, а?

— О, не, това е отгледано в хранителен разтвор. Личи си по начина, по който растат мускулните влакна. Виждаш ли как са разположени слоевете тук? Много по-лесно е да отрежеш хубава, нашарена със сланина мръвка, отколкото ако е от животно.

— Без майтап? — ахна Еймъс и седна срещу него. — Не знаех.

— Освен това микрогравитацията прави рибата по-хранителна — добави Пракс с уста, пълна с яйце. — Увеличава производството на мазнини. Никой не знае защо, но има две-три много интересни изследвания по въпроса. Мислят, че може да се дължи не толкова на слабата гравитация, колкото на постоянното движение на водата, което се използва с цел рибите да не спрат да плуват, да изхавят кислорода в определен участък и да се задушат.

Еймъс си откъсна парче тортиля и го топна в жълтъка.

— Така изглежда разговорът на маса в твоето семейство, нали?

Пракс премигна.

— Общо взето, да. Защо? За какво говориш?

Еймъс се изкиска. Изглеждаше в много добро настроение. Имаше някаква отпуснатост в раменете му и нещо в положението на челюстта му се бе променило. Пракс си спомни снощния разговор с капитана.

— Чукал си, нали?

— О, да, мамка му — ухили са Еймъс. — Но това не е най-хубавото.

— Не е ли?

— О, много си е хубаво, но на света няма нищо по-хубаво от това да си намериш работа в деня, след като са те изритали отнякъде.

Пракс се почувства объркан. Механикът извади ръчния терминал от джоба си, чукна два пъти по него и го плъзна по масата. На екрана се виждаше червеният кант на криптирано съобщение и името на кредитния съюз, с който се бе свързал Алекс снощи. Щом видя сумата, Пракс се ококори.

— Това... това да не е?...

— Това е достатъчно да финансира полетите на „Роси“ за цял месец, а го събрахме само за седем часа — посочи Еймъс. — Ти току-що си нае екип, докторе.

— Не знам... наистина ли?

— И не само това. Виж съобщенията, които получаваш. Навремето капитанът хвърли страхотна бомба, но твоето хлапе... Всичко, което сполетя Ганимед, току-що се сдоби със свое лице, и това е тя.

Пракс извади собствения си терминал. В пощенската кутия, която бяха посочили в посланието, имаше над петстотин видеосъобщения и хиляди обикновени писма. Той започна да ги прехвърля. Мъже и жени, които не познаваше — някои от тях просълзени, — му предлагаха молитвите си, гнева си и подкрепата си. Един поясен с буйна сиво-черна коса ломотеше на такъв ужасен жаргон, че Пракс едва успяваше да разбере нещо. Доколкото можеше да определи, човекът предлагаше да убие някого за него.

Половин час по-късно яйцата му бяха изстинали. Една жена от Церера му казваше, че е загубила дъщеря си при развод и че му праща парите си за тютюн за дъвчене за следващия месец. Група хранителни инженери от Луната бяха събрали пари помежду си и му пращаха сума, колкото би била една месечна заплата на Пракс, ако още работеше като ботаник. Един стар марсианец с шоколадова кожа и коса с цвета на пудра захар се взираше сериозно в камерата на половин Слънчева система оттам и му казваше, че е с него.

Когато започна следващото съобщение, то приличаше на всички предишни. Мъжът на екрана беше още по-стар — на осемдесет, може би на деветдесет, — с рядка бяла коса, полепнала по черепа, и набраздено от бръчки лице. Нещо в изражението му привлече вниманието на Пракс. Колебание.

— Доктор Менг — каза мъжът. Имаше мек акцент, който напомняше на Пракс за записи на собствения му дядо. — Много

съжалявам да чуя за всичко, което сте изстрадали вие и вашето семейство. Което изстрадвате. — Той облиза устни. — Онзи запис от охранителна камера в посланието ви... Струва ми се, че познавам мъжа на него. Само че името му не е Стрикланд...

34. ХОЛДЪН

Според справочника на станцията „Блауе блеме“ беше известен с две неща: с питие, наречено „Синята гадост“, и с големия си брой маси за голго. Пътеводителят предупреждаваше възможните клиенти, че станцията разрешава на бара да сервира само по две сини гадости на човек, заради съдържащата се в пиетието самоубийствена смесица от етанол, кофеин и метилфенидат. И някакъв син оцветител, предполагаше Холдън.

Докато вървеше по коридорите на развлекателния сектор на Тихо, пътеводителят започна да му обяснява правилата на голгото. След няколко мига на пълно недоумение — „казва се, че головете са наети, когато защитата отразява атаката“ — той го изключи. Имаше много малък шанс да играе игри. А питие, което премахва задръжките и те оставя кипящ от енергия, в момента му се струваше излишно.

Истината беше, че Холдън никога през живота си не се бе чувствал толкова добре.

През последната година беше оплескал доста неща. Беше отчуждил екипажа от себе си. Беше се съюзил със страна, с която не бе сигурен, че е съгласен, в замяна на безопасност. Може би беше съсипал единствената сваятна връзка в живота си. Страхът го превръщаше в друг човек. Човек, който се справяше със страха, като го обръщаше в насилие. Човек, когото Наоми не обичаше, когото екипажът не уважаваше, когото самият той не харесваше особено.

Страхът не бе изчезнал. Още си беше там и предизвикваше сърбеж в скалпа му всеки път, когато се сетеше за Ганимед и му минеше мисълта какво може да е на свобода и да расте там в момента. Но за първи път от дълго време насам Холдън го осъзнаваше и не се криеше. Беше си дал разрешение да се страхува. И това променяше всичко.

Холдън чу „Блауе блеме“ няколко секунди преди да го види. Започна като едва доловимо ритмично туптене, което постепенно се

усили и се смеси с електронен вой и женски глас, който пееше на смесица от хинди и руски. Докато стигне до входа на клуба, песента се бе сменила и сега се редуваха два мъжки гласа, които сякаш спореха на фона на музиката. Електронният вой бе заместен от гневни китари. Басът дуднеше едно и също до безкрай.

Вътре в клуба сетивата му веднага бяха подложени на масирана атака. По средата имаше широк дансинг и на него се гърчеха десетина тела, окъпани в непрестанноменящата се светлина, която се движеше и проблясваше в такт с музиката. Самата музика, която отвън в коридора бе силна, тук бе направо оглушителна. Покрай едната стена имаше дълъг хромиран бар, на който неколцина бармани трескаво изпълняваха поръчки.

На стената в дъното имаше табела с надпис „Голго“ и стрелка, сочеща към дълъг коридор. Холдън тръгна по него. Музиката заглъхваше с всяка крачка, така че докато стигне до задната стая с игралните маси, се бе превърнала в глухо басово бучене.

Наоми седеше на една от масите с приятелката си Сам и група други поясни. Косата ѝ бе хваната отзад с червен ластик, достатъчно широк, за да бъде декоративен. Беше сменила комбинезона си с широки сиви панталони, каквито той не знаеше, че има, и жълта блуза, която караше карамелената ѝ кожа да изглежда по-тъмна. Холдън трябваше да спре за миг. Тя се усмихна на някой друг и сърцето му се сви.

Докато се приближаваше, Сам хвърли на масата малко метално топче. Групата в другия край реагира с внезапни яростни движения. От мястото, на което се намираше, той не можеше да види точно какво става, но прегърбените рамене и тихите ругатни на втората група го караха да мисли, че Сам е направила нещо добро за отбора си.

Тя се завъртя и вдигна ръка. Групата в нейния край на масата, която включваше и Наоми, се изреди да я пляска по дланта. Сам го видя първа и каза нещо, което той не можеше да чуе. Наоми се обърна и го изгледа замислено, и това го накара да спре. Тя нито се усмихна, нито се намръщи. Холдън вдигна ръце в примирителен жест, който се надяваше да бъде разбран като „не съм дошъл да се караме“. За миг двамата се гледаха през шумната стая.

„Божичко — помисли си той, — как позволих да се стигне дотук?“

Наоми кимна и посочи към една маса в ъгъла. Той седна и си поръча питие. Не от онези сини убийци на черни дробове, с които бе известен барът, а просто евтин, произведен в Пояса скоч. Беше се научил, ако не да харесва, то поне да търпи типичния му лек остатъчен вкус на плесен. Наоми се извини на отбора си и се приближи към него. Походката ѝ не бе небрежна, но не беше и на човек, който отива на вдъхваща ужас среща.

— Да ти поръчам нещо? — предложи Холдън, докато тя седеше.

— Да, ще пия едно грейпфрутово мартини — прие тя. Докато Холдън въвеждаше поръчката на масата, тя го гледеше със загадъчна полуусмивка, от която вътрешностите му се втечняваха.

— Добре — каза той и нареди на терминала си да плати за питиетата. — Едно ужасно мартини пристига.

Наоми се засмя.

— Ужасно?

— Единственото, което може да ме накара да пия нещо със сок от грейпфрут в него, е почти смъртоносен случай на скорбут.

Тя се засмя пак и поне един от възлите в стомаха на Холдън се отпусна. Двата седяха в дружеско мълчание, докато пристигнат питиетата. Наоми отпи малка глътка от своето и премлясна одобрително, после каза:

— Добре. Изплюй камъчето.

Холдън отпи далеч по-продължително и едва не пресуши малката чашка скоч наведнъж, опитвайки се да се убеди, че разливащата се в стомаха му топлина може да замести куража. „Не ми харесва как се разделихме и мисля, че трябва да си поговорим. Да го обсъдим.“ Той прочисти гърло.

— Аз прецаках всичко — каза. — Отнасях се зле с приятелите си. Повече от зле. Ти беше напълно права да постъпиш по този начин. Тогава не те слушах какво казваш, но беше права.

Наоми отпи пак от мартинито си, после посегна небрежно и дръпна ластика, придържащ буйните ѝ черни къдрици. Косата се разсипа около лицето и това накара Холдън да си мисли за обрасли с бръшлян каменни стени. Осъзна, че откакто я познаваше, Наоми винаги си разпускаше косата в емоционални моменти. Криеше се зад нея, не буквално, а защото тя беше най-хубавата ѝ черта. Очите на хората съвсем естествено се насочваха към лъскавите черни къдрици.

Техника за отвличане на вниманието. Така уязвима и обърквана, тя изведнъж му се стори много човечна. Холдън почувства прилив на обич към нея и това вероятно пролича на лицето му, защото тя го погледна и се изчерви.

— Какво е това, Джим?

— Извинение? — каза той. — Признание, че ти беше права и че аз се превръщах в собствена извратена версия на Милър? Поне това, ако не друго. А може би и начало на диалог за сдобряване, ако имам късмет.

— Радвам се — усмихна се Наоми. — Радвам се, че го разбра. Но аз ти го повтарям от месеци, а ти...

— Чакай — прекъсна я Холдън. Усещаше, че тя се отдръпва от него, не си позволява да му вярва. Единственото, което бе останало да ѝ предложи, бе пълната истина и той го стори. — Не можех да те чуя. Защото бях обзет от ужас и бях страхливец.

— Страхът не те прави страхливец.

— Не — съгласи се той. — Разбира се, че не. Но отказът да го приема ме прави. Не си признавах как се чувствам. Не позволявах на теб, Алекс и Еймъс да ми помогнете. Ето това бе страхливост. И тя може би ми струваше теб, верността на екипажа, всичко, което наистина ме интересува. Накара ме да задържа една лоша работа далеч по-дълго, отколкото трябваше, защото беше сигурна.

Малка група играчи на голго тръгна към тяхната маса и Холдън с облекчение видя, че Наоми ги отпрати с махване на ръката. Значи искаше да продължат да си говорят. Това бе някакво начало.

— Кажи ми — попита тя, — какво ще правиш оттук нататък?

— Нямам представа — призна Холдън и се ухили. — И това е най-хубавото чувство, което съм изпитвал от сума ти време. Но каквото и да стане, искам ти да си с мен.

Когато тя понечи да възрази, той бързо вдигна ръка да я спре.

— Не, нямам предвид в този смисъл. Много бих се радвал да те спечеля отново, но съм наясно, че това може да отнеме дълго време или дори никога да не се случи. Искам да кажа, че „Роси“ има нужда от теб. Екипажът има нужда от теб.

— И аз не искам да го напускам — каза Наоми със срамежлива усмивка.

— Той е твой дом — изтъкна Холдън. — И винаги ще бъде, стига да искаш. Независимо как ще се развият нещата между нас.

Наоми се зае да навива един дълъг кичур коса на пръста си и допи мартинито. Холдън посочи към менюто на масата, но тя отказа с махване на ръка.

— Това е заради спречкването ти с Фред, нали?

— Да, отчасти — рече Холдън. — Стоях в офиса му, обзет от ужас, и осъзнах, че се страхувам от много, много дълго време. С него също оплесках нещата. Може би част от вината е негова. Фред фанатично вярва в това, което прави, а не е хубаво да се свързваш с такива хора. Но все пак съм виновен предимно аз.

— Напусна ли?

— Той ме уволни, но вероятно така или иначе щях да напусна.

— Е — въздъхна Наоми. — Значи загуби източника ни на доходи и покровителя ни. Предполагам, би трябвало да се чувствам поласкана, че онова, което се опитваш да поправиш, са отношенията ти с мен.

— Отношенията с теб — заяви Холдън — са единственото, което наистина ме интересува.

— Знаеш какво ще стане сега, нали?

— Ще се върнеш на кораба?

Наоми просто се усмихна на тези думи.

— Сега сами ще плащаме за ремонтите си. Ако изстреляме торпедо, ще трябва да намерим някой да ни продаде ново. Ще си плащаме водата, въздуха, пристанищните такси, храната и медицинските материали за нашия много скъп автоматизиран лазарет. Имаш ли някакъв план за това?

— Не! — призна Холдън. — Но трябва да кажа, че по някаква причина се чувствам чудесно.

— А когато еуфорията отмине?

— Тогава ще съставя план.

Усмивката ѝ стана замислена и тя подръпна кичура си.

— Не съм готова да се върна на кораба в момента — каза Наоми и посегна през масата да хване ръката му. — Но когато „Роси“ бъде закърпен, ще имам нужда от каютата си.

— Веднага ще изнеса каквото е останало от моите вещи.

— Джим — добави тя и стисна още веднъж пръстите му, преди да го пусне. — Обичам те и макар че още не сме изгладили съвсем

нещата, това е добро начало.

Да, помисли си Холдън, наистина е.

* * *

Холдън се събуди в старата си каюта на „Росинант“ и се чувстваше по-добре, отколкото от месеци насам. Стана от койката и тръгна гол през празния кораб към банята. Взе си едночасов душ с вода, за която вече трябваше да плаща, загрята с ток, за който вече щяха да го таксуват на киловатчасове. Върна се в каютата, а съхнещата му кожа розовееше от почти врялата вода.

Пригответи и изяде голяма закуска и изпи пет чаши кафе, докато преглеждаше техническите доклади за ремонта на „Роси“ и се мъчеше да се увери, че разбира всичко. Беше се прехвърлил на статия за състоянието на земно-марсианските отношения от един политически хуморист, когато терминалът му избръмча. Беше Еймъс.

— Здравсти, капитане — поздрави той, щом лицето му изпълни малкия екран. — Днес ще идваш ли на станцията? Или ние да дойдем при теб на „Роси“?

— Хайде да се видим тук — предложи Холдън. — Сам и екипът ѝ ще работят днес и искам да държа нещата под око.

— До скоро тогава — рече Еймъс и затвори.

Холдън се опита да довърши хумористичната колонка, но все се отплесваше и трябваше да препрочита един и същ пасаж отново и отново. Накрая се отказа и се зае да разчиства каюткомпанията. После зададе на кафемашината да пригответи нова кана кафе за Еймъс и ремонтната бригада, когато пристигнат.

Машината гъргореше щастливо сама на себе си като доволно пеленаче, когато люкът на палубата се отвори с дрънчене и Еймъс и Пракс слязоха по стълбата в каюткомпанията.

— Капитане — кимна му Еймъс и се тръшна на един стол. Пракс влезе след него, но не седна. Холдън наля две чаши кафе и ги остави на масата.

— Какво ново? — попита той.

Еймъс му отговори с широка усмивка и плъзна терминала си по масата към него. Когато Холдън погледна екрана, на него се виждаше

финансово извлечение за фонда на Пракс „Спасете Мей“. В сметката имаше малко над половин милион долара на ООН.

Холдън подсвирна и се отпусна на един стол.

— Господ ни се усмихна, Еймъс. Надявах се, че може... но не чак толкова.

— Да, тази сутрин бяха малко над триста хиляди. Нараснаха с още двеста през последните три часа. Изглежда, хората, които следят ситуацията на Ганимед по новините, са превърнали малката Мей в лице на трагедията.

— Това достатъчно ли е? — обади се напрегнатият Пракс.

— О, да, мамка му — засмя се Холдън. — Много повече от достатъчно. Това ще финансира изцяло спасителната ни мисия.

— Освен това имаме и следа — изтъкна Еймъс и направи драматична пауза, за да отпие от кафето си.

— За Мей ли?

— Аха — потвърди той и си сипа още малко захар. — Пракс, прехвърли му онова съобщение, което получи.

Холдън изгледа съобщението три пъти и всеки следващ път се ухилваше все по-широко.

— Онзи запис от охранителна камера в посланието ви... Струва ми се, че познавам мъжа на него — казваше възрастният господин на екрана. — Само че името му не е Стрикланд. Когато работех с него в Церерския минно-технически университет, името му беше Мериън. Карлос Мериън.

— Това — каза Холдън, като го изгледа за последен път — моят стар приятел детектив Милър би нарекъл „следа“.

— А сега какво, шефе? — попита Еймъс.

— Мисля, че трябва да се обадя по телефона.

— Добре. Ние с доктора ще ти се махнем от главата и ще гледаме как се трупат парите му.

Двамата си тръгнаха. Холдън изчака люкът да се затръшне след тях и прати искане за връзка с централата на Церерския МТУ. При сегашното местоположение на Тихо забавянето беше около петнайсет минути, така че той се облегна на стола и започна да решава на терминала си проста главоблъсканица, така че умът му да остане свободен да мисли и да планира. Ако знаеха кой е бил Стрикланд, преди да стане Стрикланд, може би щяха да успеят да проследят

кариерата му. Някъде по този път той бе престанал да е човек на име Карлос, работещ в технически университет, и бе станал човек на име Стрикланд, който крадеше малки деца. Ако разберяха защо, това щеше да е добра първа крачка към откриване на сегашното му местонахождение.

Почти четирийсет минути след като прати искането за връзка, получи отговор. Малко се изненада да види възрастния мъж от видеозаписа. Не беше очаквал да се свърже от първия опит.

— Здравейте — каза мъжът. — Аз съм доктор Мойнахан. Очаквах съобщението ви. Предполагам, че искате да знаете подробности за доктор Мериън. Накратко, двамата с него работехме заедно в биологичната лаборатория на ЦМТУ. Той се занимаваше с ограничените биологични системи. Но не го биваше особено в университетската игра. Не си създаде много приятели, докато беше тук. Така че когато престъпи някои сиви етични области, с голямо удоволствие го изхвърлиха. Не знам подробности. Не бях началник на неговия отдел. Кажете ми, ако се интересувате от още нещо.

Холдън изгледа съобщението два пъти, като си водеше бележки и проклинаше петнайсетминутното забавяне. Когато бе готов, изпрати отговор.

— Много ви благодаря за помощта, доктор Мойнахан. Наистина я оценяваме. Не знаете ли случайно какво е станало с него, след като са го изритали от университета? Дали е отишъл да работи в друг институт? Или е приел корпоративна работа? Каквото и да е?

Прати съобщението и отново зачака. Опита пак главоблъсканицата, но се изнерви и я спря. Вместо това си пушна развлекателния канал на Тихо и загледа някаква детска анимация, която бе достатъчно вихрена и шумна, за да го разсее.

Когато терминалът му изжува за пристигащо съобщение, той едва не го събори от масата в бързината да пусне видеото.

— Всъщност — каза д-р Мойнахан, почесвайки сивата четина по брадичката си — той дори не стигна до етичната комисия. Напусна предишния ден. Вдигна голяма гюрултия, мина през лабораторията, крещейки, че вече нямамо да можем да го тъпчем. Че си бил намерил голяма корпоративна работа, с цялото финансиране и ресурси, които искал. Нарече ни задръстени писарушки, затънали в блатото на

дребнави етични ограничения. Но не си спомням името на компанията, за която щеше да работи.

Холдън спря на пауза и усети тръпки по гръбнака си. „Затънали в блатото на дребнави етични ограничения.“ Нямаше нужда Мойнахан да му казва коя компания би привлякла такъв човек. Беше чул почти същите тези думи, изречени от Антони Дрезден, създателя на проекта Ерос, който бе убил милион и половина души като част от един грандиозен биологичен експеримент.

Карлос Мериън бе отишъл да работи за „Протоген“ и бе изчезнал. Беше се появил отново като Стрикланд, похитител на малки деца.

А също и убиец, помисли си Холдън.

35. АВАСАРАЛА

На екрана младежът се изсмя, както се бе изсмял двацет и пет секунди по-рано на Земята. Такова забавяне Авасарала мразеше най-много. Прекалено голямо, за да водиш нормален разговор, но не чак толкова, че да го направи невъзможен. Струваше й се, че всичко отнема твърде дълго време, всяка преценка на реакцията и на нюансите в поведението бе осакатена от усилието да отгатне какво точно в нейните думи или изражение десет секунди по-рано го е предизвикало.

— Само ти — каза младежът — можеш да вземеш една нова война между Земята и Марс, да я превърнеш в частна екскурзия и после да изглеждаш бясна. Всеки от службата ми би пожертвал левия си ташак, за да дойде с теб.

— Следващия път ще си направя колекция, само че...

— Колкото до точния военен инвентар — каза той преди двацет и пет секунди, — има подадени доклади, но не са толкова подробни, колкото бих искал. Само защото си ти, накарах няколко от стажантите си да съставят комплект от параметри за търсене. Моето впечатление е, че бюджетът за изследвания всъщност е около една десета от парите, които наистина отиват за изследвания. С твоите пълномощия имам право да проверя, но тези момчета от флотата са доста добри в прикриването на информация. Мисля, ще откриеш, че... — Той се намръщи. — Колекция ли?

— Забрави. Та какво казваше?

Изчака петдесет секунди, ненавиждайки всяка една от тях.

— Не знам дали ще можем да стигнем до конкретен отговор — продължи младежът. — Може и да извадим късмет, но ако е нещо, което искат да скрият, вероятно ще го скрият.

„Особено след като знаят, че търсиш, и какво точно съм те помолила да търсиш“, помисли си Авасарала. Макар че потокът на средства между „Мао-Квиовски“, Нгуен и Еринрайт сега го имаше във всички бюджети, докато съюзниците на Авасарала погледнат, вече

щеше да бъде скрит. Единственото, което можеше да стори, бе да продължава да ги притиска по всички възможни фронтове и да се надява да допуснат грешка. Още три дни искания за информация и запитвания, и би могла да помоли за анализ на трафика. Нямаше да разбере точно каква информация крият, но ако установеше какви категории данни държат настрани от нея, това би могло да ѝ подсказе нещо.

Нещо, но не много.

— Направи каквото можеш — заръча тя. — А аз ще тъна в лукс тук, наред нищото. Обади ми се пак.

Не изчака петдесет секунди за размяна на любезности и сбогуване. Животът бе прекалено кратък за такива глупости.

Частните ѝ покои на „Гуаншийн“ бяха разкошни. Леглото и диванът бяха в тон с дебелия килим на златнозелени шарки, които би трябвало да изглеждат кичозно, но не изглеждаха. Светлината бе най-добрата имитация на късно сутрешно слънце, която бе виждала някога, а рециклаторите на въздух бяха ароматизирани така, че да придават на всичко съвсем лек дъх на прясно разкопана земя и окосена трева. Само ниската гравитация от тягата разваляше илюзията, че се намираш в частен извънградски клуб някъде в зеления пояс на Южна Азия. Ниската гравитация и проклетото забавяне.

Авасарала мразеше ниската гравитация. Макар че ускорението бе съвсем плавно и яхтата не бе принудена да сменя курса, за да избегне космически отломки, вътрешностите ѝ бяха привикнали на пълна земна гравитация, която да дърпа нещата надолу. Откакто се бяха качили на борда, не бе смелила добре никоя храна, и все имаше чувството, че не ѝ достига въздух.

Системата ѝ изсвири. Нов доклад от Венера. Авасарала го отвори. Извършваше се предварителен анализ на останките от „Арбогаст“. В метала имаше следи от йонизация, което явно отговаряше на нечия теория за функционирането на протомолекулата. За първи път получаваха потвърждение на някое предвиждане, това бе първата мъничка крачка към истинско проумяване на случващото се на Венера. Имаше дадено точното време на трите енергийни пика. Имаше спектрален анализ на горните слоеве на венерианската атмосфера, който показваше повече азот от очакваното. Авасарала усети как очите ѝ се взират невиждащо. Истината беше, че не ѝ пукаше.

А би трябвало. Това беше важно. Може би по-важно от всичко друго, което ставаше. Но също като Еринрайт, Нгуен и всички останали, тя бе уловена в тази дребна човешка борба на оръжия и влияние, и племенното разделение между Земята и Марс. И външните планети, ако човек ги вземаше на сериозно.

По дяволите, в момента се тревожеше повече за Боби и Котияр, отколкото за Венера. Котияр беше добър човек и неодобрението му я караше да се държи отбранително и да се ядосва. А Боби изглеждаше сякаш ще се прекърши всеки момент. И защо не? Тя бе гледала как другарите ѝ измират около нея, беше извадена от обкръжението си и сега работеше за традиционния враг. Пехотинката бе жилава в повече от един смисъл и на Авасарала ѝ беше от истинска полза да разполага с човек, който няма връзки и ангажименти към когото и да било на Земята. Особено след шибания Съорен.

Тя се облегна в креслото си, разстроена от това колко по-различно се чувстваше, като тежеше толкова малко. Още я болеше заради Съорен. Не самото предателство; то беше риск на професията. Ако такива неща започнеха да нараняват чувствата ѝ, наистина ѝ бе време да се пенсионира. Не, болеше я, че не е забелязала. Беше допуснала да има сляпо петно, а Еринрайт знаеше как да го използва. Как да я лиши от силата ѝ. Мразеше да я надиграват. А още повече мразеше факта, че провалът ѝ щеше да означава още война, още насилие, още загинали деца.

Това беше цената на издънките. Още загинали деца.

Значи не биваше да се дъни повече.

Почти виждаше Арджун и кротката тъга в очите му. „Ти не носиш отговорност за всичко“, би казал той.

— Всички носят отговорност — каза тя на глас. — Но аз съм тази, която я взема на сериозно.

Усмихна се. Нека наблюдателите и шпионите на Мао отгатнат смисъла на думите ѝ. Позволи си да си ги представи как тършуват в стаята ѝ за някакъв друг предавател, опитвайки се да разберат на кого е говорила. Или пък просто щяха да решат, че старицата си губи разсъдъка.

Нека се чудят.

Тя затвори доклада за Венера. Докато седеше унесена, бе пристигнало ново съобщение, маркирано като информация по въпрос,

за който е поискала да я държат в течение. Когато прочете резюмето, веждите ѝ се повдигнаха.

* * *

— Аз съм Джеймс Холдън и съм тук, за да ви помоля за помощ.

Авасарала наблюдаваше как Боби се взира в екрана. Тя изглеждаше едновременно изтощена и неспокойна. Очите ѝ бяха не толкова кървявали, колкото пресъхнали. Като лагери без достатъчно грес. Ако ѝ трябваше пример за разликата между сънливост и умора, би използвала пехотинката.

— Значи се е измъкнал — процеди Боби.

— И той, и ботаникът му, и целият проклет екипаж — потвърди Авасарала. — Така че вече имаме версия какво са правили на Ганимед, за да се развълнуват вашите и нашите момчета дотолкова, че да почнат да стрелят едни по други.

Боби вдигна очи към нея.

— Мислите ли, че е истина?

— Какво е истината? — попита Авасарала. — Мисля, че на Холдън отдавна му е навик да раздрънква всичко, което знае или си мисли, че знае, пред целия свят. Истина или не, той вярва в него.

— Ами тази част за протомолекулата? Искам да кажа, той току-що съобщи на всички, че протомолекулата е на свобода на Ганимед.

— Да.

— Хората трябва да реагират на това, нали?

Авасарала превключи на резюмето на разузнавателната служба, а после на картина от бунтовете на Ганимед. Слаби, уплашени хора, изтощени от трагедията и войната, и движени от паниката. Личеше си, че полицаите, събрали се срещу тях, се опитват да действат внимателно. Това не бяха биячи, наслаждаващи се на употребата на сила. Това бяха санитарии, опитващи се да попречат на крехките и умиращите да се наранят, като балансират на границата между необходимото насилие и неефективността.

— Петдесет жертви досега — каза Авасарала. — Или поне такава е приблизителната оценка. В момента нещата там са толкова

зле, че може би те тъй или иначе щяха да умрат от болести и недохранване. Само че са умрели от това.

— Ходила съм в този ресторант — отбеляза Боби.

Авасарала се намръщи, помъчи се да изтълкува думите ѝ като метафора. Боби посочи към екрана.

— Този, пред който умират. Ядох там веднъж, точно след като пристигнах за назначението си. Имаха хубави наденички.

— Съжалявам — смотолеви Авасарала, но пехотинката само поклати глава.

— Значи изгървахме тази котка от чувала — каза тя.

— Може би — отвърна Авасарала. — А може би не.

— Джеймс Холдън току-що съобщи на цялата система, че протомолекулата е на Ганимед. В коя вселена това е „може би не“?

Авасарала извади на екрана списък на новинарските предавания, провери етикетите и пусна онова, в което участваха желаните от нея експерти. Докато данните се буферираха в продължение на няколко секунди, тя вдигна пръст, призовавайки за внимание.

— ... напълно безотговорно — заяви един мъж с хлътнали бузи, в лабораторна престилка и традиционна африканска шапка куфи. Презрението в гласа му можеше да стърже боя.

Интервюиращата се появи до него. Беше може би двайсетгодишна, с къса права коса и тъмен костюм, който говореше, че е сериозна журналистка.

— Значи казвате, че протомолекулата не е замесена?

— Не е. Образите, които пращат Джеймс Холдън и малката му групичка, нямат нищо общо с протомолекулата. Такава паяжина се получава, когато имаме изтичане на свързващо вещество. Случва се непрекъснато.

— Значи няма причина за паника?

— Алис — каза експертът, насочвайки снизхождението си към интервюиращата. — След няколко дни излагане на протомолекулата Ерос представляваше оживяло шоу на ужасите. А откакто са започнали враждебните действия, Ганимед не е показал нито един признак на зараза. Нито един.

— Но той има със себе си учен. Онзи ботаник, доктор Праксидики Менг, чиято дъщеря...

— Не го познавам този Менг, но човъркането на соеви култури го прави толкова експерт по протомолекулата, колкото и мозъчен хирург. Разбира се, много съжалявам за изчезналата му дъщеря, но не — ако протомолекулата беше на Ганимед, щяхме да разберем отдавна. Цялата тази паника е буквално за нищо.

— Може да продължава така с часове — каза Авасарала и изключи екрана. — А имаме десетки като него. Марс сигурно прави същото. Пълни новините с контраверсии.

— Впечатляващо — изсумтя Боби и се отгласна от бюрото.

— Така хората запазват спокойствие. Това е най-важното. Холдън се мисли за герой — власт на народа, информацията трябва да е свободна, дъра-дъра-дъра, — но всъщност е шибан идиот.

— Той поне е на собствения си кораб.

Авасарала скръсти ръце.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е на собствения си кораб, а ние не сме.

— Значи всички сме шибани идиоти — заключи Авасарала. — Чудесно.

Боби стана и закрачи из стаята. Обърна се дълго преди да стигне до стената. Тази жена бе свикнала да крачи в тесни помещения.

— Какво искате да направя по въпроса? — попита Боби.

— Нищо — каза Авасарала. — Че какво би могла да направиш? Ти си заседнала тук заедно с мен. Аз самата трудно бих направила нещо, а имам приятели на високи постове. Ти нямаш нищо. Просто исках да си поговоря с някого, без да е нужно да чакам две минути, за да ме прекъсне.

Беше стигнала прекалено далеч. Лицето на Боби се отпусна, стана спокойно и отнесено. Затваряше се в себе си. Авасарала приседна на края на леглото.

— Това не беше честно — отбеляза тя.

— Щом казвате.

— Казвам, мамка му.

Пехотинката наклони глава.

— Това извинение ли беше?

— Най-близкото нещо до извинение, което съм склонна да дам в момента.

Нещо се размърда в ума ѝ. Не се отнасяше за Венера, нито за Джеймс Холдън и неговия апел за „бедното изгубено момиченце“, нито дори за Еринрайт. Сигурно бе свързано с Боби, спокойното ѝ крачене и безсънието ѝ. После разбра какво е и се изсмя невесело. Боби скръсти ръце и мълчанието ѝ съдържаше в себе си въпрос.

— Не е смешно — каза Авасарала.

— Опитайте.

— Напомняш ми за дъщеря ми.

— Нима?

Беше ядосала Боби и сега трябваше да ѝ обясни. Рециклаторите на въздух бръмчаха тихо. Нещо далеч в недрата на яхтата изстена, сякаш се намираха на стар платноход, изработен от дърво и катран.

— Синът ми умря, когато беше на петнайсет — поде Авасарала. — При каране на ски. Казвала ли съм ти го? Карал по писта, по която бе минавал двайсет, трийсет пъти преди това. Познаваше я, но нещо се случило и се забил в дърво. Предположиха, че се е движил с около шейсет километра в час при удара. Някои хора оцеляват при такъв удар, но не и той.

За миг се озова пак там, у дома, докато лекарят на екрана ѝ съобщаваше вестта. Пак можеше да усети миризмата на тамяна, който Арджун гореше тогава. Пак можеше да чуе как дъждът барабани като пръсти по прозореца. Това бе най-лошият ѝ спомен и бе свършено ясен. Тя си пое дълбок, треперлив дъх.

— През следващите шест месеца на три пъти едва не се разведох. Арджун е светец, но и светците си имат граници. Карахме се за всичко. И за нищо. Всеки от нас обвиняваше себе си, че не е успял да спаси Чаранпал, и негодуваше, когато другият се опитваше да поеме някаква отговорност. Разбира се, дъщеря ми страдаше най-силно от това. Една вечер двамата с Арджун бяхме излезли някъде. Прибрахме се късно и се бяхме карали. Ашанти беше в кухнята и миеше чинии... Миеше чисти чинии на ръка. Търкаше ги с парцал и онзи ужасен абразивен препарат. Пръстите ѝ кървяха, но тя като че ли не забелязваше. Аз се опитах да я спра, да я издърпам настрана, но тя запиця и не млъкваше, докато не я оставих да продължи с миенето. Бях толкова ядосана, че не разбирах. Мразех дъщеря си. В онзи момент я мразех.

— И по какъв точно начин ви напомням за нея?

Авасарала обхвана с жест стаята. Леглото с истински ленени чаршафи. Релефните тапети по стените, ароматизирания въздух.

— Не си склонна на компромиси. Не можеш да видиш нещата по начина, по който аз ти казвам, че стоят, а когато се опитвам да те принудя, се затваряш в себе си.

— Това ли искате? — попита Боби. Енергията в гласа ѝ нарастваше. Това беше гняв, но я връщаше към настоящето. — Искате да се съгласявам с всичко, което казвате, и ако не го правя, ще ме мразите?

— Разбира се, че искам да ми казваш, когато говоря глупости. За това ти плащам. Ще те мразя само за момента — обясни Авасарала. — Аз много обичам дъщеря си.

— Сигурна съм в това, госпожо. Но аз не съм тя.

Авасарала въздъхна.

— Повиках те тук и ти показах всичко това не защото ми е писнало от забавянето. Притеснена съм. Маmicата му, страхувам се.

— От какво?

— Списък ли искаш?

Боби се усмихна. Авасарала откри, че също ѝ се усмихва в отговор.

— Страхувам се, че вече са ме надиграли — призна тя. — Страхувам се, че няма да мога да попреча на войнолюбците и тяхната клика да използват хубавите си нови играчки. И... и се страхувам, че може да греша. Какво ще стане, Боби? Какво ще стане, ако онова нещо на Венера се надигне и ни завари така разделени, прецакани и неефективни, каквито сме в момента?

— Не знам.

Терминалът на Авасарала изсвири. Тя хвърли поглед на новото съобщение. Бележка от адмирал Садър. Авасарала му бе пратила напълно безобидна покана да обядват заедно, когато и двамата се върнат на Земята, и я бе кодирала със свръхсекретен частен шифър. На хората, които я следяха, щяха да са им нужни поне няколко часа, за да го разбият. Тя отвори съобщението. Отговорът представляваше прост текст.

С УДОВОЛСТВИЕ.

ОРЕЛЪТ КАЦА В ПОЛУНОЩ. ДОМАШНИТЕ ЗООЛОГИЧЕСКИ ГРАДИНИ СА НЕЗАКОННИ В РИМ.

Авасарала се засмя. Този път съобщението ѝ достави истинско удоволствие. Боби се надвеси над рамото ѝ и тя завъртя екрана така, че пехотинката да може да го види.

— Какво означава това?

Авасарала ѝ даде знак да се наведе, докато устните ѝ почти докоснаха ухото на Боби. От това интимно разстояние едрата жена миришеше на чиста пот и на ароматизатора с дъх на краставици, който изпълваше стаята за гости на Мао.

— Нищо — прошепна Авасарала. — Той просто следва моя пример, но те ще си изгризат черните дробове, докато се мъчат да го разгадаят.

Боби се изправи. Невярващото ѝ изражение бе красноречиво.

— Правителството наистина работи по този начин, нали?

— Добре дошла в маймунарника — каза Авасарала.

— Мисля, че ще взема да се натряскам.

— А пък аз ще се връщам към работата си.

На вратата Боби спря. Изглеждаше дребна в огромната рамка. Врата на космически кораб, която да накара Роберта Дрейпър да изглежда малка! В тази яхта нямаше нищо, което да не е неприлично изискано.

— Какво стана с нея?

— С кого?

— С дъщеря ви.

Авасарала затвори терминала си.

— Арджун ѝ пя, докато не спря да мие. Отне му около три часа. Седеше на кухненския плот и изреждаше всички песни, които им бяхме пели като малки. Накрая Ашанти му позволи да я отведе в стаята ѝ и да я сложи в леглото.

— Мразили сте и него, нали? Че е успял да ѝ помогне, след като вие не сте могли.

— Започваш да схващаш, сержант.

Боби облиза устни.

— Искам да нараня някого — сподели тя. — Страхувам се, че ако не са те, накрая ще се окажа аз.

— Всички скърбим по свой начин — рече Авасарала. — Но никога няма да избиеш достатъчно хора, за да попречиш на гибелта на взвода си. Както и аз не мога да спася достатъчно хора, така че един от тях да е Чаранпал.

Известно време Боби претегляше тези думи. Авасарала почти можеше да чуе как умът ѝ обръща идеите, за да ги огледа и оттук, и оттам. Съорен беше идиот да подцени тази жена. Но Съорен беше идиот в много отношения. Когато Боби най-сетне заговори, гласът ѝ бе лек и небрежен, сякаш в думите ѝ нямаше дълбочина.

— Но нищо не пречи да опитаме.

— Това ни е работата — съгласи се Авасарала.

Пехотинката кимна отсечено. За миг на Авасарала ѝ се стори, че може да ѝ козирува, но вместо това тя се отправи към безплатния бар в салона. Там имаше фонтан и водните му струи се стичаха по скулптури от фалшив бронз на коне и оскъдно облечени жени. Ако това не пробудеше у човек желание за едно силно питие, нищо не можеше да го направи.

Авасарала пусна отново видеозаписа.

— Аз съм Джеймс Холдън...

Тя пак го спря.

— Поне си обръснал шибаната брада — каза, без да се обръща към никого.

36. ПРАКС

Пракс помнеше първото си просветление. Или може би то просто бе първото, което помнеше. Поради липса на свидетелства за противното го приемаше за първо. Беше във втори курс, само на седемнайсет, и се намирал в лабораторията по генно инженерство. Седеше там сред стоманените маси и микроцентрофугите, мъчейки се да разбере защо резултатите му се отклоняват толкова силно от предвижданията. Беше проверил наново изчисленията си, беше прочел записките си. Грешката бе твърде голяма, за да се обясни с калпава работа, а и неговата работа не беше калпава.

А после бе забелязал, че един от реагентите е хирален^[1], и бе разбрал какво се е случило. Не беше сбъркал никъде, просто бе предположил, че реагентът е взет от естествен източник, а не генериран изкуствено. Вместо да бъде изцяло ляво ориентиран, той съдържахме смесица от хиралности, половината от тях неактивни. Прозрението го бе накарало да се ухили до уши.

Това беше провал, но провал, който той разбираше, и това го превръщаше в победа. Съжаляваше само, че му е отнело толкова дълго време да види очевидното.

През четирите дни, след като бе излъчил посланието, Пракс почти не спа. Вместо това четеше лавината от коментари и съобщения, пристигащи заедно с даренията. Отговаряше на някои от тях, задаваше въпроси на хора из цялата Слънчева система, които не познаваше. Заливащите го доброжелателство и щедрост бяха опияняващи. Първите два дни изобщо не бе спал, крепен от еуфорията на чувството, че усилията му носят резултат. А когато заспа, сънува, че намира Мей.

Когато отговорът се появи, му се искаше само да го бе открил по-рано.

— За времето, с което разполагаха, може да са я откарали навсякъде, докторе — рече Еймъс. — Не искам да ти убивам ентусиазма, но е така.

— Възможно е — съгласи се Пракс. — Биха могли да я откарат навсякъде, стига да имат запаси от лекарствата ѝ. Но не тя е ограничаващият фактор. Въпросът е откъде са дошли те.

Пракс бе свикал срещата без ясна идея къде да се състои тя. Екипажът на „Роси“ бе малък, но квартирата на Еймъс бе още по-малка. Беше се замислил дали да не я проведат в каюткомпанията на кораба, но там още имаше техници, които довършваха ремонта, а Пракс искаше да са насаме. Накрая бе проверил даренията, стичащи се след посланието на Холдън, и бе изтеглил достатъчно, за да наеме стая в един малък клуб на станцията.

Сега се намираха в частен салон. Зад стенния екран прозорец големите строителни манипулатори помръдваха едва-едва, задвижващите ги ракети припламваха и угасваха в шарки, сложни като език. Още нещо, за което Пракс изобщо не бе помислял, преди да дойде тук: манипулаторите трябваше да се задвижват с ракети, за да не изместят станцията, към която са прикрепени. Всичко бе танц от фини движения и реакции, които те предизвикваха.

В стаята музиката, която се носеше между широките маси и креслата от противоускорителен гел, бе мека и лирична, а гласът на певица — дълбок и успокояващ.

— Дошли? — повтори Алекс. — Аз мислех, че са си от Ганимед.

— Ганимедската лаборатория не бе оборудвана за сериозни изследвания — каза Пракс. — А и те устройха нещата така, че Ганимед да се превърне във военна зона. Това би била лоша идея, ако са вършели главната си работа там. По-скоро е била само полева лаборатория.

— И аз гледам да не сера, където ям — съгласи се Еймъс.

— Ти живееш на космически кораб — отбеляза Холдън.

— Ама не сера в каюткомпанията.

— Прав си.

— Както и да е — продължи Пракс, — спокойно можем да предположим, че са действали от по-добре защитена база. И тази база трябва да се намира някъде в системата на Юпитер. Някъде наблизо.

— Пак ти загубих мисълта — каза Холдън. — Защо трябва да е наблизо?

— Време за транспорт. Мей може да отиде навсякъде, ако има достатъчен запас от лекарства, но тя е по-издръжлива от... създанията.

Холдън вдигна ръка като ученик, който иска да попита нещо.

— Добре, може да не съм чул правилно, но да не би току-що да каза, че онази твар, която разкъса кораба ми, замери ме с петстотинкилограмов палет и едва не си прогриза път до реактора, е по-крехка от четиригодишно момиченце без имунна система?

Пракс кимна. Пронизаха го ужас и скръб. Мей вече не беше на четири. Рожденият ѝ ден бе минал предишния месец и той го бе пропуснал. Сега тя беше на пет. Но ужасът и скръбта вече бяха негови стари спътници. Той изтласка мисълта настрана.

— Ще се изразя по-ясно — каза. — Тялото на Мей не се съпротивлява на ситуацията. Като се замисли човек, самата ѝ болест е такава. Има цял куп неща, които се случват в нормалните тела, но не се случват в нейното. От друга страна, вземете едно от създанията. Като онова от кораба.

— Копеленцето беше доста активно — обади се Еймъс.

— Не — възрази Пракс. — Тоест да, но не. Имам предвид активност на биохимично ниво. Ако Стрикланд, или Мериън, или който е там, използва протомолекулата, за да променя човешкото тяло, той взема една сложна система и налага върху нея друга. Знаем, че това е нестабилно.

— Добре — каза Наоми. Тя седеше до Еймъс и срещу Холдън. — Откъде го знаем?

Пракс се намръщи. Когато бе упражнявал речта си, не очакваше толкова много въпроси. Неща, които той смяташе за очевидни от самото начало, изобщо не бяха хрумвали на другите. Ето защо не се бе захванал с преподаване. Като гледаше лицата им сега, виждаше само недоумение и объркване.

— Добре — кимна той. — Да караме подред. На Ганимед имаше нещо, което започна войната. Имаше също така тайна лаборатория, пълна с хора, които най-малкото са знаели за атаката, преди да е започнала.

— Дотук ясно — съгласи се Алекс.

— Добре — продължи Пракс. — В лабораторията имаше следи от протомолекулата, мъртво момче и куп хора, които се готвеха за заминаване. И когато стигнахме там, трябваше да си пробиваме път само до средата. След това нещо друго вървеше пред нас и избиваше всички.

— Хей! — обади се Еймъс. — Мислиш, че е било същото шибано копеленце, което се промъкна в „Роси“?

Пракс преглътна думата „очевидно“, точно преди да излети от устата му.

— Вероятно — каза вместо това. — И ми се струва логично първоначалната атака да е включвала друго като него.

— Значи са се измъкнали две? — попита Наоми, но Пракс усети, че тя вече е доловила проблема в твърдението си.

— Не, защото те са знаели, че това ще стане. Едното се е измъкнало, когато Еймъс хвърли онази граната срещу тях. Другото е било пуснато умишлено. Но това не е важно. Важното е, че те използват протомолекулата, за да променят човешки тела, ала не могат да я контролират с абсолютна сигурност. Програмата, която са заложили в нея, отказва.

Пракс кимна, сякаш по този начин можеше да ги накара да проследят логиката му. Холдън поклати глава, спря, а после кимна.

— Бомбата — каза той.

— Бомбата — съгласи се Пракс. — Макар да не са знаели, че второто създаване ще се измъкне на свобода, те са го снабдили с мощно запалително взривно устройство.

— Аха — възкликна Алекс. — Схващам! Мислиш, че са знаели, че то рано или късно ще излезе от релсите, затова са му сложили бомба, която да го взриви, ако това стане.

В дълбините на космоса един кораб заварчик се плъзгаше край корпуса на полуготовия съд и волтовата дъга хвърляше ярки светлинни отблясъци върху лицето на пилота.

— Да — кимна Пракс. — Но може да е също така допълнително оръжие или товар, който съществото е трябвало да достави. Аз мисля, че е средство за подсигуряване. Вероятно е така, но може да е и много други неща.

— Добре, само че то я остави — отбеляза Алекс.

— След като разполагаше с време, то изхвърли бомбата — обясни Пракс. — Разбирате ли? То е решило да се промени така, че да отстрани товара си. Не я е сложило там, за да унищожи „Роси“, макар че би могло. Не я е доставило до предварително набелязана мишена. Просто е решило да я изхвърли.

— И откъде е знаело, че трябва да го направи?

— То е достатъчно умно да разпознае една заплаха — каза Пракс. — Механизмът все още не ми е известен. Може да е когнитивен, мрежов или някакъв вид модифицирана имунна реакция.

— Добре, Пракс. Щом протомолекулата може рано или късно да се освободи от всички ограничения, които ѝ поставят, и да се развилнее, докъде ни води това? — попита Наоми.

„Обратно на старта“, помисли си Пракс и започна да излага информацията, която бе възнамерявал да им даде от самото начало.

— Това означава, че където и да се намира главната лаборатория — мястото, на което не са пуснали някое от онези същества, — тя трябва да е достатъчно близо до Ганимед, за да го откарат дотам, преди да се изплъзне от каишката си. Не знам колко време е това, а се обзалагам, че и те не знаят, така че колкото по-близо, толкова по-добре.

— Някоя юпитерова луна или секретна станция — предположи Холдън.

— Не можеш да имаш секретна станция в системата на Юпитер — възрази Алекс. — Трафикът е прекалено оживен. Все някой ще види нещо. Мамка му, преди да стигнем до Уран, там се извършваше по-голямата част от извънслънчевата астрономия. Сложи нещо наблизко и обсерваториите ще побеснеят, че им разваля снимките, нали така?

Наоми забарабани с пръсти по масата. Звукът приличаше на почукването на капещ кондензат в ламаринени въздухопроводи.

— Е, очевидният избор е Европа — отбеляза тя.

— Йо е — каза Пракс и в гласа му се промъкна нетърпение. — Използвах част от парите, за да проуча доставките на онези видове ариламици и нитроарени, които се използват за мутагенни изследвания. — Той млькна. — Нали не възразявате, че съм го направил? Че похарчих парите?

— Те са за това — успокои го Холдън.

— Добре, та значи мутагените, които започват да действат едва след като ги активираш, се контролират много стриктно, защото могат да бъдат използвани за разработка на биооръжия, но ако се опитваш да работиш с такъв тип биологични системи, ще имаш нужда от тези вещества. По-голямата част от доставките са заминали за Ганимед, но е имало постоянен приток и към Европа. Когато ги прегледах, не можах да намеря получател. Защото са напускали Европа около два часа след пристигането си.

— В посока към Йо — рече Холдън.

— Не беше записано местоназначение, но товарните контейнери, в които се превозват, трябва да спазват спецификациите за безопасност на Земята и Марс. Много са скъпи. А контейнерите от доставките за Европа са били върнати на производителя срещу кредит с транспортен кораб, потеглил от Йо.

Пракс си пое дъх. Беше като вадене на зъби, но бе почти сигурен, че е изложил всички необходими доводи, за да бъде доказателството ако не убедително, то поне силно правдоподобно.

— Е — обади се Еймъс, провлачвайки думата почти до три срички. — Значи лошите вероятно са на Йо?

— Да — отвърна Пракс.

— Мамка му, докторе. Така да беше казал.

* * *

Тягата създаваше гравитация от цяло g , само че без лекия кориолисов ефект на станция Тихо. Пракс седеше в каютата си, приведен над ръчния терминал. По време на пътуването до станцията бе имало моменти, когато единственото, което го разсейваше, бе гладът и сърдечната болка. Физически нищо не се бе променило. Стените все така го притискаха. Въздушният рециклатор все така тракаше и бръмчеше. Само че сега, вместо да се чувства изолиран, Пракс се намираше в центъра на необятна мрежа от хора, всички съсредоточени върху същата цел като него.

„Г-н Менг, гледах съобщението ви и сърцето и молитвите ми са с вас. Съжалявам, че не мога да ви пратя пари, защото съм на основна, но приложих съобщението към църковния бюлетин. Надявам се да намерите дъщеря си цяла и невредима.“

Пракс беше съставил типово писмо за отговор на всички обикновени доброжелатели и даже си беше мислил да потърси филтър, който да разпознава тези съобщения и да им отговаря автоматично. Въздържа се, защото не бе сигурен колко добре може да формулира комплекта от условия, а не искаше някой да си помисли, че приема съчувствията му за даденост. Пък и така или иначе нямаше никакви задължения на „Росинант“.

„Пиша ви, защото може да имам информация, която ще ви помогне да си върнете дъщерята. От съвсем ранна възраст получавам силни пророчески сънища и три дни преди да видя изявлението на Джеймс Холдън за вас и дъщеря ви, я видях насън. Беше на Луната, на някакво много тясно място без светлина и беше уплашена. Опитах се да я утеша и сега знам със сигурност, че ще я откриете на Луната или в близка орбита.“

Разбира се, Пракс не отговаряше на всичко.

Пътуването до Йо нямаше да отнеме много повече време от това до Тихо. А може би и по-малко, тъй като този път едва ли щяха да си имат проблеми с протомолекулен гратисчия, който да взриви товарния отсек. Когато Пракс мислеше за това прекалено дълго, ръката го засърбяваше. Знаеше къде се намира Мей — или къде се е намирала. С всеки час се доближаваше дотам все повече и всяко съобщение, пристигащо в благотворителната му сметка, му даваше още малко сила. Още някой, който би могъл да знае къде е Карлос Мериън и какво прави.

Бе започнал разговори с неколцина от хората, предимно чрез размяна на видеозаписи. Беше говорил с един агент по сигурността със седалище на Церера, който бе извършил част от проучванията по доставките и му изглеждаше наистина мил човек. Беше разменил няколко видеосъобщения с една психоложка на Марс, докато не започна да изпитва неловкото чувство, че тя го сваля. Цяло училище деца — поне сто — му бяха пратили запис как пеят песен на смесен испански и френски в чест на Мей и нейното завръщане.

Съзнателно той разбираше, че нищо не се е променило. Все още имаше голяма вероятност Мей да е мъртва или просто той да не я види никога повече. Но при такъв неспирен поток от хора, които му казваха, че всичко ще е наред, че се надяват всичко да е наред, че са на негова страна, бе по-трудно да го обземе отчаяние. Сигурно бе нещо като ефект на групово подсилване. Това бе обичайно за някои видове селскостопански растения: болно или страдащо растение можеше да бъде преместено в компанията на добруващи екземпляри и от самата близост с тях състоянието му да се подобри, дори ако почвата и водата се доставят отделно. Да, това се предаваше по химичен път, но хората бяха социални животни и когато една жена ти се усмихва от екрана,

сякаш взирайки се дълбоко в очите ти, и ти казва онова, в което искаш да вярваш, бе почти невъзможно да не й повярваш.

Знаеше, че това е егоистично, но също така бе и пристрастяващо. Той бе престанал да обръща внимание на пристигащите дарения, след като разбра, че има достатъчно, за да финансира пътуването на кораба до Йо. Холдън му бе дал списък на разходите и подробна разбивка на цените, но Пракс не мислеше, че капитанът ще го мами, затова почти не погледна друго, освен общата сума в дъното. След като разполагаше с достатъчно пари, бе престанал да се тревожи за тях.

Сега цялото му време и внимание поглъщаха коментарите.

Чуваше Алекс и Еймъс да разговарят в каюткомпанията. Гласовете им звучаха спокойно и делнично. Това му напомни за университетското общежитие. Гласовете и присъствието на други хора, уютът, който тези познати звуци създаваха. Не бе много по-различно от това да четеш коментарите.

„Аз загубих сина си преди четири години и пак не мога да си представя какво преживявате в момента. Искане ми се да можех да ви помогна с нещо повече.“

Списъкът се бе смалил само до няколко десетки. По условното корабно време беше средата на следобеда, но много му се спеше. Замисли се дали да не остави другите съобщения за след като си подремне и реши да ги прочете, без да си налага да отговаря на всяко от тях. Алекс се засмя. Еймъс се присъедини към него.

Пракс отвори петото съобщение.

„Ти си гнусен ненормален копелдак и ако някога те видя, кълна се в Бога, ще те пречукам лично. Хора като теб трябва да бъдат изнасилвани до смърт, просто за да видят какво е.“

Пракс се опита да си поеме дъх. Внезапната болка, която го изпълни, бе като от удар в слънчевия сплит. Той изтри съобщението. Пристигна ново, след него още три. После дузина. С чувство на ужас Пракс отвори едно от новите.

„Да пукнеш дано.“

— Не разбирам — каза Пракс на терминала. Злобата беше внезапна, всеобща и напълно необяснима. Поне докато не отвори едно от съобщенията, съдържащо връзка към някакъв новинарски материал. Пракс пушна заявка и след пет минути екранът му почерня, върху него

за кратко засия в синьо логото на една от големите земни новинарски агенции и се появи названието на поредицата — „Сурови записи“.

Когато логото помръкна, насреща му гледаше Никола. Пракс посегна към настройките, тъй като част от ума му настояваше, че по някакъв начин е влязъл в личните си съобщения, макар да знаеше, че не е така. Никола облиза устни, извърна поглед, после се взря отново в камерата. Изглеждаше уморена. Изцедена.

— Казвам се Никола Мулко. Бях омъжена за Праксидики Менг, човека, който прати зов за помощ, за да открие дъщеря си... моята дъщеря, Мей.

Една сълза потече по бузата ѝ и тя не я избърса.

— Това, което не знаете — което никой не знае, — е, че Праксидики Менг е чудовище в човешки облик. Откакто го напуснах, се опитвам да си върна Мей. Мислех, че гаврите му са били само с мен. Не мислех, че би наранил нея. Но получих информация от приятели, които останаха на Ганимед след заминаването ми...

— Никола — извика Пракс. — Недей. Не го прави.

— Праксидики Менг е опасен насилник — каза Никола. — Като майка на Мей аз вярвам, че тя е била емоционално, физически и сексуално малтретирана от него след моето заминаване. И че предполагаемото ѝ изчезване по време на безредиците на Ганимед трябва да прикрие факта, че той накрая я е убил.

Сълзите вече се стичаха обилно по бузите на Никола, но гласът и очите ѝ бяха мъртви като вмирисана риба.

— Не виня другото, освен себе си — каза тя. — Не трябваше да си тръгвам, след като не можех да взема и момиченцето си...

[1] Хиралност — свойство на някои молекули да се различават по конфигурация от своите огледални образи. — Б.пр. ↑

37.

АВАСАРАЛА

— Не виня друго, освен себе си — каза просълзената жена. Авасарала спря записа и се облегна в креслото си. Сърцето ѝ биеше по-бързо от нормалното и тя усещаше как мислите плуват под леда на съзнанието ѝ. Имаше чувството, че някой може да долепи ухо до черепа ѝ и да чуе как мозъкът ѝ бръмчи.

Боби седеше на огромния креват, от което той изглеждаше малък, а това само по себе си бе впечатляващо. Беше подвила единия си крак под тялото, а върху златистозелената покривка пред нея лежаха наредени истински карти за игра. Пасиансът обаче бе забравен. Погледът на марсианката беше впит в нея и Авасарала усети как бавна усмивка разтяга устните ѝ.

— Мътните да ме вземат — изруга тя. — Те се страхуват от него.

— Кой от кого се страхува?

— Еринрайт е тръгнал на война срещу Холдън и онзи Менг, който и да е той. Те го принудиха да действа. Дори аз не можах да го направя.

— Значи не мислите, че ботаникът е клецал детето си?

— Може и да го е правил, но това — тя почука по замръзналото, обляно в сълзи лице на бившата жена на ботаника — е кампания за очерняне. Залагам едноседмична заплата, че съм обядвала с жената, която я координира.

Скептичното изражение на Боби само накара Авасарала да се ухили още по-широко.

— Това — изтъкна тя — е първото наистина хубаво нещо, което се случва, откакто сме на този летящ бардак. Трябва да се залавям за работа. Мамка му, как ми се иска сега да бях в офиса си.

— Да ви донеса ли чай?

— Джин — каза Авасарала, докато включваше камерата на терминала си. — Ще празнуваме.

В прозорчето на екрана изглеждаше по-дребна, отколкото се чувстваше. Стаите бяха обзаведени така, че да привличат вниманието, без значение в кой ъгъл ще се разположи — изглеждаше като на пощенска картичка. Така всеки, возещ се на яхтата, щеше да може да се изфука, без да каже нито дума. В слабата гравитация косата ѝ стърчеше, сякаш току-що е станала от леглото. Нещо повече, изглеждаше емоционално изтощена и физически смачкана.

„Разкарай това — каза си тя. — Сложи си маската.“

Вдиша дълбоко, направи неприличен жест към камерата и пусна на запис.

— Адмирал Садър — поде тя. — Много ви благодаря за последното съобщение. Попаднах на нещо, което мисля, че ще ви заинтересува. Изглежда, в последно време някой е развил антипатия към Джеймс Холдън. Ако бях с флотата, вместо да се нося през шибаната Слънчева система, щях да ви поканя на чаша кафе и да го обсъдим, но тъй като това няма как да стане, ще отворя за вас някои от личните си файлове. От известно време следя Холдън. Вижте с какво разполагам и кажете дали забелязвате същото като мен.

Прати съобщението. Следващата логична постъпка би била да се свърже с Еринрайт. Ако ситуацията беше такава, каквато и двамата се преструваха, че е, би трябвало да го държи в течение. Няколко дълги секунди тя се чудеше дали да спази протокола, като продължи с преструвките. Боби се появи от дясната ѝ страна и остави чаша джин на бюрото с леко изтракване. Авасарала я взе и отпи малка глътка, за да изпробва вкуса. Джинът на Мао беше отличен, дори и без няколкото капки лимон.

„Не. Еринрайт да го духа.“ Тя извади на екрана тефтерчето си с адреси и започна да го прелиства, докато не откри каквото искаше и натисна бутона за запис.

— Госпожице Корлиновски, току-що гледах видеозаписа, обвиняващ Праксидики Менг, че чука сладката си петгодишна дъщеричка. Кога точно отделът за връзки с медиите на ООН се е превърнал в шибан бракоразводен съд? Ако се разчуе, че ние стоим зад това, искам да знам чия оставка да предложи на журналистите, и за момента мисля, че трябва да е вашата. Предайте много поздравии на Ричард и се свържете с мен, преди да съм уволнила некомпетентния ви задник ей така напук.

Спря записа и го прати.

— Тя ли го е уредила? — поинтересува се Боби.

— Възможно е — каза Аvasарала и пак отпи от джина. Беше прекалено хубав. Ако не внимаваше, можеше да изпие много. — Ако не е тя, ще открие кой е бил и ще ми го поднесе на тепсия. Ема Корлиновски е страхливка. Затова я обичам.

През следващия час прати още десетина съобщения — представление след представление, след представление. Разпореди разследване за клевета срещу бившата жена на Менг и проучване дали ООН може да бъде държана под отговорност. Вдигна под тревога координатора на помощта за Ганимед и настоя да получи цялата възможна информация за Мей Менг и издирването ѝ. Прати високоприоритетни искания да бъдат идентифицирани лекарят и жената от посланието на Холдън, а след това и дващсетминутно дърдорене до един отдавнашен колега в информационния архив, насред което вмъкна малко, невинно искане за същото.

Еринрайт беше променил играта. Ако разполагаше със свобода, щеше да е неударжима. Но сега трябваше да предположи, че всяко нейно действие ще бъде грижливо регистрирано и почти веднага ще бъдат предприети насрещни ходове. Само че Еринрайт и съюзниците му бяха просто хора и ако тя продължаваше да праща неспирен поток от искания и заявки, тиради и мрънкания, вероятно бе те да пропуснат нещо. Или пък някой да забележи повишената активност и да се поинтересува. Или пък, ако не друго, усилията ѝ можеше да развалят съня на Еринрайт.

С това разполагаше. Не беше достатъчно. Дългогодишната ѝ практика в деликатния танц на политиката и властта бе създавала у нея очаквания и рефлексии, които тук не можеха да разгърнат истинската си форма. Забавянето ѝ късаше нервите и тя си го изливаше на всеки, за когото записваше в момента. Чувстваше се като музикант виртуоз, който е застанал пред пълна с хора зала и са му връчили тромба.

Не забеляза кога е изпила джина. Просто допря чашата до устните си, откри, че е празна, и осъзна, че не е за първи път. Бяха минали пет часа. Досега беше получила само три отговора на близо петдесетте пратени от нея съобщения. Това бе нещо повече от забавяне. Личеше нечия намеса.

Не беше осъзнала, че е гладна, докато не се появи Котияр с поднос, от който се разнасяше аромат на телешко с къри и диня. Стомахът на Авасарала се събуди с къркорене и тя изключи терминала.

— Току-що ми спаси живота — каза и посочи към бюрото.

— Идеята беше на сержант Дрейпър — отвърна той. — След като за трети път пренебрегнахте молбата ѝ.

— Не си спомням — поклати глава Авасарала, докато мъжът слагаше яденето пред нея. — А бе, на това чудо нямат ли прислужници? Защо ти носиш храната?

— Имат, госпожо. Аз не ги пускам тук.

— Това ми се струва малко крайно. Поизнервил си се, а?

— Както кажете.

Авасарала ядеше прекалено бързо. Гърбът я болеше и усещаше бодежи в левия си крак, който се бе схванал от дългото седене в една поза. На младини никога не ѝ се бе случвало. От друга страна пък, тогава не бе в състояние да насоли всеки голям играч в Обединените нации и да я вземат на сериозно. Времето ѝ отнемаше силите, но в замяна на това ѝ даваше власт. Тя смяташе, че сделката си струва.

Нямаше търпение да свърши с яденето и включи терминала още докато поглъщаше последните хапки. Чакаха я четири нови съобщения. Садър, Господ да благослови съсухреното му малко сърчице. Имаше съобщение от някого в юридическия съвет, когото не познаваше, и от друг, когото познаваше. Едно от Майкъл-Джон, което вероятно се отнасяше за Венера. Тя отвори съобщението от Садър.

Адмиралът се появи на екрана ѝ и тя трябваше да положи усилия, за да не го поздрави. Това беше само видеозапис, а не истински разговор. Отвратително.

— Крисджен — каза адмиралът. — Трябва да внимаваш с цялата тази информация, която ми пращаш. Арджун ще почне да ревнува. Не знаех за ролята на нашия приятел Джими в разпалването на последната шумотевица.

„Нашия приятел Джими“. Не изричаше на глас името на Холдън. Интересно. Изглежда, очакваше някакъв филтър да следи за това име. Авасарала се опита да отгатне дали той смята, че филтърът е поставен на неговите изходящи съобщения или на нейните входящи. Ако Еринрайт имаше капка мозък — а той имаше, — щеше да следи трафика и на двама им и в двете посоки. Или се опасяваше от някой

друг? Колко играчи седяха на масата? Не разполагаше с достатъчно информация, за да прецени, но това беше, меко казано, интересно.

— Разбирам какво те тревожи — продължи Садър. — Заел съм се с някои проучвания, но знаеш как е. Може да намериш нещо след минутка, а може и след година. Все пак, обаждай се. Тук стават предостатъчно неща, за да ми се иска да можем да осъществим онзи обяд. Всички чакаме с нетърпение да те видим пак.

Това беше безочлива лъжа, помисли си Авасарала. И все пак, много мило от негова страна да го каже. Тя остърга чинията си с вилицата и по среброто остана малко къри.

Първото съобщение беше от някакъв младеж с бразилски акцент, който ѝ обясняваше, че ООН няма нищо общо с излъчения видеозапис на Никола Мулко и следователно не може да им се търси отговорност за него. Второто беше от началника на момчето, който се извиняваше от негово име и обещаваше да ѝ прати изготвен по всички правила доклад до края на деня, което бе значително по-приемливо. Умните хора още се страхуваха от нея. Тази мисъл я ободри повече от телешкото.

Когато посегна към екрана, корабът под нея помръдна и гравитацията я дръпна лекичко настрани. Авасарала се подпря на бюрото; кърито и джинът се разбълникаха в корема ѝ.

— Това очаквахме ли го? — извика тя.

— Да, госпожо — обади се Котияр от съседната стая. — Планирана корекция на курса.

— Никога не се случва в шибания офис — промърмори Авасарала и на екрана ѝ се появи Майкъл-Джон. Изглеждаше леко объркан, но може би беше просто заради ъгъла на лицето му. Тя усети, че ѝ прилошава от ужас.

За миг пред очите ѝ изникна отново „Арбогаст“, разпадащ се на части. Тя неволно спря запис. Нещо в дълбините на ума ѝ искаше да се извърне. Да не знае.

Не беше трудно да разбере защо Еринрайт, Нгуен и тяхната клика биха обърнали гръб на Венера, на извънземния хаос, който се превръщаше във все по-голям ред. Тя изпитваше същото, първобитен страх, спотайващ се в дъното на ума ѝ. Колко по-лесно бе да се върнеш пак към старите игри, към старите схеми, към старата история на

война и конфликти, на измами и смърт. Въпреки всичките си ужаси, това бе нещо познато. Нещо известно.

Като момиче бе гледала филм за някакъв човек, който видял лика на Бога. През първия един час от филма той бе затънал в сивия си живот на основна по крайбрежието на Южна Африка. Когато видя Бог, последваха десет минути, в които човекът виеше, а след това още един час, в който бавно се съвземаше, за да продължи да води същия идиотски живот като в началото. На Авасарала филмът изобщо не й хареса. Сега обаче почти го разбираше. Да се извърнеш бе нещо естествено. Дори да бе идиотско, самоунищожително и безсмислено, беше естествено.

Война. Изтребление. Смърт. Всичкото насилие, което Еринрайт и неговите хора — а тя бе сигурна, че повечето от тях са мъже — прегръщаха, ги привличаше, защото бе утешаващо. А те бяха уплашени.

Е, тя също бе уплашена.

— Пъзльовци — промърмори Авасарала и пусна пак записа.

— Венера може да мисли — каза Майкъл-Джон вместо поздрав или някаква друга любезност. — Накарах екипа да анализира сигналите в мрежата от вода и електрически потоци, и открихме модел. Съответствието е само около шейсет процента, но това ми стига, за да го смятам за нещо повече от случайност. Разбира се, то има различна анатомия, но функционалната му структура много прилича на тази на китообразно, решаващо задачи с пространствено мислене. Искам да кажа, все още съществува проблемът с непълната обяснимост и тук не мога да помогна, но от това, което видяхме, съм до голяма степен убеден, че го виждаме как разсъждава. Това са мислите му, нещо като невронни сигнали.

Той погледна в камерата, сякаш очакваше от нея да му отговори, и изглеждаше леко разочарован, когато това не стана.

— Реших, че ще искаш да знаеш — добави и изключи записа.

Преди Авасарала да успее да формулира отговор, се появи ново съобщение от Садър. Тя го отвори с чувство на облекчение, от което малко се срамуваше.

— Крисджен, имаме проблем — съобщи той. — Трябва да провериш корабите, пратени на Ганимед, и да ми кажеш дали виждаш същото като мен.

Авасарала се намръщи. Забавянето беше вече над двацет и осем минути. Тя състави стандартно запитване, прати го и се надигна от креслото. Гърбът ѝ беше съвсем схванат. Излезе в салона. Боби, Котияр и още трима мъже седяха в кръг и играеха на карти. Покер. Авасарала се приближи, като раздвижваше ханша си. Нещо в ниската гравитация караше ставите да я болят. Тя приседна до Боби.

— При следващото раздаване ме включете и мен — каза.

* * *

Заповедта беше дошла от Нгуен и на пръв поглед нямаше никакъв смисъл. Шест разрушителя на ООН бяха получили нареждане да прекратят патрулирането на Ганимед и да потеглят с максимална тяга по курс, който сякаш водеше наникъде. Първоначалните доклади показваха, че след кратко чудене какво, по дяволите, става, същият брой марсиански кораби бяха потеглили след тях.

Нгуен беше намислил нещо и тя нямаше ни най-малка представа какво. Но Садър ѝ бе пратил информацията и мислеше, че тя ще съзре нещо.

Отне ѝ почти час да го открие. „Росинант“ на Холдън беше напуснал станция Тихо със слаба тяга в посока системата на Юпитер. Може да бе регистрирал план на полета в СВП, но не бе информирал нито Земята, нито Марс, което означаваше, че Нгуен също го държи под око.

Те не просто бяха уплашени. Канеха се да го убият.

Авасарала остана да седи в продължение на няколко дълги секунди, преди да се изправи и да се върне при играчите на покер. Котияр и Боби се намираха в края на игра с високи залози, което означаваше, че купчинката шоколадови бонбони, които използваша вместо чипове, бе висока почти пет сантиметра.

— Господин Котияр — каза Авасарала. — Сержант Дрейпър. Елате с мен, моля.

Всички карти изчезнаха. Мъжете се спогледаха нервно, докато тя се връщаше в спалнята си. Щом влязоха, Авасарала затвори внимателно вратата. Тя дори не изщрака.

— Готвя се да направя нещо, което може да задейства някакъв спусък — съобщи им тя. — Ако го направя, ситуацията ни може да се промени.

Котияр и Боби се спогледаха.

— Има някои неща, които бих искала да взема от склада — каза Боби.

— Аз ще инструктирам хората си — каза Котияр.

— Давам ви десет минути.

Забавянето между „Гуаншийн“ и „Росинант“ все още бе прекалено голямо за разговор, но по-малко, отколкото би отнело едно съобщение до Земята. Чувството да се намира толкова далеч от дома предизвикваше у нея леко замайване. Котияр влезе в стаята и кимна. Авасарала извади терминала си и поиска теснолъчева връзка. Даде опознавателния код на „Росинант“. След по-малко от минута получи отказ. Тя се усмихна леко и отвори канал към командния център.

— Тук е помощник заместник-секретар Авасарала — представи се, сякаш на борда имаше някой друг, който би могъл да се обаждат. — Какво става с теснолъчевата ви връзка, да ви го начукам?

— Моите извинения, госпожо секретар — отвърна един младеж с яркосини очи и късо подстригана руса коса. — Този комуникационен канал в момента е недостъпен.

— Защо е недостъпен, мамка му?

— Недостъпен е, госпожо.

— Чудесно. Не исках да излъчвам съобщението по радиото, но ще го направя, щом се налага.

— Боя се, че няма да е възможно — уведоми я момчето.

Авасарала си пое дълбоко дъх и го изпусна през стиснатите си зъби.

— Дай ми капитана — каза.

Миг по-късно образът се смени. Капитанът беше мъж със слабо лице и с кафявите очи на ирландски сетер. Стиснатите му безкръвни устни показваха, че е наясно какво се задава, поне в общи линии. За миг тя просто се взираше в камерата. Беше научила този номер още в началото на кариерата си. Взирането в екрана караше хората отсрещат да смятат, че ги виждат. А взирането в мъничката черна точка на обектива ги караше да се чувстват неудобно.

— Капитане. Имам спешно съобщение, което трябва да пратя.

— Много съжалявам. Възникнаха технически трудности с комуникационната апаратура.

— Нямате ли резервна система? Совалка, която бихме могли използваме? Каквото и да е?

— Не и в дадения момент.

— Лъжете ме — обвини го тя. Когато капитанът не отговори, продължи: — Отправлям официално искане тази яхта да включи аварийния си сигнал и да промени курса си към най-близкото място за ремонт.

— Не мога да направя това, госпожо. Ако проявите малко търпение, ще ви доставим благополучно на Ганимед. Сигурен съм, че всички необходими ремонти могат да бъдат извършени там.

Авасарала се приведе към терминала.

— Мога да се кача при вас и да проведем този разговор лице в лице — каза тя. — Капитане, знаете законите не по-зле от мен. Включете аварийния сигнал или ми дайте достъп до комуникациите.

— Госпожо, вие сте гостенка на Жул-Пиер Мао и аз уважавам това. Но господин Мао е собственикът на този кораб и отговарям пред него.

— Значи отказвате?

— Много съжалявам.

— Допускаш грешка, скапаняко — изруга Авасарала и прекъсна връзката.

Боби влезе в стаята. Лицето ѝ грееше и от нея се излъчваше нетърпение като от състезателно куче, което опъва каишката. Гравитацията се измени леко. Корекция на курса, но не и промяна.

— Как мина? — попита тя.

— Обявявам, че този съд нарушава законите — заяви Авасарала.

— Котияр, ти си ми свидетел.

— Както кажете, госпожо.

— Добре тогава. Боби. Дай ми контрол над шибания кораб.

38. БОБИ

— Какво друго искаш от нас? — попита Котияр. Двама от хората му вкараха големия сандък с надпис „Официално облекло“ в стаята на Авасарала. Използваха голяма количка за превоз на мебели и пъхтяха от усилие. Дори при слабата гравитация от 0,25 *g* на „Гуаншийн“ бронята на Боби тежеше над сто килограма.

— Сигурни ли сме, че тази стая не се наблюдава? — попита Боби. — Ще мине много по-добре, ако те нямат представа какво ги очаква.

Котияр сви рамене.

— Няма работещи подслушвателни устройства, които съм в състояние да засека.

— Добре тогава — каза Боби и почука по сандъка от фибростъкло. — Отваряйте го.

Котияр набра нещо на личния си терминал и ключалките се отвориха със силно изщракване. Марсианката свали капака и го подпря на стената. Вътре, окачен на мрежа от ластични въжета, беше скафандърът ѝ.

Котияр подсвирна.

— „Голиат III“. Не мога да повярвам, че са ти позволили да го запазиш.

Боби откачи шлема и го сложи на леглото, след което се зае да вади различни други части и да ги подрежда на пода.

— Дадох го на вашите техници, за да проверят автентичността на един видеозапис, съхранен в него. Когато Авасарала го издири, събираше прах в един килер. Никой не обърна внимание, когато го взе.

Тя извади дясната ръка на скафандъра. Не беше очаквала да намери от 2-милиметровите муниции, които вградената пушка използваше, но с изненада установи, че изцяло са демонтирали пушката от гнездото. Беше логично да махнат всички оръжия, преди да дадат бронята на шайка цивилни, но това все пак я подразни.

— Мамка му — изруга тя. — Май няма да стрелям по никого.

— Ако можеше да стреляш — каза с усмивка Котияр, — куршумите щяха ли поне да се забавят, докато минават през двойната обшивка на кораба, за да изпуснат всичкия въздух?

— Не — изсумтя Боби и остави последната част от скафандъра на пода, след което извади инструментите, необходими, за да сглоби отново всичко. — Но това може би е в моя полза. Пушката е предназначена да пробива брони от същия клас, носени от други хора. Така че всичко, което би могло да пробие скафандъра ми, вероятно ще пробие и кораба. А това означава, че...

— Никой от охраната няма оръжия, които са в състояние да пробият бронята ти — довърши Котияр. — Както кажеш. Колко от хората ми искаш да дойдат с теб?

— Николко — отвърна Боби, докато прикрепваше към гърба на бронята новия комплект акумулатори, осигурени от техниците на Авасарала, и видя как на екрана светна прекрасен зелен надпис „Напълно зареден“. — След като започна, очевидният ответен ход ще е да хванат заместник секретарката и да я използват като заложник. Вашата работа е да предотвратите това.

Котияр се усмихна пак. Усмивката му не беше весела.

— Както кажеш.

* * *

На Боби ѝ отне почти три часа, за да сглоби и подготви за действие бронята си. Би трябвало да ѝ стигнат само два, но тя се оправда за допълнителния час с напомнянето, че е загубила тренинг. Колкото по-завършен вид придобиваше скафандърът, толкова по-силно се свиваше стомахът ѝ. Това отчасти се дължеше на нормалното напрежение преди битка. А времето, прекарано в пехотинския корпус, я бе научило да се възползва от него. Да позволи на стреса да я накара да проверява всичко по три пъти. Като попаднеш в разгара на битката, щеше да е прекалено късно.

Но дълбоко в себе си Боби знаеше, че възможността за насилие не е единственото, което присвива вътрешностите ѝ. Не можеше да забрави какво се бе случило последния път, когато носеше този

скафандър. Червеният емайл на марсианския ѝ камуфлаж бе осеян с вдлъбнатини и драскотини от експлодиращото чудовище и стремглавото ѝ пързаяне по леда на Ганимед. Малкият теч в коляното ѝ напомни за редник Хилман. Хили, нейният приятел. Докато бършеше лицевото стъкло на шлема, се сети за последния си разговор с лейтенант Гивънс, нейния командир, точно преди чудовището да го разкъса на две.

Когато скафандърът бе сглобен и лежеше на пода, отворен и чакащ я да влезе в него, тя усети по гръбнака ѝ да минава тръпка. За първи път вътрешността ѝ се виждаше малка. Като гробница.

— Не — каза тя на себе си.

— Не ли? — попита Котияр. Мъжът седеше на пода до нея и държеше инструментите, които мислеше, че може да ѝ потриват. Беше толкова тих по време на сглобяването, че Боби почти бе забравила, че е там.

— Не се страхувам да го облека отново — заяви тя.

— Аха — кимна Котияр, после прибра инструментите в кутията. — Както кажеш.

Боби се изправи на крака и измъкна от сандъка черното трико, което носеше под бронята. Без да се замисля, се съблече и се напъха в прилепналата дреха. Докато включваше жиците на бронята към различни сензори по костюма си, забеляза, че Котияр ѝ е обърнал гръб и обикновено светлокафявият му врат почервенява като цвекло.

— О — смути се тя. — Извинявай. Толкова пъти съм се преобличала пред момчетата от взвода ми, че изобщо не се замислям.

— Няма нужда от извинения — каза Котияр, без да се обръща. — Просто бях изненадан.

Рискува да хвърли поглед през лявото си рамо и като видя, че е напълно покрита от трикото, се обърна да ѝ помогне с жиците.

— Ти си... — поде той и млъкна за секунда. — Прекрасна.

Сега беше неин ред да се изчерви.

— Ти не беше ли женен? — попита го ухилено Боби, доволна от това разсейване. Простата човещина в неудобството, предизвикано от сигналите за чифтосване, караше чудовището в главата ѝ да изглежда много далечно.

— Да — потвърди Котияр, докато прикрепваше последната жица към един сензор отзад на кръста ѝ. — Женен съм. Но не съм сляп.

— Благодаря — каза Боби и го потупа дружески по рамото. След няколкосекундна борба с клаустрофобията седна в отворения гръден кош на скафандъра и се плъзна надолу, докато целите ѝ крака и ръце влязат вътре. — Закопчай ме.

Котияр запечата бронята, както му бе показала, след това ѝ сложи шлема и го пристегна. Екранът светна, докато програмата се стартираше. Около нея се разнесе тихичко, почти подпрагово жужене. Тя включи микромоторите и помпите, задвижващи екзомускулатурата, и седна.

Котияр я гледаше с въпросително изражение. Боби включи външния говорител и каза:

— Да, тук всичко изглежда наред. Целият екран е в зелено.

Надигна се на крака без никакво усилие и усети как крайниците ѝ се изпълват с познатото усещане за едва сдържана мощ. Знаеше, че ако се отгласне мощно с крака, ще се удари в тавана достатъчно силно, за да го повреди сериозно. Едно внезапно движение на ръката ѝ можеше да запрати тежкия креват през цялата стая или да прекърши гръбнака на Котияр. Това я караше да се движи с насадена от дългото обучение предпазливост.

Котияр бръкна в пазвата си и извади лъскав черен пистолет. Боби знаеше, че охранителният екип ги е заредил с пластмасови куршуми, които гарантирано не могат да пробият кораба. Същите боеприпаси щяха да използват и хората на Мао. Той понечи да го протегне към нея, но после видя дебелите ѝ бронирани пръсти и далеч по-малкия отвор на спусъка, и сви извинително рамене.

— Няма да имам нужда от това — каза тя. Гласът ѝ бе груб, метален, нечовешки.

Котияр се усмихна пак.

— Както кажеш.

* * *

Боби натисна бутона за повикване на асансьора и закрачи напред-назад из салона, за да привикнат рефлексите ѝ с бронята. Имаше наносекундно забавяне между опита да раздвижи някой крайник и реакцията на скафандъра. Така разходката заприличваше

смътно на сън, сякаш желанието за движение и самото движение бяха отделни събития. Дългите часове на тренировки почти я бяха накарали да превъзмогне това чувство, но винаги и трябваша няколко минути обикаляне, за да свикне със странността му.

Авасарала влезе в салона от стаята, която използваша за комуникационен център, и седна на бара. Наля си чист джин, а после, сякаш ѝ бе хрумнало в последния момент, цръкна в него малко лимон. Напоследък старицата пиеше много повече, но не беше работа на Боби да повдига въпроса. Може пък да ѝ помагаше да спи.

Когато и след няколко минути асансьора още го нямаше, тя отиде с тежки стъпки до таблото и натисна отново бутона. На малкия дисплей се изписа „Не работи“.

— Мамка му — промълви на себе си Боби. — Те наистина ни отвличат.

Беше оставила външните говорители включени и грубият глас, излязъл от скафандъра ѝ, отека в стаята. Авасарала не вдигна поглед от питието си, само рече:

— Помни какво ти казах.

— А? — откликна Боби, без да ѝ обръща внимание. Покатери се тромаво по стълбата до люка за горната палуба и натисна бутона. Люкът се отвори. Значи всички още се преструваха, че това не е отвличане. Биха могли да обяснят за асансьора. Но щеше да им е по-трудно да обяснят защо заместник секретарката е заключена и не я допускат в другите части на кораба. Може би смятаха, че една седемдесетгодишна жена няма да има желание да се катери по стълби, така че спирането на асансьора е достатъчно. Може пък и да бяха прави. Авасарала определено не приличаше на човек, способен да издържи на шейсетметрово катерене, дори и при ниска гравитация.

— Никой от тези хора не е бил на Ганимед — натърти Авасарала.

— Добре — отвърна Боби на наглед нелогичното подхвърляне.

— Не можеш да избиеш достатъчно, за да върнеш взвода си — довърши Авасарала, гаврътна остатъка от джина, а после се надигна от бара и се отправи към стаята си.

Боби не отговори. Изтегли се на горната палуба и остави люка да се затвори зад нея.

Бронята ѝ бе предназначена точно за такива мисии. Оригиналните скафандри от клас „Голиат“ бяха създадени за

пехотински абордажни групи при близък бой между кораби. Това означаваше, че са направени да бъдат максимално маневрени в тесни пространства. Колкото и добра да беше бронята, щеше да е безполезна, ако носещите я войници не можеха да катерят стълби, да се промушват през люкове с човешки размери и да маневрират лесно в микрогравитация.

Боби се качи по стълбата до следващия люк и натисна бутона. Конзолата отговори с червена предупредителна светлина. След няколко секунди разглеждане на менюто разбра защо: бяха спрели асансьора за екипажа точно над люка и го бяха изключили, барикадирайки входа. Значи се досещаха, че става нещо.

Боби огледа стаята, в която се намираще — още един салон за отдих, почти еднакъв с онзи, който току-що бе напуснала, — докато не откри най-вероятното място, където би могло да са скрили камерите си. Помаха им. „Това няма да ме спре, момчета.“

Слезе обратно по стълбата и отиде в луксозната баня. След кратко изпробване намери сравнително добре скрит сервизен люк в стената. Беше заключен. Боби го изтръгна.

От другата страна имаше плетеница от тръби и тесен коридор, който едва можеше да побере бронята ѝ. Тя се пъкна в него и се издърпа по тръбите две палуби нагоре, после изби с ритник тамошния сервизен люк и влезе в стаята.

Помещението се оказа втори камбуз, с редица печки покрай едната стена, няколко хладилника и множество маси, всичко това от блестяща неръждаема стомана.

Скафандърът ѝ я предупреди, че я държат на мушка, и промени дисплея ѝ така, че обикновено невидимите инфрачервени лъчи, насочени към нея, да се превърнат в бледи червени линии. Половин дузина от тях обагряха гърдите ѝ и всичките идваха от малките черни оръжия в ръцете на охранителите на „Мао-Квик“ в другия край на стаята.

Боби се изправи. За тяхна чест, горилите не отстъпиха. Дисплеят в шлема ѝ прехвърли базата данни с оръжия и я информира, че мъжете са въоръжени с 5-милиметрови автомати със стандартна вместимост от триста патрона и скорост десет изстрела в секунда. Освен ако не използваха експлозивни бронебойни куршуми — което не бе много

вероятно, предвид факта, че зад нея се намираше корпусът на кораба, — скафандърът преценяваше опасността като ниска.

Боби се увери, че външните ѝ говорители работят, и ги предизвика:

— Добре, пичове, хайде да...

Те откриха огън.

За една дълга секунда в помещението цареше хаос. Пластмасовите куршуми отскачаха от бронята ѝ, рикошираха в стените и свистяха из стаята. Пробиваха пакети със сушени храни, откъсваха тенджери и тигани от магнитните им куки и изхвърляха по-дребните принадлежности във въздуха в облак от неръждаема стомана и парчета пластмаса. Един особено злополучен рикошет улучи един от охранителите в носа, пробви дупка в главата му и мъжът рухна на пода с почти комична изненада на лицето.

Преди да минат и две секунди, Боби вече се движеше — хвърли се над стоманения кухненски остров в центъра и се заби в петимата останали охранители, разперила ръце като ръгбист. Те отлетяха към далечната стена, блъснаха се в нея с месест звук и се свлякоха неподвижни на пода. Скафандърът ѝ започна да вади на екрана жизнените им показатели, но тя ги изключи, без да ги поглежда. Не искаше да знае. Един от мъжете се размърда и понечи да вдигне автомата си. Боби го бутна лекичко и той отлетя през стаята, за да се строполи в основата на отсрещната стена. Повече не помръдна.

Тя се огледа, търсейки камери. Не откри такива, но се надяваше, че има. Ако бяха видели това, може би нямаше да пращат повече хора срещу нея.

Щом стигна до стълбата, откри, че са блокирали асансьора, като са застопорили люка на пода в отворено положение с помощта на железен лост. Основните протоколи за безопасност на кораба не биха позволили на асансьора да премине на друга палуба, ако горната не е запечатана. Боби изтръгна лоста и го метна през стаята, след това натисна бутона за повикване. Асансьорът се издигна по стълбищната шахта до нейния етаж и спря. Тя се качи на него и натисна бутона, който трябваше да я откара на мостика — осем палуби по-горе. Още осем херметични люка.

Още осем възможности за засада.

Тя сви ръце в юмруци, докато кожата на кокалчетата ѝ не се изпъна болезнено в ръкавиците. „Дайте ги насам.“

Три палуби по-нагоре асансьорът спря и таблото ѝ съобщи, че всички херметични люкове между нея и мостика са отворени. Те бяха готови да рискуват при пробив в корпуса да загубят половината въздух, но не и да я допуснат до мостика. Беше някак ласкателно да си пострашен от внезапна декомпресия.

Тя слезе от асансьора. На тази палуба имаше предимно жилища за екипажа, но явно беше евакуирана. Не се виждаше жива душа. Боби обиколи набързо дванайсетте малки каюти и двете бани. Тук нямаше позлатени кранчета. Нямаше бар. Нямаше денонощна доставка на храна. Докато оглеждаше доста спартанските условия, при които живееше един редови член на екипажа, тя се сети за последните думи на Авасарала. Това бяха просто моряци. Никой от тях не заслужаваше да умре заради станалото на Ганимед.

Боби откри, че се радва, че няма оръжие.

Намери друг сервизен люк в банята и го изтръгна. Но за нейна изненада коридорът отзад свършваше само на няколко стъпки над главата ѝ. Нещо в структурата на кораба ѝ отрязваше пътя. След като никога не бе виждала „Гуаншийн“ отвън, тя нямаше представа какво може да е. Но трябваше да се качи още пет палуби нагоре и нямаше да позволи на това да я спре.

След десетминутно търсене намери сервизен люк на корпуса. Вече бе изтръгнала два вътрешни люка на две различни палуби, така че ако отвореше този, онези палуби щяха да останат без въздух. Но централната шахта беше запечатана над палубата на Авасарала, така че нейните хора би трябвало да са добре. А самата причина да го прави бе запечатаният люк към горните палуби, където, изглежда, се намираще по-голямата част от екипажа.

Тя си помисли за шестимата долу в камбуза и почувства угризения. Вярно, те бяха стреляли първи, но ако някой от тях бе още жив, не ѝ се искаше да се задуши в съня си.

Оказа се, че това не е проблем. Люкът водеше към малък въздушен шлюз, горе-долу колкото килер. Той извърши цикъла си за минута и Боби излезе върху корпуса на кораба.

Тройна обшивка. Разбира се. Господарят на империята „Мао-Квик“ не би поверил безценната си кожа на нещо, което не е най-

безопасното творение на човешките ръце. Пищната украса обхващаше и външния корпус. Докато повечето военни кораби се боядисваха в чисто черно, за да се виждат по-трудно с невъоръжено око в космоса, повечето цивилни кораби или бяха оставяни сиви, или ги боядисваха в основните корпоративни цветове на собственика.

Върху „Гуаншийн“ бе изрисувана ярка фреска. Боби се намираше прекалено близо, за да види какво изобразява, но под краката ѝ имаше нещо като трева и копито на гигантски кон. Мао беше накарал да изрисуват на корпуса на кораба му картина, която включваше коне и трева. Въпреки че почти никой нямаше да я види.

Боби се увери, че магнитите на ботушите и ръкавиците ѝ са достатъчно силни, за да се справят с тягата от 0,25 g, с която продължаваше да се движи корабът, и започна да се катери по корпуса. Бързо стигна до мястото, където започваше преградата между палубите, и видя, че това е празен хангар за совалки. Ех, да беше ѝ позволила Авасарала да направи това, преди Мао да избяга със совалката си.

„Тройна обшивка“, помисли си Боби. Максимално подсигуряване.

Водена от някакъв усет, тя пропълзя от другата страна на корпуса. И естествено, там имаше втори хангар. Само че корабът в него не беше стандартна совалка за къси разстояния. Беше дълъг и лъскав, а кожухът на двигателя му бе два пъти по-голям, отколкото на нормален кораб с тези размери. На носа с горди червени букви бе изписано името му — „Рейзърбек“.

Състезателен скутер.

Тя изпълзя обратно до празния хангар и използва шлюза там, за да влезе в кораба. Военните кодове, които скафандърът ѝ прати на заключената врата, за нейна изненада подействаха. Шлюзът водеше до палубата непосредствено под мостика, която се използваше за складиране на припаси за совалките и за ремонтни дейности. По средата на палубата имаше голяма работилница. В нея стояха капитанът на „Гуаншийн“ и висшият команден състав. Не се виждаха нито охранители, нито оръжия.

Капитанът почука по ухото си — прастарият начин да попита „чувате ли ме?“. Боби направи утвърдителен жест, после включи външните си говорители и отговори:

— Да.

— Ние не сме военни — каза капитанът. — Не можем да се защитаваме срещу бойна техника. Но няма да ви предам кораба, без да знам какви са намеренията ви. Моят старши офицер се намира на горната палуба и е готов да ни взриви, ако не стигнем до споразумение.

Боби му се усмихна, макар че не знаеше дали той я вижда през шлема.

— Вие задържахте незаконно високопоставен член на правителството на ООН. Като представител на нейния охранителен екип, аз дойдох, за да настоявам да я доставите незабавно до избран от нея порт с максималната възможна скорост.

После направи жеста на поясните, който заместваше свиването на рамене.

— Или пък можете да се взривите. Това ми се струва твърде пресилена реакция срещу възстановяването на комуникациите на заместник секретарката.

Капитанът кимна и видимо се отпусна. Каквото и да се случеше оттук нататък, той не бе имал избор. А след като не е имал избор, значи не носеше и отговорност.

— Ние изпълнявахме заповеди. Искам да го отбележите, в бордовия дневник, когато поемете командването.

— Ще се погрижа тя да разбере.

Капитанът кимна пак.

— В такъв случай корабът е ваш.

Боби отвори радиоканала към Котияр.

— Печелим. Дай ми Нейно величество, ако обичаш.

Докато чакаше Авасарала да се обади, каза на капитана:

— Долу има шестима ранени охранители. Пратете им медицински екип.

— Боби? — повика я Авасарала по радиото.

— Корабът е ваш, госпожо.

— Чудесно. Кажи на капитана, че трябва да се отправим с максимална скорост да пресечем пътя на Холдън. Трябва да стигнем до него преди Нгуен.

— Хм, това е яхта за разходки. Направена е да лети с ниска тяга за по-голямо удобство. Обзалагам се, че би могла да развие ускорение от 1 g, ако се наложи, но се съмнявам, че е способна на много повече.

— Адмирал Нгуен се кани да убие всички, които може да знаят какво, по дяволите, става. — Авасарала почти крещеше. — Нямаме време да се влачим, все едно сме тръгнали на лов за мъжки проститутки!

— Ха — възкликна Боби. Секунда по-късно добави: — Ако това е състезание, знам къде има състезателен кораб...

39. ХОЛДЪН

Холдън си наля чаша кафе от кафемашината и силният аромат изпълни каюткомпанията. Той усещаше погледите на екипажа върху гърба си с почти физическа сила. Беше ги свикал всички и след като се събраха и седнаха, им бе обърнал гръб и бе започнал да прави кафе. Протакаше, защото бе забравил как точно искаше да им го каже. Сложи в кафето си захар, макар че винаги го пиеше черно, само защото разбъркването отнемаше още няколко секунди.

— И така. Кой сме ние? — проговори, докато бъркаше.

Въпросът му бе посрещнат с мълчание, затова Холдън се обърна и се облегна на масата, като държеше нежеланата чаша кафе и продължаваше да бърка.

— Сериозно — настоя той. — Кой сме? Все се връщам към този въпрос.

— Хм — изсумтя Еймъс и се разшава на стола си. — Аз съм Еймъс, капитане. Добре ли се чувстваш?

Никой друг не продума. Алекс се взираше в масата пред себе си и тъмната кожа на темето му лъщеше през оредяващата коса на ярката бяла светлина на лампите. Пракс седеше на плота до мивката, забил поглед в ръцете си. От време на време ги свиваше, сякаш се мъчеше да разбере за какво служат.

Само Наоми го гледаше. Косата ѝ бе хваната на стегната опашка, а тъмните ѝ бадемовидни очи се взираха право в неговите. Беше доста смущаващо.

— Наскоро осъзнах нещо за себе си — продължи Холдън, без да позволи на немигация поглед на Наоми да го обърка. — Отнасях се с всички вас все едно ми дължите нещо. А не е така. Това означава, че съм се държал с вас гадно.

— Не — възрази Алекс, без да вдига поглед.

— Да — подчерта Холдън и млъкна, докато Алекс не вдигна очи.
— Да. А с теб съм се държал може би по-гадно, отколкото с всички

останали. Защото бях уплашен до смърт, а страхливците винаги си търсят лесна мишена. А ти си сигурно най-добрият човек, когото познавам, Алекс. Така че се държах лошо с теб, защото имах възможност. И се надявам да ми простиш за това, защото ми е адски противно, че съм го правил.

— Разбира се, че ти прощавам, капитане — каза Алекс с усмивка и с характерното си силно провлачване.

— Ще се опитам да заслужа прошката ти — увери го Холдън, обезпокоен от лесния отговор. — Но наскоро ти ми каза нещо, за което доста си мисля. Напомни ми, че никой от вас не е наемен служител. Не сме на „Кентърбъри“. Не работим вече за „Чиста и свежа“. И моите права над този кораб не са по-големи от вашите. Приемахме договори със СВП в замяна на джобни пари и корабни разходи, но никога не сме обсъждали какво да правим с излишъка.

— Ти откри онази сметка — посочи Алекс.

— Да, имаме банкова сметка, в която са всичките останали ни пари. Когато проверих за последно, в нея имаше малко под осем бона. Казах, че ще ги държим за корабни разходи, но кой съм аз, че да взимам това решение от името на всички? Тези пари не са мои. Те са наши. Спечелили сме ги заедно.

— Но ти си капитанът — изтъкна Еймъс и посочи към кафемашината.

Докато му наливаше кафе, Холдън попита:

— Наистина ли? Аз бях старши офицер на „Кентърбъри“. Изглеждаше логично да стана капитан, след като го взривиха.

Подаде чашата на Еймъс и седна на масата при другите от екипажа.

— Само че ние отдавна вече не сме онези хора. Сега сме четирима души, които всъщност не работят за никого...

Пракс прочисти гърло и Холдън му кимна извинително.

— Е, да речем, че не работим за никого в дългосрочен план. Няма корпорация или правителство, което да ми дава власт над този екипаж. Ние сме просто четирима души, които в известен смисъл притежават кораб, който Марс вероятно ще се опита да си върне при първа възможност.

— Това е спасено имущество и по закон си е наше — подчерта Алекс.

— Надявам се тази идея да допадне на марсианците, когато им я обясниш — отвърна Холдън. — Но това не променя същината на въпроса ми: Кой сме ние?

Наоми вдигна юмрук, както правеха поясните.

— Разбирам накъде биеш. Оставихме доста от тези въпроси да висят във въздуха, защото от „Кентърбъри“ насам сме постоянно под пълна пара.

— И сега — изтъкна Холдън — е отличен момент да си ги изясним. Имаме договор с Пракс да му помогнем да намери момиченцето си и той ни плаща разходите по кораба. След като открием Мей, как ще си намерим следващата работа? Ще търсим ли изобщо следваща работа? Или ще продадем „Роси“ на СВП и ще се оттеглим на Титан? Мисля, че трябва да сме наясно с тези неща.

Никой не продума. Пракс скочи от плота и започна да тършува из шкафовете. След минута-две извади пакет, на който пишеше „Шоколадов пудинг“, и попита:

— Може ли да сготвя това?

Наоми се засмя. Алекс махна с ръка:

— Действай, докторе.

Пракс извади една купа и се зае да смесва продуктите в нея. Странно, но след като вниманието на ботаника бе насочено другаде, това създаде у екипажа чувство за уединение. Външният човек си правеше външни неща и ги оставяше да разговарят помежду си. Холдън се зачуди дали Пракс го е направил умишлено.

Еймъс изсърба остатъка от кафето си и каза:

— Е, капитане, ти свика тази среща. Имаш ли нещо наум?

— Да — отговори Холдън, след като помисли за момент. — Да, може да се каже.

Наоми сложи ръка на рамото му и му се усмихна.

— Слушаме те.

— Мисля да се оженим — подхвърли той и смигна на Наоми. — Да направим всичко законно.

— Я чакай! — възкликна тя. Изглеждаше по-ужасена, отколкото беше предполагал.

— Не, не, това е шегичка — успокои я той. — Но само донякъде. Виждате ли, мислех си за моите родители. Отначало те са създали колективното си партньорство заради фермата. Всички били приятели

и искали да си купят имот в Монтана, затова събрали достатъчно голяма група, за да могат да си го позволят. Не е било сексуална връзка. Татко Том и татко Цезар вече били сексуални партньори и моногамни. Мама Тамара живеела сама. Татко Джоузеф, татко Антон, мама Елиса и мама Софи вече били многочленна брачна единица. Татко Димитри се присъединил месец по-късно, когато започнал да излиза с Тамара. Те създали граждански съюз, за да владеят заедно имота. Не биха могли да си го позволят, ако трябвало да плащат данъци за отделни деца, затова ме направили съвместно.

— Земята — каза Алекс — е напълно шантаво място.

— Не е толкова обичайно едно бебе да има осем родители — добави Еймъс.

— Но е много оправдано икономически, предвид бебешкия данък — натърти Холдън. — Така че не е и нещо нечувано.

— Ами ако някои си направят бебе, без да плащат данъка? — попита Алекс.

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш — поклати глава Холдън. — Освен ако никога не ходиш на лекар и използваш само черния пазар.

Еймъс и Наоми се спогледаха бързо, но Холдън се престори, че не забелязва.

— Добре — продължи той. — Забравете за момент бебетата. Аз ви говоря за сдружаване. Ако възнамеряваме да останем заедно, нека го направим законно. Можем да изготвим документи за регистрация на дружество на някоя от независимите станции по външните планети, като Церера или Европа, и да станем съсобственици в това начинание.

— И с какво точно ще се занимава малката ни компания? — поинтересува се Наоми.

— Именно — заяви триумфално Холдън.

— Ъ? — не разбра Еймъс.

— Искам да кажа, че именно това ви питам — продължи Холдън. — Кои сме ние? Какво искаме да правим? Защото, когато договорът ни с Пракс изтече, банковата ни сметка ще бъде добре напълнена, ще притежаваме модерен боен кораб и ще сме свободни да ходим където си искаме.

— Божичко, капитане — възкликна Еймъс. — Почти се надървих.

— Знам — ухили се Холдън.

Пракс престана да бърка сместа в купата и я сложи в хладилника. Обърна се и погледна към тях предпазливо като човек, който се страхува, че ако го забележат, ще го помолят да излезе. Холдън пристъпи към него и го прегърна през раменете.

— Нашият приятел Пракс не може да е единственият, който има нужда да наеме кораб като този, нали?

— Ние сме по-бързи и по-гадни от кажи-речи всичко, което може да изкопае един цивилен — кимна Алекс.

— И когато открием Мей, около нас ще се вдигне повече, шум, отколкото бихме могли да се надяваме — допълни Холдън. — Каква по-хубава реклама от това?

— Признай си, капитане — каза Еймъс. — На теб просто ти харесва да си известен.

— Ако това ще ни осигури работа, да.

— Много по-вероятно е да свършим разорени, без въздух и носещи се мъртви в космоса — отбеляза Наоми.

— Това никога не е изключено — призна Холдън. — Но не ви ли се иска ей така, за разнообразие, сами да си бъдете шефове? Ако открием, че не можем да се справяме, винаги можем да продадем кораба за тлъст чувал пари и всеки да поеме по пътя си. Имаме план за измъкване.

— Да — въодушеви се Еймъс. — Мамка му, да. Да го направим. Откъде започваме?

— Ами — каза Холдън, — това е друго ново нещо. Мисля, че трябва да гласуваме. Корабът не е на никого от нас, затова мисля, че отсега нататък трябва да гласуваме по такива важни въпроси.

— Всички, които са съгласни да учредим компания за обща собственост над кораба, да вдигнат ръка — подкани Еймъс.

За радост на Холдън всички вдигнаха ръце. Дори Пракс понечи да го направи, но се усети и я свали.

— Ще наема адвокат на станция Церера, който да подготви документите — каза Холдън. — Но това ни води към един друг въпрос. Една компания може да притежава кораб, но не може да се регистрира като капитан. Трябва да гласуваме, за да видим кой ще носи тази титла.

Еймъс се разсмя.

— Я стига дивотии! Ако някой си мисли, че Холдън не е капитанът, да вдигне ръка.

Никой не помръдна.

— Виждаш ли? — попита Еймъс.

Холдън се опита да заговори, но нещо бе стегнало, гърлото и гърдите му.

— Разбери го — настоя Еймъс. — Просто си ти човекът.

Наоми кимна и му се усмихна, от което сладката болка в гърдите му се усили.

— Аз съм инженер — каза тя. — На този кораб няма програма, която да не съм бърникала или пренаписвала и вероятно вече мога да го разглобя и да го сглобя отново. Но не мога да блъфирам на карти. И никога не бих успяла да смразя с поглед обединените флотилии на вътрешните планети и да им кажа: „Чупката!“.

— Абсолютно — намеси се Алекс. — А аз просто искам да карам тази сладурана. Това е всичко. Ако мога да го правя, съм щастлив.

Холдън понечи да заговори, но за негова изненада и смущение, в мига щом отвори уста, очите му се насълзиха. Спаси го механикът.

— Аз съм просто една омаслена маймуна — каза той. — Само въртя инструментите. И обикновено чакам Наоми да ми каже кога и къде да ги развъртя. Нямам желание да управлявам нещо по-голямо от тази работилница. Ти си по приказките. Виждам съм те да се оправяш с Фред Джонсън, с флотски капитани на ООН, каубои на СВП и дрогирани космически пирати. Ти говориш през задника си по-добре, отколкото повечето хора през устата си, когато са трезви.

— Благодаря — успя да каже най-после Холдън. — Обичам ви, хора. Знаете го, нали?

— Освен това — продължи Еймъс — никой на този кораб не би се изпречил с по-голяма готовност на пътя на куршума заради мен. Намирам това качество за много привлекателно у един капитан.

— Благодаря — повтори Холдън.

— Струва ми се, че въпросът е решен — заключи Алекс, след което стана и се запъти към стълбата. — Ще ида да се уверя, че не летим към някоя скала или нещо подобно.

Холдън го гледаше как излиза и се зарадва, като го видя да бърше сълзите си веднага щом се озова извън стаята. Нямахше нищо лошо в

това да си ревливо детенце, ако всички други също са ревливи дечица.

Пракс го потупа неловко по рамото и каза:

— Върнете се в каюткомпанията след час. Пудингът ще е готов.

И тръгна към каютата си. Вече четеше съобщения на ръчния си терминал, когато затвори вратата.

— Добре — рече Еймъс. — А сега какво?

— Еймъс — помоли Наоми, като стана и се приближи до Холдън. — Би ли ме заместил за малко в командния център?

— Разбира се — отвърна Еймъс и усмивката беше само в гласа му. Закатери се по стълбата и изчезна от поглед в отворилия се люк, който се затръшна отново след него.

— Здравсти — каза Холдън. — Това правилно ли беше?

Тя кимна.

— Имам чувството, че си се върнал при мен. Страхувах се, че никога повече няма да те видя.

— Ако ти не ме беше измъкнала от онази яма, която сам си копаех, никой нямаше да ме види.

Наоми се наведе напред да го целуне, а той я прегърна и я притисна силно към себе си. Когато спряха, за да си поемат дъх, той попита:

— Не избързваме ли малко?

— Млъквай — отвърна тя и го целуна пак. Без да прекъсва целувката, отлепи тялото си от неговото и задърпа ципа на комбинезона му. Тези нелепи марсиански военни комбинезони, които бяха получили заедно с кораба и на чиито гърбове пишеше „Тахи“. Сега, когато щяха да имат собствена компания, трябваше да си намерят нещо по-добро. Комбинезоните бяха много полезни в живота на борда при тази променлива гравитация и намастените машинни части. Но трябваше да си осигурят нещо по мярка и в техни собствени цветове. И на гърба да пише „Росинант“.

Ръката на Наоми се пъкна в комбинезона и под тениската му и всякакви мисли за мода излетяха от главата на Холдън.

— Моята каюта или твоята? — попита той.

— Нима имаш своя каюта?

„Вече не.“

* * *

Да се люби с Наоми бе по-различно, отколкото с всяка друга жена. Причините бяха отчасти физически. Тя беше единствената поясна, с която е бил някога, а това означаваше, че имаше някои физиологични разлики. Но не те бяха най-важното. Онова, което правеше Наоми различна, бе, че са били приятели пет години преди да започнат да спят заедно.

Холдън винаги се бе отнасял доста повърхностно към секса, което не говореше много ласкателно за характера му, и сега той се срамуваше, като си спомнеше това. Набелязваше потенциалните си сексуални партньорки още в първите минути, след като се запознаеше с тях, и тъй като беше красив и чаровен, обикновено ги печелеше. Също така бързо успяваше да се залъже, че увлечението му е истинска любов. Един от най-болезнените му спомени беше от деня, когато Наоми му го бе посочила. Тя разобличи малката му игра, в която той се убеждаваше, че наистина му пука за жените, с които спи, за да не се чувства като използвач.

Но си беше точно такъв. Фактът, че жените също го използваха, не го караше да се чувства по-добре.

Тъй като Наоми бе толкова различна физически от идеала, който животът на Земята бе създал у него, той просто не гледаше на нея като на потенциална сексуална партньорка, когато се запознаха. А това означаваше, че я бе опознал като човек, без обичайните сексуални окраски. Когато чувствата му към нея се разраснаха отвъд обикновеното приятелство, бе много изненадан.

И някак си това променяше всичко в секса. Движенията си бяха същите, но желанието да споделиш любов, вместо да демонстрираш атлетизъм, променяше изцяло смисъла. След първия им път беше лежал в леглото с часове, обзет от чувството, че цял живот го е правил грешно и едва сега го осъзнава.

В момента правеше същото.

Наоми спеше до него, обърната на една страна, праметнала ръка през гърдите му и бедро през неговото, опряла корем в хълбока му и гърди в ребрата му. С никоя друга преди нея не беше същото, и точно така би трябвало да бъде. Чувство на пълна отпуснатост и задоволство.

Можеше да си представи бъдеще, в което не успяваше да ѝ докаже, че се е променил, и тя не се връщаше при него. Можеше да види години и десетилетия с различни сексуални партньорки, с които непрестанно се опитва да улови отново това чувство, но не успява, защото разбира се, то няма нищо общо със секса.

От тази мисъл го заболяваше коремът.

Наоми заговори насън. Устните ѝ шепнеха нещо загадъчно до шията му и внезапният гъдел го разбуди достатъчно, за да осъзнае, че е започнал да се унася. Той притисна главата ѝ към гърдите си и я целуна по темето, после се претърколи настрани и се остави да задреме.

Стенният монитор над леглото избръмча.

— Кой е? — попита той, внезапно почувствал се по-уморен от когато и да било. Беше затворил очи само преди секунда и знаеше, че за нищо на света не би могъл да ги отвори сега.

— Аз, капитане — обади се Алекс. Холдън искаше да му кресне, но нямаше толкова енергия.

— Добре.

— Трябва да видиш това — каза простичко Алекс, но нещо в гласа му разбуди Холдън. Той се надигна и отмести ръката на Наоми. Тя промърмори нещо насън, но не се събуди.

— Добре — повтори Холдън и включи монитора.

В него се взираше белокоса старица с много странни черти на лицето. На размътения му ум му трябваше секунда, за да осъзнае, че тя не е деформирана, а просто притискана от силна тяга. С глас, изкривен от гравитационните сили, смазващи гърлото ѝ, жената каза:

— Името ми е Крисджен Авасарала. Аз съм помощник заместник-секретар на ООН. Един от нашите адмирали е пратил шест разрушителя клас „Мънроу“ от системата на Юпитер, за да унищожат вашия кораб. Проследете този сигнал и елате да се срещнете с мен, иначе вие и всички на борда ще умрете. Не се шегувам, мамка му.

40. ПРАКС

Тягата го притискаше към противоускорителното кресло. Беше само 4 g, но дори при 1 g му бе нужен почти пълен медицински коктейл. Пракс бе живял на място, което го поддържаше слаб. Той знаеше това, разбира се, но го възприемаше по-скоро от гледна точка на ксилема и флоема^[1]. Беше вземал нормалните медицински добавки за ниска гравитация, които да подпомагат растежа на костите. Беше правил толкова упражнения, колкото изискваше правилникът. Обикновено. Но в дълбините на ума си винаги го бе смятал за идиотщина. Той беше ботаник. Щеше да живее и да умре в познатите тунели, с тяхната удобна ниска гравитация — по-малко от една пета от земната. Никога нямаше да има причина да ходи на Земята. Още по-малко пък да се подлага на висока тяга. И все пак, ето че сега лежеше в гела и се чувстваше като на океанското дъно. Зрението му бе размътено и се бореше за всяко вдишване. Когато коляното му се разтегна прекалено силно, той се опита да изкрещи, но не можеше да си поеме дъх.

Другите сигурно се справяха по-добре. Те бяха свикнали на такива неща. Знаеха, че ще оцелеят. Неговото подсъзнание не бе толкова сигурно. Игли се забиха в бедрото му, за да му инжектират нов коктейл от хормони и паралитици. Леден студ плъзна по тялото му от точките на убожданията и умът му се изпълни с парадоксалното чувство на спокойствие и ужас. В този момент задачата на медикаментите бе да поддържат кръвоносните му съдове достатъчно еластични, за да не се спукат, и достатъчно здрави, за да не се свият. Разумът му изчезна нанякъде, заместен от нещо пресметливо и отнесено. Беше като чиста изпълнителна функция, лишена от самосъзнание. Тя знаеше всичко, което Пракс бе знаел, помнеше нещата, които той бе помнил, но не беше той.

В това различно състояние на съзнанието Пракс откри, че анализира чувствата си. Можеше ли да умре сега? Искаше ли да живее

и ако искаше, при какви условия? Разгледа загубата на дъщеря си, сякаш бе физически обект. Тя бе с мекия розов цвят на смачкана мидена черупка, докато едно време беше червена като стара съсирена кръв. Червена като пъпна връв, която иска да се отдели. Спомни си Мей, спомни си я как изглеждаше. Радостния ѝ смях. Тя вече не беше такава. Ако беше жива. Но най-вероятно бе мъртва.

В изкривения си от гравитацията ум той се усмихна. Разбира се, устните му не можеха да реагират. Беше грешил. През цялото време беше грешил. Часовете, през които седеше сам и си повтаряше, че Мей е мъртва. Беше си мислил, че се закалява. Че се подготвя за най-лошото. Това изобщо не бе така. Той го бе повтарял и се опитваше да повярва в него, защото мисълта бе успокоителна.

Ако тя беше мъртва, значи не я измъчваха. Ако бе мъртва, не бе уплашена. Ако бе мъртва, болката щеше да е само негова, изцяло негова и тя щеше да е в безопасност. Той забеляза, без удоволствие или болка, че това е патологичен мисловен модел. Но на него му бяха отнели живота и дъщерята, едва беше оцелял по време на глада, докато лавинообразният ефект унищожаваше каквото бе останало от Ганимед, бяха стреляли по него, беше се изправил срещу полуизвънземна машина за убиване и сега бе известен из цялата Слънчева система като бияч на жени и педофил. Нямаше причина да е с всичкия си. Това не би му помогнало.

И за капак на всичко коляното наистина го болеше.

Някъде много, много далеч, в място със светлина и въздух, нещо избръмча три пъти и планините се изтърколиха от гръдния му кош. Съвземането беше като да изплуваш от дъното на басейн.

— Добре, народе — съобща Алекс по корабния интерком. — Събираме се за вечеря. Дайте една-две минути на черния си дроб да се отлепи от гръбнака и ще се срещнем в каюткомпанията. Имаме само петдесет минути, така че радвайте им се, докато можете.

Пракс си пое дълбоко въздух и го изпусна през зъби, после се надигна. Чувстваше цялото си тяло насинено. Ръчният му терминал твърдеше, че тягата е 0,3 g, но на него му се струваше хем повече, хем по-малко. Провеси крака през ръба и коляното му прещрака влажно. Той чукна по терминала си.

— Хм, не съм сигурен, че мога да вървя — каза. — Проблем с коляното.

— Дръж се, докторе — разнесе се по говорителя гласът на Еймъс. — Идвам да го погледна. Аз съм кажи-речи най-близкото нещо до лекар, с което разполагаме, освен ако не искаш да се оставиш на лазарета.

— Само не се опитвай да го запоиш — предупреди шеговито Холдън. — При хората това не действа.

Връзката замлъкна. Докато чакаше, Пракс провери входящите съобщения. Списъкът бе прекалено дълъг, за да се побере на екрана, но така беше, откакто пратиха посланието. Заглавията на съобщенията обаче се бяха променили.

„Насилниците на бебета трябва да бъдат изтезавани до смърт.“

„Не слушай гласовете на омразата.“

„Аз ти вярвам.“

„Баща ми правеше същото с мен.“

„Обърни се към Исус, преди да е станало късно.“

Той не ги отвори. Потърси в новините своето име и това на Мей, и намери седем хиляди активни материала. Името на Никола се споменаваеше само в петдесет.

Едно време беше обичал Никола, или си мислеше, че я е обичал. Беше искал да прави секс с нея повече от всичко друго в живота си. Казваше си, че са имали и добри времена. Нощите, които бяха прекарвали заедно. Мей беше излязла от тялото на Никола. Трудно можеше да повярва, че нещо толкова ценно и важно за живота му е било също така част от жената, която, изглежда, никога не бе познавал. Дори като баща на детето ѝ не бе познавал жената, която би могла да направи онзи запис.

Той отвори полетата за запис на терминала, насочи камерата към себе си и облиза устни.

— Никола...

Двайсет секунди по-късно затвори полето и изтри записа. Нямахше какво да ѝ каже. „Коя си ти и кой мислиш, че съм аз?“, бе най-доброто, което измисли, а всъщност не се интересуваеше от отговора на нито един от тези въпроси.

Върна се към съобщенията и ги филтрира по имена на хора, които му бяха помагали в разследването. Нямахше нищо ново от предишния път.

— Здравсти, докторе — каза Еймъс, влизайки тежко в малката стая.

— Съжалявам — смънка Пракс и остави терминала в държача до противоускорителното кресло. — Просто при това последно ускорение...

Посочи към коляното си. То бе подуто, но не чак толкова, колкото очакваше. Беше си мислил, че ще е два пъти по-голямо от нормалното, само че противовъзпалителните, инжектирани във вените му, си вършеха работата. Еймъс кимна, опря ръка в гърдите на Пракс и го бутна да легне обратно в гела.

— И аз имам един пръст на крака, който понякога изскача — рече Еймъс. — Съвсем мъничка става, но ако я сложиш под неправилен ъгъл при силна тяга, боли адски. Опитай се да не се напругаш, докторе.

Еймъс сгъна коляното два пъти, като го опипваше, за да усети как стърже.

— Не е толкова зле. Изпъни крака. Ха така.

Еймъс стисна с една ръка глезена му, а с другата се хвана за рамката на креслото и задърпа бавно и неумолимо. В коляното на Пракс избухна болка, после той усети дълбоко, мляскащо прещракване и гадното чувство от сухожилия, триещи се в кост.

— Готово — обяви Еймъс. — Като пуснем пак тягата, постарай се да си държиш крака в правилно положение. Ако го разтегнеш пак, ще ти изхвъркне капачката, ясно?

— Ясно — кимна Пракс и понечи да се надигне.

— Страшно съжалявам, че повдигам този въпрос, докторе — каза Еймъс, като опря ръка в гърдите му и го бутна обратно. — Искам да кажа, имаш скапан ден и така нататък. Но знаеш как е.

Пракс се намръщи. Струваше му се, че всеки мускул на лицето го боли.

— Какво има?

— Всички тия измислици, дето разправят за теб и детето... Измислици са, нали?

— Разбира се — потвърди Пракс.

— Защото, нали знаеш, понякога разни работи се случват и без да си ги искал. Имал си тежък ден, изтървал си си нервите, може би? Или, де да знам, може да си се натряскал. Да знаеш аз какви неща съм

правил на пияна глава. И разбирам едва по-късно. — Еймъс се усмихна. — Просто казвам, че ако във всичко това има някакво зрънце истина, което са раздули, по-добре ще е да го разберем сега, нали?

— Никога не съм правил нищо от онова, което каза тя.

— На мен можеш да кажеш истината, докторе. Аз те разбирам. Понякога мъжете вършат разни работи. Това не ги прави лоши.

Пракс отблъсна ръката на Еймъс и се надигна до седнало положение. Чувстваше коляното си далеч по-добре.

— Всъщност ги прави — отбеляза той. — Прави ги лоши.

Изражението на Еймъс се отпусна и усмивката му се промени по начин, който Пракс не можеше да обясни съвсем.

— Добре, докторе. Както казах, адски съжалявам. Но трябваше да попитам.

— Няма нищо — каза Пракс и се изправи. За миг му се струваше, че коляното ще поддаде, но то не го стори. Той направи една колеблива крачка, после втора. Можеше да върви. Обърна се към каюткомпанията, но разговорът им не беше приключил. — Ами ако бях? Ако бях направил онези неща, наистина ли нямаше да имаш нищо против?

— Как ли пък не! Щях да ти скърша врата и да те изхвърля през въздушния шлюз — заяви Еймъс и го тупна дружески по рамото.

— Аха — каза Пракс и нещо в гърдите му се отпусна. — Благодаря.

— Пак заповядай.

Когато двамата стигнаха до каюткомпанията, останалите бяха там, но пак се създаваше впечатление, че е полупразна. Или дори повече от полупразна. Наоми и Алекс седяха един срещу друг на масата. Никой от тях не изглеждаше толкова смачкан, колкото се чувстваше Пракс. Холдън се извърна от стената с по една купа във всяка ръка. Кафявата каша в тях миришеше на топлина, пръст и сготвени листа. Веднага щом миризмата стигна до ноздрите му, Пракс почувства вълчи глад.

— Супа от леща? — попита Холдън, докато Пракс и Еймъс сядяха от двете страни на Алекс.

— Би било чудесно — прие Пракс.

— Аз ще взема само една тубичка хранителна паста — каза Еймъс. — От лещата получавам газове, а за никого няма да е весело,

ако при следващото ускоряване спускам някое черво.

Холдън сложи пред Пракс пълна купа, а на Еймъс подаде бяла тубичка с черен пластмасов биберон, след което се настани до Наоми. Не се докоснаха, но връзката между тях бе несъмнена. Пракс се зачуди дали Мей някога е искала той и Никола да се сдобрят. Сега вече това бе невъзможно.

— Добре, Алекс — рече Холдън. — Какво е положението?

— Същото като преди — отговори пилотът. — Шест разрушителя летят към нас с пълна тяга. Още толкова кораба ги следват, а един състезателен скутер се отдалечава от нас от другата страна.

— Я чакай — прекъсна го Пракс. — Отдалечава се от нас ли?

— Засичат нашия курс. Вече са обърнали и набират скорост, за да можем да се скачим.

Пракс затвори очи и си представи векторите.

— Значи почти сме стигнали? — попита той.

— Горедолу — отвърна Алекс. — Още осемнайсет-двайсет часа.

— Как ще се развият нещата? Земните кораби ще ни настигнат ли?

— Ще ни настигнат и още как — потвърди пилотът, — но не преди да стигнем до онзи скутер. Да речем, около четири дни по-късно.

Пракс загреба от супата. Вкусът ѝ бе също толкова хубав като аромата. С лещата бяха примесени тъмнозелени листа и той разгъна едно с лъжицата, мъчейки се да го разпознае. Спанак, може би. Дръжката не изглеждаше съвсем както трябва, но в края на краищата беше сготвен...

— Сигурни ли сме, че не е капан? — попита Еймъс.

— Не сме — отвърна Холдън. — Но не разбирам какъв би бил смисълът от него.

— Може да ни искат в плен вместо мъртви — предположи Наоми. — Говорим за това да отворим въздушния си шлюз за доста високопоставена особа от земното правителство.

— Значи наистина е тази, за която се представя? — попита Пракс.

— Така изглежда — рече Холдън.

Алекс вдигна ръка.

— Е, ако трябва да избираме дали да говорим с едно дребно бабе от ООН, или шест разрушителя да ни надупчат задниците, мисля, че можем да приготвяме чая и бисквитките, нали?

— Вече е малко късно за промяна в плановете — отбеляза Наоми. — Но се чувствам адски неудобно Земята да ме спасява от Земята.

— Структурите никога не са монолитни — изтъкна Пракс. — Сред самите поясни, марсианци или земляни има повече генетични вариации, отколкото между тези групи. Еволюцията предсказва възникването на разделения в груповите структури и съюзяването с външни членове. Същото се наблюдава и при папратите.

— Папратите ли? — учуди се Наоми.

— Папратите могат да са много агресивни — каза Пракс.

Прекъсна ги тих сигнал: три повишаващи се ноти, като леко ударени камбанки.

— Добре, лапайте — подкани Алекс. — Това е петнайсетминутното предупреждение.

Еймъс засмука шумно и бялата му тубичка се сгърчи. Пракс остави лъжицата и вдигна купата към устните си, тъй като не искаше да загуби нито капка. Холдън направи същото, след което се зае да събира празните съдове.

— Ако на някого му се ходи до тоалетната, сега е моментът — каза той. — Ще разговаряме пак след...

— Осем часа — уточни Алекс.

— Осем часа — повтори Холдън.

Пракс усети как сърцето му се свива. Още една порция смазващо ускорение. Часове, в които иглите на креслото ще поддържат отслабващия му метаболизъм. Звучеше като истински ад. Той стана от масата, кимна на всички и се върна в каютата си. Коляното му беше доста по-добре. Надяваше се да е така и следващия път, когато се надигне от креслото. Прозвуча десетминутното предупреждение. Той легна, опита се да намести идеално тялото си и зачака.

После се претърколи и грабна ръчния си терминал. Седем новопристигнали съобщения. Две от тях бяха на подкрепа, три на омраза, едно бе адресирано погрешно, а едно бе справка за състоянието на благотворителната сметка. Той не си направи труда да ги чете.

Включи камерата.

— Никола — рече. — Не знам какво са ти казали. Не знам дали наистина си мислиш всички онези неща, които наговори. Но знам, че никога не съм те докосвал в пристъп на гняв, дори и накрая. И ако наистина те е било страх от мен, не знам защо. Мей е единственото, което обичам повече от всичко в този живот. Ще умра, преди да позволя на някого да я нарани. А сега половината Слънчева система мисли, че я наранявам...

Той спря записа и започна отначало.

— Никола. Честно казано, не мислех, че е останало нещо между нас, което да предадем.

Млъкна. Разнесе се петминутното предупреждение и той прекара пръсти през косата си. Болеше го всеки един фоликул. Зачуди се дали затова Еймъс си бръсне главата. В живота на борда на космически кораб имаше толкова много неща, за които изобщо не сецаш, преди да се озовеш там.

— Никола...

Той изтри всички записи и се логна в интерфейса на благотворителната сметка. Имаше формуляр за банков превод, който можеше да криптира информацията и да осъществи трансфера веднага щом скоростта на светлината го достави до банковите компютри. Пракс го попълни бързо. Прозвуча двуминутното предупреждение, по-високо и по-настойтелно. Когато оставаха трийсет секунди, той й прати обратно парите. Нямахте какво повече да си кажат.

Остави ръчния терминал на мястото му и се облегна. Компютърът отброи от двайсет до нула и планината пак се изтърколи отгоре му.

* * *

— Как е коляното? — попита Еймъс.

— Доста добре — отговори Пракс. — Чак се изненадах. Мислех, че ще има повече увреждания.

— Не се е разтегнало този път — обясни Еймъс. — Моят пръст също го понесе добре.

Из кораба отекна глухо бумтене и палубата под Пракс се разклати. Холдън, който стоеше отдясно, премести автомата в лявата си ръка и докосна едно контролно табло.

— Алекс?

— Да, беше малко грубичко. Съжалявам за това, но... Един момент. Да, капитане. Скачването е успешно. И те вече чукат на вратата.

Холдън премести автомата обратно в другата си ръка. Еймъс също държеше оръжието си в готовност. Наоми стоеше до него и в ръцете ѝ нямаше нищо, освен терминал, свързан към системата за управление на кораба. Ако нещо се объркаше, контролът над корабните функции можеше да е по-полезен от огнестрелно оръжие. Всички носеха марсианските военни брони, които бяха получили заедно с кораба. Скачените кораби ускоряваха с 0,3 *g*. Земните разрушители продължаваха да ги гонят с пълна тяга.

— Предполагам, тези оръжия означават, че подозирате клопка, капитане? — подхвърли Еймъс.

— Няма нищо лошо в почетната стража — отвърна Холдън.

Пракс вдигна ръка.

— На теб никога повече няма да ти дадем оръжие — каза Холдън. — Не се обиждай.

— Не, аз просто... Мислех, че почетната стража обикновено е на същата страна като хората, които охранява.

— Е, тук може би малко разтегляме понятията — вметна Наоми. В гласа ѝ имаше едва доловимо напрежение.

— Тя е просто един дребен стар политик — каза Холдън.

— А този скутер не може да побере повече от двама души. Имаме числено превъзходство. А ако нещата загрубеят, Алекс ни наблюдава от пилотското кресло. Наблюдаваш ни, нали?

— О, да — потвърди Алекс.

— Така че ако има някакви изненади, Наоми може да ни отдели, а Алекс да ни измъкне оттук.

— Това обаче няма да ни помогне срещу разрушителите — отбеляза Пракс.

Наоми сложи ръка върху неговата и го стисна лекичко.

— Не съм сигурна, че помагаш, Пракс.

Външният въздушен шлюз се отвори с далечно бучене. Светлините премигнаха от червено в зелено.

— Леле-мале — възкликна Алекс.

— Проблем ли има? — тросна се Холдън.

— Не, просто...

Вътрешната врата се отвори и в стаята пристъпи най-едрият човек, когото Пракс бе виждал през целия си живот, облечен в някакъв вид подсилваща броня. Ако не беше прозрачното стъкло на шлема, би си помислил, че пред него стои двуметров робот. През стъклото видя женско лице: големи тъмни очи и кожа с цвета на капучино. Погледът ѝ се плъзна по тях с ясно доловима заплаха. До него Еймъс несъзнателно направи крачка назад.

— Ти си капитанът — каза жената и това не беше въпрос. Говорителите на скафандъра усилваха гласа ѝ и го караха да звучи изкуствено.

— Да — потвърди Холдън. — Трябва да кажа, че на екрана изглеждахте по-иначе.

Шегата прозвуча плоско и великанката пристъпи напред.

— Да не смяташ да ме застреляш с това? — попита тя и посочи с огромната си метална ръка оръжието на Холдън.

— Ще успея ли?

— Вероятно не — отвърна великанката. Направи още една малка крачка напред. Бронята ѝ издаваше механичен вой, докато се движеше. Холдън и Еймъс направиха съответно крачка назад.

— Тогава да го наречем почетна стража — предложи Холдън.

— Е, почетена съм. Сега ще ги приберете ли?

— Разбира се.

Две минути по-късно оръжията бяха прибрани и грамадната жена, която още не си бе казала името, натисна с брадичка нещо в шлема си и рече:

— Добре. Чисто е.

Въздушният шлюз се задейства отново, преминавайки от червено към зелено със съскане на отварящи се врати. Този път жената, която влезе, бе по-дребничка от всички тях. Сивата ѝ коса стърчеше във всички посоки, а оранжевото ѝ сари висеше странно в ниската гравитация.

— Заместник-секретар Авасарала — поздравя Холдън. — Добре дошли на борда. Ако мога да направя нещо...

— Ти си Наоми Нагата — каза дребната сбръчкана старица.

Холдън и Наоми се спогледаха и тя кимна.

— Да.

— Как, да го вземат мътните, си поддържаш косата така? Моята изглежда все едно я е чукал таралеж.

— Тъъ...

— Подходящият външен вид е половината от това, което ще запази живота на всички ви. Нямаме време за глупости. Нагата, погрижи се да изглеждам хубава и млада. Холдън...

— Аз съм инженер, а не скапана фризьорка — сопна се Наоми и в гласа ѝ се прокрадна гняв.

— Госпожо — каза хладно Холдън. — Това е моят кораб и моят екипаж. Половината от нас дори не са граждани на Земята и не можем ей така да приемем командите ви.

— Добре. Госпожице Нагата, ако искате да попречите на този кораб да се превърне в разширяващо се кълбо нажежен газ, трябва да направим изявление за пресата, а аз не съм готова за това. Ще ми помогнете ли, моля?

— Добре — съгласи се Наоми.

— Благодаря. И, капитане? Обръснете се, да ви го начукам.

[1] Видове проводящи тъкани в растенията. — Б.пр. ↑

41.

АВАСАРАЛА

След „Гуаншийн“ „Росинант“ ѝ изглеждаше невзрачен, жалък и спартански. Тук нямаше плюшени килими, само покрита с плат пяна, която да смекчи ъглите, където войниците могат да бъдат запратени при някоя рязка маневра. Вместо с аромат на мед и канела въздухът бе изпълнен с мирис на нагрята пластмаса от военните рециклатори на въздух. Освен това тук нямаше огромно бюро, нито легло, на което можеш да редиш пасианс, нито някакво лично пространство с изключение на каюта с размерите на кабинка в обществена тоалетна.

Заснеха по-голямата част от видеото в товарния отсек, като държаха камерата под такъв ъгъл, че в кадър да не попаднат никакви боеприпаси или оръжия. Човек, който познаваше марсианските военни съдове, можеше да познае къде са. За всеки друг това щеше да е открито пространство с товарни контейнери на заден план. Наоми Нагата ѝ бе помогнала да сглоби материала — тя се оказа изненадващо добър монтажист, — а когато стана ясно, че никой от мъжете не може да осигури професионален глас зад кадър, бе свършила и това.

Екипажът се събра в лазарета, където механикът Еймъс Бъртън бе настроил екрана да предава сигнал от ръчния ѝ терминал. Сега той седеше със скръстени крака върху една от болничните койки и се усмихваше дружелюбно. Ако Авасарала не бе прегледала досиетата на екипажа на Холдън, никога не би предположила на какво е способен този човек.

Другите се бяха наредили в неравен полукръг. Боби седеше до Алекс Камал, като че ли двамата марсианци несъзнателно се стремяха един към друг. Праксидики Менг бе застанал в дъното на стаята. Авасарала не можеше да прецени дали нейното присъствие го смущава, или той винаги си е такъв.

— Добре — каза тя. — Последен шанс за коментари.

— Ех, да имаше пуканки — промърмори Еймъс. Екранът на медицинския скенер премигна, показа код на излъчване, а после

надпис с големи бели букви: „За незабавно разпространение.“

На екрана се появиха Авасарала и Холдън. Тя говореше и жестикулираше оживено, сякаш му обясняваше нещо. Холдън се бе привел към нея със сериозна физиономия. Гласът на Наоми Нагата бе спокоен, силен и професионален.

— Помощничката на заместник генералния секретар на ООН Садавир Еринрайт днес изненадващо се среща с представителя на СВП Джеймс Холдън и с представител на марсианските въоръжени сили, за да изрази загриженост относно някои потенциално разтърсващи разкрития за опустошителната атака на Ганимед.

Картината се смени с близък кадър на Авасарала. Тя бе протегнала шия напред, за да я направи по-дълга и да скрие провисналата кожа под брадичката си. Благодарение на дългогодишната си практика успяваше да изглежда естествено, но почти чуваше смеха на Арджун. Текст, течащ в долния край на екрана, посочваше името и титлата ѝ.

— Възнамерявам да пътувам с капитан Холдън до системата на Юпитер — каза Авасарала. — Обединените нации са на мнение, че едно многостранно разследване е най-добрият начин за връщане на равновесието и мира в системата.

Образът се смени с Холдън и Авасарала, седнали в каюткомпанията с ботаника. Този път дребничкият учен говореше, а двамата се преструваха, че го слушат. Разнесе се отново гласът зад кадър.

— Запитана за обвиненията, отправени към Праксидики Менг, чието търсене на изчезналата му дъщеря се превърна в човешкото лице на трагедията на Ганимед, посланичката на Земята се изрази недвусмислено.

В кадър отново се появи Авасарала и този път физиономията ѝ бе тъжна. Тя клатеше глава в почти подсъзнателно отрицание.

— Никола Мулко е трагична фигура и аз лично заклеймявам безотговорността да се пускат сурови новинарски материали, които позволяват изявления на умствено болни хора да бъдат представени като проверен факт. Това, че е изоставила съпруга и детето си, не подлежи на спор, а борбата ѝ с психичните ѝ проблеми заслужава по-голяма дискретност и достойнство.

Извън кадър Нагата попита:

— Значи обвинявате медиите?

— Определено — потвърди Авасарала и картината се смени със снимка на невръстно дете с усмихващи се черни очи и тъмни плитки. — Вярваме напълно в любовта и всеотдайността на д-р Менг към Мей и сме щастливи да бъдем част от усилията за благополучното ѝ връщане у дома.

Записът свърши.

— Добре — каза Авасарала. — Някакви коментари?

— Аз всъщност вече не работя за СВП — отбеляза Холдън.

— А аз не съм упълномощена да представлявам марсианските въоръжени сили — добави Боби. — Дори не съм сигурна дали бива още да работя за вас.

— Благодаря. А някакви смислени коментари? — попита Авасарала. Настъпи мълчание.

— На мен ми харесва — каза накрая Праксидики Менг.

* * *

В едно отношение „Росинант“ беше безкрайно по-просторен от „Гуаншийн“ — и то точно в онова, което я интересуваше. Теснолъчевите комуникации бяха нейни. Забавянето растеше с всеки час, през който се отдалечаваха от Земята, но след като знаеше, че пращаните от нея съобщения напускат кораба, без някой да докладва за тях на Нгуен и Еринрайт, Авасарала имаше чувството, че диша свободно. Не можеше да контролира онова, което ще се случи, щом стигнат Земята, но това винаги си бе така. Такава беше играта.

Адмирал Садър изглеждаше уморен, но на малкия екран трудно можеше да се отгатне нещо повече.

— Ти скрита кошера, Крисджен — каза той. — Оттук изглежда сякаш току-що си станала жив щит за група хора, които изобщо не работят за нас. Предполагам, че това е бил планът ти. Направих каквото поиска и потвърждавам, че Нгуен се е срещал с Жул-Пиер Мао. Първата им среща се е състояла точно след показанията на Мао по случая „Протоген“. А Еринрайт е знаел за това. Но то не означава много. Виждал съм Мао. Той е змия, но ако престанеш да общуваш с хора като него, няма да ти остане кой знае какво за правене.

Очернящата кампания срещу твоя приятел учен е дошла от правителствената служба и трябва да кажа, че това изнервя мнозина от нас военните. Започва да изглежда, че има разкол по горните етажи, и не е съвсем ясно чии заповеди трябва да следваме. Ако се стигне до избор, твоят приятел Еринрайт все още те превъзхожда по чин. Ако той или генералният секретар дойде при мен с пряка заповед, ще трябва да имам адски добра причина, за да я сметна за невалидна. Цялата работа смърди яко, но все още нямам такава причина. Разбираш мисълта ми.

Записът свърши. Авасарала притисна пръсти към устните си. Разбираше. Не ѝ харесваше, но разбираше. Надигна се от креслото. Ставите още я боляха от надпреварата до „Росинант“, а леките помръдвания на кораба за корекция на курса, при които гравитацията се изместваше на един-два градуса, предизвикваха у нея смътно гадене. Засега обаче се справяше.

Коридорът, водещ към каюткомпанията, беше къс, но точно преди да влезе в нея, имаше завой. Гласовете се разнасяха достатъчно ясно, така че Авасарала вървеше бавно. Ниският провлечен марсиански говор принадлежеше на пилота, а тембърът на Боби не можеше да се сбърка с друг.

— ... да казва на капитана къде да стои и как да гледа. На един-два пъти ми се стори, че Еймъс ще я изхвърли през шлюза.

— Може да се опита — каза Боби.

— И ти работиш за нея, така ли?

— Вече и аз не знам за кого работя. Мисля, че все още получавам заплата от Марс, но всичките ми дневни идват от бюджета на нейната служба. Общо взето, карам както дойде.

— Звучи гадно.

— Аз съм пехотинка — каза Боби и Авасарала се спря. Тонът не беше правилен. Беше спокоен, почти отпуснат. Почти умиротворен. Интересно.

— Някой изобщо харесва ли я? — попита пилотът.

— Не — отвърна Боби, почти без да го изчака да довърши въпроса си. — Мамка му, не. И тя се старее това да си остане така. Ето например този номер, който извъртя на Холдън — да се качи на кораба му и да почне да раздава заповеди, сякаш е неин. Тя винаги е такава. Нарича генералния секретар в лицето „празноглавец“.

— А защо е толкова цапната в устата?

— Това е част от чара ѝ — изтъкна Боби.

Пилотът се изкиска и се чу леко сърбанае, докато пиеше нещо.

— Може досега да не съм разбирал добре политиката — каза той. След няколко секунди добави: — Харесваш ли я?

— Да.

— Може ли да попитам защо?

— Вълнуват ни едни и същи неща — отговори Боби и замислената нотка в гласа ѝ накара Авасарала да се почувства неудобно, че подслушва. Тя прочисти гърло и влезе в каюткомпанията.

— Къде е Холдън? — попита.

— Вероятно спи — отвърна пилотът. — По корабното време сега е около два през нощта.

— Аха — рече Авасарала. За нея беше средата на следобеда. Това щеше да е малко неудобно. В момента сякаш всичко в живота ѝ се въртеше около забавянето, чакането, докато съобщенията прекосят необятната чернота на вакуума. Но поне можеше да се подготви. — Искам да се срещна с всички на борда веднага щом станат — добави тя. — Боби, пак ще имаш нужда от официалното си облекло.

На марсианката ѝ трябваша само няколко секунди, за да разбере.

— Ще им покажеш чудовището — каза тя.

— А после ще седим и ще си приказваме, докато не разберем какво точно знаят на този кораб. То е успяло да притесни лошите достатъчно, за да пратят своите момчета да ги убият.

— А, като стана дума за това — намеси се пилотът, — онези разрушители са намалили ускорението, но засега не обръщат назад.

— Няма значение — махна с ръка Авасарала. — Всички знаят, че съм на кораба. Никой няма да стреля по него.

На сутринта по тукашно време, или в ранната вечер по субективното време на Авасарала, екипажът се събра отново. Вместо да носи в каюткомпанията целия боен скафандър, Боби бе копирала записа и го беше дала на Наоми. Членовете на екипажа бяха ведри и добре отпочинали, с изключение на пилота, който бе стоял до прекалено късно, за да си говори с Боби, и ботаника, който изглеждаше хронично изтощен.

— Не би трябвало да показвам това на никого — поде Авасарала, вперила многозначителен поглед в Холдън. — Но точно сега, на този

кораб, мисля, че трябва да свалим картите на масата. И съм готова да го направя първа. Това е атаката на Ганимед. Съществува, което е сложило началото на всичко. Наоми?

Наоми пусна записа. Боби извърна глава и се втренчи в стената. Авасарала също не гледаше, вниманието ѝ бе насочено към лицата на другите. Изучаваше ги, докато касапницата се разиграваше зад нея, и научаваше малко повече за хората, с които си имаше работа. Механикът Еймъс гледаше с хладнокръвието на професионален убиец. Това не бе никаква изненада. Отначало Холдън, Наоми и Алекс бяха ужасени и тя видя как жената и пилотът изпадат в нещо като шок. В очите на Алекс имаше сълзи. Холдън, от друга страна, се сви в себе си. Раменете му се напрегнаха, в очите му заблестя сдържана ярост, а устните му се стиснаха. Интересно. Боби плачеше открито, обърнала гръб на екрана, а лицето ѝ бе скръбно като на погребение. Или като на помен. Само Праксидики — всички други го наричаха Пракс — изглеждаше едва ли не щастлив. Когато в края на записа чудовището избухна, той плесна с ръце и изквича от удоволствие.

— Ето това е — заяви. — Ти беше прав, Алекс. Видя ли как почнаха да му растат още крайници? Катастрофален срив в ограниченията. Наистина е било подsigуряване.

— Добре — каза Авасарала. — Защо не опиташ с малко повече съществителни? Кое е било подsigуряване?

— Другата протомолекулна форма изхвърли взривното устройство от тялото си, преди да е избухнало. Виждате ли, тези... неща — протомолекулни войници или каквото са там — нарушават програмата си и мисля, че Мериън го знае. Но не знае как да го спре, защото всички ограничения се разпадат.

— Коя е Мериън и какво общо има с това? — попита Авасарала.

— Нали искаше повече съществителни, бабче? — изръмжа Еймъс.

— Дайте да започнем подред — намеси се Холдън и разказа за атаката на гратисчията, за повредената врата на товарния отсек и за идеята на Пракс да го подмамят извън кораба и да го разпилеят на атоми в струята на двигателя.

Авасарала им даде информацията, с която разполагаше, за енергийните пикове на Венера. Пракс я грабна и я прегледа, докато

обясняваше как е стигнал до извода, че на Йо има тайна база, където се произвеждат съществата. От това на Авасарала ѝ се зави свят.

— И те са отвели детето ти там? — попита тя.

— Отвели са всичките — отвърна Пракс.

— Защо са им?

— Защото нямат имунна система — обясни Пракс. — И ще е полесно да ги преобразят с протомолекулата. Ще има по-малко физиологични системи, които се борят срещу новите клетъчни ограничения, и войниците вероятно ще издържат доста по-дълго.

— Божичко, докторе! — възкликна Еймъс. — Те ще превърнат Мей в една от тези шибани твари?

— Вероятно — намръщи се Пракс. — Току-що ми хрумна.

— Но защо изобщо ще го правят? — чудеше се Холдън. — В това няма никакъв смисъл.

— За да ги продадат на някоя армия като оръжие за първи удар — каза Авасарала. — Да укрепят силите си преди... ами, преди шибания апокалипсис.

— Въпрос — обади се Алекс, вдигайки ръка. — Апокалипсис ли се задава? Трябва ли да знаем нещо за това?

— Венера — отвърна кратко Авасарала.

— А, този апокалипсис — кимна Алекс и свали ръката си. — Ясно.

— Войници, които могат да пътуват без кораби — намеси се Наоми. — Можеш да ги изстреляш с високо ускорение в началото, после да спреш двигателите и да ги оставиш да се носят по инерция. Как ще ги открие някой?

— Само че няма да се получи — възрази Пракс. — Не помните ли? Те се изплъзват от ограниченията. А след като могат да обменят информация, ще е все по-трудно да им наложиш нова програма.

В стаята се възцари тишина. Пракс изглеждаше объркан.

— Могат да обменят информация? — попита Авасарала.

— Разбира се — каза Пракс. — Вижте тези ваши енергийни пикове. Първият е станал, докато съществото се е биело с Боби и другите пехотинци на Ганимед. Вторият — когато другото същество се измъкна на свобода в лабораторията. Третият — когато го убихме с „Росинант“. Всеки път, когато някое от тях е било атакувано, Венера е

реагирала. Те са свързани. Предполагам, че могат да обменят всякаква важна информация. Като например как да преодоляват ограниченията.

— Ако бъдат използвани срещу хора — каза Холдън, — няма да има никакъв начин да ги спрем. Те просто ще изхвърлят заложените в тях бомби и ще продължат нататък. Битките няма да имат край.

— Хм. Не — противопостави се Пракс. — Не е там проблемът. В случая пак имаме лавинообразен ефект. Щом протомолекулата получи малко свобода, нарастват средствата ѝ да разруши други ограничения, което ѝ дава още повече средства да разруши още повече ограничения и така нататък. Рано или късно оригиналната програма или нещо подобно на нея ще погълне новата програма. Те ще се върнат към началното си състояние.

Боби се приведе напред, килнала леко глава надясно. Гласът ѝ бе тих, но в него се криеше повече заплаха, отколкото ако крещеше.

— Значи ако пуснат тези същества на Марс, те известно време ще си останат войници като първото. После ще започнат да изхвърлят бомбите, както е направило вашето. А накрая ще превърнат Марс в Ерос?

— Всъщност в нещо по-лошо от Ерос — рече мрачно Пракс. — Във всеки марсиански град с що-годе прилични размери има много повече хора, отколкото на Ерос.

Стаята притихна. На монитора камерата на Боби се взираше в звездното небе, докато бойните кораби в орбита се унищожават един друг.

— Трябва да пратя някои съобщения — каза Авасарала.

* * *

— Тези получовеци, които сте направили — те не са ви слуги. Не можете да ги контролирате — заяви Авасарала. — Жул-Пиер Мао ви е продал куп празни обещания. Знаем защо си го скрил от мен и мисля, че си шибан идиот да го направиш, но да оставим това настрана. Сега то е без значение. Само не натискай шибания спусък. Разбираш ли какво ти казвам? Недей. Иначе ще бъдеш лично отговорен за най-смъртоносна грешка в човешката история, а аз съм на един кораб с шибания Джим Холдън, така че летвата не е ниска.

Целият запис продължаваше близо половин час. Към него бяха приложени кадрите от камерите на „Росинант“ с гратисцията. Една петнайсетминутна лекция на Пракс трябваше да бъде изтрита, защото този път, когато стигна до момента, че ще превърнат дъщеря му в протомолекулен войник, той избухна в неконтролируеми ридания. Авасарала направи каквото ѝ беше по силите да резюмира информацията, но не бе сигурна дали е схванала правилно детайлите. Мина ѝ през ума да потърси помощ от Майкъл-Джон, но реши да не го прави. По-добре тази работа да си остане в семейството.

Изпрати съобщението. Ако познаваше добре Еринрайт, той нямаше да ѝ отговори веднага. Щеше да обмисля нещата час-два, да претегля казаното от нея, и след като я остави да се пържи малко, щеше да ѝ отговори.

Авасарала се надяваше той да действа разумно. Трябваше да действа разумно.

Имаше нужда от сън. Усещаше как умората гризе ума ѝ, забавя мисленето ѝ, но дори когато си легна, отдихът ѝ се струваше далечен като дома. Като Арджун. Тя се зачуди дали да не запише съобщение за него, но така щеше да се почувства още по-самотна. След час се надигна и тръгна по коридорите. Тялото ѝ казваше, че е полунощ или още по-късно, и в активността на борда — музиката, ехтяща от работилницата, разговорът на висок глас между Холдън и Алекс за поддръжката на електронните системи, и дори Праксидики, седящ сам в каюткомпанията и похапващ хидропонни резенчета от кутия — имаше някакво сюрреалистично усещане.

Замисли се дали да не прати ново съобщение на Садър. Забавянето до него щеше да е далеч по-малко, а тя така жадуваше за отговор, че всякакъв би свършил работа. Но когато отговорът дойде, не беше съобщение.

— Капитане — обади се Алекс по интеркома. — Трябва да дойдеш в командния център и да видиш това.

Нещо в гласа му подсказа на Авасарала, че не става дума за технически въпрос. Тя намери асансьора за командния център, точно когато Холдън се издигаше с него, и предпочете да се качи по стълбата, вместо да чака. Не беше единствената, отзовава се на обаждането. Боби седеше в едно от свободните кресла, впила очи в същия екран като Холдън. По него се точеха премигващи тактически данни и

десетина яркочервени точки показваха промените. Тя не разбираше по-голямата част от онова, което виждаше, но главното бе очевидно. Разрушителите се движеха.

— Добре — каза Холдън. — Какво виждаме?

— Всички земни разрушители минаха на максимална тяга. 6 g — докладва Алекс.

— Към Йо ли отиват?

— О, не.

Това беше отговорът на Еринрайт. Нямаше съобщения. Нямаше преговори. С нищо не бе показал, че го е помолила да се сдържа. Бойни кораби. Отчаянието й продължи само миг. После дойде гневът.

— Боби?

— Да.

— Помниш ли като ми каза, че не съм наясно в каква опасност се намирам?

— А вие ми отвърнахте, че не разбирам как се играе тази игра.

— Именно.

— Помня. И какво?

— Ако ти се иска да ми кажеш: „Нали ви казах?“, сега е моментът.

42. ХОЛДЪН

Първото назначение на Холдън след офицерската школа беше един месец в лабораторията за електронни оръжия „Дайъмънд хед“ на Оаху. През това време бе разбрал, че няма желание да служи във флотското разузнаване, наистина мрази пой^[1] и наистина харесва полинезийките. Беше прекалено зает, за да преследва активно някоя, но с огромна наслада прекарваше малкото си свободни мигове на плажа, за да ги гледа. Оттогава насам си падаше по жени с пищни форми и дълга черна коса.

Марсианката изглеждаше като някое от онези сладки плажни зайчета, само че раздуто до 150 процента от нормалния му размер. Пропорциите, черната коса, тъмните очи, всичко беше същото. Ама гигантско. Това караше нервната му система да дава на късо. Гущерът, спотайващ се в дъното на мозъка му, постоянно се мяташе между „Чифтосай се с нея!“ и „Бягай от нея!“. И което бе по-зле, тя го знаеше. Изглежда, още в първите мигове след запознанството им го бе преценила и решила, че заслужава само уморена насмешка.

— Да ти го повторя ли? — попита тя с подигравателна усмивчица. Седяха в каюткомпанията, където тя му обясняваше кой според марсианското разузнаване е най-добрият начин да влезеш в битка с лек разрушител от клас „Мънроу“.

„Не! — искаше му се да изкрещи. — Чух те. Не съм ненормален. Имам си чудесна приятелка, на която съм абсолютно предан, така че престани да се отнасяш с мен като със заекващ тийнейджър, който се опитва да надзърне в пазвата ти.“

Но после вдигна поглед към нея и онзи гущер в мозъка му се замята пак между привличането и страха, и говорните му центрове засякоха. За пореден път.

— Не — измънка, взирайки се в спретнатия списък от точки на стрелба, който тя бе пратила на ръчния му терминал. — Мисля, че тази информация е много... информативна.

Видя с ъгълчето на окото си как усмивката ѝ се разширява и съсредоточи цялото си внимание върху списъка.

— Добре — каза Боби. — Ще взема да му ударя един сън. Естествено, с твое разрешение, капитане.

— Имаш го — отвърна Холдън. — Разбира се. Бягай. Спи.

Тя се надигна, без да докосва подлакътниците на креслото. Беше израсла при марсианска гравитация. При 1 *g* сигурно тежеше поне сто кила. Перчеше се. Той се престори, че не забелязва, и тя излезе от каюткомпанията.

— Бива си я, а? — подхвърли Авасарала, като влезе в стаята и се строполи в току-що освободеното кресло. Холдън вдигна очи към нея и видя по-различно подхилкване. Такова, което казваше, че старицата вижда през него, чак до воюващите гущери в дъното на мозъка му. Само че тя не беше гигантска полинезийка, така че можеше да си излее яда върху нея.

— Да, сладурана е — съгласи се той. — Но ние въпреки това ще умрем.

— Какво?

— Когато тези разрушители ни настигнат — а те ще ни настигнат, — всички ще умрем. Единствената причина все още да не ни обсипват с торпеда е, че знаят, че ОО системата ни може да свали всичко, изстреляно от такова разстояние.

Авасарала се облегна в креслото с тежка въздишка и подхилкването ѝ премина в уморена, но искрена усмивка.

— Предполагам, че няма шанс да намериш отнякъде чаша чай за една старица, а?

Холдън поклати глава.

— Съжалявам. В екипажа нямаме любители на чая. Но има много кафе, ако искате.

— Всъщност съм достатъчно уморена, за да се съглася. С много захар и много сметана.

— А какво ще кажете за много захар и много прах, на който му викат „избелител“? — попита Холдън, докато наливаше кафето.

— Звучи отвратително. Ще приема.

Холдън седна и побутна подсладеното и „избелено“ кафе към нея. Тя го взе и отпи с гримаса няколко дълги глътки.

— Обясни ми — каза накрая — всичко, което каза току-що.

— Тези разрушители ще ни убият — повтори Холдън. — Сержантката казва, че не искате да повярвате, че корабите на ООН ще стрелят по вас, но аз съм съгласен с нея. Това е наивно.

— Добре, но какво е „ОО система“?

Холдън се опита да не се мръщи. Беше очаквал много неща от тази жена, но невежеството не бе сред тях.

— Система от отбранителни оръдия. Ако разрушителите изстрелят торпеда срещу нас от това разстояние, компютърът, насочващ отбранителните оръдия, ще ги свали без никакви проблеми. Така че те ще изчакат да се приблизят достатъчно, за да могат да пробият отбраната ни. Давам им три дни, преди да започнат.

— Разбирам — кимна Авасарала. — А какъв е твоят план?

Холдън нададе лаещ смях, в който нямаше никакво веселие.

— План ли? Моят план е да умра в кълбо от свръхнажежена плазма. Буквално няма начин една корвета за бързи набези — това сме ние — да се сражава успешно срещу шест леки разрушителя. Не можем да се мерим дори с един от тях. Е, ако беше един, бихме могли да се надяваме на някой щастлив изстрел. Но срещу шест? Никакъв шанс. Ще умрем.

— Четох досието ти — каза Авасарала. — По време на инцидента на Ерос си се изправил срещу корвета на ООН.

— Да, една корвета. Тя ни беше в категорията. И я накарах да отстъпи, като заплаших невъоръжения научноизследователски съд, който ескортираше. Изобщо не е същото.

— Е, и какво смята да прави прочутият Джеймс Холдън в последната си битка?

Той помълча известно време.

— Да се раздрънка — реши накрая. — Знаем какво става. Вече разполагаме с всички късчета. „Мао-Квик“, протомолекулното чудовище, къде откарват децата... всичко. Ще го сложим в един файл и ще го излъчим към цялата Вселена. Те пак може да ни убият, ако искат, но това ще е само безсмислено отмъщение. С нищо няма да им помогне.

— Не — каза Авасарала.

— „Не“ ли? Май забравяте на чий кораб се намирате.

— Съжалявам, да не би с нещо да съм създала впечатление, че ми пука чий е корабът? Ако е така, значи просто съм се опитвала да

бъда учтива — процеди Аvasарала и го изгледа смразяващо. — Няма да прецакваш цялата Слънчева система само защото знаеш един-единствен номер. Имаме по-важни неща за вършене.

Холдън преброи наум до десет и попита:

— А каква е вашата идея?

— Да го пратим на тези двама адмирала на ООН — отвърна тя и набра нещо на терминала си. Неговият избръмча, че има получено съобщение. — Садър и Леники. Най-вече Садър. Леники не ми харесва и не е в течение на ставащото, но е добра резерва.

— Искате преди да бъда убит от адмирал на ООН, да пратя цялата жизненоважна информация, с която разполагам, на друг адмирал на ООН?

Аvasарала се облегна в креслото и се зае да разтрива слепоочията си. Холдън изчака.

— Уморена съм — каза тя след малко. — И ми липсва съпругът ми. Изгарям от желание да го прегърна. Това чувство познато ли ти е?

— Да, познавам го добре.

— Ето защо искам да разбереш, че в момента седя тук и се опитвам да свикна с мисълта, че няма да го видя повече. Нито пък внучките си. Нито пък дъщеря си. Лекарят ми каза, че вероятно ми остават поне още трийсет години. Достатъчно, за да гледам как внучките ми порастват, може би дори да видя някое друго правнуче. Вместо това ще бъда убита от един хленчец безпишковец като адмирал Нгуен.

Холдън почти физически усещаше как ги връхлита огромната маса на тези шест разрушителя, изпълнени с жажда за убийство. Беше все едно го ръгат с пистолет в ребрата. Искаше му се да разтърси старицата и да й каже да побърза.

Тя му се усмихна.

— Последното ми дело в тази вселена няма да е да съсия всичко, което съм направила досега.

Холдън се насили да пренебрегне нервността си. Стана и отвори хладилника.

— Хей, има останал пудинг. Искате ли?

— Четох психологическия ти профил. Знам всичко за наивната ти вяра, че всички трябва да знаят всичко. Но наясно ли каква част от

последната война се дължи на теб, на проклетите ти неспирни пиратски излъчвания? А?

— Никаква — отговори Холдън. — Отчаяните психопати правят отчаяни неща, когато ги изобличат. Отказвам да им дам имунитет от страх как ще реагират. Когато направиш това, накрая отчаяните психопати се оказват на власт.

Тя се засмя. Звукът бе изненадващо топъл.

— Всеки, който разбира какво става, със сигурност е отчаян и вероятно е пълен психопат. Или най-малкото дисоциативен. Нека ти го обясня така. Ако кажеш на всички, вярно, ще последва реакция. И може би след седмици, месеци или години, нещата ще се изгладят. Но ако кажеш на правилните хора, можем да изгладим всичко още сега.

Еймъс и Пракс влязоха заедно в каюткомпанията. Еймъс носеше голям термос и се насочи право към кафемашината. Пракс го последва, като пътьом взе една чаша. Очите на Авасарала се присвиха и тя добави:

— Може дори да спасим онова момиченце.

— Мей ли? — ловна се веднага Пракс, остави чашата и се обърна.

„О, това беше долен номер — помисли си Холдън. — Дори за политик.“

— Да, Мей — потвърди Авасарала. — Заради това е всичко, нали, Джим? Не е просто някакъв личен кръстоносен поход, а опит да се спаси едно момиченце от група много лоши хора.

— Обяснете ми как... — започна Холдън, но Авасарала продължи да говори, без да го изчака.

— ООН не е един човек. Не е дори една корпорация. Това са хиляди малки фракции, които се борят помежду си. В момента противниковата страна има надмощие, но това е временно. Винаги е временно. Познавам хора, които могат да се опълчат на Нгуен и неговата група. Могат да го лишат от подкрепа, да му отнемат корабите, дори да го отзоват и да го дадат на военен съд, при условие че разполагат с достатъчно време. Но не могат да направят никое от тези неща, ако сме във война с Марс. А ако ти раздрънкаш каквото знаеш пред целия свят, Марс няма да има време да обмисля тънкостите; той няма да има друг избор, освен да нанесе изпреварващ

удар срещу флотата на Нгуен, Йо, каквото е останало от Ганимед. Срещу всичко.

— Йо ли? — обади се Пракс. — Но Мей...

— Значи искате да дам цялата информация на малката ви политическа клика на Земята, след като самата причина за този проблем е, че съществуват малки политически клики на Земята?

— Да — потвърди Авасарала. — Аз съм единствената надежда на това момиченце. Трябва да ми вярвате.

— Не ви вярвам. Ни най-малко. Мисля, че вие сте част от проблема. Мисля, че гледате на всичко това като на политически маневри и демонстрация на власт. Мисля, че искате да спечелите. Така че не, изобщо не ви вярвам.

— Хм, капитане — обади се Еймъс, докато завинтваше бавно капачката на термоса. — Не забравяш ли нещо?

— Какво, Еймъс? Какво забравям?

— Вече не гласуваме ли за такива работи?

* * *

— Не се цупи — каза Наоми. Беше се изтегнала в противоускорителното кресло до главния пулт в командния център. Холдън седеше в другия край на стаята, на комуникационния пулт. Току-що бе пратил файла с данни на двамата адмирала на Авасарала. Пръстите го сърбяха да го излъчи на всеослушание. Но с екипажа бяха обсъдили въпроса и той бе загубил гласуването. Когато предложи да гласуват за важни решения, това му изглеждаше толкова добра идея. Но след първия загубен вот, вече не особено. Е, след два дни всички щяха да са мъртви, така че нямаше да се повтори.

— Ако ни убият и любимите адмирала на Авасарала не направят нищо с информацията, която току-що им пратихме, значи всичко е било напразно.

— Мислиш, че ще я потулят ли? — попита Наоми.

— Не знам и точно там е проблемът. Не знам какво ще направят. Запознахме се с тази политичка от ООН преди два дена и тя вече командва кораба.

— Ами тогава прати файла и на някой друг — предложи Наоми.
— Някой, на когото можеш да разчиташ, че ще го пази в тайна, но би могъл да го разпространи, ако се окаже, че хората от ООН работят не за когото трябва.

— Това не е лоша идея.

— На Фред може би?

— Не. — Холдън се засмя. — Фред ще види в това политически капитал. Ще го използва, за да се пазари. Трябва да е човек, който не може да спечели или загуби нищо от използването му. Трябва да си помисля.

Наоми стана, дойде при него и го възседна.

— А всички ние скоро ще умрем. Това никак не улеснява нещата.
„Не всички.“

— Наоми, събери екипажа, пехотинката и Авасарала. В каюткомпанията, предполагам. Има едно последно нещо, което трябва да обявя. Ще дойда при вас след десет минути.

Тя го целуна лекичко по носа.

— Добре. Ще бъдем там.

Когато се спусна по стълбата и изчезна от погледа му, Холдън отвори шкафчето на вахтения офицер. Вътре имаше комплект много остарели тефтерчета с шифри, копие от устава на марсианския флот, пистолет и два пълнителя с куршуми от балистичен гел. Взе пистолета, зареди го и препаса кобура около кръста си.

После се върна на комуникационния пулт и сложи пакета с данни на Авасарала в теснолъчево съобщение, което да бъде пренасочено от Церера към Марс, оттам към Луната и накрая към Земята, като по целия път използва публични ретранслатори. Едва ли щеше да задейства някакви аларми. Натисна бутона за видеозапис и каза:

— Здравсти, мамо. Погледни това. Покажи го на семейството. Нямам представа как ще разберете кога е подходящият момент да го използвате, но когато той настъпи, направете каквото смятате за най-добро. Вярвам ви и ви обичам.

Преди да каже още нещо или да размисли, натисна бутона за изпращане и изключи пулта.

Повика асансьора, защото пътуването с него щеше да е по-дълго, отколкото ако просто слезе по стълбата, а той имаше нужда от време, за да помисли как точно да разиграе следващите десет минути. Когато

стигна до палубата на жилищния отсек, още не си бе избистрил всичко, но въпреки това изправи рамене и влезе в каюткомпанията.

Еймъс, Алекс и Наоми седяха един до друг от далечната страна на масата. Пракс беше на обичайното си място до кухненския плот. Боби и Авасарала седяха от близката страна на масата, извъртени странично, за да го виждат. Това означаваше, че пехотинката бе на по-малко от два метра от него и между тях нямаше нищо. Това би могло да се окаже проблем, в зависимост как се развият нещата.

Той отпусна ръка върху дръжката на пистолета, за да е сигурен, че всички са го видели, и каза:

— Разполагаме с около два дни, преди елементи от флота на ООН да се приближат достатъчно, за да преодолеят отбраната ни с торпеден залп и да унищожат този кораб.

Алекс кимна, но никой не каза нищо.

— Само че състезателният скутер на Мао, с който Авасарала дойде при нас, още е прикрепен към корпуса ни. Той побира двама души. Така че ще качим двама в него и ще ги отпратим. После ще се обърнем и ще се насочим право към онези кораби на ООН, за да спечелим време на скутера. Кой знае, може дори да отнесем някой от тях със себе си. Да си вземем няколко слуги за отвъдния живот.

— Отличен план — одобри Еймъс.

— Подкрепям — каза Авасарала. — Кои са късметлиите? И как ще попречим на корабите на ООН да унищожат скутера, след като приключат с нас?

— Пракс и Наоми — каза веднага Холдън, преди друг да се е обадил. — Пракс и Наоми ще се качат в скутера.

— Добре — кимна Еймъс.

— Защо? — попитаха едновременно Наоми и Авасарала.

— Пракс, защото е лицето на всичко това. Той е човекът, който разгада истината. И защото, когато някой най-после спаси дъщеричката му, хубаво би било татко ѝ да е там — обясни Холдън. После, потупвайки с пръсти по дръжката на пистолета, добави: — И Наоми, защото аз казвам така. Въпроси?

— Не — рече Алекс. — Мен ме устройва.

Холдън наблюдаваше внимателно пехотинката. Ако някой се опиташе да му отнеме пистолета, щеше да е тя. Освен това работеше за Авасарала. Ако старицата решише, че иска да е на „Рейзърбек“, когато

излети, на пехотинката щеше да се падне задачата да се погрижи за това. Но за негова изненада тя не помръдна, освен за да вдигне ръка.

— Сержант? — даде ѝ думата Холдън.

— Два от онези шест марсиански кораба, които следват момчетата от ООН, са от новите бързи кръстосвачи клас „Раптор“. Вероятно биха могли да настигнат „Рейзърбек“, ако наистина го искат.

— А ще го поискат ли? — попита Холдън. — Останах с впечатлението, че са тук само за да държат под око корабите на ООН и нищо друго.

— Е, може би не, но... — Тя млъкна наскре изречението, зареяла поглед в нищото.

— Значи това е планът — каза Холдън. — Пракс, Наоми, вземете каквито припаси ви трябва и се качвайте на „Рейзърбек“. Всички други, ще съм ви благодарен, ако през това време чакате тук.

— Я задръж малко... — запротестира гневно Наоми.

Преди Холдън да успее да ѝ отговори, Боби се обади пак:

— Хей, знаете ли какво, хрумна ми една идея.

[1] Полинезийска каша от грудки на растението таро. — Б.пр. ↑

43. БОБИ

Всички пропускаха нещо. Чувството беше все едно някъде дълбоко в ума ѝ някой чука и настоява да влезе. Боби се зае да премисли отново нещата. Разбира се, по всичко личеше, че този гад Нгуен смята да унищожи „Росинант“, без да му пука за високопоставения земен политик на борда. Авасарала бе заложила на това, че присъствието ѝ ще накара корабите на ООН да отстъпят. Явно щеше да загуби. Шестте разрушителя все още се носеха към тях.

Но по петите им летяха и шест други кораба.

Включително, както бе отбелязала току-що пред Холдън, два бързи кръстосвана от клас „Раптор“. Върхът на марсианската военна технология и напълно способни да се справят с всеки разрушител на ООН. С тях имаше и четири марсиански разрушителя. Те може и да бяха по-добри от земните, а може и да не бяха, но с двата кръстосвача по фланга си имаха значително предимство в тонажа и огневата мощ. И следваха корабите на ООН, за да се уверят, че те няма да направят нещо, което да ескалира военния конфликт.

Като например да убият единствения земен политик, който не подскачаше от нетърпение при мисълта за война с Марс.

— Хей, знаете ли какво? — каза Боби, преди да е осъзнала, че се кани да заговори. — Хрумна ми една идея...

Каюткомпанията притихна.

Боби внезапно бе завладяна от неловкия спомен как беше заговорила в конферентната зала на ООН и съсипала военната си кариера. Капитан Холдън, сладурът с твърде високо самомнение, я зяпаше глуповато. Приличаше на много ядосан човек, който си е загубил мисълта наред гневната си тирада. Авасарала също я зяпаше. Макар че, след като се бе научила да различава по-добре израженията на старичката, Боби не виждаше у нея гняв. Само любопитство.

— Ами — поде Боби, като прочисти гърлото си, — има шест марсиански кораба, които следват корабите на ООН. И ги

превъзхождат по сила. И двата флота се намират в повишена бойна готовност.

Никой не помръдна, нито пък заговори. Любопитството на Авасарала се бе сменило с мръщение.

— Така че — продължи Боби, — може би те ще проявят желание да ни помогнат.

Мръщенето на Авасарала се бе усилило.

— От къде на къде — попита тя — на марсианците ще им пука дали ще бъда убита от собствения си проклет флот?

— Нещо пречи ли да ги попитаме?

— Не — каза Холдън. — Мисля, че не. Всички други на същото мнение ли са?

— Кой ще им се обади? — попита Авасарала. — Ти? Предателката?

Думите ѝ подействаха като удар в стомаха. Но Боби осъзна какво прави старицата. Атакуваше я с възможно най-лошия марсиански отговор. Преценяваше реакцията ѝ.

— Да, мога да открехна вратичката — каза Боби. — Но вие сте тази, която ще трябва да ги убеди:

Авасарала се взира в нея цяла една дълга минута, а после каза:

— Добре.

* * *

— Повторете, „Росинант“ — помоли марсианският командир. Връзката беше идеално чиста, все едно се намираха в една и съща стая. Но не качеството на звука смущаваше мъжа. Въпреки това Авасарала заговори бавно, като произнасяше отчетливо думите.

— Тук е помощник заместник-секретарят на ООН Крисджен Авасарала — повтори тя. — Отцепнически елементи от флота на ООН се канят да ме атакуват, докато пътувам към системата на Юпитер с мироопазваща мисия. Спасете ме, мамка му! Ще ви се отплатя, като разубеди правителството си да превърне планетата ви в стъкло.

— Ще трябва да препратя това на висшестоящите — съобщи командирът. Не използваша видеовръзка, но усмивката в гласа му бе ясно доловима.

— Обадете се на когото трябва — каза Авасарала. — Само вземете решение, преди тия негодници да почнат да ме засипват с торпеда. Става ли?

— Ще се постарая, госпожо.

Кльощавата — казваше се Наоми — прекъсна връзката и се завъртя да погледне към Боби.

— Я обясни пак, защо ще ни помогнат?

— Марс не иска война — отвърна Боби, надявайки се, че не говори наизуст. — Ако разберат, че гласът на разума в ООН се намира на кораб, който всеки момент ще бъде унищожен от земни разрушители, логично е да се намесят.

— Имам чувството, че говориш наизуст — каза Наоми.

— Освен това — добави Авасарала — току-що им дадох разрешение да стрелят по флота на ООН без политически последици.

— Дори и да ни помогнат — намеси се Холдън, — няма начин да попречат изцяло на корабите на ООН да стрелят по нас. Ще ни трябва боен план.

— Току-що сглобихме наново тази проклетия — оплака се Еймъс.

— Аз все още смятам, че трябва да качим Пракс и Наоми на „Рейзърбек“ — каза Холдън.

— Започвам да си мисля, че идеята е лоша — поклати глава Авасарала. Отпи от кафето си и направи гримаса. На старицата определено ѝ липсваха петте чаши чай дневно.

— Обяснете — подкани Холдън.

— Ами, ако марсианците решат, че са на наша страна, това поставя онези кораби на ООН в съвсем различна ситуация. Не могат да ни победят всичките седем, ако разбирам правилно сметките.

— Дотук ясно — съгласи се Холдън.

— Така че в техен интерес е да не останат в учебниците по история като отцепници. Ако конспирацията на Нгуен се провали, всеки от неговия отбор ще получи минимум военен съд. Най-добрият начин да предотвратят това е, като се погрижат аз да не преживея битката, независимо кой победи.

— Което означава, че ще стрелят по „Роси“ — вметна Наоми. — Не по скутера.

— Разбира се, че не — възрази със смях Авасарала. — Защото е напълно естествено аз да съм на скутера. Допускате ли дори за секунда, че те биха повярвали, че така отчаяно се мъчите да защитите бягащ кораб, на който аз не съм? А се обзалагам, че „Рейзърбек“ няма от онези ОО, за които говорихте. Нали?

За изненада на Боби Холдън кимаше, докато слушаше Авасарала. Тя почти го бе отписала като всезнайко, влюбен само в собствените си идеи.

— Да — потвърди капитанът. — Напълно сте права. Те ще изстрелят всичко, което имат, по „Рейзърбек“, докато се опитва да се измъкне, а той не разполага със защита.

— Което означава, че всички ще живеем или ще умрем на този кораб — въздъхна Наоми. — Както обикновено.

— Та както вече казах — изтъкна Холдън, — ще ни трябва боен план.

— Екипажът е доста малоброен — отбеляза Боби, след като разговорът вече бе навлязъл в нейната професионална област. — Къде седят обикновено всички?

— Старши офицер — каза Холдън и посочи към Наоми. — Занимава се също така с електромагнитните бойни средства и противодействието на такива. И е доста добра, като се има предвид, че никога не го е правила, преди да се сдобием с този кораб.

— Механик... — продължи той, посочвайки към Еймъс.

— Омаслена маймуна — прекъсна го Еймъс. — Старая се да попреча на кораба да се разпадне, когато в него има дупки.

— Аз обикновено заемам място на тактическия пулт — каза Холдън.

— Кой ви е стрелецът? — попита Боби.

— Тук — обади се Алекс и посочи към себе си.

— Едновременно пилотираш и прехващаш мишените, така ли? — поинтересува се Боби. — Впечатлена съм.

И без това тъмната кожа на Алекс потъмня още малко. Провлеченият му говор бе започнал да става от дразнещ очарователен. И много сладко се червеше.

— О, не. Обикновено капитанът ги прехваща от пулта. Но аз трябва да командвам огъня.

— Ето това е — каза Боби и се обърна към Холдън. — Дайте ми оръдията.

— Не се обиждай, сержант... — започна той.

— Сержант-оръжейник — поправи го Боби.

— Сержант-оръжейник — съгласи се с кимване Холдън. — Но имаш ли квалификация да командваш огъня на военен кораб?

Боби реши да не се обижда и вместо това му се ухили.

— Видях броните и оръжията, които носехте в шлюза. Намерили сте ДС в товарния отсек, нали?

— ДС? — не разбра Авасарала.

— Десантно снаряжение. Пехотинска екипировка. Не толкова добра като моята, но пълен комплект за половин дузина бойци.

— Да — потвърди Холдън. — Оттам ги взехме.

— Били са там, защото това е многоцелеви бърз кораб. Торпедоносец е само една от възможните му употреби. Друга е доставяне на абордажна група. А сержант-оръжейник е звание със съвсем конкретно значение.

— Да — каза Алекс. — Специалист по екипировката.

— От мен се изисква да владее отлично всякакви видове оръжейни системи, които може да се наложи да използва моят взвод или рота по време на акция. Включително оръжейните системи на кораб като този.

— Разбирам... — започна Холдън, но Боби го прекъсна с кимване.

— Аз съм вашият стрелец.

* * *

Подобно на повечето неща в живота на Боби, креслото на оръжейния офицер бе направено за по-дребен от нея човек. Предпазната мрежа се вливаше в бедрата и раменете ѝ. Макар да бе преместила контролната конзола възможно най-далеч от себе си, тя пак бе прекалено близо, за да може да отпусне удобно ръце върху подлакътниците, докато работи. Всичко това щеше да е проблем, ако им се наложеше да правят резки маневри. А разбира се, щеше да им се наложи, щом битката започнеше.

Тя прибра лактите си колкото се може по-близо до тялото, за да не ѝ се изкълчат ръцете при висока тяга, и донагласи ремъците. Така би трябвало да е добре.

От креслото си зад и над нея Алекс подхвърли:

— Всичко ще свърши бързо, по един или друг начин. Едва ли ще има време да ти стане прекалено неудобно.

— Много окуражително.

Холдън заговори по общия канал:

— Вече се намираме в зоната на максимална ефикасност на оръдията им. Могат да стрелят веднага или след двайсет часа. Така че останете закопчани в креслата. Напускайте ги само при опасност за живота или при пряка заповед от мен. Надявам се, че всички са си сложили правилно катетрите.

— Моят е прекалено стегнат — оплака се Еймъс.

Алекс се обади иззад нея, а миг по-късно се разнесе и ехото по радиоканала:

— Това е катетър тип кондом, партньоре. Слага се отвън.

Боби не можа да сдържи смеха си и протегна ръка назад, докато Алекс не я плесна.

— Тук в командния център цялото табло е зелено — събщи Холдън. — Моля всички да докладват за нивото си на готовност.

— Всичко е зелено в пилотската кабина — отзова се Алекс.

— Зелено на електромагнитните бойни средства — каза Наоми.

— Тук долу сме готови — обади се Еймъс.

— Оръдията са на зелено и готови за стрелба — докладва последна Боби. Макар и привързана към кресло, твърде малко за нея, на краден марсиански боен кораб, командван от един от най-търсените мъже на външните планети, се чувстваше, адски добре да е тук. Потисна напирания радостен крясък и вместо това изкара на екрана тактическия дисплей на Холдън. Той вече беше отбелязал шестте преследващи ги разрушителя на ООН. Боби маркира водача и изчака „Росинант“ да направи анализ на мишената. „Роси“ изчисли вероятността за попадение на по-малко от 0,1 процента. Тя започна да прескача от мишена на мишена, опитвайки се да свикне с уредите и времето за реакция. Чукна по един бутон, който извеждаше информация за мишената, и прегледа характеристиките на разрушителя.

Когато ѝ омръзна да чете корабни характеристики, се върна на тактическия дисплей. Една малка зелена точица, преследвана от шест малко по-големи червени точки, те пък на свой ред преследвани от шест сини точки. Това не беше правилно. Трябваше земните кораби да са в синьо, а марсианските в червено. Тя каза на „Роси“ да смени цветовете. „Росинант“ бе обърнат към преследвачите си. На картата изглеждаше, че летят един срещу друг. Но всъщност в момента „Роси“ забавяше ход, за да позволи на корабите на ООН да го настигнат по-бързо. Всичките тринайсет кораба се носеха в посока към Слънцето. Просто „Роси“ го правеше с опашката напред.

Боби хвърли поглед на часовника и видя, че докато си играеше с контролните уреди, беше успяла да убие само петнайсет минути.

— Мразя да чакам битка.

— Не само ти, сестро — ухили се Алекс.

— Нямате ли някакви игри на това нещо? — попита Боби, потупвайки по конзолата си.

— Виждам, виждам... нещо, което започва с буквата Р — каза Алекс.

— Разрушител — отвърна Боби. — Шест торпедни апарата, осем ОО и бързострелно електромагнитно оръдие на кила.

— Позна. Твой ред е.

— Мамка му, как мразя да чакам битка.

* * *

Когато битката започна, започна отведнъж. Боби беше очаквала няколко пробни изстрела. Няколко торпеда, изстреляни отдалеч, просто за да проверят дали екипажът на „Росинант“ контролира напълно оръжейните си системи и дали всичко работи. Вместо това обаче корабите на ООН бяха скъсили разстоянието, докато „Роси“ набиваше спирачки, за да ги посрещне.

Боби гледаше как шестте разрушителя пълзят към червената линия на тактическия ѝ дисплей. Червената линия бележеше мястото, от което пълен залп от всичките шест кораба щеше да преодолее отбранителната система на „Роси“.

Междувременно шестте марсиански кораба се приближаваха към зелената линия, която показваше оптималното разстояние за стрелба по корабите на ООН. Това беше една голяма игра на „шубе“ и всеки дебнеше да види кой ще трепне пръв.

Алекс си играеше с тягата в опит да се увери, че марсианците ще влязат в обсег преди земляните. Когато стрелбата започнеше, щеше да даде газ и да се опита да мине през бойната зона колкото се може по-бързо. Точно затова бяха тръгнали да посрещнат корабите на ООН. Бягането щеше да ги задържи в обсега им далеч по-дълго.

А после една от червените точки — бърз марсиански кръстосвач — пресече зелената линия и из целия кораб заехтяха аларми.

— Бързо движещи се обекти — съобщи Наоми. — Марсианският кръстосвач изстреля осем торпеда!

Боби ги виждаше. Малки жълто-оранжеви точки, които летяха с високо ускорение. Корабите на ООН реагираха моментално. Половината от тях се завъртяха да посрещнат преследвачите и откриха огън с електромагнитните и отбранителните оръдия. На тактическия екран пространството между двете групи бързо се изпълни с жълто-оранжеви точки.

— Приближаващи се торпеда! — изкрещя Наоми. — Шест по пресечен курс!

Половин секунда по-късно на контролния дисплей на Боби изскочи информация за векторите и скоростта на торпедата. Холдън беше прав. Кльоцавата поясна си я биваше. Времето ѝ за реакция бе изумително. Боби маркира и шестте торпеда за отбранителната система и корабът затрепери, когато оръдията откриха огън в бързо стакато.

— Сокчето пристига — каза Алекс и Боби усети как креслото ѝ я убоде на половин дузина места. Във вените ѝ се вля хлад, който бързо се превърна в пареща горещина. Тя тръсна глава, за да прогони образуващия се пред очите ѝ тунел, докато Алекс броеше: — Три... две...

Така и не каза „едно“. „Росинант“ се заби в гърба на Боби, размазвайки я върху противоускорителното кресло. Тя в последния миг се сети да държи лактите си подравнени и така избегна счупването на ръцете си, докато всяка част от нея се опитваше да полети назад с ускорение от десет гравитации.

На тактическия дисплей шестте торпеда от първата вълна угаснаха едно по едно, докато „Роси“ ги проследяваше и унищожаваше. Вече бяха изстреляни и други, но сега цялата марсианска ескадрила бе открила огън срещу земляните и космосът около корабите се бе превърнал в хаос от огнени дири и взривове. Боби нареди на „Роси“ да прехваща всичко, движещо се по вектор на сближаване, и да стреля по него с отбранителните оръдия, уповавайки се на марсианската техника и вселенския късмет.

Превключи един от големите дисплеи към предните камери и той се превърна в прозорец към битката. Пред нея небето бе изпълнено с яркочервени проблясъци и разширяващи се облаци газ от взривяващите се торпеда. Корабите на ООН бяха решили, че истинската заплаха са марсианците, и всичките шест се бяха завъртели да посрещнат врага. Боби накара компютъра да наложи върху екрана тактическа схема и изведнъж небето се изпълни с невероятно бързи петна светлина, когато той очерта всяко торпедо и проектил.

„Росинант“ се приближаваше бързо към разрушителите на ООН и тягата спадна до 2 g.

— Започва се — обяви Алекс.

Боби изкара на екрана системата за насочване на торпедата и взе на мушка дюзите на двигателите на два от корабите.

— Изстрелвам две — съобщи тя и пусна първите си две рибки във водата. Ярките огнени опашки озариха небето, когато торпедата излетяха. Индикаторът за готовност за стрелба светна в червено, докато корабът презареждаше оръдията. Боби вече се прицелваше в дюзите на следващите два земни разрушителя. В мига, щом индикаторът позеленя, стреля и с двете. Взе на прицел последните два кораба и провери как се движат първите й торпеда. И двете бяха изчезнали, свалени от кърмовите оръдия на разрушителите. Към тях се носеше вълна от бързо движещи се светлинни петна и Алекс сви рязко, за да се измъкне от линията на огъня.

Но това не бе достатъчно. В пилотската кабина засвятка жълто предупреждение за загуба на атмосфера, придружено от вой на сирена.

— Ударени сме — каза спокойно Холдън. — Изхвърлям атмосферата. Надявам се, че всички сте си нахлупили здраво шапките.

Когато Холдън изключи подаването на въздух, звуците в кораба заглъхнаха, докато накрая Боби чуваше само собственото си дишане и

тихото съскане на радиото в шлема си.

— Уха — извика Еймъс. — Три попадения. Малки проектили, вероятно от отбранителни оръдия. Успяха да минат през нас, без да улучат нищо важно.

— Минаха през стаята ми — обади се ученият, Пракс.

— Бас държа, че са те събудили — каза весело Еймъс.

— Напълних гащите — призна Пракс без никакъв помен от хумор.

— Тишина — нареди Холдън, но в гласа му нямаше гняв. — Не говорете по този канал, моля.

Боби остави мислещата част на мозъка си да следи размяната на реплики. Тази част и без това не й трябваше в момента. Другата, която бе обучена да прехваща мишени и да изстрелва торпеда, работеше и без нейната намеса. Сега гущерът в подсъзнанието й командваше нещата.

Не знаеше колко торпеда е изстреляла, когато изведнъж блесна ярка светлина и екранът почерня за момент. Когато се включи отново, един от разрушителите на ООН беше разкъсан на две и въртящите се парчета се раздалечаваха бързо, оставяйки след себе си рядък облак газ и дребни отломки. Някои от тези точици, излитащи от разбития кораб, навярно бяха земни моряци. Боби изтласка тази мисъл. Гущерът ликуваше.

Унищожаването на първия кораб на ООН наклони везните и след броени минути останалите пет бяха тежко повредени или унищожени. Един земен капитан прати зов за помощ и моментално даде сигнал, че се предава.

Боби погледна към дисплея си. Три земни кораба бяха унищожени. Три тежко пострадали. Марсианците бяха загубили два разрушителя и един от кръстосвачите им бе сериозно повреден. „Росинант“ имаше три дупки от куршуми, които му бяха изпуснали въздуха, но никакви други щети.

Бяха победили.

— Мама му стара — възкликна Алекс. — Капитане, трябва да си вземем една такава.

На Боби й трябваше известно време, за да осъзнае, че говори за нея.

* * *

— Имате благодарностите на правителството на ООН — казваше Аvasарала на марсианския командир. — Или поне на тази негова част, която ръководя аз. Сега отиваме на Йо да взривим още малко кораби и може би да предотвратим апокалипсиса. Искате ли да дойдете?

Боби отвори частен канал към Аvasарала.

— Вече всички сме предатели — подхвърли тя.

— Ха! — отвърна старицата. — Само ако загубим.

44. ХОЛДЪН

Отвън пораженията по „Росинант“ почти не личаха. Трите куршума на отбранителните оръдия на един от земните разрушители го бяха улучили малко пред лазарета и след кратко диагонално пътуване бяха излезли през работилницата две палуби по-надолу. По пътя един от тях бе минал през две каюти на жилищния отсек.

Холдън очакваше дребният ботаник да е психическа развалина, особено след шегата му, че е напълнил гащите. Но когато след битката отиде да провери как е, остана изненадан от небрежното му свиване на рамене.

— Беше доста стряскащо — каза той.

Холдън лесно би могъл да отдаде това на шока. На отвличането на дъщерята на Пракс, последвано от месеците живот на Ганимед, докато социалната структура там се разпадаше. Лесно би могъл да види в спокойствието му предвестник на тотален умствен и емоционален срив. Господ му бе свидетел, че този човек беше губил самообладание няколко пъти, и то предимно в доста неподходящи моменти. Но подозираше, че има нещо повече от това. Пракс бе движен от неотклонен стремеж напред. Вселената можеше да го поваля отново и отново, но освен ако не бе мъртъв, той пак щеше да се изправя и да продължава към целта си. Холдън си помисли, че вероятно е бил добър учен. Такъв, който се въодушевява от дребните победи, не се смущава от неуспехите и продължава да тъпче упорито напред, докато стигне там, накъдето се е запътил.

Дори сега, само часове след като едва не бе срязан на две от свръхскоростен проектил, Пракс се намираще долу с Наоми и Авасарала и запечатваше дупките във вътрешността на кораба. Не го бяха молили. Той просто бе станал от койката си и се бе включил в работата.

Холдън стоеше над едно от входните отвърстия на куршумите във външната обшивка. Малкият проектил бе оставил идеално кръгла

дупка, почти без никакво нацърбване по краищата. Бе минал през петсантиметровата броня от свръхяка сплав толкова бързо, че дори не я бе огънал.

— Намерих я — каза Холдън. — От нея не излиза светлина, значи трябва вече да са я запушили отвътре.

— Идвам — отзова се Еймъс и затрополи по корпуса с магнитните си ботуши, стиснал в ръка кислород. Боби го следваше в бойния си скафандър, понесла големи листове материал за кръпки.

Докато Боби и Еймъс запушваха пробойната във външната обшивка, Холдън се отдалечи да търси следващата дупка. Около него трите останали марсиански бойни кораба се носеха край „Росинант“ като почетна стража. С изключени двигатели, те се виждаха само като малки черни петна, движещи се на фона на звездите. Въпреки че „Роси“ му казваше накъде да гледа и лицевият дисплей му ги посочваше, пак бе почти невъзможно да ги види.

Холдън проследи марсианския кръстосвач на дисплея, докато той не мина през яркото петно на еклиптиката на Млечния път. За миг целият кораб представляваше черен силует, ограден от древното бяло сияние на няколко милиарда звезди. Блед полупрозрачен конус изригна от едната му страна и той се плъзна отново в осеяната със звезди чернота. На Холдън му се прииска Наоми да стоеше сега до него, взирайки се в същите тези гледки, които предизвикваха почти физическа болка. Вместо това й каза по частния им канал:

— Понякога забравям колко е красиво тук.

— Пак ли си се отплеснал в мечти и оставяш другите да вършат работата? — скастри го тя.

— Да. Около повечето от тези звезди има планети. Милиарди светове. По последни данни петстотин милиона от тези планети се намират в обитаемата зона. Мислиш ли, че нашите правнуци ще видят някои от тях?

— Нашите ли?

— Когато всичко това свърши.

— Също така — отбеляза Наоми — поне на една от тези планети живеят създателите на протомолекулата. Може би трябва да я избягваме.

— Наистина ли? Аз пък бих искал да видя точно нея. Кой е създал това нещо? С каква цел? Много ми се иска да мога да ги

попитам. Най-малкото, те притежават човешкия стремеж да намерят всяко обитаемо кътче и да се настанят в него. Може би имаме повече общи черти, отколкото си мислим.

— Като, разбира се, те убиват онези, които са живели там досега. Холдън изсумтя.

— Ние правим същото, откакто сме изобретили копието. Те просто са плашещо добри в изобретяването.

— Намери ли вече следващата дупка? — обади се Еймъс по главния канал. Прекъсването подразни Холдън, но той откъсва поглед от небето и го насочи към метала в краката си. С помощта на картата на щетите, която „Роси“ подаваше към дисплея му, му трябваша само няколко секунди, за да открие следващото входно отворствие.

— Да, да, точно тук — каза той и Еймъс и Боби тръгнаха към него.

— Капитане — обади се Алекс от пилотската кабина. — Капитанът на онзи марсиански кръстосван иска да говори с теб.

— Прехвърли го към скафандъра ми.

— Разбрано — каза Алекс и тонът на статичния шум по радиото се промени.

— Капитан Холдън?

— Чувам ви. Говорете.

— Тук е капитан Ричард Ценг от кораба на МКРФ „Сидония“. Съжалявам, че не можахме да разговаряме по-рано. Трябваше да направя оценка на щетите и да уредя пращането на спасителни и ремонтни кораби.

— Разбирам ви, капитане — отговори Холдън и се опита да открие с поглед „Сидония“, но не успя. — Аз самият в момента съм извън кораба и запушвам дупките по корпуса. Видях ви да минавате преди минутка.

— Моят старши офицер казва, че сте искали да говорите с мен.

— Да, благодарете ѝ от мое име за всичката помощ досега — каза Холдън. — Слушайте, в тази престрелка изхабихме голяма част от боеприпасите си. Изстреляхме четиринайсет торпеда и близо половината муниции за отбранителните оръдия. Тъй като това по-рано е бил марсиански кораб, помислих си, че може да разполагате с резерви, които да пасват на оръдията ни.

— Разбира се — откликна капитан Ценг без нито секунда колебание. — Ще наредя на разрушителя „Сали Райд“ да се приближи до вас за прехвърляне на боеприпаси.

— Тъъ — заекна Холдън, шокиран от мигновеното съгласие. Той се беше подготвил за пазарлък. — Благодаря.

— Ще ви пратя анализа на битката, съставен от моя разузнавателен офицер. Ще го намерите за интересно четиво. Но накратко, първото попадение, което развали бойния строй на земните кораби и реши битката, е ваше дело. Предполагам, че не трябваше да ви обръщат гръб.

— Можете да си припишете заслугите — предложи през смях Холдън. — Имам марсиански сержант-оръжейник, който водеше стрелбата.

Настъпи пауза; после Ценг добави:

— Когато това свърши, бих искал да ви черпя едно и да си поговорим как така дисциплинарно уволнен флотски офицер на ООН се оказва капитан на краден торпедоносец на МКРФ, с марсиански военен екипаж и висш политик на ООН на борда.

— Историята е адски добра — отбеляза Холдън. — Хей, като стана дума за марсианци, искам да направя подарък на един от моите. На „Сидония“ имате ли пехотинска част?

— Да, защо?

— Сред тях намират ли се командоси?

— Да. И пак питам, защо?

Холдън каза на капитан Цент какво търси и той отвърна:

— Ще кажа на „Райд“ да ви дадат едно при прехвърлянето.

* * *

Корабът на МКРФ „Сали Райд“ сякаш не бе получил и драскотина при битката. Когато спря до „Росинант“, тъмният му корпус изглеждаше гладък като черно езеро. След като Алекс и пилотът на „Райд“ синхронизираха идеално движението на двата кораба, в корпуса на разрушителя се отвори голям люк, от който бликна мъждива аварийна червена светлина. Две магнитни куки бяха

изстреляни през дялящото ги пространство, за да свържат съдовете с десет метра кабел.

— Тук е лейтенант Грейвс — каза един момичешки глас. — Готови сме за прехвърляне на товара по ваша заповед.

Лейтенантът звучеше сякаш би трябвало да е още в гимназията, но Холдън отвърна:

— Давайте. От тази страна сме готови.

После превключи на канала към Наоми и ѝ нареди:

— Отвори люковете, на борда пристигат нови рибки.

На няколко метра от мястото, където стоеше, един люк, който обикновено се сливаше с корпуса, се отвори и разкри дупка с размери метър на осем. По двата ѝ края минаваше сложна наглед система от релси и механизми. В дъното лежаха три от оставащите торпеда на „Росинант“.

— Седем тук вътре — каза Холдън и посочи към отворения торпеден отсек. — И седем от другата страна.

— Разбрано — отвърна Грейвс. В отворения люк на „Райд“ се появи дългата и тясна бяла форма на плазмено торпедо, заобиколено от моряци с реактивни раници. Пускайки леки струи сгъстен азот, те подкараха торпедото по двата водещи кабела към „Роси“; после, с помощта на подсилената от бойния скафандър Боби го нагласиха върху релсите.

— Първото е на място — докладва Боби.

— Разбрано — отвърна Наоми и секунда по-късно моторизираните релси оживяха, сграбчиха торпедото и го придърпаха вътре.

Холдън погледна към часовника на лицевия си дисплей, за да види колко време е изтекло. Прехвърлянето на всичките четиринайсет торпеда щеше да отнеме часове.

— Еймъс — обади се той. — Къде си?

— Тъкмо свършвам с последната кръпка долу при работилницата — отвърна механикът. — Имаш ли нужда от нещо?

— Когато си готов, донеси две реактивни раници. Ще отидем да вземем останалото. То би трябвало да включва три сандъка с муниции за ОО и някои дреболии.

— Вече съм готов. Хей, Наоми, ще ми отвориш ли вратата на товарния отсек?

Холдън се зазяпа в работата на Боби и моряците на „Райд“. Докато пристигне Еймъс с реактивните раници, те бяха натоварили още две торпеда.

— Лейтенант Грейвс, двама от екипажа на „Росинант“ молят за разрешение да се качат на борда и да приберат останалите припаси.

— Имате го, „Росинант“.

Мунициите за ОО бяха в сандъци по двайсет хиляди и при пълна гравитация щяха да тежат над петстотин кила. В микрогравитацията на движещите се по инерция кораби двама души с реактивни раници можеха да местят един, стига да са готови да зареждат наново сгъстен азот след всеки курс. Тъй като не разполагаха със спасителен механобот или малка работна совалка, нямаха друг избор.

Всеки сандък трябваше да бъде подкаран бавно към кърмата на „Росинант“ с двайсетсекунден тласък от раницата на Еймъс. Когато стигнеше до вратата на товарния отсек, Холдън трябваше да го спре със също толкова голям насрещен тласък от своята раница. После двамата го вкарваха вътре и го прикрепваха към някоя стена. Процесът беше дълъг и поне за Холдън във всеки курс имаше един момент, когато сърцето му се разтуптяваше силно — когато „удряше спирачките“, за да спре сандъка. Всеки път за кратко го завладяваше паническата представа, че реактивната му раница отказва и той отлита заедно със сандъка в космоса пред очите на Еймъс. Разбира се, това беше абсурдно. Еймъс лесно можеше да вземе нова раница и да дойде да го прибере, или пък корабът можеше да се върне, или пък „Райд“ да прати спасителна совалка, или да го спасят по още куп други начини.

Но хората просто не бяха живели и работили в космоса достатъчно дълго, за да може онази примитивна част от мозъка им да престане да си повтаря: „Ще падна. И ще падам вечно“.

Моряците от „Райд“ свършиха с прехвърлянето на торпедата горе-долу по същото време, когато Холдън и Еймъс закрепиха последния сандък с муниции в товарния отсек.

— Наоми — повика я Холдън по открития канал. — Всичко зелено ли е?

— Оттук изглежда добре. Всички нови торпеда говорят с „Роси“ и докладват, че са в исправност.

— Страхотно. Двамата с Еймъс влизаме през шлюза на товарния отсек. Можеш да затваряш отсека. Алекс, след като Наоми докладва, че

всичко е наред, съобщи на „Сидония“, че сме готови да потеглим с максимална тяга към Йо веднага щом капитанът пожелае.

Докато екипажът подготвяше кораба за пътуването до Йо, Холдън и Еймъс си свалиха екипировката и я прибраха в работилницата. Шест сиви диска, по три на двете срещуположни стени, показваха местата, където куршумите бяха пробили тази част от кораба.

— Какво има в другия сандък, който ти дадоха марсианците? — попита Еймъс, докато свалеше единия си грамаден магнитен ботуш.

— Подарък за Боби — отговори Холдън. — Но ми се иска да го пазим в тайна, докато не ѝ го дам, става ли?

— Разбира се, капитане, няма проблем. Но ако е букет от рози, не искам да съм там, когато Наоми разбере. Пък и знаеш, Алекс...

— Не, това е нещо по-практично от рози... — започна Холдън, после превъртя назад разговора в главата си. — Алекс ли? Какво за Алекс?

Еймъс направи с ръце поясния жест за свиване на рамене.

— Мисля, че може мъничко да си пада по нашата способна пехотинка.

— Шегуваш се. — Холдън не можеше да си го представи. Не че Боби не беше привлекателна. Съвсем не. Но беше също така ужасно едра и доста заплашителна. А Алекс бе толкова тих и кротък човечец. Вярно, и двамата бяха марсианци, а какъвто и космополит да е човек, нещата, напомнящи му за дома, винаги го размекват. Може би фактът, че са единствените двама марсианци на борда, бе достатъчен. Но Алекс гонеше петдесетака, оплешивяваше, без да се оплаква, и носеше тлъстините около кръста си с тихото примирение на мъж на средна възраст. Сержант Дрейпър не можеше да е на повече от трийсет и приличаше на излязла от комикс — дори мускулите ѝ си имаха мускули. Неспособен да се спре, Холдън се опита да си представи как биха си паснали двамата. Не успя.

— Брей — беше всичко, което можа да каже. — Взаимно ли е?

— Нямам представа — сви рамене Еймъс. — Не е лесно да разгадаеш сержанта. Но не мисля, че би го наранила умишлено, ако за това ме питаш. Не че можем да ѝ попречим.

— Теб също те плаши, нали?

— Виж какво — рече с усмивка Еймъс. — Когато става дума за въргал, аз мога да се нарека талантлив аматьор. Но огледах хубаво тази жена със и без онази изчанчена механична броня, която носи. Тя е професионалистка. Просто сме в различни видове спорт.

Гравитацията започна да се връща на „Росинант“. Алекс включваше двигателя, което означаваше, че започват пътуването към Йо. Холдън се изправи и остави за миг ставите си да привикнат отново към усещането за тежест. Плесна Еймъс по гърба и подхвърли:

— Е, зареден си догоре с торпеда и куршуми, следват те три марсиански бойни кораба, имаш една ядосана старица в чаена абстиненция и марсианска пехотинка, която вероятно би могла да те убие със собствените ти зъби. Какво правиш?

— Ти ми кажи, капитане.

— Намираш им някой друг, с когото да се бият.

45.

АВАСАРАЛА

— Както аз го виждам, сър — каза Авасарала, — жребият вече е хвърлен. На практика имаме два политически курса, които се развиват паралелно. Въпросът сега е как да продължим напред. Досега успявам да попреча информацията да се разпространи, но щом това стане, резултатът ще е опустошителен. И тъй като е почти сигурно, че артефактът е способен да комуникира, шансовете за ефективно военно приложение на тези протомолекулни хибриди са практически нулеви. Ако използваме това оръжие, ще създадем втора Венера, ще извършим геноцид и ще премахнем всякакви морални аргументи срещу употребата на оръжия от типа на ускорени астероиди срещу самата Земя. Надявам се, ще ме извините за езика, сър, но работата си беше преобана от самото начало. Щетите, нанесени върху човешката сигурност, са буквално невъобразими. На този етап изглежда сигурно, че протомолекулният проект на Венера е наясно със събитията в системата на Юпитер. Много е вероятно мострите тук да разполагат с информацията, събрана при унищожаването на „Арбогаст“. Да кажем, че това прави положението ни несигурно, означава драстично да подценим случая. Ако всичко беше минало по съответните канали, нямаше да сме в тази ситуация. Но след като вече сме, направих каквото ми беше по силите при дадените обстоятелства. Коалицията, която изградих между Марс, елементи на Пояса и легитимното земно правителство, е готова за действие. Но Обединените нации трябва да се разграничат от този план и незабавно да предприемат действия по изолирането и обезвреждането на правителствената фракция, която е въртяла тия шибани номера. Извинявайте пак за езика. Изпратих копия от приложените тук данни на адмиралите Садър и Леники, както и на моя екип по венерианския проблем. Те, разбира се, са на ваше разположение и ще отговорят на всичките ви въпроси, ако мен ме няма. Много съжалявам, че ви поставям в такова положение, сър, но трябва да изберете страна. И то бързо. Събитията тук са придобили

собствена инерция. Ако искате да останете в историята като човек, заел правилната позиция в този конфликт, трябва да действате веднага.

„Ако изобщо има история, в която да останете“, помисли си тя. Опита се да измисли още нещо, което би могла да каже, някой друг довод, който би проникнал през дебелия слой дърво, обвиняващ мозъка на генералния секретар. Но друго нямаше, а ако почнеше да се повтаря, вероятно щеше да прозвучи снизходително. Тя спря записа, отрязва последните няколко секунди, в които се взираше отчаяно в камерата, и го изпрати, криптиран с всеки възможен дипломатически шифър и маркиран с всеки възможен флаг за спешност.

Значи дотам бяха опрели нещата. Цялата човешка цивилизация и всичко, постигнато от нея — от първата пещерна рисунка до използването от гравитационния кладенец и навлизането в преддверието на звездите, — зависеше от това дали един човек, чиято най-сериозна претенция за слава бе, че е лежал в затвора за писане на лоши стихове, щеше да има достатъчно кураж да се опълчи на Еринрайт. Корабът помръдна от поредната корекция на курса като асансьор, внезапно излязъл от релсите. Тя опита да се надигне, но шарнирното кресло се раздвижи под нея. Боже, как мразеше космическите пътувания.

— Това ще подейства ли?

Ботаникът стоеше на вратата. Беше слаб като клечка и главата му бе сякаш малко по-голяма, отколкото би трябвало. Нямаше нелепото телосложение на поясен, но и не можеше да се сбърка с човек, отраснал в пълна гравитация. Докато стоеше в рамката и се чудеше какво да прави с ръцете си, изглеждаше недодялан, безпомощен и малко неземеен.

— Не знам — отвърна тя. — Ако бях там, щеше да стане както аз го искам. Бих могла да стисна няколко ташака, докато започнат да гледат на нещата по моя начин. Но отгук? Може би да, може би не.

— Отгук можете да говорите с всекиго, нали?

— Не е същото.

Той кимна и потъна в някакви свои мисли. Въпреки разликите в цвета на кожата и телосложението, мъжът внезапно ѝ напомни за Майкъл-Джон. От него се излъчваше същото усещане, че е с половин крачка встрани от всичко. Само че откъсването от света на Майкъл-

Джон граничеше с аутизъм, а Праксидики Менг изглеждаше малко по-заинтересован от хората около себе си.

— Те са се добрали до Никола — каза той. — Накарали са я да каже онези неща за мен. За Мей.

— Разбира се. Те така правят. Ако искаха, щяха да подготвят документи и полицейски доклади със задна дата, подкрепящи всичко казано, и да ги вкарат в базите данни на всяко място, където си живял някога.

— Страшно ми е неприятно хората да мислят, че съм правил това.

Авасарала кимна, а после сви рамене.

— Репутацията никога не е имала много общо с реалността — изтъкна тя. — Мога да ти назова достатъчно образци на добродетелта, които всъщност са ужасни, зли, дребни душици. А ако чуеш имената на някои от най-свестните хора, които познавам, ще излезеш от стаята. На екрана никой не е същият като на живо.

— Холдън — подхвърли Пракс.

— Е, той е изключението — съгласи се Авасарала.

Ботаникът сведе очи, после ги вдигна пак. Изражението му бе почти извинително.

— Мей сигурно е мъртва — промълви той.

— Не го вярваш наистина.

— Мина много време. Дори да са имали от лекарството ѝ, вероятно са я превърнали в едно от тези... неща.

— И все пак не го вярваш — отбеляза Авасарала. Ботаникът се приведе напред и се намръщи, сякаш тя го бе поставила пред задача, която не можеше да реши веднага. — Каж ми, че нямаш нищо против да бомбардираме Йо. Мога да изстрелям трийсет ракети с ядрени бойни глави още сега. Ще им спрем двигателите и ще ги оставим да се носят по инерция. Няма да минат всичките, но някои ще минат. Само кажи и ще превърнем Йо в разтопени скали, още преди да сме стигнали дотам.

— Права сте — кимна Пракс. Миг по-късно добави: — А защо не го правите?

— Истинската причина ли искаш, или оправданието?

— Може ли и двете?

— Оправдавам го така — каза тя. — Не знам какво има в онази лаборатория. Няма как да съм сигурна, че чудовищата са само там, а ако я унищожа, може да залича записите, които ще ми позволят да открия останалите. Не знам кои са всички замесени в това и нямам доказателства срещу някои от тези, които знам, че са замесени. Доказателството може да е там. Ще отида, ще разбере и после ще превърна лабораторията в радиоактивно стъкло.

— Хубави основания.

— Хубави оправдания. Намирам ги за доста убедителни.

— Но основание е и възможността Мей все още да е жива, нали?

— Не убивам деца — заяви тя. — Дори когато е целесъобразно. Ще се изненадаш колко често това е вредило на политическата ми кариера. Хората си мислеха, че съм слаба, докато не му хванах цаката.

— Цаката?

— Ако ги караш да се червят, те си мислят, че си корав — обясни тя. — Съпругът ми го нарича „маската“.

— Аха — рече Пракс. — Благодаря ви.

* * *

Чакането беше по-лошо от страха от битката. Тялото ѝ искаше да се движи, да се измъкне от креслото и да тръгне по познатите коридори. Подсъзнанието ѝ крещеше за действие, движение, конфронтация. Тя обиколи кораба от горе до долу и по пътя прехвърляше в ума си информация за всеки, когото срещаше. Механикът, Еймъс Бъртън. Замесен в няколко убийства, подведен под отговорност, но никога не стигнал до процес. Направил си доброволна вазектомия в деня, когато станал достатъчно възрастен за това. Наоми Нагата, инженерката. Две магистърски степени. Предложили ѝ докторантура на станция Церера, но отказала. Алекс Камал, пилотът. Седем нарушения на общественения ред в пияно състояние, когато бил млад. Има син на Марс, за когото още не знае. Джеймс Холдън, човекът без тайни. Свещеният глупак, който въввече Слънчевата система във война и изглежда напълно сляп за щетите, които е причинил. Идеалист. От най-опасния тип хора. И също така добър човек.

Тя се чудеше дали нещо от това има значение.

Единственият истински играч, който се намираще достатъчно близо, за да могат да разговарят, без забавянето да представлява сериозна пречка, беше Садър, а тъй като той на теория все още бе на същата страна като Нгуен и се готвеше за битка с корабите, които я защитаваха, възможностите им бяха малко и редки.

— Някакви новини? — попита той от терминала ѝ.

— Не — отвърна Авасарала. — Не знам защо шибаният празноглавец се бави толкова.

— Искаш от него да обърне гръб на най-доверения си човек.

— И колко време е нужно за това, да му го начукам? Когато на мен ми се наложи, ми отне може би пет минути. „Съорен — казах. — Ти си лайно. Разкарай ми се от очите.“ Не е чак толкова трудно.

— Ами ако не се обади? — попита Садър.

Тя въздъхна.

— Тогава ще те потърся пак и ще се опитам да те убедя да дезертираш.

— Аха — кимна Садър с полуусмивка. — И как предвиждаш, че ще мине?

— Шансовете не ми харесват, но знае ли човек? Мога да бъда адски убедителна.

На екрана се появи сигнал за ново съобщение. От Арджун.

— Трябва да прекъсвам — каза тя. — Бъди нащрек — дръж си ухото долепено до земята или каквото там правиш, когато няма земя наоколо.

— Пази се, Крисджен — сбогува се Садър и изчезна, заменен от зеления екран на прекъсната връзка.

Каюткомпанията около нея бе празна. Въпреки това можеше някой да влезе. Тя вдигна полите на сарито си, отиде в малката си каюта и затвори вратата, преди да разреши на терминала да отвори файла.

Арджун седеше зад бюрото, облечен в официалните си дрехи, само че яката и ръкавите му бяха разкопчани. Изглеждаше като човек, който току-що се е върнал от кофти парти. Зад него се лееше слънчева светлина. Значи беше следобед. По-точно било е следобед, когато е пратил съобщението. А можеше и още да е. Тя докосна екрана, проследявайки с пръсти очертанията на рамото му.

— От съобщението ти разбирам, че може да не се върнеш — каза той.

— Съжالياвам — каза тя на екрана.

— Както можеш да предположиш, намирам тази мисъл за... обезпокоителна — продължи той, а после усмивка разтегли устните му и затанцува в очите му, които сега тя видя, че са зачервени от сълзи. — Но какво мога да направя? Аз преподавам поезия на студенти. Нямам власт в този свят. Винаги ти си била човекът с власт. Затова искам да ти кажа следното. Не мисли за мен. Не откъсвай ума си от онова, което правиш, заради мен. И ако не се...

Арджун си пое дълбоко дъх.

— Ако има живот след смъртта, ще те търся там. Ако не, тогава и там.

Сведе поглед, после отново го вдигна.

— Обичам те, Кики. И винаги ще те обичам, от каквото и да е разстояние.

Съобщението свърши. Авасарала затвори очи. Корабът около нея бе тесен и сковаващ като ковчег. Тихите му звуци я заливаха, докато ѝ се прииска да закрепчи. Докато ѝ се прииска да заспи. Тя си позволи да поплаче малко. Нямаше какво друго да прави. Беше опитала най-добрия си ход и сега можеше само да чака и да се притеснява.

След половин час терминалът ѝ изсвири отново, събуждайки я от неспокоен сън. Еринрайт. Тя усети стягане в гърлото си. Посегна да пусне записа, но се спря. Не искаше. Не искаше да се връща в този свят, да носи тежката си маска. Искаше да изгледа пак съобщението на Арджун. Да чуе гласа му.

Но разбира се, Арджун знаеше какво ще иска. Ето защо ѝ бе казал онова. Тя пусна съобщението.

Еринрайт изглеждаше ядосан. Нещо повече, изглеждаше уморен. Благото му държане бе изчезнало и сега бе човек, съставен само от солена вода и заплахи.

— Крисджен — започна той. — Знам, че няма да го разбереш, но правех всичко по силите си да опазя теб и хората, които обичаш. Нямах представа в какво си се забъркала и прецакваш ужасно нещата. Искан ми се да беше имала моралната смелост да дойдеш при мен с информацията, вместо да избягаш като разгонена шестнайсетгодишна хлапачка с Джеймс Холдън. Честна дума, не се сещам за по-добър

начин да погубиш цялата си професионална репутация. Качих те на „Гуаншийн“, за да те отстраня от играта, защото знаех, ще положението ще стане напечено. Е, то стана, само че ти си в центъра му и не разбираш ситуацията. Милиони хора са изложени на реалната опасност да умрат по ужасен начин заради твоята егоцентричност. Ти си една от тях. Арджун също. И дъщеря ти. Всички те сега са застрашени заради теб.

На екрана Еринрайт стисна ръце и опря кокалчетата в долната си устна — класически образ на гълчащ баща.

— Ако се върнеш веднага, може би — може би — ще успея да те спася. Не кариерата ти. Тя си е заминала вече. Забрави за нея. Всички тук виждат, че си сътрудничиш със СВП и Марс. Всички мислят, че си ни предала, и не мога да поправа това. Животът и семейството ти. Единствено това мога да спася. Но трябва да прекратиш този цирк, който си започнала, и то веднага. Няма време, Крисджен. Всичко важно за теб виси на косъм и не мога да ти помогна, ако не си помогнеш сама. Не и в това. Сега е последният ти шанс. Ако ме пренебрегнеш, следващия път, когато разговаряме, някой ще е умрял.

Съобщението свърши. Тя го пусна пак, а после пак. Усмивката ѝ приличаше на животинско озъбване.

Намери Боби в командния център с пилота, Алекс. Когато влезе, двамата прекъснаха разговора си и пехотинката я изгледа въпросително. Авасарала вдигна пръст и прехвърли видеозаписа на корабните монитори. Еринрайт оживя. На големите екрани можеше да различи порите на кожата му и отделните косъмчета на веждите му. Докато той говореше, Авасарала видя как Алекс и Боби стават сериозни и се привеждат към екрана, сякаш участваха в края на игра на покер с високи залози.

— Добре — промърмори Боби. — Какво ще правим?

— Ще отваряме шибаното шампанско — рече Авасарала. — Какво ни каза той току-що? В това съобщение нямаше нищо. Нищо. Той обикаля около думите си, все едно са покрити с отровни шипове. И какво ни предлага? Заплахи. Никой не отправя заплахи.

— Чакай малко — намеси се Алекс. — Това добър знак ли е?

— Прекрасен — отвърна Авасарала, а после нещо друго, нещо съвсем дребничко, се намести в дъното на ума ѝ и тя едновременно се засмя и почна да ругае.

— Какво? Какво има?

— „Ако има живот след смъртта, ще те търся там. Ако не, тогава и там“ — каза тя. — Това е шибано хайку. Този мъж си мисли само за едно. Поезия. Боже, опази ме от поезия.

Те не разбраха, но нямаше и нужда. Истинското съобщение дойде пет часа по-късно. Дойде по новинарския канал и бе поднесено от генералния секретар Естебан Соренто-Гилис. Старият негодник успяваше по гениален начин да изглежда едновременно сериозен и енергичен. Ако не беше глава на най-голямото управително тяло в историята на човешката раса, би направил истински бум в рекламите на здравословни напитки.

Вече се бе събрал целият екипаж — Еймъс, Наоми, Холдън, Алекс, дори Пракс. Бяха се натъпкали в командния център и общото им дишане леко претоварваше рециклаторите на въздух, така че в стаята бе задушно като в плевня. Всички очи бяха вперени в екрана, когато генералният секретар зае мястото си на подиума.

— Дошъл съм тук тази вечер, за да обявя незабавното сформирание на разследваща комисия. Бяха отправени обвинения, че някои личности в правителството на Обединените нации и във въоръжените им сили са предприели неупълномощени и може би незаконни действия в отношенията си с определени частни предприемачи. Ако тези обвинения са верни, трябва да бъдат взети незабавни мерки. А ако са неоснователни, трябва да бъдат разсеяни и хората, разпространяващи въпросните лъжи, да бъдат подведени под отговорност. Не е нужно да напомням на всички ви за годините, които съм прекарал като политически затворник.

— Да си го начукам — изпсува Авасарала. — Той използва аутсайдерската реч. Сигурно в момента задникът му е толкова стегнат, че огъва пространството.

— Посветил съм мандата си като генерален секретар на изкореняването на корупцията и докато съм на този пост, ще продължавам да го правя. Нашият свят и общата ни Слънчева система могат да бъдат сигурни, че Обединените нации зачитат етичните, моралните и духовните ценности, които ни обединяват като вид.

На екрана Естебан Соренто-Гилис кимна, обърна се и се отдалечи сред буря от въпроси. На негово място нахлуха

коментаторите, заговориха един през друг, а политическите им мнения обхващаха целия възможен спектър.

— Добре де — обади се Холдън. — Той всъщност каза ли нещо?

— Каза, че с Еринрайт е свършено — отвърна Авасарала. — Ако на него му оставаше дори ей толкова влияние, това изявление нямаше да бъде направено. Мамка му, как ми се иска да бях там.

Еринрайт беше извън играта. Оставаха само Нгуен, Мао, Стрикланд, или който е там, техните полуконтролирани протомолекулни войници и растящата заплаха от Венера. Авасарала изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— Дами и господа — каза тя. — Току-що разреших най-малкия ни проблем.

46. БОБИ

Един от най-ярките спомени на Боби бе от деня, когато получи заповед да се яви в центъра за обучение на Втори специален експедиционен корпус. Командосите. Върхът на сладоледа за един марсиански пехотинец. В новобранската школа бяха тренирали с един от техните сержанти. Той носеше лъскава червена броня и им демонстрираше употребата ѝ в различни тактически ситуации. Накрая им беше казал, че първите четирима от випуска ще бъдат прехвърлени в центъра за обучение на командоси на склона на вулкана Хеката, за да се научат да носят такава броня и да се влеят в редиците на най-страшната бойна част в Слънчевата система.

Боби реши, че трябва да е сред тях.

Горяща от желание да спечели едно от четирите заветни места, тя даде всичко от себе си в новобранската подготовка. Това „всичко“ се оказа изненадващо много. Тя не само се класира сред първите четири, но беше и номер едно с голяма преднина пред останалите. А после дойде писмото, с което ѝ заповядваха да се яви в база Хеката за специално обучение, и това осмисли всичките ѝ усилия. Тя се обади на баща си и през първите две минути просто крещя. Когато най-после се успокои достатъчно, за да може да му каже за какво се обажда, той закрепя по-силно и от нея. „Сега си сред най-добрите, миличка“, каза ѝ накрая и топлината, която се разля в сърцето ѝ при тези думи, никога не изчезна напълно.

Усещаше я дори сега, докато седеше на сивата метална палуба в мръсната работилница на краден марсиански боен кораб. Въпреки че всичките ѝ другари бяха разкъсани на парчета и разпилени по ледената повърхност на Ганимед. Въпреки че статутът ѝ във въоръжените сили бе неясен, а лоялността ѝ към нейната нация — поставена под въпрос. Въпреки всичко това думите „Сега си сред най-добрите, миличка“ я караха да се усмихва. Копнееше да се обади на баща си и да му каже какво се е случило. Двамата бяха близки открай време и когато нито

един от братята ѝ не тръгна по неговите стъпки, избирайки военната кариера, тя го направи. Това само бе заздравило връзката между тях. Боби знаеше, че той би разбрал какво ѝ струва да обърне гръб на всичко свято, за да отмъсти за своя взвод.

И имаше силното предчувствие, че никога повече няма да го види.

Дори да стигнеха до Юпитер с половината флот на ООН по петите им и дори адмирал Нгуен и дузината кораби под негово командване да не ги взривяха на секундата, и дори да успееш да спрат онова, което ставаше в орбита около Йо, и „Росинант“ останеше цял, Холдън пак планираше да кацне и да спаси дъщеричката на Пракс.

А чудовището щеше да е там.

Тя знаеше, че ще е така. Никога не се бе чувствала по-сигурна в нещо. Всяка нощ сънуваше как се изправя пак срещу него. Създанието шаваше с дългите си пръсти и се взираше в нея с онези огромни, сияйни сини очи, готово да довърши започнатото преди толкова месеци на Ганимед. В сънищата си тя вдигаше пушка, израснала от ръката ѝ, и започваше да стреля, докато то тичаше насреща ѝ и черни паяжини хвърчаха от дупките, които се затваряха като вода. Боби винаги се будеше, преди да е стигнало до нея, но знаеше как ще свърши сънят: с разкъсаното ѝ тяло, изстиващо върху леда. Знаеше също, че когато Холдън поведе отряда си към лабораториите на Йо, където се създаваха чудовищата, тя ще тръгне с него. Сънят ѝ щеше да се разиграе наяве. Беше убедена в това, също както бе убедена в любовта на баща си. И го приемаше с радост.

На пода около нея лежаха частите на бронята ѝ. Тъй като пътуването до Йо траеше седмици, тя имаше време да я разглоби изцяло и да я ремонтира. Работилницата на „Росинант“ бе добре оборудвана и инструментите бяха марсианска изработка. Мястото беше идеално. Бронята бе видяла много употреба и твърде малко поддръжка, но ако Боби беше честна със себе си, всъщност го правеше, за да се разсее. Един марсиански боен скафандър беше ужасно сложна машина, фино настроена към човека, който го носи. Да го разглобиш и сглобиш наново не бе проста задача. Изискваше пълна концентрация. Всеки миг, който прекарваше в работа върху него, бе миг, в който не мислеше за чудовището, което я чакаше на Йо, за да я убие.

За съжаление сега това занимание бе свършило. Тя бе приключила с ремонта, като дори откри микропукнатината в един мъничък клапан, която предизвикваше бавния, но непрекъснат теч в коляното на скафандъра. Сега трябваше да сглоби всичко наново. Чувстваше го като някакъв ритуал. Последно пречистване, преди да отиде да срещне смъртта на бойното поле.

„Гледала съм прекалено много филми на Куросава“, помисли си тя, но не можеше да избие съвсем мисълта от главата си. Този образ бе прекрасен начин да превърнеш угризенията и самоубийствените наклонности в чест и благородна саможертва.

Тя вдигна торса и го избърса внимателно с влажен парцал, за да премахне дори най-малките пращинки и следи от машинно масло по повърхността му. Въздухът бе изпълнен с мириса на метал и смазка. Докато завинтваше върху рамката частите на бронята, чиято червена емайлирана повърхност бе покрита с хиляди дребни вдлъбнатини и драскотини, тя престана да се противи на желанието да превърне задачата в ритуал и просто му се отдаде. Беше много вероятно да сглобява собствения си ковчег. В зависимост от това как се развиеше последната битка, това изделие от керамика, гума и метална сплав можеше да подслонява трупа ѝ до края на вечността.

Тя обърна торса и започна да работи върху гърба. Една дълга бразда в емайла показваше с каква сила се бе плъзгала по леда на Ганимед, след като чудовището се самоунищожи точно пред нея. Боби взе един гаечен ключ, а после го остави, почуквайки с кокалчета по палубата.

Защо тогава?

Защо чудовището се бе взривило именно в онзи момент? Тя помнеше как бе започнало да се променя, как нови крайници се подадоха от тялото му, докато я гледаше. Ако Пракс беше прав, значи в този момент бе рухнала системата от ограничения, наложени от учените на Мао. А те бяха настроили бомбата да се взриви, ако създаването се измъкне от контрола им. Но това само изместваше въпроса една стъпка по-нататък. Защо контролът им над физиологията на създаването бе рухнал в този конкретен момент? Пракс казваше, че регенеративните процеси са подходящо място за пробив в ограничените системи. А нейният взвод бе надупчил създаването с куршуми, когато то атакува строя им. В онзи момент не изглеждаше да

го боли, но всяка от тези рани предизвикваше внезапна бурна активност в клетките му, или каквото там имаше вместо клетки, за да се изцери. Всяка от тези рани даваше шанс на новия растеж да се освободи от каишката.

Може би това беше отговорът. „Не се опитвай да убиеш чудовището. Просто му нанеси достатъчно поражения, за да се включи програмата му да се разпада и да се задейства самоунищожението.“ Дори не бе нужно да оцелее, а само да издържи достатъчно дълго, за да го нарани дотолкова, че да не може да се поправи.

Тя остави парчето броня, което държеше, и взе шлема. Видеозаписът от битката още си стоеше в паметта на скафандъра. Не го беше гледала, откакто Авасарала го пусна за екипажа на „Роси“. Не бе в състояние да го гледа.

Изправи се и натисна бутона на комуникационното табло на стената.

— Хей, Наоми? В командния център ли си?

— Аха — отговори Наоми след няколко секунди. — Имаш ли нужда от нещо, сержант?

— Дали би могла да накараш „Роси“ да си поговори с шлема ми? Радиото ми е включено, само че не иска да разговаря с цивилен персонал. „Роси“ е един от нашите кораби, така че трябва да знае кодовете.

Настъпи дълга пауза. Боби остави шлема на една работна маса до най-близкия стенен монитор и зачака.

— Виждам радиовъзел, който „Роси“ нарича МКР МР Голиат III 24397A15.

— Това съм аз — каза Боби. — Можеш ли да прехвърлиш контрола над този възел към таблото в работилницата?

— Готово — съобщи Наоми след секунда.

— Благодаря — рече Боби и прекъсна връзката. Трябваше й малко време да си припомни как се работи с марсианския военен софтуер и да убеди системата да използва остарял алгоритъм за разархивиране на данни. След няколко фалстарта необработеният запис от битката й на Ганимед се появи на екрана. Тя го пусна да се повтаря до безкрай, след което пак седна на палубата и се зае със скафандъра си.

Докато се извърти веднъж, Боби бе свършила със завинтването на бронята на гърба и бе започнала да прикрепва към торса електрозахранването и главната хидравлична система. Опитваше се да не изпитва нищо към образите на екрана, да не им придава никакво значение и да не мисли за тях като за главоблъсканица, която трябва да бъде решена. Просто се съсредоточи върху работата си по скафандъра и остави на подсъзнанието си да смисли информацията от екрана.

Това я разсейваше и я караше понякога да се връща и да прави наново нещо, но тя нямаше нищо против. Не гонеше краен срок. Свърши с прикрепването на електрозахранването и главните мотори. Зелени лампички светнаха на ръчния терминал, който бе свързала с мозъка на скафандъра. На стенния екран до шлема ѝ един войник на ООН беше запокитен по повърхността на Ганимед към нея. Последва въртележка от образи, докато тя отскачаше настрани. Когато картината се стабилизира, и земния пехотинец, и нейния приятел Тев Хилман ги нямаше.

Боби взе едната ръка и започна да я прикрепва към торса. Чудовището беше вдигнало войник в броня, подобна на нейната, и го бе хвърлило с достатъчно сила, за да убие мигновено. Нямаше защита срещу такова нещо, освен да гледаш да не те улучат. Тя се съсредоточи върху сглобяването на ръката.

Когато вдигна пак поглед към екрана, записът бе започнал отначало. Чудовището тичаше по леда, преследвайки войниците на ООН. Уби един от тях. Боби от записа започна да стреля, а после и целият ѝ взвод откри огън.

Създанието беше бързо. Но когато земните войници изведнъж свиха настрани, за да отворят пространство за стрелба на марсианците, то се забави с реакцията си. Значи може да бе бързо по права линия, но нямаше толкова голяма странична скорост. Това можеше да се окаже полезно. Видеото стигна пак до момента, когато войникът на ООН бе запратен по редник Хилман. Създанието реагираше на стрелбата, на раните, въпреки че те не го забавяха. Тя си спомни записа, който бе гледала — как Холдън и Еймъс влизат в бой със съществото в товарния отсек на „Росинант“. То почти не им обръщаше внимание, преди Еймъс да почне да стреля по него, а после изведнъж изригна.

Само че първото създание беше нападнало поста на ООН. Значи поне до известна степен можеха да бъдат направлявани. Да получават

заповеди. Но след като останеха без заповеди, като че ли изпадаха в основното си състояние, в което се опитваха да се сдобият с повече енергия и да разрушат ограниченията. Докато се намираха в него, не обръщаха внимание почти на нищо, освен на храната и на насилието. Следващия път, когато Боби попаднеше на някое от тях, освен ако то нямаше изрични заповеди да я нападне, вероятно би могла сама да избере бойното поле, да го привлече там, където иска. Това също бе полезно.

Тя свърши с прикрепването на ръката и я изпробва. Зелено по целия екран. Дори да не беше сигурна за кого работи, поне не беше забравила как да си върши работата.

На екрана чудовището се закатери пъргаво по гигантския механобот „Йоджимбо“ и изтръгна капака на пилотската кабина. Пилотът Саид беше захвърлен надалеч. Отново късане и хвърляне. Беше логично. След като разполагаш с комбинацията от огромна сила и практическа неуязвимост за куршуми, да се втурнеш право към противника и да го разкъсаш на парчета бе доста печеливша стратегия. Мятането на тежки предмети със смъртоносна скорост вървеше ръка за ръка със силата. А кинетичната енергия беше гадно нещо. Бронята би могла да отклони куршуми или лазери и да смекчи ударите, но никой никога не бе създал броня, която да погълне цялата кинетична енергия на голяма маса, движеща се с висока скорост. Или поне не броня, която да се носи от човек. Ако си достатъчно силен, един контейнер за боклук бе по-добро оръжие от автомат.

Значи, когато атакуваше, чудовището се втурваше право към врага с надеждата да го докопа, което в общи линии слагаше край на битката. Ако не можеше да направи това, се опитваше да хвърля тежки предмети по него. Онова в товарния отсек едва не бе убило Джим Холдън, като метна един масивен сандък. За нещастие бронята й притежаваше кажи-речи същите ограничения. Макар да правеше Боби много бърза, когато пожелае, не бе особено добра в страничното движение. Това важеше за повечето неща, създадени за висока скорост. Леопардите и конете не тичат много-много настрани. В скафандъра си тя беше силна, но далеч не колкото създанието. Вярно, разполагаше с предимството на оръжията, така че би могла да бяга от него и през цялото време да го обстрелва отдалеч. За да я замери с някакъв тежък предмет, то трябваше първо да спре и да се закрепя. Можеше да е

нечовешки силно, но нямаше кой знае каква маса, а Нютон имаше да каже едно-две неща за леки обекти, които хвърлят по-тежки.

Докато свърши със сглобяването на скафандъра, тя бе изгледала записа над сто пъти и тактиката на битката започваше да се оформя в главата ѝ. При обучението си по ръкопашен бой бе успявала да надвие повечето си противници. Но дребните и бързи бойци, онези, които знаеха как да удрят и да се отдръпват, ѝ създаваха проблеми. Ето такава трябваше да е тя в тази битка. Трябваше да удря и да бяга, и да не спира нито за миг. Но дори и тогава щеше да се нуждае от солидна доза късмет, защото се биеше с някого далеч извън нейната категория, а един удар на чудовището бе гарантиран нокаут.

Другото ѝ предимство бе, че всъщност не се налагаше да побеждава. А само да му нанесе достатъчно поражения, за да го накара да се самоубие. В момента, когато влезе в прясно излъскания си скафандър и го остави да се затвори около нея за последна проверка, вече бе почти сигурна, че може да го направи.

* * *

Боби си мислеше, че душевният покой, който бе постигнала по отношение на предстоящата битка, най-после ще ѝ позволи да заспи, но след три часа въртене в леглото се отказа. Нещо продължаваше да човърка ума ѝ. Опитваше се да намери своя бушидо, пътя на война, ала все още имаше твърде много неща, от които не можеше да се откъсне. Нещо не ѝ позволяваше.

Затова тя облече голяма мъхеста хавлия, която бе откраднала от „Гуаншийн“, и се спусна с асансьора към командния център. Беше трета смяна, така че корабът беше пуст. Холдън и Наоми си имаха обща каюта и Боби откри, че в момента завижда на този човешки контакт. Той беше нещо сигурно, в което да се вкопчиш, сред цялата тази несигурност. Авасарала беше в своята каюта и вероятно пращаше съобщения на разни хора на Земята. Алекс трябва да спеше в стаята си и за един кратък момент тя се зачуди дали да не го събуди. Приказливият пилот ѝ харесваше. Беше искрен по начин, който не бе срещала често, откакто напусна активна служба. Но Боби също така знаеше, че да събудиш мъж в три през нощта по хавлия праща

определени сигнали, каквито тя нямаше наум. Затова вместо да се опитва да му обясни, че просто има нужда да си поговори с някого, подмина жилищния отсек и продължи нататък.

Еймъс, който бе поел късната смяна, седеше пред един пулт в командния център с гръб към нея. За да не го стресне, тя се покашля. Той не помръдна, нито пък реагира по друг начин, така че Боби се отправи към комуникационния пулт. Когато погледна назад към Еймъс, видя, че очите му са затворени и той диша дълбоко и равномерно. На кораб от МКРФ спането на пост щеше да ти докара сурово наказание. Но явно Холдън бе поохладил малко дисциплината след напускането на флота.

Боби включи комуникационния пулт и намери най-близкия теснолъчев предавател. Първо се обади на баща си.

— Здравсти, тате. Не съм сигурна дали трябва да се опитваш да ми отговаряш. Ситуацията тук е взривоопасна и се развива стремително. Но през следващите дни може да чуеш много шантави неща. Някои от тях може да се отнасят за мен. Просто искам да знаете, че ви обичам и обичам Марс. Всичко, което съм направила, е било за да опазя вас и нашия дом. Може да съм се залутала за кратко, защото нещата се усложниха и станаха трудни за разбиране. Но сега мисля, че виждам ясен път и ще поема по него. Обичам теб и мама. Кажи на момчетата, че са скапаняци. — Преди да изключи записа, тя посегна и докосна екрана. — Чао, татко.

Натисна бутона за изпращане, но все още имаше чувството, че не е свършила всичко. Нямаше логика, защото, като се изключи семейството ѝ, всички, които се бяха опитали да ѝ помогнат през последните три месеца, бяха на този кораб.

Впрочем имаше. Защото не всички бяха на кораба.

Боби набра друг номер по памет и каза:

— Здравейте, капитан Мартенс. Аз съм. Мисля, че знам какво се опитвахте да ме накарате да проумея. Тогава не бях готова, но думите ви се запечатаха в паметта ми. Така че не сте си загубили времето. Сега вече разбирам. Знам, че грешката не е била моя. Знам, че просто съм се озовала на грешното място в грешното време. И в момента се връщам към началото именно защото разбирам. Не съм ядосана, не съм наранена, не виня себе си. Просто е мой дълг да довърша битката.

В мига, щом натисна бутона за изпращане, нещо в гърдите ѝ се отпусна. Всички нишки бяха навързани и сега можеше да отиде на Йо и да направи каквото трябва без никакви съжаления. Тя въздъхна дълбоко и се свлече в противоускорителното кресло. Изведнъж се бе почувствала уморена до смърт. Струваше ѝ се, че може да спи със седмици. Зачуди се дали някой ще се ядоса, ако откърти направо в командния център, вместо да се връща по целия път до долу.

* * *

Не си спомняше кога е заспала, но ето че лежеше в креслото пред комуникационния пулт и до главата ѝ се бе събрала малка локвичка слюнка. За нейно облекчение хавлията ѝ бе останала кажи-речи на място, така че не си бе показала голия задник на всички минаващи оттук.

— Сержи? — повика я Холдън с тон, който подсказваше, че не го прави за първи път. Стоеше над нея със загрижена физиономия.

— Извинявам се — каза тя, като се надигна и придърпа хавлията по-плътно около тялото си. — Снощи трябваше да пратя някои съобщения. Сигурно съм била по-уморена, отколкото си мислех.

— Да, да — каза Холдън. — Няма проблем. Спи където искаш.

— Добре — отвърна Боби и заотстъпва към стълбата. — Мисля, че ще сляза долу, ще си взема един душ и ще се опитам да се превърна отново в човек.

Холдън кимна със странна усмивка на лицето.

— Разбира се. Ела при мен в работилницата, след като се облечеш.

— Тъй вярно — отвърна тя и се спусна бързо по стълбата.

След неприлично дълъг душ се преоблече в червено-сивата си униформа, взе си чаша кафе от каюткомпанията и отиде в работилницата. Холдън вече бе там. На една от масите имаше сандък с размерите на калъф за китара, а един по-голям стоеше в краката му. Когато Боби влезе, той потупа по сандъка на масата.

— Това е за теб. Като се качи на борда, забелязах, че твоята май липсва.

Боби се поколеба за момент, после отиде до сандъка и го отвори. Вътре имаше двумилиметрова трицевна картечница с електрическо задействане, от онези, които пехотинците наричаха „Гъндърболт Марк V“. Беше нова и лъскава и точно по мярка на бронята ѝ.

— Това е изумително — възкликна Боби, след като си пое дъх. — Но без муниции е просто една голяма тояга.

Холдън ритна сандъка на пода.

— Пет хиляди безгилзови двумилиметрови патрона. Със запалителни върхове.

— Запалителни?

— Забравяш, че аз също съм виждал чудовището отблизо. Бронебойните куршуми не са от никаква полза срещу него. Даже намаляват пораженията по меките тъкани. Но след като от лабораторията са решили да сложат в тях запалителни бомби, предполагам, това означава, че не са огнеупорни.

Боби извади тежкото оръжие от сандъка и го сложи на пода до наново сглобения боен скафандър.

— Мамка му, да!

47. ХОЛДЪН

Холдън седеше пред тактическия пулт в командния център и гледаше как се събират войските за Рагнарок. Адмирал Садър, за когото Авасарала ги уверяваше, че е от добрите, бе присъединил корабите си към малката, но растяща флотилия от марсианци, докато се носеха към Йо. В орбита около луната ги чакаха десетината кораба от флотата на адмирал Нгуен. Още марсиански и земни кораби летяха натам от Сатурн и от Пояса. Когато всички пристигнеха, в района щеше да има около трийсет и пет големи кораба и десетки по-малки прехващачи и корвети като „Росинант“.

Трийсет и пет големи кораба. Холдън се опита да си спомни дали някога е имало толкова мащабни флотски действия, но не се сецаше за такива. Заедно с флагманите на адмиралите Нгуен и Садър, в окончателната бройка щеше да има четири дреднаута на ООН от клас „Труман“, а марсианците щяха да разполагат с три бойни кораба клас „Донагър“, всеки от които би могъл да унищожи населението на цяла планета. Останалите щяха да са смесица от кръстосвачи и разрушители. Не толкова тежка категория като бойните кораби, но достатъчно мощни да изпарят „Росинант“. За което, ако трябваше да е честен, Холдън се притесняваше най-много.

На теория неговата страна имаше повече кораби. След като Садър и марсианците бяха обединили силите си, те превъзхождаха двойно контингента на Нгуен. Само че колко от земните кораби биха стреляли по своите само защото така са им наредили един адмирал и една прокудена политичка? Беше напълно възможно, ако наистина се стигне до стрелба, много от корабите на ООН да получат необясними аварии в комуникационната апаратура и да изчакат да видят как ще се развият нещата. А това не беше най-лошият вариант. Най-лошият вариант беше някои от корабите на Садър да сменят страните, когато марсианците започнат да убиват земляни. Битката можеше да се

превърне в хаос, в който много хора са насочили оръжия един срещу друг и никой не знае на кого да вярва.

— Можеше да се превърне в кървава баня.

— Ние имаме два пъти повече кораби — отбеляза Авасарала от постоянното си място на комуникационния пулт. Холдън за малко да възрази, но се отказа. В края на краищата нямаше смисъл. Авасарала щеше да вярва в онова, в което искаше да вярва. Нужно ѝ беше да си мисли, че всичките ѝ усилия са си стрували и ще бъдат възнаградени, когато флотата пристигне и този клоун Нгуен се предаде на очевидно по-голямата ѝ военна сила. Но всъщност нейната версия беше също толкова измислена, колкото и неговата. Никой нямаше да знае със сигурност какво ще стане, докато не стане.

— Колко още остава? — попита Авасарала и смукна от мехура със слабо кафе, каквото бе започнала да си прави вместо чай.

Холдън си помисли дали да не ѝ посочи навигационната информация, която „Роси“ подаваше към всички конзоли, но реши да не го прави. Авасарала не искаше от него да ѝ показва къде да я види. Искаше той да ѝ каже. Не беше свикнала да натиска сама копчетата. В нейните представи тя го превъзхождаше по ранг. Холдън се зачуди как ли всъщност стои въпросът със старшинството в такива случаи. Колко нелегални капитани на крадени кораби са нужни, за да се равняват на една изпаднала в немилост политичка от ООН? Някой съд можеше да си блъска главите над това в продължение на десетилетия.

Все пак не беше справедлив към Авасарала. Тя не го правеше, защото искаше той да изпълнява заповедите ѝ. Просто се намираще в ситуация, за която изобщо не бе подготвена, беше най-малко полезният човек в стаята и се опитваше да установи някакъв контрол. Стремеше се да преоформи пространството около себе си така, че да съответства на представата ѝ за самата нея.

Или може би просто искаше да чуе нечий глас.

— Осемнайсет часа — каза Холдън. — Повечето кораби, които не са част от флотата ни, ще пристигнат там преди нас. А останалите няма да се появят, преди всичко да е свършило, така че можем да не ги броим.

— Осемнайсет часа — повтори Авасарала. В гласа ѝ имаше нещо като благоговение. — Космосът е невероятно голямо място. Все същата стара история.

Беше отгатнал правилно. Тя наистина искаше просто да си поговори с някого, така че нека говори.

— Каква история?

— Империя. Всяка империя расте, докато обхване по-голяма територия, отколкото може да контролира. Започнали сме с борба кой да седи на най-хубавите клони на едно дърво. После сме слезли на земята и сме започнали да се бием за няколко квадратни километра дървета. После някой открил язденето на кон и се образували империи, обхващащи стотици и хиляди квадратни километри. Корабите дали възможност експанзията да продължи през океаните. Ъпстейновият двигател ни даде външните планети...

Гласът ѝ заглъхна и тя затрака по комуникационния пулт. Не каза на кого праща съобщения и Холдън не попита. Когато свърши, заговори отново:

— Историята обаче винаги е една и съща. Независимо колко добра е технологията ти, по някое време ще завладееш повече територия, отколкото можеш да задържиш.

— Говорите за външните планети?

— Не конкретно — каза тя и гласът ѝ стана тих и замислен. — Говоря за цялата шибана идея за империя. Британците не са успели да задържат Индия и Северна Америка, защото от къде на къде хората ще слушат крал, който се намира на шест хиляди километра от тях?

Холдън си играеше с въздушната дюза на пулта си и я насочи към лицето си. Хладният въздух миришеше леко на озон и масло.

— Логистиката винаги е проблем.

— Няма майтап. Да предприемеш опасно пътуване на шест хиляди километра през Атлантическия океан, за да се биеш с колонистите, дава на врага ти страхотно домакинско предимство.

— Е — подхвърли Холдън, — поне ние земляните го разбрахме, преди да започнем война с Марс. Той е още по-далеч. И понякога Слънцето е между нас.

— Някои хора никога не ни простиха, че не стъпихме на шията на Марс, когато имахме тази възможност — отбеляза Авасарала. — Аз работя за някои от тях. Шибани идиоти.

— Мислех, че поуката от историята е, че тези хора винаги губят накрая.

— Тези хора — подчерта тя, като се надигна от креслото и тръгна бавно към стълбата — не са истинският проблем. На Венера може би се намира авангардът на първата империя, която е в състояние да задържи толкова територия, колкото завладее. И тази шибана протомолекула ни разобличи какви дребнави селски тарикати сме. Каним се да проиграем Слънчевата система, защото сме си мислели, че можем да построим летища от бамбук и да призовем товара с шамански обреди.

— Поспете малко — посъветва я Холдън, докато асансьорът пристигаше. — Ще побеждаваме империите една по една.

— Може би — сви рамене Авасарала и се скри от погледа му, а люкът на палубата се затръшна след нея.

* * *

— Защо никой не стреля? — попита Пракс. Беше се качил в командния център по петите на Наоми като изгубено дете. Сега седеше в едно от многото неизползвани противоускорителни кресла и се взираше в главния екран със смесица от страх и очарование.

Големият тактически дисплей показваше скупчване на червени и зелени точки, които обозначаваха трийсетината големи кораба, паркирани в орбита около Йо. „Роси“ бе оцветил земните кораби в зелено, а марсианските в червено. Това караше иначе толкова сложната ситуация да изглежда заблуждаващо проста. Холдън знаеше, че ако някой започне да стреля, ще е голям проблем да отличиш приятелите от враговете.

Засега корабите се носеха мирно над Йо, само загатваха за огромната заплаха, която представляват. Напомняха на Холдън за крокодилите, които бе видял в зоологическата градина като дете. Огромни, с бронирана кожа и пълни със зъби, но носещи се по водната повърхност като статуи. Дори очите им не мигаха. Хвърлеха ли им храна обаче, изхвъркваха от водата с плашеща скорост.

„В момента просто чакаме във водата да капне малко кръв.“

— Защо никой не стреля? — повтори Пракс.

— Хей, докторе — обади се Еймъс. Беше се изтегнал в едно от креслата до Пракс и излъчваше лениво спокойствие, каквото на

Холдън му се искаше самият той да изпитва. — Помниш ли как на Ганимед бяхме изправени срещу онези момчета с оръжията и никой не стреляше, докато ти не реши да щракнеш ударника на пистолета си?

Пракс пребледня. Холдън предположи, че си е спомнил за кървавите резултати от онази битка.

— Да — потвърди ботаникът. — Помня.

— Сега имаме нещо подобно — рече Еймъс. — Само че още никой не е щракнал ударника.

Пракс кимна.

— Ясно.

Ако в крайна сметка някой взривеше спокойствието, Холдън знаеше, че първият им проблем ще е да разберат кой по кого стреля.

— Авасарала, имате ли вече някаква информация за политическата ситуация? На този екран има адски много зелени точки. Колко от тях са на наша страна?

Старата дама сви рамене и продължи да слуша разговорите между корабите.

— Наоми? — попита Холдън. — Някакви идеи?

— Засега флотата на Нгуен се цели само в марсиански кораби — отвърна тя, като маркира съдовете на главния тактически екран, така че всички да ги виждат. — Марсианските кораби пък се целят в тях. Корабите на Садър не се целят в никого и той дори не е отворил амбразури. Предполагам, че още се надява на мирно решение.

— Моля те, прати комплиментите ми на разузнавателния офицер на кораба на Садър — заръча Холдън. — И го помоли да ни даде някакви нови опознавателни данни „свой/чужд“, за да не се превърне това в най-голямата шибана каша в Слънчевата система.

— Имаш го — откликна Наоми и осъществи връзката.

— Еймъс, виж дали всички са запечатали добре скафандрите си — продължи Холдън. — Провери първо тук, преди да слезеш долу. Надявам се да не започне стрелба, но обикновено това, на което се надявам, е съвсем различно от онова, което става.

— Разбрано — кимна Еймъс, стана от креслото си и затрополи по палубата с магнитните си ботуши, проверявайки шлемовете на всички.

— Проба, проба, проба — заговори Холдън по общия радиоканал. Един по един хората на борда потвърдиха, че го чуват.

Това бе кажи-речи всичко, което можеше да направи, докато някой с по-голяма заплаता от неговата не реши накъде ще тръгнат нещата.

— Чакайте — обади се Авасарала и натисна един бутон на конзолата си. По радиоприемниците в скафандрите им зазвуча външен канал.

— ... изстреляме незабавно срещу цели на Марс. Имаме батарея от ракети, носещи смъртоносно биологично оръжие, които са в бойна готовност. Даваме ви един час да напуснете орбитата на Йо или ще ги изстреляме незабавно срещу цели на Марс. Имаме...

Авасарала изключи канала.

— Изглежда и трета страна се е включила в груповата чекия — вметна Еймъс.

— Не — каза Авасарала. — Това е Нгуен. Превъзхождаме го, затова е наредил на приятелчетата на Мао на повърхността да ни заплашат, за да ни накарат да отстъпим. Ще... Ох, мамка му.

Чукна пак по пулта и по радиото заговори нов глас. Беше женски, с културен марсиански акцент.

— Йо, тук е адмирал Мохан от Марсианския конгресно-республикански флот. Ако изстреляте нещо по-голямо от бутилка, ще направим цялата ви шибана луна на стъкло. Чувате ли ме?

Еймъс се наведе към Пракс.

— Ето, виждаш ли, в момента всички те щракат ударниците си.

Пракс кимна.

— Ясно.

— Това много скоро ще излезе от всякакъв контрол — прецени Холдън, заслушан в едва сдържаната ярост в гласа на марсианския адмирал.

— Говори адмирал Нгуен от кораба на ООН „Агата Кинг“ — обади се нов глас. — Адмирал Садър се намира тук незаконно, по искане на цивилно длъжностно лице без никаква военна власт. Затова заповядвам на всички кораби под негово командване веднага да отстъпят. Освен това заповядвам капитанът на флагмана на Садър да арестува адмирала за измяна и...

— О, я млъквай — тросна се Садър по същия канал. — Тук съм като част от законна мисия за разследване на неуместен разход на средства и материали на ООН за секретен биооръжен проект на Йо.

Проект, за който адмирал Нгуен е лично отговорен в нарушение на директивите на ООН...

Авасарала прекъсна връзката.

— Леле, това не е хубаво — каза Алекс.

Авасарала отвори лицевото стъкло на шлема си и въздъхна дълбоко. Бръкна в чантата си и извади един шамфъстък. Счупи го и замислено изяде ядката, след което пусна черупката в близкия улей за отпадъци. Една малка люспица заплува в микрогравитацията.

— Не, всъщност би трябвало да е наред — изтъкна тя. — Всичко това е чупене на стойки. Докато си мерят пишките, никой няма да стреля.

— Но ние не можем просто да седим тук и да чакаме — изохка Пракс, клатейки глава. Еймъс плуваше пред него и проверяваше шлема му. Пракс го отблъсна и се опита да стане. Отдели се от противоускорителното кресло, но не се сети да включи магнитните си ботуши. — Ако Мей е там долу, трябва да слезем. Те казват, че ще превърнат луната в стъкло. Трябва да слезем, преди да са го направили.

В гласа на ботаника се промъкваше истерична нотка. Напрежението му се отразяваше. Отразяваше се на всички им, но Пракс бе този, при който щеше да проличи най-рано и най-силно. Холдън стрелна с очи Еймъс, но едрият мъж просто изглеждаше изненадан, че е бил избутан от доста по-дребничкия учен.

— Те говорят за унищожаване на базата. Трябва да слезем там долу! — продължи Пракс и паниката си проби път през гласа му.

— Нищо няма да правим — рече Холдън. — Не и докато не получим по-добра представа как ще се развият нещата.

— Изминахме целия този път, за да не правим нищо, така ли? — попита Пракс.

— Докторе, не искаме да сме тези, които ще действат първи — каза Еймъс и сложи ръка на рамото му, за да го натисне към палубата. Без да се обръща, дребничкият ботаник се отърси с рязко движение и се отблъсна от креслото си към Авасарала.

— Включете ме към канала. Дайте да поговоря с тях — помоли той и посегна към комуникационния пулт. — Не мога...

Холдън се метна от креслото си към ботаника. Улучи го във въздуха и двамата отлетяха през стаята, за да се блъснат в стената. Дебелият омекотяващ слой пое удара, но Холдън усети как въздухът

излетя от гърдите на Пракс, когато хълбокът му се заби в корема на по-дребния мъж.

— Ъх — изохка Пракс и се зарея във въздуха, свит в зародишна поза.

Холдън включи с ритник магнитите на ботушите си и се издърпа към пода. Сграбчи Пракс и го тласна през стаята към Еймъс.

— Свали го в каютата му и го натъпчи до козирката с успокоителни. После слез в машинното и се пригответи за битка.

Еймъс кимна и хвана реещия се Пракс.

— Добре — каза и след няколко секунди двамата изчезнаха през люка.

Холдън се огледа. Видя шокираните физиономии на Авасарала и Наоми, но не им обърна внимание. Копнежът на Пракс дъщеря му да има предимство над всичко останало едва не бе изложил отново всички им на опасност. И макар че Холдън разбираше чувствата на мъжа, точно в момента си имаше достатъчно други грижи. Не искаше да се чуди как да му попречи да погуби всички на борда всеки път, когато изникне името на Мей. Това го изнерви и му се прищя да се сопне на някого.

— Къде, по дяволите, е Боби? — извика, без да се обръща към никого конкретно. Не я беше виждал, откакто влязоха в орбита около Йо.

— Видях я току-що в работилницата — отвърна Еймъс по радиото. — Чистеше пушката ми. Мисля, че се е заела да подготви всички оръжия и брони.

— Това е... — започна Холдън, готов да се развика за нещо. — Това всъщност е доста полезно. Кажи й да си облече скафандъра и да си включи радиото. Тук нещата може да се сговнят много бързо.

Отдели няколко секунди да подиша дълбоко и да се успокои, а после се върна на пулта си.

— Добре ли си? — попита Наоми по частния им канал.

— Не — каза той, след като натисна с брадичка бутона, така че само тя да чуе отговора му. — Не, всъщност съм уплашен до смърт.

— Мислех, че вече сме оставили това зад гърба си.

— Оставили сме зад гърба си страха?

— Не — каза тя и усмивката личеше ясно в гласа й. — Самообвиненията. Аз също съм уплашена.

— Обичам те — каза Холдън и изпита същата електрическа тръпка както винаги, когато ѝ го казваше: наполовина страх, наполовина фукня.

— Може би трябва да държиш под око пулта си — подхвърли тя и по тона ѝ личеше, че го дразни. Никога не му казваше, че го обича, след като той го е казал пръв. Твърдеше, че думите губели силата си, ако хората ги изричат прекалено често. Той разбираше довода ѝ, но се бе надявал този път тя да наруши правилото. Имаше нужда да го чуе.

Авасарала се бе прегърбила над комуникационния пулт като някакъв древен мистик, надзърташ в дълбините на мътно кристално кълбо. Скафандърът ѝ висеше като на плашило. Холдън се замисли дали да не ѝ нареди да закопчае шлема си, но после сви рамене. Беше достатъчно възрастна да преценява сама рисковете и ползите от яденето по време на битка.

От време на време тя бръкваше в чантата си и вадеше нов фъстък. Във въздуха около нея се образуваше растящ облак от мънички люспици. Холдън се дразнеше, докато гледаше как тя замърсява кораба му, но никой боен кораб не бе толкова деликатен, че малко хвърчащ във въздуха боклук да повреди нещо. Дребните частици щяха или да бъдат засмукани от системата за рециклиране на въздуха и уловени от филтрите, или като включеха тягата, щяха да паднат на пода, откъдето по-късно да ги пометат. Холдън се зачуди дали на Авасарала някога ѝ се е налагало да чисти нещо.

Докато я гледаше, старицата килна глава настрани и се заслуша с внезапен интерес в нещо, която само тя чуваше. Ръката ѝ се стрелна напред, бърза като птица, и чукна по екрана. По корабното радио се разнесе нов глас, този път придружен от тихото съскане, което се получава, когато сигналът пътува милиони километри през космоса.

— ... екретар Естебан Соренто-Гилис. Преди известно време обявих сформиранието на комисия, която да разследва възможните злоупотреби с ресурси на ООН за незаконна разработка на биологично оръжие. Разследването все още се води и засега комисията не е готова да повдигне обвинения, но в интерес на обществената безопасност и за да се осигури по-пълно и всестранно разследване, някои служители на ООН на ключови позиции трябва да бъдат отзовани на Земята за даване на показания. Първо, адмирал Аугусто Нгуен от Флота на Обединените нации. Второ...

Авасарала чукна по пулта, за да спре предаването, и зяпна срещу конзолата за няколко секунди.

— Върх, да си го начукам.

Из целия кораб завиха аларми.

48.

АВАСАРАЛА

— Засичам бързи обекти — докладва Наоми през воя на алармите. — Флагманът на ООН стреля.

Авасарала затвори шлема си, видя на лицевия дисплей потвърждението за запечатване и затрака по комуникационния пулт. Умът ѝ хвърчеше по-бързо от ръцете ѝ. Еринрайт бе сключил сделка и сега Нгуен го знаеше. Адмиралът щеше да опере пешкира и го приемаше зле.

На конзолата светна сигнал за пристигащо съобщение с висок приоритет. Тя го натисна и на всички терминали в командния център се появи лицето на Садър.

— Тук е адмирал Садър. От този момент поемам командването на...

— Добре — отбеляза Наоми. — В момента имам нужда от истинския си екран. Трябва да свърша малко работа.

— Извинявай — каза Авасарала, и продължи да трака по конзолата. — Грешен бутон.

— ... тази военна част. Адмирал Нгуен е освободен от поста си. Всякакви враждебни действия ще бъдат...

Авасарала прехвърли картината на своя екран, но при това неволно смени предаването. Лицето на Нгуен беше почти мораво и той се пъчеше в униформата си.

— ... незаконно и безпрецедентно задържане. Адмирал Садър трябва да бъде отведен в ареста, докато...

На пулта светнаха пет искания за връзка, до всяко от които пишеше име и кратък опознавателен код. Авасарала не им обърна внимание, а включи излъчване на живо. Когато бутонът светна, тя погледна право в камерата.

— Говори помощник заместник-секретар Крисджен Авасарала, представителка на земното правителство. Законното командване на тази военна част е дадено на адмирал Садър. Всеки, който отхвърля

или пренебрегва заповедите му, ще понесе наказателна отговорност. Повтарям, адмирал Садър е законно упълномощеният командир на...

Наоми изсумтя тихичко. Аvasарала спря излъчването и се обърна.

— Мда — вметна Холдън. — Това беше лошо.

— Кое? — попита Аvasарала. — Кое беше лошо?

— Един от земните кораби току-що бе улучен от три торпеда.

— Това много ли е?

— Отбранителните системи не ги спират — обясни Наоми. — Тези торпеда на ООН имат опознавателни кодове, които ги бележат като приятели, така че минават безпрепятствено. Земните кораби обикновено не очакват други земни кораби да стрелят по тях.

— Три са много — изтъкна Холдън, докато закопчаваше коланите на противоускорителното кресло. Тя не го видя да докосва никакви контролни уреди, но сигурно го бе направил, защото, щом заговори, гласът му отекна както през кораба, така и по говорителите в шлема ѝ. — Започна се. Всички имате дващсет секунди да си намерите безопасно място и да се закопчаете.

— Разбрано — отвърна Боби от където и да се намираше.

— Докторът е вързан и щастлив — докладва Еймъс. — Сега тъкмо отивам към машинното.

— Ще се включим ли в битката? — попита Алекс.

— Там навън има около трийсет и пет кораба, които са далеч по-големи от нас. Какво ще кажеш просто да се постареем да не ни надупчат?

— Тъй вярно — отвърна Алекс от пилотската кабина. Не беше останал и помен от демокрация или гласуване. Това бе хубаво. Поне Холдън държеше нещата в ръце, когато трябваше да има един-единствен командир.

— Приближават се два бързи обекта — съобщи Наоми. — Някой все още си мисли, че ние сме лошите.

— Аvasарала е виновна — подхвърли Боби.

Преди Аvasарала да има време се засмее, гравитацията се измести настрани. Двигателите на „Росинант“ се бяха включили. Креслото ѝ се завъртя и заскърца. Предпазният гел я стисна и я пусна.

— Алекс?

— Прехванах ги — докладва Алекс. — Не бих възразил срещу един истински стрелец, сър.

— Ще имаме ли време да я качим тук горе?

— Не — отвърна Алекс. — Още три се приближават.

— Мога да поема контрола върху оръдията оттук, сър — обади се Боби. — Не е същото, но поне на вас няма да ви се налага да го правите.

— Наоми, прехвърли оръдията на сержанта.

— Оръжейният контрол е прехвърлен. Твои са, Боби.

— Поемам контрола — отвърна Боби.

На екрана на Авасарала мигаха цял куп входящи съобщения. Тя започна да ги преглежда. „Кенеди“ обявяваше пълномощията на Садър за незаконни. Първият офицер на „Тритон“ докладваше, че капитанът е отстранен от командването и искаше заповеди от Садър. Марсианският разрушител „Яни Кеос“ се опитваше да се свърже с Авасарала, за да си изясни по кои земни кораби може да стреля.

Тя изкара на екрана тактическия дисплей. Червени и зелени кръгчета обозначаваха струпването от кораби; тънки сребърни линии показваха стрелбата на отбранителните оръдия или пътя на торпедата.

— Ние червени ли сме, или зелени? — попита Авасарала. — Кой какъв е на това шибано нещо?

— Марс е червен, Земята е зелена — поясни Наоми.

— А кои от земните са на наша страна?

— Върви разбери — каза Холдън и в същия миг една от зелените точки внезапно изчезна. — Алекс?

— „Дариус“ изключи предпазните системи на отбранителните си оръдия и сега сипе огън по всичко в обхвата си, както по приятели, така и по врагове. И... мамка му.

Креслото на Авасарала се раздвижи пак. Сякаш се надигна под нея и притисна гърба ѝ в омекотяващия гел, докато ѝ стана трудно да вдига ръцете си. На тактическия екран облакът от кораби — приятели, врагове и неопределени — се измести леко и две златисти точки се уголемиха, а изписаното до тях разстояние бързо намаляваше.

— Госпожо помощник каквото сте там — подкани Холдън, — сега можете да отговорите на някои от тези искания за връзка.

Авасарала имаше чувството, че някой стиска червата ѝ отдолу. В гърлото ѝ се надигаше вкус на сол и стомашни киселини. Започваше да

се поти по начин, който бе свързан по-скоро с гаденето, отколкото с температурата. Насили се да протегне ръце към комуникационния пулт, точно когато двете златисти точки изчезнаха.

— Благодаря ти, Боби — каза Алекс. — Потеглям нагоре. Ще се опитам да поставя марсианците между нас и битката.

Авасарала започна да търси връзка с корабите. В разгара на битката това бе единственото, което можеше да прави: да говори. Същото, което бе правила винаги. Всъщност, то даже й действаше успокоително. „Грийнвил“ приемаше командването на Садър. „Танака“ не отговаряше. „Дайсън“ прие връзката, но се чуваше само как разни хора си крещят. Беше истинска лудница.

Дойде съобщение от Садър и тя го прие. То включваше нов код за системата „свой/чужд“ и тя ръчно задейства актуализирането. На тактическия дисплей повечето зелени точки станаха бели.

— Благодаря — каза Холдън. Авасарала преглътна своето „моля“. Медикаментите против гадене, изглежда, действаша на всички други. Хич, ама хич не й се искаше да повърне в шлема си. Една от шестте останали зелени точки угасна, а друга изведнъж побеля.

— Уха, право отзад — възкликна Алекс. — Това беше гадно.

На конзолата на Авасарала пак се появи кодът на Садър и тя натисна бутона за приемане точно когато „Роси“ се раздвижи отново.

— ... незабавна капитулация на флагмана „Кинг“ и адмирал Аугусто Нгуен — казваше Садър. В ниската гравитация буйната му бяла коса се бе разперила около главата му като опашка на паун. Усмивката му бе остра като нож. — Всеки съд, който още отказва да ме признае за законен главнокомандващ, ще бъде лишен от амнистия. Разполагате с трийсет секунди.

На тактическия дисплей повечето сребърни и златни нишки бяха изчезнали. Корабите сменяха позициите си, като всеки от тях се движеше по собствени сложни вектори. Докато Авасарала гледаше, всички останали зелени точки побеляха. Всички освен една.

— Не бъди инат, Нгуен — промълви тя. — Играта свърши.

В продължение на няколко дълги секунди в командния център цареше тишина. Напрежението бе почти непоносимо. Наруши я гласът на Наоми.

— Засичам още бързи обекти. О, засичам още много бързи обекти.

— Къде? — попита рязко Холдън.

— От повърхността.

Авасарала не направи нищо, но тактическият ѝ дисплей промени мащаба, докато купът от кораби — червени, бели и единственият непокорен зелен — не се смали до една четвърт от предишната си големина и в долния край на екрана не се появи широката дъга на лунната повърхност. От нея се издигаха в плътен сноп стотици тънки жълти линии.

— Дайте ми бройка — нареди Холдън. — Имам нужда от бройка.

— Двеста и деветнайсет. Не. Чакай. Двеста и трийсет.

— Какво е това, по дяволите? Торпеда ли? — попита Алекс.

— Не — отвърна Боби. — Чудовища. Те изстреляха чудовищата.

Авасарала отвори канал за излъчване. Косата ѝ сигурно изглеждаше по-зле и от тази на Садър, но тя отдавна вече не бе суетна. Стигаше ѝ, че може да говори без страх, че ще повърне.

— Тук е Авасарала — поде тя. — Обектите, чието изстрелване виждате в момента, са нови оръжия на протомолекулна основа, които се използват за неоторизиран първи удар срещу Марс. Трябва да свалим тия шибаняци, и то веднага. Стреляйте, всички.

— Постъпи искане от флагмана на Садър да им предоставим дистанционен контрол над оръдията ни за координирана стрелба — съобщи Наоми. — Да го направя ли?

— Как ли пък не! — възрази Алекс.

— Не, но следи исканията — каза Холдън. — Няма да дам на един военен компютър контрол над кораба си, но все пак трябва да участваме в разрешаването на тази ситуация.

— „Кинг“ потегля с висока тяга — докладва Алекс. — Мисля, че се опитва да офейка.

На дисплея линиите, изстреляни от Йо, се разтваряха като цвете. Някои се отклоняваха под неочаквани ъгли, други се виеха по спирала, а трети криволичеха по чудати зигзагообразни траектории. Всяка от тях представляваше гибелта на една планета, а данните за ускорението им показваха 10, 15, 20 *g*. Никой човек не можеше да издържи на натоварване от 20 *g*. Само че онова там не бяха хора.

От корабите излетяха трепкащи златни точки, които се устремиха да посрещнат нишките от Йо. На дисплея изглеждаше, че

всичко се развива с бавно, лениво темпо, но данните опровергаваха това. Плазмените торпеда се носеха с максимална скорост, но пак им трябваша дълги секунди, за да стигнат до главната група. Аvasарала видя как първото от тях избухна и снопът от протомолекулни чудовища се раздели на дузина потоци. Избягваща маневра.

— Някои от тези идват към нас, капитане — съобщи Алекс. — Не мисля, че са създадени да пробиват корпуса на кораб, но съм адски сигурен, че така или иначе ще го направят.

— Хайде да отидем там и да направим каквото можем. Не бива да позволяваме на никое от тези... Хей, къде се дянаха?

На тактическия дисплей линиите на атакуващите чудовища гаснеха една по една.

— Спират тягата — обясни Наоми. — И радиомаяците им се изключват. Сигурно имат корпуси, които поглъщат радарните сигнали.

— Имаме ли данни за траекториите им? Можем ли да предскажем къде ще се озоват?

На тактическия дисплей затрепкаха стотици светулки. Ракетите с чудовищата ту се появяваха, ту изчезваха, когато тягата им се включваше за кратко, тласкайки ги в наглед полуслучайни посоки, но облакът им неизменно се разширяваше.

— Ах, това ще е истинска гадост — промърмори Алекс. — Боби?

— Прехванала съм няколко мишени. Доближете ни в обсега на отбранителните оръдия.

— Дръжте се, деца — предупреди Алекс. — Ще се повозим.

„Роси“ подскочи рязко и Аvasарала отново бе притисната към креслото си. Треперенето, което усещаше, изглежда, се дължеше на собствените ѝ мускули, после на стрелящите ОО, а след това пак на мускулите ѝ. На дисплея обединените сили на Земята и Марс се разгърнаха, преследвайки почти невидимите врагове. Гравитацията постоянно се менеше и креслото ѝ се въртеше ту насам, ту натам без предупреждение. Тя се опита да затвори очи, но стана по-лошо.

— Хмм.

— Какво, Наоми? — попита Холдън. — Какво „хмм“?

— „Кинг“ прави нещо странно. Засичам висока активност на маневрените двигатели и... О!

— Какво „о“? Съществителни. Трябват ми съществителни.

— Получил е пробив — каза Наоми. — Едно от чудовищата го е пробило.

— Казах ти, че могат да го правят — обади се Алекс. — Хич не ми се ще сега да съм на онзи кораб. И все пак, не би могло да се случи на по-мил човек.

— Неговите хора не са отговорни за действията му — изтъкна Боби. — Може дори да не знаят, че Садър командва. Трябва да им помогнем.

— Не можем — отвърна Холдън. — Те ще стрелят по нас.

— Бихте ли млъкнали, мътните ви взели? — изруга Авасарала. — И стига сте мърдали проклетия кораб насам-натам. Просто си харесайте някаква посока и се укротете за две минутки.

Никой не отговори на искането ѝ за връзка в продължение на пет минути. После десет. Когато се включи сигналът за бедствие на „Кинг“, още нямаше отговор. Почти веднага след това дойде откритото предаване.

— Тук е адмирал Нгуен от бойния кораб на ООН „Агата Кинг“. Предлагам да се предам на корабите на ООН, при условие че ще бъдем евакуирани незабавно. Повтарям: предлагам да се предам на всеки военен съд на ООН, при условие че ще бъдем евакуирани незабавно.

Садър отговори на същата честота.

— Тук е „Окимбо“. Какво е положението ви?

— Възможно е да има биологична опасност — докладва Нгуен. Гласът му беше толкова стегнат и писклив, все едно някой го душеше. На тактическия дисплей няколко бели точки вече се движеха към зелената.

— Дръжте се, „Кинг“ — каза Садър. — Идваме.

— Как ли пък не — промърмори Авасарала, а после изруга под нос, докато включваше на общо излъчване. — Как ли пък не! Тук е Авасарала. Поставям „Агата Кинг“ под пълна карантина. Никой съд не бива да се скачва с него, нито да приема прехвърляне на материали или личен състав. Който го направи, също ще бъде поставен под карантина.

Две от белите точки свиха настрани. Други три продължиха. Тя отвори пак канала.

— Само аз ли помня Ерос? Какво си мислите, че върлува на „Кинг“, да ви го начукам? Не се приближавайте.

И последните бели точки смениха посоката. Когато Нгуен отговори на искането ѝ за връзка, тя бе забравила, че то още е включено. Адмиралът изглеждаше ужасно. Аvasарала предполагаше, че и тя самата не изглежда по-добре. Зачуди се колко ли войни бяха свършили по този начин. Двама изтощени, замаяни противници, които се взират един в друг, докато светът около тях гори.

— Какво още искаш от мен? — озъби се Нгуен. — Предадох се. Загубих. Не бива хората ми да умрат заради твоята злоба.

— Не е злоба — възрази Аvasарала. — Просто не можем да го направим. Протомолекулата ще се измъкне на свобода. Програмите ви за контрол не действат. Заразна е.

— Не е доказано — настоя той, но тонът му издаде всичко.

— Вече се случва, нали? — попита тя. — Включи вътрешните камери. Дай да видим.

— Няма да го направя.

Тя издиша. Беше се случило.

— Толкова съжалявам — прошепна Аvasарала. — О, толкова съжалявам.

Веждите на Нгуен се повдигнаха на милиметър. Устните му се стиснаха в безкръвна линия. Стори ѝ се, че в очите му има сълзи, но може да бе просто смущение в сигнала.

— Трябва да включите радиомаяците на ракетите — каза Аvasарала. Когато той не отговори, добави: — Не можем да използваме протомолекулата като оръжие. Не разбираме какво представлява. Не можем да я контролираме. Вие току-що издадохте смъртна присъда на Марс. Не мога да ви спася, наистина не мога. Но включете тези радиомаяци и ни позволете да спасим тях.

Мигът увисна във въздуха. Аvasарала усещаше вниманието на Холдън и Наоми, насочено към нея, като топлина, излъчваща се от радиатор. Нгуен поклати глава, а устните му мърдаха, докато водеше задълбочен разговор със себе си.

— Нгуен — повика го тя. — Какво става? На твоя кораб. Колко зле са нещата?

— Измъкнете ме оттук и ще включа радиомаяците — каза той. — Ако трябва, хвърлете ме в затвора до края на живота ми, не ми пука. Но ме измъкнете от този кораб.

Авасарала опита да се приведе напред, но само креслото ѝ се раздвижи. Тя потърси думи, които биха накарали Нгуен да се опомни, да осъзнае, че е грешил, че е бил лош и сега ще умре по ужасен начин от собственото си оръжие, но има шанс да поправи стореното. Гледаше този ядосан, дребен, късоглед, уплашен човечец и се опитваше да намери начин да пробуди у него обикновено човешко благоприличие.

Не успя.

— Не мога да го направя — заяви тя.

— Тогава стига си ми губила времето — сопна се той и прекъсна връзката.

Тя се отпусна в креслото и покри очите си с длан.

— Получавам доста странни данни от онзи боен кораб — обади се Алекс. — Наоми? Виждаш ли това?

— Извинявай. Дай ми една секунда.

— Какво има, Алекс? — попита Холдън.

— Активността на реактора спада. Има рязък скок на радиационното ниво в целия кораб. Сякаш продухват с реактора вентилационната система.

— Това не ми звучи здравословно — подхвърли Еймъс.

Командният център отново притихна. Авасарала посегна да отвори канал към Садър, но се спря. Не знаеше какво да му каже. По корабния канал се разнесе глас, завален и лигав. Отначало тя не позна Пракс, а после той трябваше да повтори два пъти думите си, докато го разбере.

— Инкубационна камера — ломотеше Пракс. — Протомолекулата превръща кораба в инкубационна камера. Като на Ерос.

— Знае ли как да го прави? — попита Боби.

— Явно да — каза Наоми.

— Май ще трябва да го разтопим на шлага — предложи Боби. — Имаме ли достатъчно огнева мощ за това?

Авасарала отвори пак очи. Опита се да почувства нещо друго, освен безбрежна мъка. Трябваше да има някаква надежда. Дори Пандора бе я получила.

Холдън изрече на глас мислите ѝ.

— Дори да можем, това няма да спаси Марс.

— Може пък да сме ги унищожили всичките? — предположи Алекс. — Искам да кажа, вярно, че бяха адски много, но може би... може би сме ги унищожили?

— Трудно е да се каже, след като се носеха по инерция — отвърна Боби. — Ако сме изпуснали дори само едно и то стигне до Марс...

Всичко ѝ се изплъзваше. Толкова малко ѝ бе оставало да го спре, а ето че сега седеше тук и гледаше как всичко ѝ се изплъзва. Стомахът ѝ бе стегнат на възел. Но още не се бяха провалили. Не още. Трябваше, трябваше да има някакъв начин. Нещо, което би могло да се направи.

Тя препрати последния си разговор с Нгуен до Садър. Може би на него щеше да му хрумне някаква идея. Тайно оръжие, което ще изскочи отнякъде и ще изтръгне кодовете. Може би голямото братство, на военните щеше да успее да призове някакви остатъци от човечност у Нгуен.

Десет минути по-късно от „Кинг“ се отдели спасителна капсула. Садър не си направи труда да се свърже с нея, преди да я взриви. В командния център настроението бе погребално.

— Добре — каза Холдън. — Всичко по реда си. Трябва да слезем в базата. Ако Мей е там, ще я измъкнем.

— Аз ще се заема с това — предложи Еймъс. — И ще трябва да вземем доктора. Той за нищо на света не би го оставил на друг.

— И аз си мислех същото — съгласи се Холдън. — Така че подгответе се да свалите „Роси“ на повърхността.

— Ние ли? — попита Наоми.

— Аз ще отида със скутера до онзи боен кораб — каза Холдън. — Кодовете за включване на радиомаяците би трябвало да са в командния информационен център.

— Ти? — ахна Авасарала.

— Само двама души се спасиха от Ерос — каза Холдън и сви рамене. — И аз съм единственият, който остана.

49. ХОЛДЪН

— Не го прави — каза Наоми. Не молеше, не плачеше, не настояваше. Цялата сила на думите ѝ се криеше в кротката им простота. — Не го прави.

Холдън отвори шкафа за скафандри до главния въздушен шлюз и посегна към своята броня марсианска изработка. Внезапен спомен за радиационната болест на Ерос го спря.

— Те трупат радиация в „Кинг“ вече от часове, нали?

— Не отивай там — каза пак Наоми.

— Боби — повика Холдън по интеркома.

— Тук съм — отвърна пехотинката със сумтене. Помагаше на Еймъс да подготви снаряжението им за щурма срещу научноизследователската станция на Мао. След срещата си с протомолекулния хибрид Холдън предполагаше, че ще отидат тежковъоръжени.

— Какво ниво на радиационна защита предлагат тези марсиански бронирани скафандри?

— Като моя ли? — попита Боби.

— Не, не подсилващи. Знам, че те ви позволяват да издържате на близки взривове. Говоря за тези, които извадихме от сандъка с ДС.

— Горедолу като на стандартен скафандър. Вършат работа за кратка разходка извън кораба. Но не помагат особено при продължително излагане на силна радиация.

— Мамка му — изруга Холдън. После добави: — Благодаря. — Прекъсна връзката и затвори шкафа. — Ще ми трябва радиационен скафандър. Което означава, че ще съм добре защитен от радиацията, но няма да имам никаква защита срещу куршуми.

— Колко пъти можеш да се излагаш на масивни дози радиация, преди това да ти се отрази? — попита Наоми.

— Отговорът си е същият като преди. Поне още веднъж — ухили се Холдън. Наоми не отвърна на усмивката му. Той натисна пак бутона

на интеркома и каза: — Еймъс, донеси ми радиационен скафандър от машинното. Най-здравия, който имаме на борда.

— Добре — отзова се механикът.

Холдън отвори шкафчето с екипировката си и извади автомата, който държеше там. Беше голям, черен и предназначен да сплашва. Моментално би белязал човека, който го носи, като заплаха. Той го върна и реши да вземе вместо него един пистолет. Радиационният скафандър щеше да го направи сравнително анонимен. Всеки член на спасителен екип би могъл да носи такова нещо в извънредна ситуация. Ако носеше само служебен пистолет в кобур на кръста си, може би никой нямаше да го различи като част от проблема.

А след като протомолекулата върлуваше из „Кинг“ и корабът бе изпълнен с радиация, проблемът беше голям.

Защото ако Пракс и Авасарала бяха прави и протомолекулата можеше да осъществява връзка и без физически контакт, то вирусът на „Кинг“ знаеше всичко, което и вирусът на Венера. Тук влизаше информацията за структурата на човешките кораби, получена при разглобяването на „Арбогаст“. Но означаваше също така, че вирусът знае много за превръщането на хората в повръщащи зомбита. Беше изпълнил този номер около милион пъти на Ерос. Имаше практика.

Беше напълно възможно всеки човек на „Кинг“ сега да е повръщащо зомби. И за жалост това бе най-добрият вариант. Повръщащите зомбита бяха ходеща смърт за всеки с оголена кожа, но за Холдън, в неговия херметично запечатан радиационен скафандър, нямаше да са нищо повече от дребно неудобство.

Най-лошият вариант беше протомолекулата да е постигнала такъв напредък в преобразуването на хората, че корабът да е пълен със смъртоносни хибриди като онзи, с когото се биха в товарния отсек. Това би била безнадеждна ситуация, затова той предпочете да не вярва, че е истина. Пък и на Ерос протомолекулата не бе създала никакви войници. Милър не бе имал време да му обясни с какво се е сблъскал там, но беше прекарал доста време на станцията в търсене на Джули, без да съобщи, че нещо го е нападнало. Протомолекулата беше невероятно агресивна и настъпателна. Можеше за часове да убие милион хора и да ги превърне в резервни части за онова, върху което работеше. Но атакуваше на клетъчно ниво. Действаше като вирус, не като армия.

„Продължавай да си го повтаряш“, помисли си Холдън. Така онова, което се канеше да стори, изглеждаше възможно.

Извади от шкафчето малък полуавтоматичен пистолет и кобур за него. Наоми го гледаше, докато зареждаше пълнителя на оръжието и вземаше три резервни, но не каза нищо. Холдън тъкмо бе вкарал последния патрон в последния пълнител, когато в отделението доплува Еймъс, теглейки след себе си голям червен скафандър.

— Този е най-добрият, капитане — каза той. — За наистина кофти случаи. Би трябвало да е предостатъчен за радиационното ниво в онзи кораб. Може да защити човек в продължение на шест часа, но тъй като запасът от въздух е само за два, това не е проблем.

Холдън огледа скафандъра. Горният му слой беше от дебел гъвкав материал, подобен на гума. Би могъл да го защити от нападение с нокти и зъби, но нямаше да спре нож или куршум. Въздушният резервоар се намираше под антирадиационния слой и образуваше голяма, неудобна гърбица. Трудността, с която придърпа скафандъра към себе си, а после го спря, му подсказа, че масата му е значителна.

— Няма да се движа особено бързо в това чудо, нали?

— Не — призна с гримаса Еймъс. — Те не са направени за престрелка. Ако полетят куршуми, спукана ти е работата.

Наоми кимна, но не каза нищо.

— Еймъс — рече Холдън, когато механикът понечи да си тръгне, и го хвана за ръката. — Щом кацнете на повърхността, сержантът командва. Тя е професионалистка и това е в нейната област. Но искам от теб да пазиш Пракс, защото той е нещо като идиот. Единственото, за което те моля, е да измъкнеш благополучно този човек и момиченцето му от луната и да ги докараш на кораба.

За миг Еймъс изглеждаше засегнат.

— Ама разбира се, капитане. Всичко, което се добере до него или до детето, първо ще е убило мен. А това не е лесна работа.

Холдън прегърна набързо едрия мъж.

— Жал ми е за всичко, което се опита да го направи. Никой не би могъл да иска по-добър член на екипажа си, Еймъс. Просто исках да го знаеш.

Механикът го отблъсна.

— Държиш се все едно няма да се върнеш.

Холдън стрелна с поглед Наоми, но изражението ѝ не се бе променило. Еймъс само се засмя за кратко, а после го плесна по гърба тъй силно, че зъбите му затракаха.

— Глупости — каза той. — Ти си най-жилавият човек, когото познавам.

После, без да чака отговора на Холдън, отиде до стълбата и се спусна на долната палуба.

Наоми се оттласна леко от стената и доплува до него. Съпротивлението на въздуха я спря на половин метър разстояние. Холдън не познаваше човек, който да се движи по-ловко в условията на микрогравитация; тя беше истинска балерина на безтегловността. Трябваше да положи усилия да не я сграбчи в обятията си. По изражението на лицето ѝ личеше, че не иска това. Няколко секунди тя просто плуваше безмълвно пред него, после посегна и допря дългата си, слабичка длан до бузата му. Беше хладна и мека.

— Не отивай — повтори тя и нещо в гласа ѝ му подсказа, че е за последен път.

Той отстъпи и започна да навлича радиационния скафандър.

— Кой тогава? Можеш ли да си представиш Авасарала да си пробива път през гъмжило от повръщащи зомбита? Та тя дори няма да различи КИЦ от каюткомпанията. Еймъс трябва да отиде да прибере онова момиченце. Знаеш, че е така, и знаеш защо. Пракс също трябва да е там. Боби ще ги пази и двамата.

Напъха рамене в масивния скафандър и го запечата отпред, но остави шлема да виси на гърба му. Удари с пети магнитите на ботушите си, за да ги включи, а после се придърпа към палубата и залепна за нея.

— А ти? — продължи. — Теб ли да пратя? Бих заложил на теб срещу хиляда зомбита по всяко време. Но познаваш КИЦ не по-добре от Авасарала. Къде е логиката?

— Тъкмо се сдобрихме — въздъхна тя. — Не е честно.

— Впрочем — подхвърли той, — кажи на марсианците, че като спася планетата им, вече сме квит за тази работа с крадения кораб, ясно? — Опитваше да разведри момента и веднага се намрази за това. Но Наоми го познаваше, знаеше колко се страхува и въпреки това не го скастри. Той почувства прилив на любов, от който по гръбнака му пробягаха тръпки и скалпът го засърбя.

— Добре — каза тя и лицето ѝ се стегна. — Но ти ще се върнеш. През цялото време ще стоя на радиото. Ще минем заедно през това, крачка по крачка. Никакви геройски изцепки. Ум вместо куршуми и ще решаваме проблемите заедно. Обещай ми. Искам да ми го обещаеш.

Този път Холдън наистина я привлече в обятията си и я целуна.

— Съгласен съм. Моля те, моля те, помогни ми да се върна жив. Наистина ми се иска.

* * *

Да пътува с „Рейзърбек“ до осакатения „Агата Кинг“ беше като да отиде със състезателна кола до магазинчето на ъгъла. „Кинг“ се намираше само на няколко хиляди километра от „Росинант“. Изглеждаше достатъчно близо, за да стигне дотам с реактивна раница, ако се отгласне наистина силно. Вместо това той караше може би най-бързия кораб в системата на Юпитер с охлювска тяга от около 5 процента през останките от скорошната битка. Усещаше как „Рейзърбек“ се напъва да скъса каишката и реагира на слабите тласъци със сърдит укор. Разстоянието до флагмана бе толкова малко, а пътят — толкова коварен, че програмирането на курс би му отнело повече време, отколкото да пилотира ръчно. Но дори с мудната скорост, на „Рейзърбек“, изглежда, му бе трудно да държи носа си насочен към „Кинг“.

„Не ти се иска да отидеш там — сякаш казваше корабът. — Това е ужасно място.“

— Така е, наистина не ми се иска — призна Холдън и потупа конзолата пред себе си. — Но просто ме откарай дотам цял, става ли, миличък?

Покрай него преплува голям къс от нещо, което вероятно доскоро е било разрушител. Назъбените му краища все още бяха нажежени и сияеха. Холдън побутна ръчката, за да измести „Рейзърбек“ встрани, малко по-надалеч от носещия се в космоса отломък. Носът се отклони от курса.

— Опъвай се колкото си щещ, но така или иначе отиваме там.

Донякъде Холдън бе разочарован, че пътуването е толкова опасно. Никога досега не бе идвал до Йо и гледката на луната в ъгъла

на екрана му бе впечатляваща. От другата ѝ страна голям вулкан от разтопени силикати изхвърляше частици толкова високо в космоса, че той можеше да види следата, оставяна от тях в небето. Облакът се охлаждаше до мънички силикатни кристали, които улавяха сиянието на Юпитер и блещукаха като диаманти, пръснати из чернотата. Някои от тях щяха да отлетят извън гравитационния кладенец на Йо и да се превърнат в част от бледата пръстенова система на Юпитер. При всякакви други обстоятелства, това би било приказно красиво.

Но рискованият полет държеше вниманието му приковано върху уредите и екраните пред него. А растящата грамада на „Агата Кинг“ неизменно плуваше в центъра на облака от отломки.

Когато се озова в обхват, Холдън прати сигнал до автоматичната система за скачване на кораба, но както и очакваше, „Кинг“ не отговори. Той приближи „Рейзърбек“ до най-близкия външен шлюз и му нареди да поддържа разстояние от пет метра. Състезателният скутер не бе предназначен да се скачва с други кораби в космоса. Липсваше му дори елементарен свързващ тунел. На Холдън щеше да му се наложи да направи кратка космическа разходка до „Кинг“.

Авасарала беше взела от Садър универсалния приоритетен код за достъп и Холдън накара „Рейзърбек“ да го прати. Въздушният шлюз моментално се отвори.

В шлюза на „Рейзърбек“ Холдън зареди догоре въздушния резервоар на скафандъра си. Попаднаше ли веднъж на кораба на Нгуен, нямаше да може да се довери на въздуха, дори и в станциите за презареждане. Нищо от „Кинг“ не биваше да бъде допуснато в скафандъра му. Нищо.

Когато индикаторът показа 100 процента, той включи радиото и се обади на Наоми.

— Влизам.

Изключи магнитите на ботушите си, оттласна се рязко от вътрешната врата на въздушния шлюз и прелетя през късото разстояние, дялящо го от „Кинг“.

— Получавам добра картина — каза Наоми. Лампичката за видеовръзка на дисплея му светеше. Наоми виждаше всичко, което и той. Това бе едновременно утешително и самотно, като да се обаждаш на приятел, който живее много далеч.

Холдън задейства цикъла на въздушния шлюз. Двете минути, докато „Кинг“ затвори външната врата и наpomпа въздух в камерата, сякаш продължиха безкрайно. Нямаше начин да знае какво ще има от другата страна на вътрешната врата на шлюза, щом тя се отвори. Холдън сложи ръка върху дръжката на пистолета си с безгрижие, каквото не чувстваше.

Вътрешната врата се плъзна настрани.

Внезапното пицене на радиационния скафандър едва не му докара сърдечен удар. Той натисна с брадичка бутона, който изключваше звуковата аларма, но остави на дисплея показанията за нивото на външната радиация. Тази информация всъщност не му беше от никаква полза, но скафандърът го уверяваше, че може да се справи с настоящото ниво, и това бе хубаво.

Холдън излезе от въздушния шлюз и се озова в малко помещение, пълно с шкафчета и екипировка за работа в открития космос. То изглеждаше празно, но тих звук откъм едно от шкафчетата го предупреди и той се обърна точно навреме, за да види как оттам изскочи мъж във флотска униформа на ООН и замахна с тежък гаечен ключ към главата му. Тромавият радиационен скафандър не позволяваше на Холдън да се движи бързо и ключът изкънтя отстрани по шлема му.

— Джим! — изкрещя Наоми по радиото.

— Умри, гадино! — изкрещя едновременно с нея мъжът. Замахна за втори път, но не носеше магнитни ботуши и без отгласкването от стената, което да му даде инерция, не постигна нищо друго, освен да се завърти във въздуха. Холдън изтръгна гаечния ключ от ръката му и го захвърли настрани. Хвана мъжа с лявата си ръка, за да спре въртенето му, а с дясната извади пистолета.

— Ако си ми пукнал скафандъра, ще те изхвърля през този въздушен шлюз — обеща той. Започна да преглежда екраните за състоянието на скафандъра, като държеше пистолета си насочен към ентусиаста с гаечния ключ.

— Май всичко е наред — съобщи Наоми с нескрито облекчение в гласа. — Няма червени и жълти светлинки. Този шлем е по-здрав, отколкото изглежда.

— Какво, по дяволите, правеше в онзи шкаф? — тросна се Холдън на мъжа.

— Работех тук, когато онова... нещо... се качи на борда — обясни той. Беше набит землянин с бледа кожа и късо подстригана огненочервена коса. На един етикет на униформата му пишеше „Ларсън“. — Когато обявиха извънредно положение, всички врати се запечатаха. Останах заключен тук, но можех да гледам какво става по вътрешната система за сигурност. Надявах се да взема скафандър и да изляза през шлюза, но той също беше запечатан. Хей, ти как влезе тук?

— Разполагам с адмиралтейските кодове — отвърна Холдън. После попита тихичко Наоми: — При сегашното радиационно ниво какви са шансовете за оцеляване на нашия приятел тук?

— Нелоши — каза тя. — Ако го вкараме в лазарета през следващите два-три часа.

Той се обърна пак към Ларсън.

— Добре, идваш с мен. Отиваме в КИЦ. Отведи ме там бързо и ще си спечелиш билет за измъкване от това корито.

— Слушам, сър! — отвърна отривисто Ларсън и козирува.

— Той те мисли за адмирал — засмя се Наоми.

— Ларсън, облечи си скафандър. Бързо.

— Слушам, сър!

Скафандрите в шкафчетата на шлюза поне имаха собствен запас от въздух. Това щеше да намали пораженията от радиацията, поемана от младия моряк. Пък и един херметичен скафандър щеше да намали риска от протомолекулна инфекция, докато вървят през кораба.

* * *

Холдън изчака, докато Ларсън се напъха в скафандъра, след което подаде приоритетния код на люка и той се отвори.

— След теб, Ларсън. Към командния информационен център, по най-бързия начин. Ако се натъкнем на някого, особено на някой повръщащ, стой настрана и остави на мен да се оправям.

— Слушам, сър — отвърна Ларсън. Гласът му звучеше неясно по изпълнения със статичен шум радиоканал. Изпълнявайки заповедта на Холдън, той се оттласна в коридора и го поведе бързо през осакатения „Агата Кинг“. Спряха само когато един запечатан люк прегради пътя им, и то само колкото скафандърът на Холдън да го убеди да се отвори.

Тази част от кораба, през която вървяха, изобщо не изглеждаше пострадала. Капсулата с биооръжието го беше улучила по-назад и чудовището се бе отправило право към реактора. Според Ларсън то убило доста хора по пътя си, включително целия контингент от пехотинци на кораба, когато се опитали да го спрат. Но щом влязло в машинното, престанало да обръща внимание на екипажа. Малко след влизането му там цялата система от охранителни камери излязла от строя. Тъй като нямало начин да разбере къде е чудовището, а и не можел да излезе от помещението, Ларсън се скрил в едно шкафче, за да чака.

— Когато вие влязохте, видях само едно голямо, трмаво червено нещо — обясни Ларсън. — Реших, че може да сте още някое от онези чудовища.

Липсата на видими щети беше добра новина. Това означаваше, че всички люкове и други системи, които срещаха по пътя си, още работеха. Липсата на чудовище, вилнеещо из кораба, бе още по-хубаво. Онова, което притесняваше Холдън, беше липсата на хора. Всеки кораб с такива размери имаше екипаж от над хиляда души. Поне някои от тях би трябвало да се намират в тази част на кораба, през която минаваха, но досега не бяха срещнали никого.

Мяркащите се тук-там локвички от кафява слуз по пода не бяха окуражаващ признак.

Ларсън спря пред един запечатан люк, за да позволи на Холдън да си поеме дъх. Тежкият радиационен скафандър не бе предназначен за дълги преходи и започваше да се изпълва с вонята на собствената му пот. Докато той си почиваше, а охладителните системи на скафандъра се опитваха да свалят температурата му, Ларсън каза:

— Ще минем през предната каюткомпания, за да стигнем до един от асансьорите. КИЦ се намира на палубата над нас. След пет, максимум десет минути сме там.

Холдън провери запаса си от въздух и видя, че е изразходвал почти половината. Бързо приближаваше точката, след която нямаше да има връщане. Но нещо в гласа на Ларсън привлече вниманието му. Начинът, по който изрече „каюткомпания“.

— Има ли нещо, което би трябвало да знам за каюткомпанията?

— Не съм сигурен — каза Ларсън. — Но след като камерите изключиха, все се надявах някой да дойде да ме вземе. Затова започнах

да търся хора по интеркома. Когато нищо не се получи, почнах да карам „Кинг“ да проверява за местонахождението на хора, които познавам. След известно време за когото и да попитах, отговорът винаги бе „предната каюткомпания“.

— Значи — заключи Холдън — в тази каюткомпания може да има натъпкани над хиляда заразени моряци?

Ларсън сви рамене — жест, който едва се забелязваше в скафандъра му.

— Може би чудовището е избило всички и ги е струпало там.

— Да, мисля, че се е случило точно това — съгласи се Холдън. Извади пистолета си и зареди един куршум в цевта. — Но силно се съмнявам, че са си останали мъртви.

Преди Ларсън да успее да го попита какво има предвид, Холдън нареди на скафандъра си да отключи люка.

— Когато отворя тази врата, тръгваш колкото можеш по-бързо към асансьора. Аз ще те следвам по петите. Не спирай, каквото и да става. Трябва на всяка цена да ме отведеш до този КИЦ. Ясно ли е?

Ларсън кимна в шлема си.

— Добре. На три.

Холдън започна да брои, сложил едната си ръка на люка, а с другата стиснал пистолета. Когато стигна до три, го отвори рязко. Ларсън опря крака в стената, отблъсна се и влетя в коридора от другата страна.

Мънички сини искрици плуваха във въздуха пред тях като светулки. Милър беше докладвал за подобни светлинки втория път, когато отиде на Ерос. Онзи път, когато не се върна. Сега светулките бяха и тук.

В дъното се виждаше вратата на асансьора. Холдън затрополи с магнитните си ботуши след Ларсън. По средата на коридора младият моряк мина покрай един отворен люк.

И закрещя.

Холдън се втурна толкова бързо, колкото му позволяваха тромавият радиационен скафандър и магнитните ботуши. Ларсън продължаваше да лети надолу по коридора, но крещеше и размахваше ръце във въздуха като удавник, който се мъчи да плува. Холдън почти бе стигнал до отворения люк, когато нещо изпълзя от него и препречи пътя му. Отначало той си помисли, че е едно от повръщащите зомбита,

които бе видял на Ерос. Движеше се бавно и предницата на флотската му униформа бе оцапана с кафяв бълвоч. Но когато то се обърна да погледне Холдън, очите му сияеха с бледосиня вътрешна светлина. И в тях личеше интелигентност, каквато зомбитата на Ерос нямаха.

Протомолекулата бе извлякла някои уроци от Ерос. Това беше нова, усъвършенствана версия на повръщащите зомбита.

Холдън не изчака да види какво ще направи съществото. Без да забавя крачка, вдигна пистолета си и стреля в главата му. За негово облекчение светлината в очите на създанието угасна и то политна настрана, пръскайки кафява слуз. Докато минаваше покрай отворения люк, Холдън рискува да надникне вътре.

Стаята бе пълна с новите повръщащи зомбита. Бяха стотици. И смуцаващо сините им очи бяха вперени в него. Холдън се обърна пак към коридора и побягна. Зад гърба му се надигна вълна от звуци, когато зомбитата застанаха в един глас и почнаха да се издърпват по пода, стените и тавана след него.

— Върви! Повикай асансьора! — изкрещя той на Ларсън, проклинайки наум тежкия радиационен скафандър, който го бавеше.

— Божичко, какво беше това? — ахна Наоми. Холдън беше забравил, че тя гледа. Не си хаби дъха да ѝ отговаря. Ларсън, вече съвзел се от пристъпа на паника, трескаво се мъчеше да отвори вратите на асансьора. Холдън изтича до него и се обърна да погледне назад. Десетки от синеоките повръщащи зомбита изпълваха коридора зад тях, пълзяха по пода, стените и тавана като паяци. Сините светлини във въздуха кръжаха, подети от въздушни течения, които Холдън не усещаше.

— По-бързо — каза той на Ларсън, прицели се в най-близкото зомби и заби един куршум в главата му. То се отдели от стената, пръскайки слуз. Зомбито зад него го изблъска от пътя си и трупът полетя по коридора право към тях. Холдън застана пред Ларсън, за да го предпази, и пръски кафява слуз попаднаха върху гърдите и лицевото му стъкло. Ако двамата не носеха херметично запечатани скафандри, това щеше да е смъртната им присъда. Той потисна тръпката си и застреля още две зомбита. Останалите дори не се забавиха.

Зад него Ларсън изруга, когато отворилите се донякъде врати се затръшнаха отново и заклешиха ръката му. Морякът ги натисна с гръб и с единия си крак и успя да ги отвори пак.

— Готово! — извика той. Холдън отстъпи към асансьорната шахта, стреляйки, докато изпразни пълнителя си. Половин дузина зомбита се разлетяха, пръскайки слуз; а после той се озова в шахтата и Ларсън затвори вратите.

— Една палуба нагоре — каза Ларсън, задъхан от страх и усилие. Оттласна се от стената и полетя към следващата двойка врати, а после напрегна сили и ги отвори. Холдън го последва, като пътьом смени пълнителя на пистолета си. Точно срещу асансьора имаше тежко брониран люк и върху метала с бели букви бе изписано КИЦ. Холдън тръгна към него и накара скафандъра си да прати приоритетния код. Ларсън остави вратите на асансьора да се затръшнат. В шахтата ехтеше воят на зомбитата.

— Трябва да побързаме — рече Холдън, натисна бутона за отваряне на КИЦ и се промуши вътре още преди люкът да се е отворил напълно. Ларсън го последва.

В командния информационен център все още имаше един човек: нисък, як азиатец в адмиралска униформа, който стискаше в треперещата си ръка голямокалибрен пистолет.

— Останете където сте — заповяда той.

— Адмирал Нгуен! — изгърси Ларсън. — Вие сте жив!

Нгуен не му обърна внимание.

— Дошли сте за дистанционните кодове на ракетите с биооръжието. Тук са. — Той вдигна един ръчен терминал. — Ваши са, ако ме отведете от този кораб.

— Той ще ни вземе — каза Ларсън и посочи придружителя си. — Каза, че ще вземе и мен.

— И дума не може да става — каза Холдън на Нгуен. — Нямаш никакъв шибан шанс. Ще ми дадеш тези кодове или защото у теб още е останала капка човечност, или защото ще си мъртъв. Не ми пука кое от двете. Ти решавай.

Нгуен почна да мести поглед между Ларсън и Холдън, стиснал ръчния терминал и пистолета толкова силно, че кокалчетата му се белееха.

— Не! Вие трябва да...

Холдън го простреля в гърлото. Някъде дълбоко в мозъка му детектив Милър кимна одобрително.

— Започвай да мислиш за друг маршрут назад към кораба ми — нареди Холдън на моряка, докато прекосяваше стаята, за да вземе терминала, плуващ край трупа на Нгуен. Трябваша му няколко секунди да намери прекъсвача за самоунищожение на „Кинг“, скрит под един заключен капак. Приоритетният код на Садър му даде достъп и до това.

— Съжалявам — прошепна тихичко Холдън на Наоми, докато го отваряше. — Знам, че се съгласих вече да не го правя. Но нямах време да...

— Недей — каза Наоми с тъжен глас. — Копелето заслужаваше да умре. И знам, че по-късно ще те мъчат угризения. Това ми стига.

Капакът се отвори. Под него имаше само един обикновен бутон. Дори не беше червен, а чисто бял.

— Това ли взривява кораба?

— Няма брояч — отбеляза Наоми.

— Е, това е предпазна мярка срещу абордаж. Ако някой отвори този капак и натисне бутона, значи корабът вече е загубен. Не биха искали да е с брояч, който някой би могъл да обезвреди.

— Проблемът е чисто инженерен — каза Наоми. Вече знаеше за какво си мисли той и се опитваше да намери изход, преди да го е изрекъл на глас. — Можем да го решим.

— Не можем — възрази Холдън и зачака мъката да го връхлети, но вместо това изпита нещо като покой. — В момента няколкостотин разярени зомбита се опитват да се покатерят по асансьорната шахта. Не можем да намерим решение, при което аз не оставам тук.

Една ръка го стисна за рамото. Той вдигна очи.

— Аз ще го натисна — предложи Ларсън.

— Не, не си длъжен...

Ларсън вдигна ръка. На ръкава на скафандъра му имаше мъничка дупка там, където вратата на асансьора го бе затиснала. Около дупката се бе образувало кафяво петно с размерите на длан.

— Просто скапан късмет, предполагам. Но и аз, като всички други, съм гледал записите от Ерос — каза Ларсън. — Не можете да рискувате да ме вземете с вас. Много скоро може да стана... — Той млькна и кимна към асансьора. — Може да стана като тях.

Холдън хвана ръката на моряка. През дебелиите ръкавици не можеше да усети нищо.

— Страшно съжалявам.

— Хей, нали се опита — каза Ларсън с тъжна усмивка. — Сега поне няма да умра от жажда в шкаф за скафандри.

— Адмирал Садър ще разбере за това — обеща Холдън. — Ще се погрижа всички да разберат.

— Сериозно? — попита Ларсън, докато плуваше към бутона, който щеше да превърне „Агата Кинг“ в малка звезда за няколко секунди. Свали шлема си и си пое дълбоко дъх. — Има друг въздушен шлюз на три палуби по-горе. Ако още не са в асансьорната шахта, може да успееш.

— Ларсън, аз...

— Трябва да вървиш.

* * *

Наложи се Холдън да свали скафандъра си във въздушния шлюз на „Кинг“. Беше покрит със слуз и той не можеше да рискува да го вземе на „Рейзърбек“. Пое малко радиация, докато открадне скафандър на ООН от едно от шкафчетата и се преоблече в него. Скафандърът изглеждаше досущ като този на Ларсън. Веднага щом се озова на борда на скутера, Холдън прати командните кодове на Садър. Почти се беше върнал на „Росинант“, когато „Кинг“ изчезна в кълбо от бял огън.

50. БОБИ

— Капитанът току-що излезе — съобщи Еймъс на Боби, когато се върна в работилницата. Тя плуваше на половин метър над палубата сред малък кръг от смъртоносни джаджи. Зад нея стоеше почистеният и ремонтиран боен скафандър и една от цевите на новото оръжие блестеше в гнездото на дясната му ръка. Отляво се рееше сглобената наново автоматична пушка, която Еймъс харесваше. Останалата част на кръга се състоеше от пистолети, гранати, боен нож и най-разнообразни пълнители. Боби прехвърли наум списъка за последен път и реши, че е направила всичко, каквото може.

— Той мисли, че може би този път няма да се върне — продължи Еймъс, а после се наведе да вземе пушката. Огледа я критично и кимна с одобрение.

— Влизането в битка, от която знаеш, че няма да се върнеш, придава на ума ти някаква особена яснота — каза Боби. Посегна да хване бронята си и се придърпа да влезе в нея. В микрогравитация това не бе лесна работа. Трябваше да се върти и извива, за да напъха краката си в скафандъра, преди да го запечата на гърдите. Забеляза, че Еймъс я гледа. На лицето му бе изписана глуповата усмивка.

— Стига бе. Сега ли? — възмути се тя. — Говорим си, че капитанът ти отива да умре, а всичко, което минава през главата ти, е: „Уха, цици!“.

Еймъс продължи да се хили, без да се смути ни най-малко.

— Това трико не оставя кой знае колко на въображението.

Боби извъртя очи.

— Повярвай ми, ако можех да нося развлечен пуловер в свръхподвижния си сервоусилващ боен скафандър, пак нямаше да го правя. Защото би било тъпо. — Тя натисна бутона за запечатване и бронята се сгъна около нея, обвиняйки я като втора кожа. Боби си сложи шлема и включи външните говорители, като знаеше, че това прави гласа ѝ бездушен и нечовешки.

— Хайде порасни малко — рече тя и думите ѝ отекнаха в цялата стая. Еймъс неволно направи крачка назад. — Капитанът не е единственият, който може да не се върне.

Боби стъпи на асансьорната платформа и се остави да я издигне до командния център. Авасарала се бе закопчала в креслото пред комуникационния пулт. Наоми седеше на обичайното място на Холдън на тактическия пулт. Алекс сигурно бе вече горе в пилотската кабина. Боби отвори лицевото стъкло, за да заговори с нормалния си глас.

— Получихме ли разрешение? — попита тя Авасарала.

Старицата кимна и вдигна ръка, за да я помоли да изчака, докато говореше с някого по микрофона си.

— Марсианците вече са свалили долу цял взвод — каза след малко, като бутна микрофона настрана. — Но имат заповеди да установят периметър и да изолират базата, докато някой по-високо по хранителната верига не реши какво да правят.

— Нали няма да... — започна Боби, но Авасарала я прекъсна с пренебрежително махване на ръка.

— Не, разбира се — подчерта тя. — Аз съм по-високо по хранителната верига и вече съм решила, че ще превърнем тази кланица в стъкло веднага щом се отделите от повърхността. Засега ги карам да мислят, че още го обсъждаме, за да имате време да измъкнете децата.

Боби разклати юмрук към Авасарала. Командосите бяха обучени да използват жеста на поясните, когато се намират в бойните си скафандри. Авасарала я зяпна объркана.

— Престани да си играеш с ръката си и върви да доведеш шибаните деца.

Боби тръгна обратно към асансьора и по пътя се включи към корабния радиоканал.

— Еймъс, Пракс, ще ви чакам във въздушния шлюз след пет минути, облечени и готови за тръгване. Алекс, свали ни долу след десет.

— Разбрано — отвърна Алекс. — Наслука в лова, войнико.

Тя се зачуди дали биха могли да станат приятели, ако разполагат с повече време. Мисълта беше приятна.

Еймъс я чакаше пред шлюза, когато пристигна. Носеше леката си марсианска броня и голямата си пушка. Пракс се втурна в стаята след няколко минути, мъчейки се да се напъха във взетия назаем скафандър.

Изглеждаше като момче, облечено в дрехите на баща си. Докато Еймъс му помагаше да се закопчае, Алекс се обади по интеркома:

— Започваме спускането. Хванете се за нещо.

Боби включи магнитните си ботуши на пълна мощност и се залепи за палубата, когато корабът под нея се раздвижи. Еймъс и Пракс седнаха на столове, които се издърпваха от стената, и си сложиха коланите.

— Хайде да преговорим плана още веднъж — предложи тя и извика на екрана си въздушни снимки на базата. Свърза се с „Роси“ и ги прехвърли на един стенен монитор. — Ще влезем през този въздушен шлюз тук. Ако е заключен, Еймъс ще взриви външната врата. Трябва да влезем бързо. Скафандрите няма да ви предпазят задълго от силния радиационен пояс, в който обикаля Йо. Пракс, ти носиш радиомоста, приготвен от Наоми, така че щом влезем, започваш да търсиш мрежа, в която да го включиш. Нямаме информация за вътрешното разположение, така че колкото по-бързо Наоми хакне системата им, толкова по-бързо ще намерим онези деца.

— Резервният план ми харесва повече — обади се Еймъс.

— Резервен план ли? — попита Пракс.

— Резервният план е да хвана първия, когото видим, и да го бия, докато не ни каже къде са децата.

Пракс кимна.

— Добре. И на мен по ми харесва.

Боби пренебрегна мъжкарското им перчене. Всеки се справяше с нервността преди битка по свой начин. Боби предпочиташе маниакалното съставяне на списъци. Но надуването на мускули и заплахите също вършеха работа.

— След като научим мястото, вие двамата тръгвате с максимална бързина натам, докато аз осигурявам чист път за отстъпление.

— Звучи ми добре — кимна Еймъс.

— Не се заблуждавайте — предупреди Боби. — Йо е едно от най-негостоприемните места в Слънчевата система. Тектонично нестабилна и адски радиоактивна. Лесно е да разберем защо са се скрили тук, но не подценявайте заплахата, която носи самото пребиваване на тази луна.

— Две минути — обади се Алекс по интеркома.

Боби си пое дълбоко дъх.

— И това не е най-лошото. Тези гадове изстреляха няколкостотин протомолекулни хибрида към Марс. Можем да се надяваме, че това са били всичките им запаси, но имам чувството, че не са. Напълно е възможно да налетим на някое от онези чудовища, щом се озовем вътре.

Не каза: „Видях го в сънищата си“. Струваше й се неподходящо.

— Ако това стане, аз ще се оправям с него. Еймъс, ти едва не погуби капитана си, като почна да стреляш по онова в товарния отсек. Ако ми скроиш същия номер, ще ти откъсна ръката. Не ме изпитвай.

— Ясно, шефе — каза Еймъс. — Успокой топката. Чух те.

— Една минута — обади се Алекс.

— Долу има марсиански пехотинци, които контролират периметъра, но имат заповед да ни пропуснат. Ако някой ни се измъкне, няма нужда да го гоним. Пехотинците ще го хванат, преди да е стигнал далеч.

— Трийсет секунди.

— Пригответе се — нареди Боби и изкара на лицевия си дисплей данните за състоянието на скафандъра. Всичко бе зелено, включително индикаторът за боеприпасите, който показваше две хиляди запалителни куршума.

Въздухът излетя от шлюза с продължително затихващо съскане, оставяйки само рядка атмосфера със същата гъстота като собствената сярна мъглица на Йо. Още преди корабът да кацне, Еймъс скочи от стола си и се надигна на пръсти, за да допре шлема си до нейния.

— Разкатай ги, пехотинецо! — изрева той.

Външната врата на шлюза се отвори и в шлема на Боби запищя радиационна аларма. В добавка скафандърът услужливо я информира, че атмосферата навън не може да поддържа живот. Тя блъсна Еймъс към отворения шлюз, а след него и Пракс.

— Напред, напред!

Еймъс се затича със странни подскоци, а пъхтенето му отекуваше по радиото. Пракс го следваше по петите и изглежда, се чувстваше доста по-комфортно в слабата гравитация. Поддържаше темпото без проблем. Боби слезе от „Роси“ и скочи по дълга дъга, която я издигна на около седем метра над повърхността в най-високата си точка. Огледа терена, докато скафандърът й го опипваше с радари и

електромагнитни сензори в търсене на мишени. Нито тя, нито той откриха такива.

Приземи се до клатушкащия се Еймъс и скочи пак, за да се озове първа пред вратата на шлюза. Натисна бутона и външната врата се отвори. Ама разбира се. Кой ще си заключва вратата на Йо? Никой няма да се промъкне през пустош от разтопен силиций и сяра, за да открадне семейните ценности.

Еймъс нахълта в шлюза покрай нея и едва когато се озова вътре, спря, за да си поеме дъх. Секунда по-късно Пракс и Боби го последваха и тя тъкмо се канеше да му каже да задейства цикъла, когато радиото й заглъхна.

Боби се завъртя и впери поглед в лунния пейзаж, търсейки движение. Еймъс се приближи зад нея и допря шлема си до гърба на бронята ѝ. Когато извика, тя едва-едва го чу.

— Какво става?

Вместо също да му крещи, тя излезе от шлюза и посочи първо Еймъс, а после вътрешната врата. Имитира с пръсти вървене. Еймъс ѝ махна с ръка, а после се върна в шлюза и затвори външната врата.

Сега каквото и да станеше вътре, зависеше от Еймъс и Пракс. Тя им желяеше успех.

Забеляза движението преди скафандъра. Нещо мърдаше на серножълтия фон. Нещо с малко по-различен цвят. Боби го проследи с очи и накара скафандъра да го прехване с лазерния мерник. Сега вече нямаше да го изгуби. То може да поглъщаше радиовълните, но фактът, че го вижда, означаваше, че чудесно отразява светлината.

Създанието се раздвижи пак. Не бързаше и вървеше ниско приведено. Ако Боби не гледаше право към него, изобщо нямаше да го забележи. Прокрадваше се. Което вероятно означаваше, че не знаеше, че са го забелязали. Лазерният сензор за разстояние сочеше, че е на малко повече от триста метра. Според нейната теория, щом разбере, че е забелязано, то щеше да я атакува по права линия с цел да я сграбчи и разкъса. Ако не успееше да я достигне бързо, щеше да се опита да мятта разни неща по нея. Тя трябваше само да го наранява, докато програмата му откаже и то се самоунищожи. Доста теории.

Време беше да ги изпробва.

Тя се прицели в него. Скафандърът ѝ помогна да коригира вертикалното отклонение, но Боби използваше свръхскоростни

куршуми на луна с незначителна гравитация. Сnižаването на куршума за триста метра щеше да е пренебрежимо малко. Макар че създанието не можеше да я види през затъмненото лицево стъкло на шлема, тя му прати въздушна целувка.

— Върнах се, сладурче. Ела да кажеш здрасти на мама.

Натисна спуська. Излетелите петдесет куршума прекосиха разстоянието до съществото за по-малко от една трета от секундата. Всичките до един го улучиха и изразходваха много малка част от кинетичната си енергия, докато минаваха през него. Точно колкото да разтрошат върховете си и да възпламенят заряда от самооксидиращ се горлив гел. Петдесет малки, но изключително мощни пламька лумнаха в чудовището.

Някои от черните влакна, излетели от изходните рани, се запалиха и изгоряха за миг.

Чудовището се втурна към Боби със скорост, която би трябвало да е невъзможна при ниска гравитация. Всеки тласък на крайниците му би трябвало да го изхвърля високо във въздуха. Но то се бе прилепило към силикатната повърхност на Йо като с магнитни ботуши върху метална палуба. Бързината му бе умопомрачителна. Сините му очи пламтяха като мълнии. Невероятно дългите ръце посягаха към нея, отваряйки и затваряйки пръсти в нищото, докато то тичаше. Всичко бе досущ като в сънищата й. За част от секундата на Боби й се прииска да остане неподвижна и да изчака сцената да се развие до края, който така и не бе успяла да види. Друга част от ума й пък очакваше всеки момент да се събуди, плувнала в пот, както толкова пъти преди.

Боби го гледаше как тича към нея и с удоволствие забеляза черните обгаряния по тялото му, причинени от запалителните куршуми. Този път нямаше хвърчащи черни влакна, преди раните да се затворят като вода. Тя го бе наранила и искаше да продължи да го наранява.

Обърна се и пое с подскоци перпендикулярно на неговото движение. Скафандърът й продължаваше да държи лазерния мерник насочен към чудовището, така че тя можеше да следи местоположението му, без да се обръща. Както и подозираше, то зави, за да я последва, но изостана.

— Бързак си на правите отсечки — каза му Боби. — Ама на завоите не струваш.

Когато чудовището осъзна, че тя няма да стои неподвижно и да го чака да се приближи, спря. Боби също спря и се обърна към него. То посегна и откърти голямо парче застинала лава, а после се хвана здраво за земята с другата си ръка.

— Ето го, идва — каза си Боби.

Хвърли се на една страна точно когато ръката на създаването замахна напред. Скалата прелетя на сантиметри от нея. Боби се блъсна в лунната повърхност и се заплъзга, но вече стреляше. Този път задържа огъня няколко секунди и в тялото на чудовището се забиха стотици куршуми.

— Всичко, което можеш, аз го мога по-добре — запя тя тихичко. — Мога всичко по-добре от теб.

Куршумите късаха големи пламтящи парчета от чудовището и почти откъснаха лявата му ръка. То се завъртя и рухна. Боби скочи на крака, готова да побегне пак, ако създаването се изправи. Но то не го стори. Вместо това се претърколи по гръб и затрепери. Главата му започна да се издува и сините му очи засияха още по-ярко. Боби можеше да види как някакви неща шават под хитиновата му черна кожа.

— Бум, шибаняко! — изкрещя тя, докато чакаше бомбата да избухне.

Вместо това създаването внезапно скочи, изтръгна парче от собствения си корем и го запрати към нея. Докато Боби осъзнае какво става, бомбата вече беше на няколко метра. Взривът я отлепи от земята. Тя се запързала по повърхността на Йо, а бронята ѝ пищеше предупреждения. Когато най-сетне спря, лицевият ѝ дисплей мигаше в червено и зелено като коледна елха. Боби се опита да раздвижи крайниците си, но те бяха тежки като камък. Беше отказал процесорът за двигателен контрол — компютърът, който тълкуваше движенията на тялото ѝ и ги превръщаше в команди за сервомоторите на скафандъра. Скафандърът се опитваше да го рестартира и същевременно да пренасочи програмата и да я задейства на друго място. На лицевия ѝ дисплей мигаше кехлибарено съобщение: „Моля, изчакайте“.

Боби не можеше да завърти глава, така че когато чудовището се надвеси над нея, я изненада напълно. Тя потисна писъка си. Но това беше без значение. Така или иначе сярната атмосфера на Йо бе прекалено рядка, за да пренася звуковите вълни. Чудовището не би

могло да я чуе. Но макар че новата Боби се бе примирила с мисълта, че ще умре в битка, в нея оставаше достатъчно от старата Боби, за да не иска да загине, врещейки като бебе.

Чудовището се наведе да я огледа. Големите му, странно детски очи сияеха в яркосиньо. Пораженията, нанесени от куршумите, изглеждаха тежки, но създанието сякаш не ги забелязваше. То я побутна в гърдите с единия си дълъг пръст, после затрепери и повърна мощно върху нея гъста кафява слуз.

— Уф, това е отвратително — изкрещя тя срещу него. Ако скафандърът ѝ беше пробит, тази протомолекулна гадост щеше да е най-малкият ѝ проблем. Но все пак, как, по дяволите, ще я отмие?

Създанието килна глава настрани и я изгледа с любопитство. Продължи да мушка бронята ѝ, като навираше пръст в пролуките и явно се мъчеше да стигне до кожата ѝ. Тя бе видяла едно от тези същества да разкъсва деветтонен боен механобот. Така че ако искаше да проникне в скафандъра ѝ, щеше да го направи. Но изглежда, по някаква причина то нямаше желание да я повреди. Докато го гледаше, от средата на туловището му щръкна дълга гъвкава тръбичка и започна да опипва бронята ѝ вместо пръста. От нея се точеше тънка струйка кафява слуз.

Индикаторът за състоянието на оръжието се смени от червено в зелено. Тя завъртя цевите, за да го изпробва. Работеше. Разбира се, що се отнася до движението, скафандърът още ѝ казваше: „Моля, изчакайте“. Може би ако на чудовището му доскучаеше и се преместеше пред пушката, би могла да го гръмне.

Тръбичката опипваше бронята ѝ все по-настойчиво. Пъхаше се в пролуките и от време на време изплюваше в тях кафява течност. Беше колкото плашещо, толкова и гнусно. Все едно се намираще в ръцете на сериен убиец, който освен това опипва дрехите ѝ като превъзбуден тийнейджър.

— Добре де, майната му — въздъхна тя. Беше ѝ дошло до гуша да търпи опипването на това създание, докато лежи безпомощно по гръб. Дясната ръка на скафандъра бе тежка, а задвижващите механизми, които ѝ даваха сила, когато работеха, също така пречеха на движенията ѝ, когато не работеха. Да я вдигне, бе като да вдига тежести с една ръка, покрита с оловна ръкавица. Въпреки това тя натискаше, докато не усети как нещо изпука. Може да беше

скафандърът. Може да беше ръката ѝ. Не знаеше, защото бе прекалено възбудена, за да усети болка.

Но когато изпука, ръката ѝ се вдигна и тя допря юмрука си до главата на чудовището.

— Чао-чао — каза Боби. Чудовището се обърна да изгледа любопитно юмрука ѝ. Тя натисна спусъка и го задържа, докато индикаторът за мунициите не показа нула и цевите спряха да се въртят. Главата на създанието я нямаше. Тя отпусна ръка на земята, изтощена.

„Пренасочването успешно — съобщи ѝ скафандърът. — Рестартиране.“ Когато подпраговото бучене се върна, тя се разсмя и откри, че не може да спре. Отблъсна трупа на чудовището от себе си и се надигна.

— Хубаво. Пътят до кораба е дълъг.

51. ПРАКС

Пракс тичаше.

Стените около него бяха леко наклонени, с ръб по средата, така че сечението на коридора представляваше удължен шестоъгълник. Гравитацията бе малко по-висока от стандартната за Ганимед и след седмиците, прекарани на 1 *g*, Пракс на всяка крачка трябваше да внимава да не отлети към тавана. Еймъс тичаше до него с ниски, дълги и бързи скокове. Пушката в ръцете му оставаше насочена право напред.

На едно кръстовище пред тях се показва някаква жена. Чернокоса и тъмнокожа. Не беше жената, отвлякла Мей. Щом ги видя, се ококори и си плю на петите.

— Знаят, че идваме — каза Пракс. Беше се задъхал леко.

— Вероятно не са го разбрали чак сега, докторе — отвърна Еймъс. Гласът му бе делничен, но в него имаше някаква напрегнатост. Нещо като гняв.

На кръстовището спряха. Пракс се наведе и опря лакти на коленете си, за да си поеме дъх. Това бе стар, примитивен рефлекс. При по-малко от 0,2 *g* кръвоснабдяването не се подобряваше особено, като сложиш главата си на едно ниво със сърцето. Строго погледнато, щеше да е по-добре да остане изправен — така позата му щеше да попречи на някои кръвоносни съдове да се свият. Той се насили да се изправи.

— Къде да включа този радиомост за Наоми? — попита той Еймъс.

Механикът сви рамене и посочи към стената.

— А защо просто не последваме знаците?

На стената имаше карта с разноцветни стрелки, сочещи в различни посоки. „Животоподдържащи с-ми“, „Закусвалня“ и „Главна лаборатория“. Еймъс чукна с дулото на пушката си по „Главна лаборатория“.

— Звучи ми добре — съгласи се Пракс.

— Готов ли си да тръгваме?

— Готов съм — отвърна Пракс, макар че вероятно не беше.

Подът сякаш се раздвижи под него и миг по-късно се чу дълъг, зловещ тътен, който Пракс усети със стъпалата си.

— Наоми? Там ли си?

— Да. Трябва да следя капитана по другата линия. Възможно е да се губя от време на време. Всичко наред ли е?

— Може би се притеснявам излишно — каза Еймъс. — Но тук нещо прозвуча сякаш стрелят по нас. Нали не са почнали обстрел на базата?

— Не са — отвърна Наоми от кораба и гласът ѝ звучеше изтънял и тенекиен от слабия сигнал. — Изглежда, някои от местните оказват съпротива, но засега нашите пехотинци не отвърщат на огъня.

— Кажи им да укротят топката — рече Еймъс, който вече се движеше по коридора към главната лаборатория. Пракс заподскача след него, само че не прецени добре и си удари ръката в тавана.

— Веднага, щом ме попитат — увери го Наоми.

Коридорите представляваха истински лабиринт, но Пракс бе тичал из такъв лабиринт цял живот. Логиката в подредбата на една изследователска база беше еднаква навсякъде. Плановете на етажите бяха различни; проблемите с бюджета можеха да се отразят на обзавеждането, а дейността определяше нужното оборудване. Но душата на мястото бе същата и Пракс се чувстваше като у дома си.

Още на два пъти зърнаха в коридорите хора, които се разбягваха пред тях. Първо млада поясна в бял лабораторен халат. А после дебел тъмнокож мъж с характерното телосложение на землянин. Носеше бизнес костюм, отличителен белег на администрацията навсякъде. Нито един от двамата не се опита да ги спре, така че Пракс забрави за тях почти веднага.

Залата за образна диагностика се намираше зад система от люкове с отрицателно налягане. Докато Пракс и Еймъс минаваха през тях, въздушният поток, появил в гърбовете им, сякаш ги тласкаше напред, карайки ги да бързат. Тътенът се разнесе отново, този път по-силно, и продължи близо петнайсет секунди. Може би се водеше сражение. А може би наблизо се образуваше вулкан. Нямахше как да разберат. Пракс знаеше, че при строежа на базата би трябвало да е

взета предвид тектоничната нестабилност. За миг се зачуди какви ли са обезопасителните системи, но после изхвърли тази мисъл от ума си. Така или иначе не можеше да направи нищо по въпроса.

Залата за образна диагностика бе не по-малка от онази, която бе ползвал на Ганимед. Имаше всичко, от дисплеи за пълен резонанс до инференциална гравитационна леща. В ъгъла ниска оранжева маса показваше холографски образ на колония от бързо делящи се клетки. Освен вратата, през която бяха влезли, имаше още две. Някъде наблизко хора си крещяха един на друг.

Пракс посочи към едната врата.

— Тази — каза. — Виж пантите. Направена е така, че през нея да може да се вкарва носилка на колелца.

Коридорът от другата страна беше по-топъл, а въздухът — по-влажен. Не чак като в оранжерия, но почти. Водеше към дълга галерия с петметров таван. Релси в тавана и пода позволяваха движението на тежко оборудване и изолационни клетки. По края се редяха отделения и във всяко от тях имаше изследователско място, не много по-различно от онова, което Пракс бе ползвал като студент: с маса, стенен дисплей, комплект основни пособия и клетки за опитните екземпляри. Сега викащите гласове се чуваха по-силно. Той се канеше да го спомене, но Еймъс поклати глава и посочи надолу по галерията към едно от най-крайните отделения. От тази посока се носеше мъжки глас — висок, напрегнат и сърдит.

— ... евакуация, като няма къде да се евакуираме — казваше той. — Няма да се откажа от единствената разменна монета, която ми е останала.

— Това не е вариант — възрази жената. — Хайде, остави пистолета и да поговорим. Грижа се за теб от седем години и ще те задържа в бизнеса още седем, стига да...

— А бе ти луда ли си? Мислиш, че след всичко това имаме някакво бъдеще?

Еймъс посочи напред с пушката си, след което тръгна бавно и решително към гласовете. Пракс го последва, като се опитваше да пази тишина. От месеци не бе чувал гласа на доктор Стрикланд, но викащият мъж може би беше той. Не бе изключено.

— Нека ти го кажа съвсем ясно — продължи мъжът. — Нямаме нищо. Нищо. Единствената ни надежда за преговори е да държим в

ръцете си някакъв коз. Това означава тях. Защо мислиш, че са живи?

— Карлос — каза жената, когато Пракс стигна до ъгъла на отделението. — Ще водим този разговор по-късно. В момента в базата има вражески сили и ако още си тук, когато влязат през този люк...

— Да? — прекъсна я Еймъс. — Какво ще стане тогава?

Отделението беше досущ като останалите. Стрикланд — това без съмнение беше Стрикланд — стоеше до сив метален контейнер на колелца, който стигаше почти до кръста му. В клетките за опитни екземпляри лежаха неподвижно шест деца — спящи или може би упоени. Освен това Стрикланд държеше в ръка малък пистолет, който бе насочил към жената от видеозаписа. Тя бе в строга униформа, каквито носят охранителите, за да изглеждат сурови и заплашителни. При нея се получаваше.

— Минахме през другия люк — каза Пракс и посочи през рамо.

— Тати?

Една дума, изречена тихичко. Тя проехтя от контейнера по-гръмко от всички тези седмици на експлозии, гаусови снаряди и писъци на ранените и умиращите. Пракс не можеше да диша; не можеше да помръдне. Искеше да каже на всички да приберат оръжията, да внимават. Тук имаше дете. Неговото дете.

Пистолетът на Стрикланд изляя и експлозивният куршум разкъса шията и лицето на жената сред дъжд от кръв и хрущял. Тя се опита да изкрещи веднъж, но голяма част от ларинкса ѝ вече липсваше, така че се получи нещо като силно гъргорецо издишване. Еймъс вдигна пушката, но Стрикланд — или Мериън, или както там му беше името — остави пистолета върху контейнера и сякаш цялото му тяло се отпусна от облекчение. Жената се свлече на пода, а пръскащите от нея кръв и плът се разпериха като ветрило и се спуснаха бавно на земята като червена дантелена покривка.

— Слава богу, че се появихте — въздъхна докторът. — Слава богу. Баламосвах я колкото дълго можех. Доктор Менг, не мога да си представя колко тежко е било това за вас. Толкова, толкова съжалявам.

Пракс пристъпи напред. Жената си пое още един конвулсивен дъх. Нервната ѝ система вече пращаше хаотични сигнали. Стрикланд се усмихна със същата онази насърчителна усмивка, която Пракс познаваше толкова добре от множеството лекарски посещения през годините. Той намери контролното табло на контейнера и коленичи да

го отвори. Страничният панел изщрака, когато магнитните ключалки се освободиха, и се вдигна нагоре, потъвайки в рамката.

За един ужасен бездиханен миг му се стори, че е сбъркал момичето. То имаше същата черна лъскава коса, същата леко жълтеникава кожа. Би могло да е по-голяма сестра на Мей. А после детето се раздвижи. Не много, само завъртя глава, но това бе достатъчно, за да може мозъкът на Пракс да разпознае дъщеричката си в това чуждо тяло. През всичките месеци на Ганимед и седмиците пътуване до Тихо и обратно, тя бе расла без него.

— Толкова е голяма — промълви той. — Толкова е пораснала.

Мей се намръщи и челото ѝ се сбръчка лекичко. Това я накара да заприлича малко на Никола. А после очите ѝ се отвориха. Бяха безизразни и празни. Пракс дръпна закопчалката на шлема си и го повдигна. Въздухът в станцията миришеше смътно на сира и мед.

Погледът на Мей се прикова в него и тя се усмихна.

— Тати — повтори тя и протегна едната си ръчишка. Когато Пракс посегна към нея, тя стисна пръста му с юмруче и се хвърли в обятията му. Той я притисна към гърдите си; топлината и тежестта на телцето ѝ — което вече не бе чак толкова малко — го задушаваша. В този момент пустотата между звездите бе по-малка от Мей.

— Леко е упоена — каза Стрикланд. — Но е в идеално здраве. Имунната ѝ система работи без грешка.

— Момиченцето ми — промълви Пракс. — Прекрасното ми момиченце.

Очите на Мей се затвориха, но тя се усмихна и издаде тихо, доволно животинско сумтене.

— Не мога да ви опиша колко съжалявам — продължи Стрикланд. — Ако имаше някакъв начин да се свържа с вас, да ви кажа какво става, кълна ви се, щях да го направя. Това беше нещо повече от кошмар.

— Значи казваш, че са те държали тук като пленник? — попита Еймъс.

— Почти целият технически състав беше тук против волята си — отговори Стрикланд. — Когато подписахме, ни обещаха ресурси и свобода, за каквито повечето от нас не бяха и мечтали. Когато започнах работа, си мислех, че ще мога да направя нещо значимо. Това беше

ужасна, ужасна грешка и колкото и да ви се извинявам, няма да е достатъчно.

Кръвта на Пракс пееше. Топлина се разля от центъра на съществуването му и потече по ръцете и краката му. Все едно го бяха натъпкали с най-съвършения наркотик, предизвикващ еуфория. Косата ѝ миришеше на евтиния лабораторен шампоан, който Пракс бе използвал на младини, за да къпе кучетата в лабораторията. Той се изправи прекалено бързо и масата и инерцията ѝ го отлепиха на няколко сантиметра от пода. Коленете и стъпалата му бяха хлъзгави и му трябваше един миг, за да осъзнае, че е бил коленичил в кръв.

— Какво е станало с тези деца? Някъде има ли и други? — попита Еймъс.

— Само тези успях да спася. Всички бяха упоени, за да са готови за евакуация — обясни Стрикланд. — Но сега трябва да тръгваме. Да се махнем от станцията. Трябва да се свържа с властите.

— И защо? — попита Еймъс.

— Трябва да им кажа какво е ставало тук — отвърна Стрикланд. — Трябва да кажа на всички за извършваните тук престъпления.

— Да, добре — промърмори Еймъс. — Хей, Пракс. Ще можеш ли да вземеш това? — Той посочи с пушката към нещо върху близкия контейнер.

Пракс се обърна да го погледне. За миг му бе трудно да осъзнае къде се намира и какво прави.

— О — каза той. — Да, разбира се.

Хванал Мей с една ръка, той взе пистолета на Стрикланд и го насочи към мъжа.

— Не! — възкликна Стрикланд. — Вие... вие не разбирате. Аз съм жертвата тук. Бях принуден да правя всичко това. Насила ме накараха. Тя ме накара.

— Знаеш ли — изръмжа Еймъс, — аз може би минавам за онова, което хора като теб наричат „работническа класа“. Но това не значи, че съм глупав. Ти си един от любимите социопати на „Протоген“ и не вярвам на нито една твоя думичка.

На лицето на Стрикланд се изписа студена ярост, сякаш от него бе паднала някаква маска.

— „Протоген“ не съществува — процеди той. — Няма вече „Протоген“.

— Ах, да — рече Еймъс. — Сбъркал съм името. Това е проблемът.

Мей промърмори нещо и ръчичката ѝ посегна зад ухото на Пракс, за да го стисне за косата. Стрикланд отстъпи, свил ръце в юмруци.

— Аз я спасих — изтъкна той. — Това момиченце е живо благодарение на мен. Беше определена за второто поколение единици, а аз я изтеглих от проекта. Аз ги изтеглих всичките. Ако не бях аз, всяко дете тук сега щеше да е в състояние, по-лошо от смъртта. По-лошо от смъртта.

— Заради предаването беше, нали? — попита Пракс. — Видял си, че може да разберем всичко, и си искал да разполагаш с момиченцето от екрана. Онова, което всички търсят.

— Предпочитате да не го бях направил ли? — озъби се Стрикланд. — Говорете каквото щете, но аз я спасих.

— Всъщност мисля, че капитан Холдън я спаси — изтъкна Пракс. — Но все пак разбирам какво имаш предвид.

Пистолетът на Стрикланд имаше обикновен механичен предпазител отзад. Пракс го бутна, за да обезвреди оръжието.

— Загубих дома си — каза той. — Загубих работата си. Повечето ми познати или са мъртви, или са разпръснати из цялата система. Едно голямо правителство твърди, че малтретирам жени и деца. През последния месец получих над осемдесет смъртни заплахи от напълно непознати хора. И знаеш ли какво? Не ми пука.

Стрикланд облиза устни, а очите му шареха от Пракс към Еймъс и обратно.

— Не е нужно да те убивам — добави Пракс. — Върнах си дъщерята. Отмъщението не е важно за мен.

Стрикланд си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. Пракс видя как тялото на мъжа се отпусна и ъгълчетата на устата му се извиха в усмивка на облекчение и задоволство. Мей потръпна веднъж, когато пушката на Еймъс изгърмя, но остана да лежи върху рамото на Пракс, без да плаче или да се обръща. Тялото на Стрикланд се спусна бавно на земята, размахвайки ръце. От мястото, където се бе намирала главата му, по стената бликаше червена артериална кръв и всеки следващ тласък бе по-слаб от предишния.

Еймъс сви рамене.

— А може и така — каза Пракс.

— Е, имаш ли някакви идеи как да...

Люкът зад тях се отвори и вътре се втурна някакъв човек.

— Какво стана? Чух...

Еймъс вдигна пушката. Мъжът побягна, скимтейки от страх.

Еймъс прочисти гърлото си.

— Имаш ли някакви идеи как да изкараме тези деца оттук?

* * *

Да сложи Мей обратно в транспортния контейнер беше едно от най-трудните неща, които Пракс някога бе правил. Искаше му се да я носи, да притиска лице към нейното. Това беше първична реакция, най-дълбоките центрове на мозъка му копнееха за успокоителен физически контакт. Но скафандърът му нямаше да я предпази от радиацията и рядката сярна атмосфера на Йо, а контейнерът щеше. Той я остави нежно до две други деца, докато Еймъс слагаше останалите четири във втора количка. Най-малкото беше още в пеленки. Пракс се зачуди дали те също идват от Ганимед. Количките се затъркаляха по пода на станцията, като дрънчаха само при пресичането на релсите.

— Помниш ли как да се върнем на повърхността? — попита Еймъс.

— Мисля, че да — каза Пракс.

— Хм, докторе. Наистина трябва да си сложиш пак шлема.

— Ах, да, вярно. Благодаря ти.

На последното кръстовище шестима мъже в униформи на охранители бяха издигнали барикада, готвейки се да бранят лабораторията от нападатели. Тъй като Еймъс метна гранатите изотзад, прикритието се оказа по-неефективно, отколкото очакваха. Все пак двамата с Пракс загубиха няколко минути, докато разчистят телата и останките на барикадата, така че количките да могат да минат.

Пракс знаеше, че някога насилието би го смутило. Не кръвта или трупове. Беше извършвал предостатъчно дисекции и дори вивисекции на автономни крайници и можеше да потисне всяко чувство на интуитивен ужас, предизвикано от гледката. Но фактът, че това е нещо, сторено в състояние на гняв, че взривените току-що мъже

и жени не са дарили телата или органите си, някога би му въздействал. Вселената му бе отнела тази чувствителност и той не можеше да каже точно кога е станало. Част от него бе претръпнала и безчувствена и може би щеше да си остане такава завинаги. Съжаляваше за загубения живот, но само съзнателно. Единствените емоции, които изпитваше, бяха сияйното, преобразяващо облекчение, че Мей е тук и е жива, и свирепото животинско желание да я защити. Никога повече нямаше да я изпуска от поглед, може би чак докато замине да учи в университет.

На повърхността количките друсаха повече, колелцата им не бяха пригодени за неравния терен. Пракс последва примера на Еймъс и се завъртя обратно, така че да тегли количката, вместо да я бута. Беше логично, но изобщо нямаше да му хрумне, ако не бе видял механика да го прави.

Боби вървеше бавно към „Росинант“. Скафандърът ѝ беше обгорен и мръсен и се движеше трудно. Някаква бистра течност се стичаше по гърба ѝ.

— Не се приближавайте до мен — предупреди тя. — Цялата съм изплескана с протомолекулна слуз.

— Лоша работа — изохка Еймъс. — Има ли как да го почистиш?

— Едва ли — отвърна тя. — Как мина спасителната мисия?

— Събрахме достатъчно деца за хор, но малко не ни достигат за бейзболен отбор — рече Еймъс.

— Мей е тук — пропя Пракс. — Добре е.

— Радвам се да го чуя — рече Боби и макар че явно бе изтощена, звучеше искрено.

Щом стигнаха до въздушния шлюз, Еймъс и Пракс влязоха вътре и наместиха количките до задната стена, докато Боби чакаше на неравния терен отвън. Пракс провери индикаторите на контейнерите. В тях имаше достатъчно въздух за още четирийсет минути.

— Добре — обяви Еймъс. — Готови сме.

— Задействам аварийното разглобяване — каза Боби и бронята ѝ се разпадна около нея. Беше странно да гледаш как твърдите извивки и слоеве на бойния скафандър се разтварят като цвете и падат, разкривайки жената вътре, застанала със затворени очи и отворена уста. Когато тя протегна ръка на Еймъс да я издърпа, жестът напомни на Пракс за Мей, когато го бе видяла отново.

— Давай, докторе — подкани Еймъс.

— Пускам цикъла — съобщи Пракс. Външната врата се затвори и в камерата започна да се изпомпва чист въздух. След десет секунди дробовете на Боби запухтяха като ковашки мях. Трийсет секунди и атмосферата беше на седем осми.

— Какво е положението, момчета? — попита Наоми, докато Пракс отваряше контейнера. Всички деца спяха. Мей смучеше два от пръстите си, както бе правила като бебе. Той още не вярваше колко голяма изглежда.

— Всичко е наред — каза Еймъс. — Аз викам да духваме оттук и да направим цялото място на стъкло.

— Амин — обади се гласът на Авасарала.

— Разбрано — откликна Наоми. — Готвим се за излитане. Кажете ми, когато всичките ни нови пътници са вътре.

Пракс смъкна шлема си и приседна до Боби. В черното си трико тя приличаше на човек, току-що излязъл от фитнеса. Можеше да е коя ли не.

— Радвам се, че си върна детето — каза Боби.

— Благодаря. Съжалявам, че си загуби скафандъра.

Тя сви рамене.

— Така или иначе в последно време той не беше нищо повече от една метафора — каза тя и в този момент вътрешната врата на шлюза се отвори.

— Цикълът завърши, Наоми — обади се Еймъс. — У дома сме.

52.

АВАСАРАЛА

Беше свършило, само че всъщност не беше. Никога не свършваше.

— За момента всички сме приятели — каза Садър. Да говори с него без забавяне бе лукс, който щеше да й липсва. — Но ако всеки докуцука до своя ъгъл, най-вероятно така ще си остане. Смятам, че ще минат години, преди някоя от флотите ни да стане каквато беше. Понесохме доста загуби.

— Децата?

— Работим по въпроса. Моят медицински офицер се свърза с цял списък лекари, занимаващи се с детски имунни проблеми. Сега остава само да издирим родителите им и да ги откарáme у дома.

— Добре — усмихна се тя. — Такива неща обичам да чувам. Ами другото?

Садър кимна. В ниска гравитация изглеждаше по-млад. И двамата изглеждаха по-млади. Кожата не провисваше, когато нямаше какво да я тегли надолу, и тя можеше да види как е изглеждал като момче.

— Уловихме сигналите от радиомаяците на сто седемдесет и един пакета. Всички те се движат бързо към Слънцето, но не ускоряват и не маневрират. Общо взето, чакаме ги да стигнат достатъчно близо до Марс, за да стане унищожаването им елементарно.

— Сигурен ли си, че идеята е добра?

— Под „близо“ имам предвид на седмици разстояние със сегашната им скорост. Космосът е голям.

Настъпи пауза, която този път не се дължеше на забавяне.

— Искá ми се да се беше съгласила да се върнеш с някой от нашите кораби — каза Садър.

— И да кисна тук още няколко седмици, затънала в бумащина? Няма да я бъде. Пък и съвсем различно е да се върна с Джеймс Холдън, сержант Роберта Дрейпър и Мей Менг. Целият нужен

символизъм е налице. Пресата ще го изгълта като топъл хляб. Земята, Марс, външните планети и каквото там, по дяволите, е Холдън в момента.

— Знаменитост — уточни Садър. — Нация сам по себе си.

— Той всъщност не е толкова лош, като му свикнеш на праведния плам. Пък и така или иначе съм на този кораб и той не чака за никакви ремонти, преди да включи тягата. А и вече съм го наела. Никой няма да ми мрънка за излишни разходи точно сега.

— Добре — отстъпи Садър. — Тогава ще се видим навътре в кладенеца.

— До скоро — каза тя и прекъсна връзката.

Надигна се и се отгласна леко през командния център. Лесно би могла да се спусне по същия начин и по стълбищната шахта, да полети, както си бе мечтала като дете. Изкушаваше се да го направи. Но на практика знаеше, че или ще се отгласне прекалено силно и ще се удари в нещо, или прекалено леко и съпротивлението на въздуха ще я спре на такова място, където в обсега ѝ няма да има нищо, за което да се хване. Затова използва дръжките и се издърпа бавно надолу към каюткомпанията. Херметичните врати се отваряха при приближаването ѝ и се затваряха след нея с тихо хидравлично съскане и метално бумтене. Когато стигна до жилищния отсек, чу гласовете, преди да може да различи думите, и различи думите, преди да види хората.

— ... трябва да я закрием — казваше Пракс. — Искам да кажа, вече нямаме основателна причина да продължаваме. Не мислиш, че могат да ме съдят, нали?

— Винаги могат да те съдят — изтъкна Холдън. — Но най-вероятно няма да спечелят.

— Но аз изобщо не искам да ме съдят. Трябва да я закрием.

— Сложих съобщение на сайта и сега той дава последна информация за състоянието на сметката и иска потвърждение, преди да прехвърля други суми.

Авасарала се изтегли в каюткомпанията. Пракс и Холдън плуваха във въздуха до кафемашината. Изражението на Пракс беше стреснато, а това на Холдън — леко самодоволно. И двамата държаха мехури с кафе, но Пракс като че ли бе забравил за своя. Очите на ботаника бяха ококорени, а устата му висеше отворена, дори в микрогравитацията.

— Кой кого ще съди? — попита тя.

— Сега, когато Мей вече е с нас, Пракс иска хората да спрат да му пращат пари — обясни Холдън.

— Прекалено много са — обясни ботаникът и я погледна така, сякаш очакваше от нея да направи нещо. — Искам да кажа...

— Излишни средства? — попита Аvasарала.

— Не са съвсем достатъчни, за да се пенсионира — каза Холдън. — Във всеки случай, не и ако иска да живее в лукс.

— Но те са твои — заяви Пракс, обръщайки се към Холдън с нещо като надежда. — Ти откри сметката.

— Аз вече взех таксата за „Росинант“. Повярвай ми, ти ни плати много щедро — изтъкна Холдън, вдигнал ръка в жест на отказ. — Каквото е останало, си е твое. Е, твое и на Мей.

Аvasарала се намръщи. Това променяше малко личните ѝ сметки. Беше си мислила, че сега е подходящият момент да обвърже Пракс с договор, но Холдън пак се бе намесил в последния момент, за да развали всичко.

— Честито — каза тя. — Някой от вас виждал ли е Боби? Трябва да говоря с нея.

— Като я видях за последно, отиваше към работилницата.

— Благодаря — кимна Аvasарала и се задържа нататък. Ако Праксидики Менг бе материално осигурен, това намаляваше вероятността да приеме работата по възстановяването на Ганимед само по финансови причини. Вероятно би могла да подходи от гледна точка на гражданската гордост. Той и дъщеря му бяха лицата на тамошната трагедия и ако той ръководеше нещата, това би означавало за хората повече от всякакви факти и цифри, сочещи колко ще са прецакани всички, ако доставките на храна не бъдат подновени. Може би Пракс беше от хората, които ще се поддадат на такъв аргумент. Трябваше да го обмисли.

Пак се движеше достатъчно бавно и внимателно, за да чуе гласовете, преди да стигне до работилницата. Бяха на Боби и Еймъс. И двамата се смееха. Аvasарала не можеше да повярва, че се натрапва в интимен момент, но нещо в смеха им подсказваше за шеговито боричкане. После Мей изпищя радостно и тя разбра.

Работилницата бе последното място на кораба, освен може би машинното, където на Аvasарала би ѝ хрумвало да играе с малко момиченце, но ето че тя беше там и размахваше ръчички и крачета във

въздуха. Дългата до раменете черна коса се вееше около нея, следвайки бавното премятане на тялото ѝ. Лицето ѝ грееше от удоволствие. Боби и Еймъс стояха в срещуположните краища на стаята. Пред очите на Авасарала Боби хвана малката и я запрати обратно към Еймъс. „Скоро млечните ѝ зъби ще почнат да падат“, помисли си Авасарала. Зачуди се колко ли от това ще си спомня Мей, като порасне.

— А бе, хора, вие луди ли сте? — скара се тя, когато Еймъс улови момиченцето. — Това не ви е детска площадка.

— Здравейте — кимна Еймъс. — Не смятахме да се задържаме дълго. Просто капитанът и докторът искаха да останат за минутка насаме, затова реших да домъкнем хлапето тук долу. Да ѝ покажем кораба.

— Когато ви пратят да си играете с някое дете, това не значи да го ползвате за ш... за топка — сбърчи вежди Авасарала, приближавайки се към него. — Я ми го дайте. Никой от вас си няма представа как да се грижи за малко момиченце. Цяло чудо е, че сте доживели до зряла възраст.

— Тук сте съвсем права — съгласи се дружелюбно Еймъс и ѝ подаде детето.

— Ела при баба — каза Авасарала.

— Какво е баба? — попита Мей.

— Аз съм баба — отвърна Авасарала и я придърпа към себе си. Тялото ѝ копнееше да сложи момиченцето на коляното си, да усети тежестта му. В микрогравитация държането на дете ѝ се струваше странно. Приятно, но странно. Мей миришеше на восък и ванилия. — След колко време ще можем да включим малко тяга? Чувствам се като ш... като балон, като се рея така наоколо.

— Веднага щом Алекс и Наоми приключат с проверката на двигателните компютри, се махаме оттук — каза Еймъс.

— Къде е татко? — попита Мей.

— Добре — кимна Авасарала. — Имаме график, който трябва да спазваме, а аз не ви плащам за уроци по безтегловност. Татко ти говори с капитана, Мей-Мей.

— Къде? — настоя момиченцето. — Къде е? Искам тати!

— Сега ще те заведе при него, хлапе — каза Еймъс и ѝ протегна голямата си длан. После насочи вниманието си към Авасарала. —

Изтрайва около пет минути, а после почва с „Къде е татко?“.

— Добре — отбеляза Аvasарала. — Те заслужават да са един с друг.

— Аха — кимна едрият механик. Придърпа детето близо до гравитационния си център и се отгласна към каюткомпанията. Нямаше нужда от дръжки. Аvasарала го проследи с поглед, а после се обърна към Боби.

Боби се носеше във въздуха и косата ѝ се стелеше меко около нея. Лицето и тялото ѝ бяха по-отпуснати, отколкото Аvasарала някога ги бе виждала. Това уж би трябвало да ѝ придава покой, но единственото, за което можеше да си мисли Аvasарала, бе, че момичето прилича на удавница.

— Хей — каза Боби. — Получихте ли някакви вести от вашите техници на Земята?

— Да — отвърна Аvasарала. — Имало е нов енергиен пик. По-голям от предишните. Пракс беше прав. Те са свързани в мрежа и което е по-зле, не страдат от забавяне. Венера реагира, преди информацията за битката да е могла да стигне до нея.

— Аха — кимна Боби. — Това е лошо, нали?

— Странно е като цици на епископ, но кой знае дали означава нещо? Техниците говорят за мрежи със спинова връзка, каквото и да е това. Най-добрата теория, която имаме, е, че сме свидетели на нещо като прилив на адреналин за протомолекулата. Когато някаква част от нея е замесена в насилствени действия, останалата част застава нащрек, докато не се увери, че опасността е отминала.

— Е, значи се страхува от нещо. Хубаво е да знаем, че има уязвимо място.

Настъпи кратка тишина. Някъде далеч в кораба нещо издрънча и Мей изписка. Боби се напрегна, но не и Аvasарала. Интересно ѝ бе да гледа как хора, които не са се занимавали с деца, реагират на Мей. Не можеха да различат удоволствието от тревогата. Аvasарала осъзна, че единствените хора на този кораб, които са експерти по детски писъци, са тя и Пракс.

— Търсех те — каза Аvasарала.

— Ами, тук съм — сви рамене Боби.

— Това проблем ли е?

— Не разбирам. Кое да е проблем?

— Че си тук.

Тя извърна поглед и изражението ѝ пак се затвори. Точно това очакваше Авасарала.

— Ти слезе там долу, за да умреш, само че вселената пак те прецака. Ти победи. Жива си. Никой от проблемите ти не изчезна.

— Някои изчезнаха — възрази Боби. — Но не всички. Поне спечелихме вашата игра.

Кашлящият смях на Авасарала бе достатъчен, за да я завърти леко. Тя посегна към стената и се спря.

— В играта, която играя аз, никога не печелиш. Просто се стараеш да не губиш. Еринрайт загуби. Съорен също. И Нгуен. Извадих ги от играта, а аз останах в нея. И сега какво? Еринрайт ще бъде пенсиониран и аз ще получа поста му.

— Искате ли го?

— Няма значение дали го искам. Ще ми го предложат, защото ако празноглавецът не ми го предложи, хората ще помислят, че ме пренебрегва. А аз ще приема, защото ако не го направя, хората ще помислят, че вече не съм достатъчно настървена, за да се страхуват от мен. Ще отговарям директно пред генералния секретар. Ще имам повече власт, повече отговорност. Повече приятели и повече врагове. Това е цената на играта.

— Струва ми се, че би трябвало да има някаква алтернатива.

— Има. Мога да се пенсионирам.

— Защо не го направите?

— О, ще го направя — каза Авасарала. — В деня, когато синът ми се прибере у дома. Ами ти? Още ли смяташ да теглиш чертата?

— Имате предвид дали ще продължавам да си търся смъртта?

— Да.

Настъпи пауза. Това бе хубаво. Означаваше, че Боби наистина мисли върху отговора си.

— Не — рече тя накрая. — Не мисля. Да загинеш в битка е едно. С това бих могла да се гордея. Но да си търсиш смъртта просто за да се отървеш... Не мога да го направя.

— Намираш се в доста интересно положение — изтъкна Авасарала. — Мислила ли си какво ще правиш?

— И какво точно е това положение? На ронин?

— Изменница на правителството и национална героиня. Мъченица, която не е умряла. Марсианка, чиято най-добра и единствена приятелка скоро ще ръководи земното правителство.

— Вие не сте ми единствената приятелка — възрази Боби.

— Глупости. Алекс и Еймъс не се броят. Те искат само да ти влязат в гащите.

— А вие не искате ли?

Авасарала се засмя пак. Ако не друго, Боби поне се усмихваше. Не го бе правила, откакто се върна. Въздишката ѝ бе дълбока и тъжна.

— Още ме измъчват призраци — призна тя. — Мислех, че ще се махнат. Мислех, че ако се изправя срещу него, всичко ще изчезне.

— Не изчезва. Никога. Просто се научаваш.

— На какво?

— Да ги търпиш — подчерта Авасарала. — Помисли си какво би искала да правиш. Каква би искала да станеш. А после ела при мен и ще ти помогна, ако мога.

— Защо? — попита Боби. — Сериозно, защо? Аз съм войник. Изпълних мисията си. Вярно, беше по-трудна и по-странна от всичко, което съм правила някога, но я изпълних. Направих го, защото трябваше да бъде направено. Не ми дължите нищо.

Авасарала повдигна едната си вежда.

— Политическите услуги са моят начин да изразявам привързаност — каза тя.

— Добре, хора — обади се Алекс по интеркома. — След трийсет секунди включваме тягата, ако някой не възразява. Всички да се приготвят, че ще тежат.

— Благодарна съм ви за предложението — каза Боби. — Но може би ще мине известно време, докато разбере дали искам да го приема.

— В такъв случай какво смяташ да правиш сега?

— Ще се върна у дома — отговори тя. — Искам да видя семейството си. Баща си. Мисля, че ще поостана там. Докато разбере коя съм. Как да започна отначало. Такива неща.

— Вратата ми е отворена за теб, Боби. Винаги, когато пожелаеш, вратата ми е отворена.

* * *

Полетът обратно до Луната беше истинска досада. Авасарала прекарваше по няколко часа на ден в противоускорителното кресло, пращаше съобщения насам-натам с различна степен на забавяне. На Земята Садавир Еринрайт бе пенсиониран без много шум, кариерата му в ООН бе почетена в малка частна церемония, след което той си тръгна, за да прекарва повече време със семейството си или с кокошките си, или каквото там смяташе да прави през оставащите му десетилетия. То обаче със сигурност нямаше да включва политическа власт.

Разследването за базата на Йо течеше, а на Земята тихомълком се търкаляха глави. Но не и на Марс. Който и да бе човекът в марсианското правителство, наддавал срещу Еринрайт, щеше да се измъкне. Губейки най-мощното биологично оръжие в човешката история, той бе спасил кариерата си. Политиката беше пълна с такива малки иронии.

Авасарала сформира задочно новия си кабинет. Когато влезеше в него, той щеше да работи вече от цял месец. Чувството бе все едно караш кола, седнал на задната седалка. Мразеше го.

Като капак на всичко Мей Менг я беше сметнала за забавна и прекарваше част от всеки ден в опити да монополизира вниманието ѝ. Авасарала нямаше време да си играе с момиченцето, но разбира се, винаги намираще. И си играеха. Освен това трябваше да прави упражнения, за да не се налага да я вземат в болница, когато се върне към пълна гравитация. От стероидния коктейл я обливаха горещи вълни и спеше трудно. Минаха рождените дни и на двете ѝ внучки и тя можеше да присъства само от екрана. Първия път забавянето беше двайсет минути; втория — четири.

Когато задминаха облака от протомолекулни чудовища, носещи се към Слънцето, в две поредни нощи тя сънуваше кошмари, но те постепенно изчезнаха. Две правителства следяха малките смъртоносни пакети на Еринрайт, които летяха кротко и щастливо, изпаднали в летаргия, към собственото си унищожение.

Нямаше търпение да се върне у дома.

Когато кацнаха на Луната, тя се чувстваше като умираща от глад жена, до чиито устни са допрели резен ябълка, но не ѝ позволяват да отхапе. Попиваше с очи мекото синьо-бяло сияние на дневната половина от планетата, черно-златистите шарки на нощната. Това бе прекрасен свят. Нямаше равен в Слънчевата система. Там долу беше градината ѝ. Офисът ѝ. Леглото ѝ.

Но не и Арджун.

Той я чакаше на площадката за кацане в най-хубавия си костюм, с букет свеж люляк в ръце. Ниската гравитация караше и него да изглежда по-млад, макар очите му да бяха леко зачервени. Докато вървеше към своя съпруг, тя усещаше любопитството на Холдън и екипажа му. Кой беше този човек, способен да търпи брак с такава чепата и твърда жена като Крисджен Авасарала? Дали бе неин господар или нейна жертва? Как би могло изобщо да се получи?

— Добре дошла у дома — каза тихо Арджун, когато тя се отпусна в обятията му.

Миришеше на себе си. Тя сложи глава на рамото му и вече не копнееше толкова за Земята.

Този дом ѝ бе достатъчен.

53. ХОЛДЪН

— Здравсти, мамо. На Луната сме!

Забавянето от Луната беше по-малко от шест секунди в двете посоки, но достатъчно, за да добави неловка пауза преди всеки отговор. Мама Елиса се взираше в него от видеоекрана на хотелската си стая в продължение на пет дълги удара на сърцето; после лицето ѝ грейна.

— Джими! Ще слезеш ли долу?

Имаше предвид надолу в гравитационния кладенец. Да си дойде у дома. Холдън копнееше да направи точно това. Цяла година не бе ходил във фермата на родителите си в Монтана. Но този път Наоми беше с него, а поясните не слизаха на Земята.

— Не, мамо, този път не. Но искам всички да се качите тук, за да се видим. Аз плащам совалката. А заместник генералният секретар Авасарала е домакиня, така че условията са доста луксозни.

При наличие на забавяне в комуникациите беше трудно човек да спре да дърдори. Събеседникът никога не пращаше тънките физически сигнали, показващи, че е негов ред да вземе думата. Холдън се насили да млъкне и зачака отговор. Елиса се взираше в екрана, изчаквайки забавянето. Холдън виждаше колко се е състарила през годините от последното му връщане у дома. Тъмнокафявата ѝ, почти черна коса бе прошарена със сиво, а бръчките от смях край очите и устата ѝ се бяха задълбочили. След пет секунди тя махна презрително с ръка към екрана.

— О, Том никога няма да се качи на совалка до Луната. Знаеш го. Мрази микрогравитацията. Просто слез да се видим тук долу. Ще устроим празненство. Можеш да доведеш приятелите си.

Холдън ѝ се усмихна.

— Мамо, искам да се качите горе, за да ви запозная с един човек. Помниш ли жената, за която ти разправях? Наоми Нагата? Казах ти, че се срещаме. Мисля, че е нещо повече от това. Всъщност, вече съм

кажи-речи сигурен. А сега ще останем известно време на Луната, докато се изгладят някои политически глупости. Наистина искам да се качите тук горе. Да се видим, да се запознаете с Наоми.

Трепването на майка му пет секунди по-късно бе почти недоловимо. Тя го прикри с широка усмивка.

— Нещо повече? Какво ще рече това? Да не намекваш за сватба? Винаги съм мислила, че някой ден ще поискаш да имаш собствени деца... — Гласът ѝ заглъхна и на лицето ѝ застина неловко скована усмивка.

— Мамо — каза Холдън. — Земяните и поясните могат да имат деца. Не сме различни видове.

— Разбира се — отвърна тя няколко секунди по-късно с прибързано кимване. — Но ако имате деца там... — Млъкна и усмивката ѝ повехна малко.

— Те ще бъдат поясни — довърши Холдън. — Да, просто ще трябва да се примирите с това.

След пет секунди тя кимна. Пак беше прибързано.

— В такъв случай май е по-добре да се качим и да се запознаем с тази жена, заради която искаш да изоставиш Земята. Сигурно е много специална.

— Да — потвърди Холдън. — Такава е.

Елиса се размърда неловко за секунда; после усмивката ѝ се върна, вече не толкова насилена.

— Ще кача Том на совалката, дори ако трябва да го влача за косата.

— Обичам те, мамо — каза Холдън. Родителите му бяха прекарвали целия си живот на Земята. Единствените жители на външните планети, които познаваха, бяха карикатурните злодеи от долнопробните развлекателни програми. Той не ги винеше за вкоренените им предразсъдъци, защото знаеше, че срещата с Наоми ще ги излекува. Няколко дни в нейната компания и бе невъзможно да не я обикнат.

— А, и още едно последно нещо. За тези данни, които ти пратих преди известно време. Пази ми ги. Не казвай на никого, но ги пази. В зависимост от това как се развият нещата през следващите няколко месеца, може да ми потрябват.

* * *

— Родителите ми са расисти — каза Холдън на Наоми същата нощ. Тя лежеше сгъснута до него, долепила лице до ухото му. Единият ѝ дълъг кафяв крак бе праметнат през корема му.

— Добре — прошепна тя.

Хотелският апартамент, осигурен им от Авасарала, беше луксозен до неприличност. Матракът бе толкова мек, че в лунната гравитация човек имаше чувството, че се носи върху облак. Рециклиращата система вкарваше във въздуха нежни аромати, създадени от щатния парфюмерист на хотела. Изборът за тази нощ се наричаше „Вятър в тревите“. На Холдън не му миришеше точно на трева, но беше хубаво. Съдържаше едва доловим дъх на пръст. Той така или иначе подозираше, че всички ухания се кръщават на случаен принцип. Подозираше също, че хотелът вкарва малко повече кислород от нормалното. Чувстваше се прекалено добре.

— Тревожат се, че бебетата ни ще бъдат поясни — добави той.

— Никакви бебета — прошепна Наоми. И преди Холдън да успее да я попита какво има предвид, захърка тихичко в ухото му.

* * *

На другия ден той се събуди преди Наоми, облече, се в най-хубавия си костюм и излезе по коридорите на станцията. Имаше да свърши още едно нещо, преди да тегли окончателно чертата на цялата тази скапана история.

Трябваше да види Жул Мао.

Авасарала му бе казала, че Мао е един от десетките високопоставени политици, генерали и корпоративни лидери, прибрани при арестите след Йо. И единственият, с когото Авасарала щеше да се срещне лично. Тъй като го бяха заловили на частната му станция L5, докато трескаво се опитвал да се качи на бърз кораб в посока външните планети, тя просто бе наредила да го доведат при нея на Луната.

Днес бе денят на тяхната среща. Холдън бе попитал Авасарала може ли да присъства, очаквайки да му откаже. Но вместо това тя се бе засмяла дълго и искрено и бе отвърнала:

— Холдън, не бих могла да измисля нищо по-унизително за този човек от това да гледаш как ще му оскубя перушината. Да, мамицата му, можеш да дойдеш.

Затова сега Холдън излезе забързано от хотела на улиците на Ловел Сити. Хвана едно велотакси до метростанцията и след двайсетминутно пътуване с метрото стигна до комплекса на ООН в Нова Хага. Едно чевръсто пиколо вече го чакаше и го преведе през лабиринта от коридори до една врата, на която пишеше „Конферентна зала 34“.

— Можете да изчакате вътре, сър — изчурулика момчето.

— А бе знаеш ли какво? — каза Холдън, като го потупа по рамото. — Май ще почакам тук.

Пиколото кимна лекичко и забърза по коридора, като проверяваше на ръчния си терминал каква е следващата му задача. Холдън се облегна на стената и зачака. В ниската гравитация стоенето не бе много по-уморително от седенето, а на него наистина му се искаше да види как ще доведат Мао под стража за срещата.

Терминалът му избръмча. Беше кратко текстово съобщение от Авасарала. То гласеше просто „Идваме“.

След по-малко от пет минути Жул-Пиер Мао слезе от един асансьор, придружен от двамата най-едри военни полицаи, които Холдън някога бе виждал. Ръцете му бяха оковани отпред. Макар и в затворнически комбинезон, с белезници и с въоръжен ескорт, той съумяваше да изглежда високомерен и властен. Когато се приближиха, Холдън се изправи и застана на пътя им. Единият от полицаите дръпна ръката на Мао, за да го спре, и кимна лекичко на Холдън. Сякаш искаше да му каже: „Каквото и да правиш с този, не възразявам“. Холдън имаше чувството, че дори да извади пистолет и да застреля Мао наред коридора, двамата военни полицаи ще открият, че точно в същия момент са били поразени от внезапна слепота и не са видели нищо.

Той обаче не искаше да застрелва Мао. Искаше това, което винаги бе искал в такива ситуации. Да разбере защо.

— Струваше ли си?

Макар че бяха с еднакъв ръст, Мао някак си успя да му се намръщи отвисоко.

— А вие сте?

— О, я стига — ухили се Холдън. — Познаваш ме. Аз съм Джеймс Холдън. Помогнах да окошарят приятелчетата ти от „Протоген“, а сега ще довърша работата, като окошаря и теб. Освен това съм човекът, който откри дъщеря ти, след като протомолекулата я уби. Затова ще те попитам пак: Струваше ли си?

— Защо си тук? — попита накрая Мао. Този път изглеждаше по-дребен, докато го произнасяше. Не искаше да срещне очите му.

— Аз бях там, когато Дрезден си получи заслуженото, и аз бях човекът, който уби твоя любим адмирал. Просто смятам, че има някаква прекрасна симетрия в това да присъствам, когато и ти си го получиш.

— Антони Дрезден — каза хладно Мао — беше застрелян с три куршума в главата, като при екзекуция. Това ли минава за справедливост при теб?

Холдън се засмя.

— О, съмнявам се, че Крисджен Авасарала ще ти пръсне черепа. Но мислиш ли, че това, което те чака, ще е по-добро.

Мао не отговори. Холдън погледна към полицаите и кимна към вратата на конферентната зала. Те изглеждаха почти разочаровани, докато изблъскваха арестанта в стаята и закопчаваха белезниците му за един стол.

— Сър, ние ще чакаме тук, в случай че имате нужда от нас — каза по-едрият. После заеха позиции от двете страни на вратата.

Холдън влезе в конферентната зала и седна, но не каза нищо повече на Мао. След минутка пристигна и Авасарала, разговаряща по терминала си.

— Дреме ми на оная работа чий рожден ден е! Или ще го направиш, преди срещата ми да е приключила, или ще използвам топките ти като преспание. — Тя млъкна, докато човекът отсреща казваше нещо. Ухили се на Мао и добави: — Е, тогава побързай, защото имам чувството, че срещата ще е кратка. Радвам се, че си поговорихме.

Отпусна се на един стол точно срещу Мао. Не погледна към Холдън, нито пък показа по някакъв начин, че го е забелязала. Той

подозираше, че записът изобщо няма да отрази присъствието му в стаята. Аvasарала остави терминала си на масата и се облегна назад. В продължение на няколко напрегнати секунди не проговори. Когато го направи, думите ѝ бяха насочени към Холдън. Но все така не го поглеждаше.

— Платиха ли ти, задето ме домъкна обратно?

— Всичко е платено — отговори Холдън.

— Хубаво. Исках да те питам дали си съгласен на дългосрочен договор. Ще бъде граждански, разбира се, но...

Мао прочисти гърло. Аvasарала му се усмихна.

— Знам, че си тук. Ей сега ще ти обърна внимание.

— Вече си имам договор — каза Холдън. — Ще ескортираме първата флотилия кораби, които отиват да възстановят Ганимед. А след това мисля, че вероятно оттам ще си намерим друга работа като ескорт. Все още има много хора, които се местят и не биха искали по пътя да ги спират пирати.

— Сигурен ли си?

Лицето на Мао бе преbledняло от унижение. Холдън си позволи да му се наслади.

— Току-що приключих работата си за едно правителство — отбеляза той. — Нещо не ми понесе.

— О, я стига. Работил си за СВП. Това не е правителство, а ръгби отбор със собствена валута. Да, Жул, какво има? Да не ти се ака?

— Това е под нивото ти — процеди Мао. — Не съм дошъл тук, за да ме обиждат.

Усмивката на Аvasарала беше лъчезарна.

— Сигурен ли си? Я да те попитам, помниш ли какво казах при първата ни среща?

— Поиска от мен да ти кажа за всяка връзка, която бих могъл да имам с протомолекулния проект на „Протоген“.

— Не — поклати глава Аvasарала. — Тоест, да, питах те и за това. Но не то би трябвало да те вълнува в момента. Ти ме излъга. Ролята ти в оръжейната разработка на проекта на „Протоген“ е напълно разкрита и сега този въпрос е все едно да питаш какъв цвят е бил вторник. Безсмислен е.

— Да се върнем към същината — настоя Мао. — Мога да...

— Не — прекъсна го Авасарала. — Би трябвало да се тревожиш за онова, което казах точно преди да си тръгнеш. Помниш ли какво беше то?

Той я изгледа с празен поглед.

— Така си и мислех. Казах ти, че ако някога разбере, че си скрил нещо от мен, няма да го приема добре.

— Точните ти думи — рече Мао с присмехулна усмивка — бяха: „Не съм човек, с когото можеш да се ебаваш“.

— Значи все пак помниш — каза тя без нито следа от веселие в гласа. — Добре. Сега е моментът, в който ще разбереш какво означава това.

— Разполагам с допълнителна информация, която би могла да е от полза...

— Затваряй си шибаната уста — сопна се Авасарала и в гласа ѝ за първи път се прокрадна истински гняв. — Ако още веднъж ти чуя гласа, ще накарам онези двама военни полицаи в коридора да те хванат и да те пребият с шибан стол. Разбираш ли ме?

Мао не отговори, което показваше, че разбира.

— Нямах никаква представа какво ми струваше — продължи тя. — Повишават ме. Съветът по икономическо планиране — вече аз го ръководя. Здравната служба — по-рано не трябваше да се притеснявам за нея, защото беше трън в задника на Еринрайт, но сега е в моя. Комисията по финансов надзор — също е моя. Преоба ми календара за следващите двайсет години.

— Не съм тук, за да преговаряме — поде отново Авасарала след кратка пауза. — А за да злорадствам. Ще те натикам в толкова дълбока дупка, че дори жена ти да забрави, че някога си съществувал. Ще използвам поста на Еринрайт, за да разруша всичко, което някога си създал, парче по парче, и да го разпилея по вятъра. И ще се погрижа да гледаш как го правя. Единственото, което ще има в твоята дупка, ще е двайсет и четири часов новинарски канал. И тъй като с теб няма да се видим повече, искам да съм сигурна, че ще се сещаш за името ми всеки път, когато унищожа нещо, оставено от теб. Ще те залича изцяло.

Мао се взираше предизвикателно в нея, но Холдън видя, че това е само поза. Авасарала знаеше точно къде да го удари. Защото хора като него живееха за своето наследство. Гледаха на себе си като на

архитекти на бъдещето. Това, което му обещавахе Аvasарала, беше лошо от смърт.

Мао стрелна с бърз поглед Холдън, сякаш казваше:

„Може ли да получа онези три куршума в главата, моля?“

Холдън му се усмихна.

54. ПРАКС

Мей седеше в скута на Пракс, но вниманието ѝ бе насочено наляво със силата на лазер. Тя вдигна ръчичка към устата си, изплю внимателно в нея хапка полусдъвкани спагети и я протегна към Еймъс.

— Гадно е — каза тя.

Едрият мъж се изкиска.

— Е, дори и да не е било, вече е, мъничката ми — съгласи се той и разгъна салфетката си. — Защо не го сложиш тук?

— Извинявай — намеси се Пракс. — Тя просто...

— Тя просто е дете, докторе — изтъкна Еймъс. — Нормално е да прави така.

Не наричаха вечерята вечеря. Беше прием, спонсориран от Обединените нации, на територията на Нова Хага на Луната. Пракс не можеше да познае дали стената е прозорец или екран със свръхвисока резолюция. На нея се виждаше Земята, сияеща в синьо-бяло на хоризонта. Масите бяха разположени из залата в организиран хаос, което Авасарала обясни, че било последната мода. „Изглежда все едно някакъв тъпанар ги е наслагал както му скимне.“

Познатите и непознатите лица бяха горе-долу поравно и имаше нещо заплменяващо в това да ги гледа как се делят на групички. От дясната му страна няколко малки маси бяха заети от ниски, набити мъже и жени в бизнес костюми и военни униформи, които кръжаха около Авасарала и наглед развеселения ѝ съпруг Арджун. Бъбреха си за анализ на системата за финансиране и контрол над връзките с медиите. Макар да се ръкуваха с представителите на външните планети, ги изключваха от разговорите си. От лявата му страна бяха учените, облечени в най-хубавите си дрехи — сака, които им бяха ставали преди десет години, и костюми, обхващащи поне десетина различни модни сезона. В тази група се смесваха земляни, марсианци и поясни, но разговорите им бяха не по-малко специализирани: за хранителни вещества, мембрани с избирателна пропускливост,

проявления на фенотипни сили. Това бяха хората от неговото минало и бъдеще. Разбитото и събрано наново ганимедско общество. Ако я нямаше средната маса с Боби и екипажа на „Росинант“, той щеше да е при тях, да говори за каскадни системи и хлоропласти за невидимо хранене.

Но в центъра, изолирани и сами, Холдън и екипажът му бяха толкова спокойни и щастливи, като че ли се намираха в собствената си каюткомпания и се носеха през вакуума. А Мей, която си бе паднала по Еймъс, все още не даваше да я отделят от Пракс, без да започне да вика и да плаче. Пракс отлично разбираше как се чувства момиченцето и не го смяташе за проблем.

— Щом си живял на Ганимед, значи знаеш доста за раждането в ниска гравитация, нали? — попита Холдън. — За поясните не е кой знае колко по-рисковано, прав ли съм?

Пракс преглътна салатата, която дъвчеше, и поклати глава.

— О, не. Ужасно трудно е. Особено пък на борда на кораб, без сериозен медицински контрол. При естествените бременности в пет от шест случая има аномалия в развитието или морфологична аномалия.

— В пет... — промълви Холдън.

— Но повечето от тях се дължат на проблеми с генетичния материал — допълни Пракс. — Почти всички деца, раждащи се на Ганимед, се имплантират в утробата на майката след пълен генетичен анализ. Ако има смъртоносно отклонение, просто изхвърлят зиготата и започват отначало. Негенетичните аномалии са само два пъти по-често срещани, отколкото на Земята, което не е толкова зле.

— Аха — рече Холдън умърлушено.

— Защо питаш?

— Без конкретна причина — намеси се Наоми. — Просто да се намира на приказка.

— Тате, искам тофу — обади се Мей, като го хвана за мекото на ухото и дръпна силно. — Къде е тофуто?

— Я да видим дали можем да ти намерим тофу — каза Пракс и избута стола си назад. — Хайде.

Докато вървеше през залата и оглеждаше тълпата, мъчейки се да различи тъмен официален костюм на келнер сред тъмните официални костюми на дипломатите, към него се приближи млада жена с чаша в ръка и руменина по бузите.

— Вие сте Праксидики Менг — каза тя. — Сигурно не ме помните.

— Тъъ, не — отвърна той.

— Аз съм Каръл Кесовски — представи се тя, докосвайки се по ключицата, сякаш искаше да поясни какво има предвид под „аз“. — Писахме си няколко пъти, след като излъчихте онова видео за Мей.

— Ах, да — промълви Пракс, като отчаяно се опитваше да си спомни нещо за жената или какво може да му е писала.

— Искам само да ви кажа, че смятам и двама ви за толкова храбри — каза тя и кимна. На Пракс му мина през ума, че може да е пияна.

— Да му го начукам на шибания кучи син! — възкликна Авасарала толкова високо, че гласът ѝ прониза тихото жужене на разговорите.

Цялото множество се обърна към нея. Тя се бе втренчила в ръчния си терминал.

— Татко, какво е „шибан“?

— Нещо като скреж, миличка — каза Пракс. — Какво става?

— Бившият шеф на Холдън ни изпревари — оплака се Авасарала. — Е, поне вече знаем какво е станало с всички онези шибани ракети, които открадна.

Арджун докосна жена си по рамото и посочи към Пракс. Тя придоби засрамен вид.

— Прощавай за езика — извини се. — Забравих за нея.

Холдън изникна до рамото на Пракс.

— Моят шеф ли?

— Фред Джонсън току-що устрои демонстрация — обясни Авасарала. — Нали помните чудовищата на Нгуен? Чакахме ги да се приближат до Марс, преди да ги унищожим. Радиомаяците чуруликаха и не откъсвахме ш... не откъсвахме поглед от тях. Е, те навлязоха в Пояса и той ги изпари с ядрени ракети. Всичките до едно.

— Това е хубаво — каза Пракс. — Нали?

— Не и щом той го прави — възрази Авасарала. — Показва мускули. Иска всички да разберат, че Поясът вече разполага с нападателна мощ.

Някакъв униформен мъж от лявата ѝ страна заговори едновременно с една жена точно зад нея и след секунди цялата група

шумеше. Пракс се отдалечи. Пияната жена сочеше някого и бърбеше оживено, забравила за Пракс и Мей. Той откри един келнер в края на залата, изкопчи от него обещание да донесе тофу и се върна на мястото си. Еймъс и Мей веднага започнаха да се състезават кой ще си издуха носа по-силно и Пракс се обърна към Боби.

— Сега какво, на Марс ли ще се върнеш? — попита той. Това му се струваше учтив и безобиден въпрос, докато Боби не стисна устни и не кимна.

— Да — потвърди тя. — Оказва се, че брат ми ще се жени. Ще се опитам да стигна навреме, за да му разваля ергенското парти. Ами ти? Ще приемеш ли поста, който ти предлага старата?

— Ами, мисля, че да — отвърна Пракс, леко изненадан, че Боби е чула за предложението на Авасарала. То още не бе обявено публично. — Искам да кажа, основните предимства на Ганимед още са си там. Магнитосферата, ледът. Ако успеем да спасим и някои от огледалата, ще е по-добре, отколкото да започваме от нулата. Това, което трябва да знаеш за Ганимед...

Подхванеше ли тази тема, беше му трудно да спре. В много отношения Ганимед бе центърът на цивилизацията за външните планети. Там се извършваха най-новаторските ботанически разработки. Всички изследвания върху живите организми. Но не беше само това. В идеята за възстановяване имаше нещо, което посвоему бе дори по-интересно от първоначалния растеж. Да правиш нещо, което първия път е било само експеримент. Да го правиш отново означаваше да вземеш всички неща, които хората са научили, и да ги изчистиш, подобриш, усъвършенстваш. От тази мисъл на Пракс му се завиваше свят. Боби го слушаше с тъжна усмивка.

И това не се отнасяше само за Ганимед. Цялата човешка цивилизация бе построена върху руините на миналото. Самият живот бе велика химична импровизация, започнала с най-простото възпроизвеждане, за да се разрасне, да погине и да се разрасне отново. Катастрофата бе само част от онова, което се случваше винаги. Прелюдия към следващия етап.

— Правиш го да звучи романтично — каза Боби и думите и прозвучаха почти като обвинение.

— Не исках да... — започна Пракс и точно тогава нещо студено и влажно се навря в ухото му. Той изквича и отскочи. Обърна се, за да

види грейналите очи на Мей и ослепителната ѝ усмивка. От показалеца ѝ капеше слюнка, а зад нея Еймъс се давеше от смях, почервенял като домати. Държеше се с едната ръка за корема, а с другата удряше по масата толкова силно, че чиниите дрънчаха.

— Какво беше това?

— Здравсти, тате. Обичам те.

— Дръж — каза Алекс и подаде на Пракс чиста салфетка. — Това ще ти трябва.

Стряскащото бе тишината. Той не знаеше кога е настъпила, но изведнъж я осъзна. Политическата половина на залата беше замряла и притихнала. През гората от тела той видя как Авасарала се приведе напред, опряла лакти в коленете си и стиснала ръчния си терминал на сантиметри пред лицето си. Когато се изправи, хората се разделиха пред нея. Беше такава дребничка жена, но командваше залата дори само като излизаше от нея.

— Това не е хубаво — каза Холдън и стана. Без да обелят и дума, Пракс, Наоми, Еймъс, Алекс и Боби последваха Авасарала. Политиците и учените също — най-после се бяха смесили.

Стаята за събрания се намираще от другата страна на един широк коридор и бе конструирана по подобие на гръцки амфитеатър. Подиумът отпред се издигаше пред огромен екран с висока разделителна способност. Авасарала отиде до една седалка, докато говореше бързо и тихо по ръчния си терминал. Останалите я следваха. Чувството на ужас бе почти физически доловимо. Екраните почерняха и някой намали осветлението.

В тъмнината на екрана Венера се открояваше като силует на фона на слънцето. Пракс бе виждал този образ стотици пъти. Картината можеше да идва от всяка от десетината наблюдателни станции. Часовникът в долния ляв ъгъл показваше, че гледат запис отпреди четирийсет и седем минути. Под цифрите се виждаше името на кораба, „Селестин“.

Всеки път, когато протомолекулните войници бяха участвали в насилие, Венера бе реагирала. СВП току-що беше унищожил стотина от тях. Пракс усети, че в него се борят вълнение и ужас.

Картината се разпадна и отново придоби форма — някаква интерференция бе объркала сензорите. Авасарала каза отсечено нещо, което би могло да е „Покажете ми“. След няколко секунди планът се

смени и на екрана се появи детайлен образ на сиво-зелен кораб. Надпис на дисплея го бележеше като „Тритон“. Образът се разпадна пак, а когато се възстанови, „Тритон“ се бе преместил един сантиметър вляво и се премяташе. Авасарала заговори отново. След няколко секунди забавяне екранът се върна към първоначалната картина. Сега, когато Пракс знаеше къде да гледа, можеше да види малката точица на „Тритон“ да се движи в полусянката на планетата. Имаше и други такива точици.

Тъмната страна на Венера проблесна, сякаш мълния я озари цялата под булото от облаци. А после засия.

Гигантски нишки, дълги хиляди километри, напомнящи спиците на колело, грейнаха в бяло и изчезнаха. Облаците на Венера се раздвижиха. В ума на Пракс изникна яркият спомен за вълнички по повърхността на воден резервоар, когато някоя риба мине точно под нея. Огромно и сияещо, колелото се надигна през облаци. Ослепителните нишки спици, по които играеха гръмотевични бури, се събираха като пипалата на октопод, само че съединени с един твърд център. След като се измъкна от плътния венериански облачен покров, то се устреми в обратна на Слънцето посока, към наблюдателния кораб, но го подмина. Разпиля другите кораби по пътя си и ги запокити на страни. Един голям облак откъсната от Венера атмосфера улови слънчевата светлина и засия като снежинки и ледени парченца. Пракс се опита да осъзнае мащаба. То бе голямо колкото станция Церера. Колкото Ганимед. Още по-голямо. Сгъна пипалата си и ускори без видима струя от двигатели. Заплува в пустотата. Сърцето на Пракс препускаше, но тялото му бе неподвижно като камък.

Мей го потупа с длан по бузата и посочи към екрана.

— Какво е това? — попита.

ЕПИЛОГ

ХОЛДЪН

Холдън пусна пак записа. Стенният екран в каюткомпанията на „Росинант“ бе прекалено малък, за да се видят всички детайли на образа, уловен от камерите на „Селестин“. Но Холдън не можеше да престане да го гледа, в която и стая да се намираше. Една забравена чаша кафе изстиваше на масата пред него до неизядения сандвич.

Венера проблясваше в светлини по сложна схема. Тежкия облачен покров се вихреше, сякаш движен от буря с мащабите на цялата планета. А после се надигна от повърхността, повличайки след себе си част от венерианската атмосфера.

— Ела в леглото — повика го Наоми, а после се приведе напред и хвана ръката му. — Трябва да поспиш.

— Толкова е голямо. И как помете всички онези кораби от пътя си. Без никакво усилие, като кит, който минава през пасаж от гупи.

— Можеш ли да направиш нещо по въпроса?

— Това е краят, Наоми — каза Холдън и откъсна очи от екрана, за да погледне към нея. — Ами ако това наистина е краят? Тук вече не става дума за някакъв извънземен вирус. Това е нещото, което протомолекулата е дошла да създаде. За неговата изработка е трябвало да използва целия живот на Земята. Би могло да е всичко.

— Можеш ли да направиш нещо по въпроса? — повтори тя. Думите ѝ бяха сурови, но гласът ѝ бе кротък и тя стисна с обич пръстите му.

Холдън се обърна пак към екрана и пусна записа отначало. Десетина кораба бяха отхвърлени от Венера, сякаш мощен вятър ги бе уловил и издухал като листа. Атмосферата се загърчи и закипя.

— Добре — каза Наоми и стана. — Аз си лягам. Не ме буди, когато дойдеш. Капнала съм.

Холдън кимна, без да откъсва очи от видеото. Великанската форма се огъна в аеродинамична стрела, като мокър парцал, дръпнат по средата, и отлетя. Оставената от нея Венера изглеждаше някак

смалена. Сякаш нещо жизненоважно бе откраднато от там, за да се създаде този извънземен артефакт.

И той бе създаден. След всичката борба, след като човешката цивилизация бе потопена в хаос от самото ѝ присъствие, протомолекулата бе свършила работата, за която бе дошла преди милиарди години. Дали човечеството щеше да го преживее? Дали протомолекулата изобщо щеше да го забележи сега, след като бе приключила със своето велико дело?

Холдън се ужасяваше не от края на едно нещо. А от Перспективата да започне друго, което е извън всякакъв човешки опит. Каквото и да се случеше сега, никой не би могъл да е подготвен за него.

И това го плашеше до смърт.

Зад него някой прочисти гърлото си.

Холдън се извърна неохотно и загърби картината на екрана. Мъжът стоеше до хладилника, сякаш винаги си е бил там, с омачкан сив костюм и шапка. Яркосиня светулка отлетя от бузата му и увисна във въздуха до него. Той я отпъди с ръка като досаден комар. На лицето му бе изписана неловкост и молба за извинение.

— Здравсти — каза детектив Милър. — Трябва да поговорим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.